A FORBIDDEN DESIRE NO WOMAN COULD FORGET…

…NOR ITS PRICE

Anne Hamilton

ÎNTOARCEREA LA CRANLEIGH

Roman

Traducere din limba engleză de Diana Popescu

Editura EIS POL 1995

Gypsy Bride

Copyright 1995 by Anne Hamilton.

Reprinted by arrangement with Zebra Books, an imprint of Kensington Publishing Corp.

ISBN 973 – 96221 – 5 – 1

1

Anul de graţie 1860. Familia stabilise ca Angelica să încheie acum logodna cu cel care avea să devină alesul inimii ei, în America, războiul civil

bătea la uşă, în Europa, Franţa şi Anglia încheiaseră, în sfârşit, o pace durabilă.

Apăreau primele semne ale primăverii, iar sezonul de vânătoare urma să se încheie curând… cel al vânătorii de vulpi, desigur. Pentru că, adevărata „vânătoare” abia începea: vânătoarea de bărbaţi, sau, cum în mod elegant se refereau la ea cei şi cele în cauză, „sezonul londonez”, când îşi făceau ieşirea în lume drăgălaşele fete cu educaţie aleasă, a căror unică preocupare era de a-şi răpune prada – prin pradă înţelegând orice tânăr bogat, bine plasat în societate şi bun de însurătoare, dar nu suficient de iulie pentru a scăpa din bătaia „puştii”.

În acest an, sezonul londonez oferea şi un „trofeu”: Prinţul de Wales, moştenitorul tronului Angliei, fiul reginei Victoria, Majestatea Sa regală se maturizase, devenind un tânăr bărbat inteligent, plin de umor, calităţi la care se adăugau un mare talent de dansator şi o neînchipuită energic. Nimic din toate acestea nu scăpase înaltei societăţi engleze, înclinaţiile sale de dansator şi rezistenţa de care dădea dovadă îi permiteau să-şi conducă partenerele în ritm de dans până spre dimineaţă, la balurile organizate în cele mai selecte case. Muzicienii erau în astfel de ocazii exploataţi la maximum, iar, cât despre gazde, epuizate şi moţăind pe scaune, nimic nu le putea bucura mai mult decât plecarea Prinţului acasă.

Acest mic exerciţiu fizic – respectiv dansul, în

general, şi dansurile la braţul Prinţului, în particular – era deosebit de benefic prin aceea că îmbujora obrajii tinerelor pretendente, dându-le un aspect mai sănătos, şi le făcea pe mamele acestora să roşească de plăcere. Şarmul Prinţului, deosebit de bine dezvoltat, transformase dansul – de preferinţă, cadrilul – într-o onoare cu toiul specială, întrucât puţine erau acele tinere domnişoare care, prin naştere sau din considerente de ordin financiar, alcătuiau spuma debutantelor în societate.

Angelica era fiică de duce, tocmai împlinise optsprezece ani şi era, ca atare, pregătită să fie prezentată la curte şi să primească sărutul formal al Reginei – privilegiu de care se bucurau numai tinerele domnişoare din pătura aristocratică. Fiicele marilor negustori înstăriţi trebuiau să se mulţumească doar cu a săruta mâna plinuţă pe care Regina le-o oferea cu gesturi pripite. Exista totuşi o mică piatră de încercare, care le punea în încurcătură, în egală măsură, pe toate debutantele: rochiile albe, nori imenşi de salin şi tul, ce le făceau să semene cu nişte lebede graţioase plutind peste marmura strălucitoare, asemănătoare apelor liniştite, aveau un mic inconvenient şi anume acela că le împiedicau pe domnişoare să părăsească sala tronului mergând cu spatele, cu paşi la fel de mărunţi. Acesta era un moment temut de toate felele, fără deosebire, pentru simplul motiv că lebăda se putea transforma brusc într-un boboc de lebădă, greoi şi

stângaci, gata să cadă în dizgraţie la prima mişcare greşită, păşind din neatenţie pe rama de oţel a crinolinei. Astfel, acest complicat dispozitiv menit să susţină rochia vastă, cu pliuri generoase, s-ar fi transformat în acest caz într-o capcană ce i-ar fi prins, cu o dibăcie de braconier, glezna. Drept urmare, acea tânără urmărită de ghinion, care s-ar fi împiedicat sub privirile a sute de ochi iscoditori, şi-ar fi dorit mai degrabă să se deschidă podeaua sub ea, pentru ca, asemeni lui Venus în căutarea refugiului din adâncuri, să dispară.

În ciuda obârşiei ei nobile, Angelica aştepta deschiderea acestui sezon, obsedată de ideea unui obstacol cu mult mai greu de trecut decât capriciile modei. Bunicul ei. Duce de Winsford, al şaselea pe linie genealogică, epuizase imensa avere a familiei în investiţii absolut dezastruoase, total neinspirate, lăsându-i pe moştenitori în sapă de lemn. Nesăbuinţa cu care Ducele îşi mâncase averea făcea ca unicul său fiu, tatăl Angelicăi, să nu moştenească decât titlul şi datoriile sale. Ducele şi Ducesa, părinţii Angelicăi, muriseră mult prea devreme, din cauză că îşi risipiseră, sau, mai curând, fuseseră nevoiţi să-şi risipească întreaga energie în neîncetatele lupte cu creditorii. Murind, o lăsaseră pe biata lor fiică la mila rudelor.

Totuşi, în ciuda situaţiei ei financiare dezastruoase, poziţia socială rămânea aceeaşi, deoarece titlul era dobândit prin naştere. Singurul dezavantaj consta în aceea că această lansare în societate, extrem de complexă şi costisitoare,

devenea în felul acesta mult mai dificilă. Din fericire pentru Angelica, unchiul şi mătuşa ei, Lord şi Lady Avery, îşi asumaseră responsabilitatea de a-i asigura un debut pe măsura obârşiei sale. Iar acum, după o vacanţă superbă petrecută în Franţa cu vărul ei, Contele Chenier şi familia acestuia, Angelica traversa Canalul Mânecii pentru a face faţă sarcinii ce-i revenea în această afacere care se numea goana după un soţ bogat.

— Sunt atâtea amănunte de care trebuie să ne îngrijim, repeta întruna mătuşa Angelicăi. Agentul Lordului Avery a găsit în sfârşit o casă potrivită în Londra şi, cu toate că e în Belgrave Place în loc de Belgrave Square, va servi de minune scopurilor noastre. Unchiul tău n-a ţinut niciodată să avem o casă în Londra, doar ne ducem acolo foarte rar. Nu ştiu dacă am făcut mai mult de douăsprezece drumuri la Londra de când m-am măritat şi asta, draga mea, s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Spunând acestea. Lady Avery îşi strânse mai bine şalul de caşmir în jurul umerilor, părând să se piardă cu totul în conţinutul paharului din care sorbea din ce în ce mai des. Paharul conţinea un întăritor, iar Lady Avery era convinsă că era singurul lucru care o putea ajuta să treacă peste răul de mare ce o chinuia. Privind-o, Angelica avea impresia că vede un arici ce se tace ghem pentru a se proteja de orice ameninţare venită din afară. Lady Avery mai luă o gură din băutura aceea tonică şi spuse:

— De câte ori traversez Canalul mă simt îngrozitor. Zile întregi după aceea mă resimt, îmi revin greu din senzaţia asta de greaţă. Traversarea aceasta înseamnă pentru mine douăsprezece ore de calvar. Tortură în toată regula.

Candelabrele şi lemnul de mahon ce împodobeau salonul de la clasa întâi căpătaseră o strălucire blinda din cauza luminii oferite de lămpile cu gaz, în această lumină, părul Angelicăi semăna cu o aură incandescentă ce-i incendia chipul. Fiindcă erau singure în acel salon imens, Lady Avery vorbea tare, de parcă s-ar fi adresat unei întregi adunări.

— Primul lucru pe care îl avem de făcut de îndată ce ajungem la Ickworth este să împachetăm bagajele pentru Londra, ceea ce va reprezenta un efort imens şi ne va pune într-o situaţie ridicolă. Numai că, dacă mă gândesc bine, tu ai putea fi o excepţie, scumpa mea, am neglijai în mod nefiresc garderoba ta. Nu prea urmare lucru de îmbrăcat! Dar ştii prea bine că unchiul tău şi cu mine am fost atât de ocupaţi, eu cu grădinăritul, iar el cu administrarea moşiei.

— Ştii doar că „nu m-au interesat niciodată toaletele, mătuşă Clarissa, răspunse Angelica amuzată, făcându-i vânt cu evantaiul, pentru că Lady Avery pălise în mod alarmant.

— Da, da, bată-te norocul, fetiţe, încuviinţă Lady Avery mai mult în şoaptă. Eşti prea frumoasă ca să te preocupe îmbrăcămintea sau alte prostii

menite să înfrumuseţeze, dar în acelaşi timp eşti prea modestă. Imediat ce ajungem în Belgrave Place şi ne instalăm, dăm fuga la croitoreasa din Bond Street şi comandăm la ea rochiile de care ai nevoie. Lady Saddleworth a introdus pe fiica ei, Constance, în societate anul trecut, şi de la ea am o listă întreagă cu ceea ce trebuie făcut. Pe vremea mea, pregătirile pentru debutante nu erau chiar atât de complicate! în sfârşit... Lady Saddleworth spune că suntem în întârziere, dar că am făcut bine trecând pe la domnul Worth din Paris pentru a comanda la dânsul rochia pe care o vei purta când vei fi lotrodusă la curte. Nu trebuie să uităm că vei fi prezentată Reginei însăşi. Lady Saddleworth spune că domnul Worth va fi faimos în întreaga lume într-o bună zi şi trebuie să recunosc că are dreptate – rochia ta va fi un vis!

Lady Avery sorbi încă o dată, cu convingere, din pahar, apoi făcu ochii mari şi îşi reluă expunerea, ca şi cum i-ar fi dat Angelicăi cine ştie ce veste.

— Ştiai că Lady Saddleworth a trebuit să aştepte patru ore încheiate pentru a fi prezentată Reginei? Trăsurile înconjuraseră atunci palatul regal, iar după ce ea şi fiica sa au intrat li s-a părut că a trecut o veşnicie până ce Constance a ajuns în faţa Reginei. Pajul desemnat să o escorteze era un băiat atât de stupid încât, până la sfârşitul zilei, le venea să urle de plictiseală! Individul acela abia de a scos câteva cuvinte şi, pe deasupra, nici măcar nu a avut bunul simţ de a-şi

ascunde plictiseala. E chiar prea mult de înghiţit după ce faci atâtea eforturi! Lady Avery simţi că se sufocă de indignare, ceea ce-i mai aduse puţină culoare în obraji.

Angelica se juca cu ceaşca de ceai şi se abţinu de la a-şi spune cu voce tare părerea. Îl înţelegea perfect pe bietul om. Deşi nu era deloc convinsă de utilitatea acestui obicei ce devenise parcă un ritual, se resemnase, aşteptând indiferentă marele eveniment care nu era decât o vânătoare mascată în care vânătorii erau domnişoarele, iar prada o reprezentau soţii potriviţi, în ciuda sentimentelor sale, Angelica se arătă foarte entuziasmată faţă de unchiul şi mătuşa ci, care cheltuiau mult efort şi sume imense pentru binele ei, îi trimise mătuşii ei unul din acele zâmbete încurajatoare.

— Sunt convinsă că Lady Saddleworth şi Constance au avut pur şi simplu ghinion. Pe de altă parte, sunt la fel de sigură că noi vom fi mult mai norocoase.

— Am întârziat teribil cu pregătirile. Suntem presate de timp şi nu ştim cum o vom scoate la capăt, în ritmul acesta, parcă văd că vom angaja o lucrătoare să-ţi coasă tivul de la rochie chiar în trăsura ce te va conduce la Palat! pufni Lady Avery. Socot că nu e deloc amuzant! Şi pe urmă, insistenţele Contelui Chenier de a mai sta câteva zile în plus ne-au dat tot programul peste cap.

Angelica se simţise totdeauna bine în compania vărului ei din Franţa, care era

proprietarul unui castel pe valea Loirei. Cele mai fericite zile din viaţa ci fuseseră cele petrecute în compania Coniclui Chenier şi a numeroşilor să-i copii, extrem de gălăgioşi. Vizitele ei scurle îi ofereau clipe de neuital, lacând-o să ui le praclic că nu avusese parte de o viaţă normală de familie. Deşi o încânta ideea de a fi considerată ca membru al familiei Chenier, nu uitase o clipă că este de fapt o intrusă. Şi cel mai intens resimţea această distanţă imaginară în momentele în care contele şi soţia sa îşi dojeneau odraslele imposibil de stăpânit; după ce îi puneau la punct pe aceşti*ent unis siiuvuges*, zâmbeau amândoi Angelicăi, dându-i de înţeles că ea era scutită de observaţiile lor. Soţii Chenier nu ştiau însă cât de mult îşi dorea Angelica să fie inclusă în manifestările emoţionale pe care părinţii le revarsă în mod obişnuit asupra copiilor, indiferent de natura lor. Îi adora pe toţi cei din familia Chenier, o amuzau scandalurile şi escapadele din acea casă şi se despărţea de fiecare dată foarte greu de ei. Chiar şi de această dală despărţirea o întristase, în ciuda faptului că verii ei mai mici o tachinaseră spunându-i că era mult prea mare pentru a se mai juca cu ei sau a-i amuza în vreun fel. Micuţa şi durdulia verişoară Mumu nu încetase să o necăjească pe toată perioada şederii ei amintindu-i de sezonul londonez.

— Acum va trebui să găseşti un soţ bogat care să aibă grijă de line, spusese micuţa înainte de a se arunca chicotind într-un fotoliu, fără a-şi

da seama că rostise un mare adevăr. Părinţii Angelicăi se căsătoriseră din dragoste, iar familia bârfise mult pe seama lor, ironizându-i chiar şi afirmânU că spera ca iubirea să le ţină de foame având în vedere că amândoi intraseră în via la du familie cu o zestre prea mică. Sărăcia în care trăiseră şi moartea lor prematură erau două subiecte strâns legate în mintea Angelicăi.

Căzuse pe gânduri şi nu observase că mătuşa ei schimbase subiectul, aducând conversaţia ia tema ei preferată – grădinăritul.

— Ştii că butaşii pe care i-am primit de la Madame de Grasse n-au ajuns la mine, mi-au fost reţinuţi! strigă ea, îmbujorată. Am dat ordine clare să-mi fie aduşi în cabină, iar acum mi se spune că nu mi-i vor da înapoi decât când vom ajunge în Anglia. Sunt o specie nouă, adusă din Brazilia, iar eu sunt prima care îi aduce în Anglia! Este vorba despre o superbă plantă ornamentală, cu frunze pătate cu picăţele albe. Se numeşte *Culudium schomburgkii*. Este o plantă tropicală şi cred că aerul de mare îi face extrem de rău, îmi vine să leşin când mă gândesc la asta! Şi, ca de obicei când se ambala, mâinile mătuşii Clarissa se agitau precum un stol de porumbei speriaţi.

— Bună seara. Lady Avery, o salută secundul vaporului, apărând pe neaşteptate lângă masa lor. Căpitanul m-a rugat să vă prezint omagiile sale. Bărbatul din lata lor era un tânăr înalt, chipeş, cu un ten superb, bronzat şi cu un păr blond ce hălca aproape spre alb din cauza îndelungatei expuneri

la soare. Uniforma îi venea de minune şi, în ciuda faptului că atitudinea sa era cea a unui om ce aşteaptă ordinele, se purta firesc. Se înclină uşor, aducând bătrânei doamne mesajul căpitanului. Apoi, într-o atitudine ceva mai puţin formală, îi zâmbi Angelicăi; expresia ei rezervată, dar deschisă în acelaşi timp nu părea a interzice o astfel de îndrăzneală, pe care alte domnişoare binecrescute nu ar fi îngăduit-o. Nu putu decât să fie încântat când constată că i se răspundea în acelaşi fel, dar, temându-se ca mătuşa l etei să nu-l considere nepoliticos, făcu în aşa fel încât să pară că zâmbetul era adresat amândurora.

— Nu vreţi să ieşiţi pe punte, Lady Avery? o întrebă el, în noaptea aceasta va fi lună plină şi peste puţin timp se vor vedea şi stâncile albe ale portului Dover. Un peisaj absolut superb.

— Aha, asta era! pufni Lady Avery, mai în glumă, mai în serios. Chiar mă întrebam de ce este atât de gol salonul. O clipă am crezut că s-a dat alarma de părăsire a vaporului, iar când v-am văzut mi-am spus că aţi venit să ne conduceţi la bărcile de salvare!

Onorata doamnă ţinea să reamintească tuturor cât de mult detesta vapoarele şi bărcuţele de orice lei, în speranţa de a impresiona şi de a fi lăudată pentru curajul pe care l-a demonstrat angajându-se într-o călătorie pe mare.

— Nu, doamnă, lotul e în ordine, vă asigur. Chiar doream să remarc că ne aşteaptă o noapte neînchipuit de calmă şi sunt sigur că vă veţi simţi

minunai pe punte. Vreţi să vă ajut să vă aranjaţi şalul?

Lady Avery consimţi plictisită, lăsându-se pradă bunăvoinţei ofiţerului; acceptă chiar puţină agitaţie în jurul ei. Tânărul ofiţer o ajută să se îmbrace şi o conduse la uşa salonului având impresia că împinge de la spate un arici făcui ghemotoc, pe care trebuie să-l convingă să plece într-o mare aventură. Secundul făcu încă o dată dovada bunei sale dispoziţii, afişă un zâmbet irezistibil şi declamă încă două-trei drăgălăşenii la adresa nobilei doamne şi a nepoatei ei, după care se înclină ceremonios şi le pofti afară pe punte.

În lot acest timp şi după ce secundul se despărţi de ele, Angelica îşi spuse în gând că tânărul se afla probabil în aceeaşi situaţie ca şi ea. Era probabil al doilea sau al treilea născut dintr-o familie bună, cu poziţie în societate, primise o educaţie corespunzătoare, dar, din cauza unui joc al destinului, rămăsese, pesemne, fără o leţcaie. Aici se terminau asemănările dintre ei doi. Atunci când ieşii al doilea sau al treilea fiu născut în familie, eşti încurajai să urmezi o anumită carieră – într-un regiment bun, la marină, sau în biserică. Ofiţer sau preot. Dar domnişoarele din aristocraţie, născute în familii scăpătate, fără un sfanţ, trebuie să se căsătorească repede înainte de a îmbătrâni, de a se trece. Şi asta numai pentru a nu muri de foame, îşi spuse Angelica, râzând în sinea ei de cât de îndoielnice erau criteriile de categorisire în viaţă. Fu întreruptă din propriile

gânduri de vocea măi uşii ei.

— Să ştii. Angelica, am ieşit pe punte numai de dragul tău. Probabil că ai simţii nevoia să iei puţin aer proaspăt. Oricum, eşti o fală robustă şi foarte sănătoasă, dar trebuie să-ţi reamintesc să faci lot posibilul să ascunzi această calitate atunci când eşti în lume. Nu şade frumos ca o domnişoară de condiţia ia să dea dovadă de prea multă forţă.

— Da, mătuşă Clarissa, încuviinţă Angelica, ascunzându-şi un zâmbet determinai de această idee preconceptă a mătuşii ei, dar care, pe de altă parte, dovedea că Lady Avery începea să-şi revină, uitând chiar şi de răul de mare. Ceea ce era, de asemenea, lesne de imaginat, heum că începea să se vadă pământul.

— Bănuiesc că unchiul tău este în fumoar, şi ţoacă table cu lordul Bewick. Ar trebui să se relaxeze mai des în felul acesta, în ultimul timp pare mult prea preocupai de treburile moşiei şi va trebui să-i atrag atenţia asupra acestui lucru. Chiar riscă să pară excentric. Imaginează-ţi numai, unde ai mai pomenii să nu laşi administratorul să se ocupe de domeniile tale! Pe vremea mea, un asemenea comporiament era de neeonceput, iar eu îl dezaprob vehement. Domnul Slocombe este un administrator extrem de capabil, ca să nu mai spun că e foarte bine plătit pentru serviciile sale. Lordul Avery ar trebui să ţină cont de poziţia sa şi să se comporte în consecinţă. Dovada cea mai mare de indignare era

chipul ei, cu obrajii umflaţi, ce o făceau să semene cu un peşte. Până la urmă lăsă aerul să iasă din plămâni, continuând monologul: Trebuie să mărturisesc că de când bunicul la şi-a pierdut averea, nu mă mai miră accesele de nervi pe care le manifestă cei din generaţia lui şi nobilii în general. Ei nu mai vor să încredinţeze nimănui averea lor. Faptul că bunicul tău s-a ruinat a fost un şoc teribil pentru toată lumea, dar asta se întâmpia cu mulţi ani în urmă… oftă cu multă tristeţe Ladv AVerv. După aceea, înviorată de un mic resentiment* faţă de soţul său, reluă: Trebuie să spun, altfel pocnesc! Lordul Avery a depăşit orice limită petrecându-şi aproape tot timpul cât am stat în Franţa în compania contelui Chenier şi a soţiei lui, pierzând vremea cu… nu ştiu ce schemă franţuzească. N-am pretenţia că înţeleg problemele de ordin financiar, dar ştiu cum trebuie să se poarte o persoană cu educaţie. Lady Avery termină să-şi verse năduful înainte de a fi auzită de ceilalţi călători.

Lady Avery avea marea calitate de a se transforma în câte un animal, bineînţeles în închipuirea Angelică; care o urmărea cu atenţie. Acum semăna cu o broască ţestoasă, aşa cum stătea cocoşată, înghiţind în sec şi aruncând priviri pe furiş pe sub genele grele, obosite., naintând pe punte. Lady Avery saluta cunoştinţele întâlnite, cu căldură sau cu răceală, în funcţie de poziţia acestora în societate. Dar Ladv Avery nu era ceea ce se numeşte o femeie snoabă; nu, ea

era mai degrabă foarte conştientă de ordinea corectă a lucrurilor, sfidând şi rezistând oricărei devieri de la regulă. Găsiră în sfârşit un loc ceva mai izolat, departe de agitaţia celorlalţi pasageri.

— Să ne aşezăm aici. Angelică, o rugă Lady Avery. Prea multă lume în jurul meu îmi provoacă nelinişte.

Rămaseră lângă unul dintre catarge. Aveau vântul în faţă, dar puteau vedea foarte bine ce se întâmplă în jurul lor. Ţipând teribil, câţiva copii trecură în goană pe lângă ele, urmaţi de dădaca pe a cărei latră se citea suferinţa. Femeia avea un aer nedemn şi o înfăţişare neglijentă; poalele fustei din poplin se ridicau în timp ce alerga, lăsând să se vadă botinele şi ciorapii. Văzând-o, Lady Avery scoase un suspin de indignare şi, ca orice expert în materie de copii, din categoria acelora care nu au propriile lor odrasle, nu se putu abţine să comenteze asupra inutilităţii unei guvernante care nu are autoritate asupra copiilor. Adăugă că, dacă ar fi fost binecuvântată cu copii, ar fi ştiut cum să se descurce cu aceste amănunte ce ţin de carenţele din viaţa domestică.

Secundul nu exagerase; stâncile înalte, albe ca creta, şi luna plină ofereau un spectacol unic. Stâncile din Dover străluceau în lumina lunii precum nişte cortine imense. Păreau a pluti deasupra propriei lor reflexii în apa neagră a mării, înălţându-se precum un zid orbilor, dintr-o altă lume. Singurele amănunte care dovedeau că peisajul e cât se poate de lumesc erau luminiţele

ce străluceau la câteva din ferestrele căsuţelor din port.

Se auzeau zgomote făcute de vaporul în mişcare, asemănătoare unui scârţâil grav. Se apropiau de port. Nu se simţea nicio adiere de vânt. Pânzele fuseseră strânse, iar vaporul înainta cu ajutorul motoarelor. Atunci când schimba viteza, călătorii simţeau uşoare smuciluri. Fumul provenit din cuploarele de la sala motoarelor se înălţa negru pe cerul nopţii. Angelica se bucura din plin de sentimentul de mister şi libertate pe care i-l inspira vaporul. Tot ceea ce Unea de mare o fascina. Sunetul apei lovite de paletele imense se amesteca cu nenumăratele voci ce umpleau văzduhul.

— E atât de frumos, mătuşă Clarissa, se arătă Angelica entuziasmată. Nu le bucuri că am ieşit şi noi pe punte să vedem minunea asta?

— Ba da, Angelica, dar sinceră să fiu nu mă pot bucura din plin de absolut nimic până când nu smulg plantele acelea preţioase din mâinile pungaşilor ăstora! De aici se declanşa o adevărată avalanşă critică la adresa funcţionarilor din port şi echipajului de pe vapor.

Angelica nu o asculta; spectacolul din fata ei era de-a dreptul magic şi o atrăgea ca un magnet. Luna strălucea atât de puternic încât, în comparaţie cu ea, lămpile ce luminau punica păreau doar simpli licurici. Chipurile celorlalţi pasageri căpătaseră o paloare neobişnuită în razele argintii ale lunii, făcându-i să pară veniţi de

pe altă lume. Efectul era întării de contrastul pe care fetele lor îl realizau cu hainele lor de călătorie, deosebit de sobre. Din loc în loc, pânza albă a manşetelor vreunui bărbat sau o batistă albă dădeau impresia unor pete ireale ce veneau să tulbure fundalul negru.

Vaporul se pregătea să intre în port, cu manevre lente. Angelica sorbea peisajul din jurul ei, admirând vrăjită jocul razelor luminii cu barele metalice şi velalura vaporului. Cât despre jocul de lumini ce cuprinse puntea, acesta era de-a dreptul magic. Pe măsură ce vaporul îşi schimba poziţia, razele lunii se strecurau prin toate cotloanele punţii, aruncând lumină acolo unde câteva secunde mai devreme fusese întuneric. Deodată, Angelica observă o siluetă întunecată stând în picioare în umbra unei bărci de salvare, departe de ceilalţi pasageri.

Era un bărbat înalt, tânăr, cu trup atletic, ce inspira forţă. Părul negru era ciufulit. Atât putu vedea Angelica, pentru că bărbatul îşi ridicase gulerul în aşa fel încât avea faţa acoperită şi, chiar de lumina ar fi fost mai puternică, trăsăturile sale n-ar fi însemnat decât nişte umbre, îşi spuse că era pentru prima oară când îl vedea acolo. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut în timpul călătoriei. Fără niciun motiv anume, zăbovi asupra acestei siluete misterioase, făcându-şi singură curaj şi spunându-şi că, de-acolo de unde stătea, bărbatul acela nu o putea vedea.

Razele lunii, ce se strecurau printre gratiile

velaturii, păreau a dansa deasupra vaporului ce făcea manevre. Acum totul era cufundat în întuneric, iar în secunda următoare fiecare metru din suprafaţa punţii era inundat de lumină, pentru a redeveni iar o umbră. Şi, preţ de-o clipă, razele lunii luminară chipul acelui bărbat; Angelica îi văzu ochii şi un fior de tulburare o străbătu. Ceva mai târziu, se întrebă dacă nu cumva tremurul care îi cuprinsese trupul nu se datorase cumva vibraţiilor vaporului, încercă să-şi amintească dacă sunetul acela asemănător unui icnet provenise din gâiul ei, sau doar îşi imaginase că îl auzise. Ceea ce-şi amintea foarte clar era că, în ciuda celor câtorva fracţiuni de secundă pe care le avusese la dispoziţie, putuse vedea cei mai frumoşi, mai calzi şi mai trişti ochi pe care îi văzuse vreodată.

Nu mai avu timp să reflecteze asupra celor întâmplate, pentru că exact atunci ceata aceea de copii gălăgioşi trecu iar pe lângă ea şi ţipătul disperat al unei femei sparse liniştea nopţii.

— Copilul! Copilul! striga dădaca printre suspine. Luându-se după strigătele ei, mulţimea de călători se năpusti spre balustrada punţii. Angelica era înconjurată de haos; în jurul ei nu vedea decât pasageri isterici şi membri ai echipajului ce alergau pe punte, fără nicio ţintă. Un băieţel se jucase de-a v-aţi-ascunselea cu fratele său şi se ascunsese după o barcă de salvare; fără să-şi dea seama că nu are de ce să se ţină, căzuse în apă. Angelica privi în jur cu ochi

marcaţi de panică la mulţimea nepăsătoare ce umplea puntea. Toi ce vedea erau secvenţe.

Exact în clipa în care femeia ţipase prima oară, străinul din umbră îşi scoase pelerina şi se aruncă în apele îngheţate, după copil. Totul se întâmplase atât de repede încât, din cauza con uzici generale, numai Angelica şi câţiva oameni ce fuseseră mai aproape de el îl văzură sărind peste balustradă în hăul întunecat.

Strigătele membrilor echipajului şi ale: alătorilor se amestecau acum cu ţipetele mamei copilului.

— Băieţelul meu! Dumnezeule, cruţă-mi copilul! agoniza ca disperată, în timp ce, de pe puntea superioară, se auzi un glas autoritar.

— Coborâţi o barcă! Coborâti o barcă!

Femeile suspinau, iar câţiva oameni o sprijineau pe mama copilului, care între timp leşinase. Doi marinari se urcară într-o barcă de salvare care fusese brusc lăsată la apă de câteva perechi de mâini pe care panica pusese stăpânire.

Undeva, deasupra, se auzea vocea tristă a altui marinar care striga întruna „Om la apă!”. „Om peste bord!”. Un sunet înfiorător se auzi în clipa în care o explozie de fum nedorit se ridică spre cer, oprind vaporul, jeducând motoarele la tăcere.

Uitând imediat de neplăcerea pe care i-o provoca orice adunătură de oameni, Lady Avery găsi în ea suficiente resurse pentru a-şi face singură curaj, o apucă pe Angelica de braţ şi se

amestecară în mulţimea ce se îndrepta spre pupa. Lady Avery devenise neînchipuit de rapidă şi reuşise să se strecoare până aproape de balustradă. Oamenii se ţineau de gratiile de mahon şi priveau înnebuniţi apa învolburată a mării – agitată de ultimele rotaţii ale paletelor ce puneau vasul în mişcare – încercând să vadă ce se întâmplase cu copilul şi tânărul bărbat ce nu ezitase să-i sară în ajutor.

— L-a găsit! strigă cineva. Băiatul e în braţele lui! Duceţi-vă cu barca la ei!

Fără să-şi dea seama, din cauza emoţiei, Angelica o strângea pe mătuşa ei de mână cât putea de tare. La rândul ei, Lady Avery o ţinea pe Angelica de încheietura mâinii cu atâta putere, încât era cât pe ce să-i învineţească braţul. Dar, ca toată lumea care asista la drama aceea, Angelica ardea de nerăbdare, îşi dădu seama că în jurul ei se aşternuse tăcerea din clipa în care cei doi marinari întinseseră mâinile pentru a apuca trupul amorţit al copilului pe care braţele acelui străin îl purtaseră deasupra apei.

Cele câteva minute care trecuseră până la revenirea bărcii lângă vapor îi părură Angelicăi o eternitate. Aceasta urmărise alunecarea ei leneşă pe valurile mângâiate de lună. Copilul fusese întins pe fundul bărcii, astfel încât nu putea fi văzut de cei de pe vapor, iar cei doi marinari priveau nemişcaţi trupul firav al micuţului. Angelica avea sentimentul că timpul stătea pe loc; după câteva minute mai lungi decât o veşnicie,

necunoscutul ce se aruncase după băiat ajunsese în sfârşit la barca de salvare iar acum, după ce fusese ajutat să se urce în ea, striga ceva marinarilor. Ei răspunseră îndemnurilor acestuia luându-l pe copil fără menajamente şi ţinându-l cu capul în jos, pentru a-i scoate apa din plămâni, îngrozită, Angelica nu-şi putea lua ochii de pe bărbatul acela îndrăzneţ care, la fel de neliniştit ca şi ceilalţi în privinţa copilului, îşi trecea nervos mâna prin părul ud, încercată de o vagă senzaţie de greaţă, Angelica îşi dădu seama că ea, împreună cu toţi cei de pe punte, uitaseră să mai respire şi singurul zgomot care se auzea era scârţâitul velelor, ireal şi depărtat ca într-un vis. Şi exact în clipa în care simţi că nu mai îndură nemişcarea şi nesiguranţa, tăcerea fu ruptă de unul din cei doi marinari din barcă, un bărbat masiv, care se ridicase în picioare, făcând mâinile pâlnie la gură, şi începuse să strige că puştiul îşi revenise.

Auzind vestea, pasagerii adunaţi pe punte începură să chiuie de bucurie. Oamenii râdeau, plângeau, băteau din palme şi strigau fericiţi. Doi bărbaţi cam chercheliti, ce fuseseră nevoiţi să părăsească barul o dală cu începerea agitaţiei de pe punte, sărbătoreau într-un mod cu totul original fericita veste, aruncându-şi în sus căciulile din blană de castor. Numai că acestea, după ce plutiră sau mai bine-zis se învârtiră câteva secunde în aer, aterizară direct în mare. Până şi Lady Avery se lăsă prinsă de entuziasmul

general; cu toate că nu era adepta efuziunilor sentimentale afişate în public, se pomeni că o strânge pe Angelica la pieptul său.

Mama copilului îşi revenise şi era acum ajutată să îşi primească năzdrăvanul în căutare de aventuri, care fusese adus între timp la bordul vaporului.

— Vă mulţumesc... vă mulţumesc... şoptea ea cu vocea tremurând de emoţie, fără a se adresa cuiva în mod special, îmbrăţişându-şi comoara înfăşurată acum într-o pătură groasă de lână.

Câteva persoane foarte grijulii o îndemnară pe mamă să coboare cu fiul său în cabină, unde îi aşteptau câte un ceai fierbinte şi un pat cald. Nevăzut de nimeni, necunoscutul se urcă cu repeziciune la bord, cu ajutorul unei scări de frânghie. Ajuns acolo, păru a ignora cu desăvârşire felicitările şi mulţumirile ce i se adresau din toate părţile. Strecurându-se printre ei, păşind ca şi cum, ar fi avut o anume destinaţie, dispăru pe scările interioare şi, de-acolo, în cabina sa.

— Ei bine, pot spune că acesta a fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată!

Exclamă Lady Avery, pe care oboseala o ajunsese între timp. O luase ameţeala şi fu nevoită să se sprijine pe balustradă. Cât curaj, draga mea! Cât eroism! se minuna ea, însoţindu-şi cuvintele de gesturi teatrale. E prea mult pentru mine, trebuie să şed undeva. Angelica părea ceva mai liniştită, deşi nu îşi revenise complet din şoc, şi o

ajută pe mătuşa sa să se aşeze pe un şezlong, lângă cel ocupai de corpolenta Marchiză de Bewick, aflată, de asemenea, pe punctul de a leşina. Marchiza era însoţită de fiica sa. Lady Harriet, căsătorită, în ciuda urâţeniei sale proverbiale, cu bogatul, influentul şi totodată anostul Sir Henry Buckle. Desigur, la măritişul ei contribuise şi o însemnată avere a cărei moştenitoare era. Lady Harriet era convinsă că îşi va ascunde defectele printr-o coafură ce nu i se potrivea deloc – dar de care ea era, parte încântată – şi purtând o pereche de cercei pe care îi credea superbi, dar care semănau, în fond, cu doi mici cârnăciori unsuroşi de culoare gri-şorid, ce-i încadrau în mod stupid chipul şi-aşa respingător. Lady Harriet era complet cufundată în cea ce făcea: anume, tampona tâmplele mamei ei cu multă grijă, cu o batistă înmuiată în puţină apă de colonie, pe care o turnase dintr-o sticluţă irginţie de care nu se despărţea niciodată.

Încercând să-şi recapete răsuflarea. Lady Avery se întoarse spre marchiză, interpelând-o:

— Scumpă Lady Bewick, ai mai asistat vreodată la un asemenea eveniment? Am crezut că o să leşin până când am aflat că băieţelul acela nu s-a inccal până la urmă!

Marchiza nu se lăsă nici ea mai prejos cu aprecierile, pentru simplul motiv că nu-i plăcea să lase cuiva impresia că suferinţa ei ar fi superficială. Se resimţea şi ea în urma agitaţiei din acea seară, dar adevărul gol-goluţ era că nu

putea respira din cauza corsetului strâns mult prea tare.

— Vai, mie-mi spui?! Pentru o clipă, inima mea a încetat să mai bată! Iar acum bate atât de tare, încât nu ştiu dacă îmi voi reveni vreodată. Oare n-ar fi bine să chem doctorul, Harriet? o întrebă ca pe fiică-sa mai mult de formă, pentru că nu aşteptă să primească răspunsul. Nu, probabil că nu. Mai ales că acum se ocupă de copilul acela. Tocmai i-am trimis pe ginerele meu. Sir Henry, să afle cine este acel domn atât de galant. Dumneata ştii, Lady Avery?

— Nu cred să-l mai fi văzut vreodată şi nici faţa nu i-am văzut-o prea bine. Chiar, l-a văzut cineva cum trebuie? încercă Lady Avery să provoace o mică bârfă şi-şi roti privirea de uliu, într-o atitudine de inchizitor spaniol hotărât să nu-i scape nimic.

Pe punte se formaseră mici grupuleţe care discutau acelaşi subiect, punând exact aceleaşi întrebări referitoare la acel bărbat.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut în timpul traversării Canalului, sugeră Lady Harriet. Probabil că a stat mai tot timpul în cabina sa, dar pot să jur că-l văd pentru prima oară. Atâta lume s-a fâţâit pe puntea asta! Nu mai ai loc de nimeni…

După ce Lady Harriet îşi spuse roiul, Lady Avery avu impresia că aceasta şi marchiza îi aruncă priviri încărcate de înţeles.

— Eu l-am văzut stând lângă barca aceea de

salvare, acolo, interveni Angelica, la fel de tulburată de întâmplarea din seara aceea, dar nu sunt sigură că l-am văzut bine, totul s-a întâmplat atât de repede…

— Uite-l pe Henry! anunţă Lady Harriet, în timp ce soţul ei se apropia. Patru perechi de ochi se aţintiră asupra lui, măriţi de curiozitate. Toate sperau ca Sir Henry Buckle să le potolească foamea de informaţie.

— Dragile mele doamne, îmi pare rău că vă dezamăgesc. Se pare că nimeni nu ştie numele acelui domn şi nimeni nu l-a văzut pe parcursul călătoriei! Bineînţeles că tatăl copilului a trimis un mesaj în cabina persoanei, cerându-i permisiunea de a-l vizita pentru a-i mulţumi că a salvat viaţa fiului său. Din câte am înţeles, domnul respectiv şi-ar fi trimis servitorul, un ins cam grotesc şi cu înfăţişare de străin, pentru a spune tatălui că nu era nevoie să-i mulţumească sau să se obosească făcându-i vizite.

— Vai, ce purtare extravagantă! exclamă marchiza, având senzaţia că se sufocă.

— De-a dreptul mojică, aş spune! adăugă Lady Avery, compunându-şi o expresie cât mai scandalizată. Sunteţi sigur că persoana în cauză e un adevărat gentleman? riscă ca încă o întrebare.

— Un singur lucru se cunoaşte cu siguranţă, anume că domnul acesta provine dintr-o familie bună. Dar ce spun cu, se vede cu ochiul liber. Şi încă un tip din Eton. Cei de-acolo sunt renumiţi pentru instinctele lor. Chipul lui nu-mi este

cunoscut. Mi s-a părut totuşi a fi un bărbat între două vârste, le asigură Sir Henry, răsucindu-şi mustăţile cu un aer satisfăcut.

— Fii serios, Henry! râse Harriet pe un ton dojenitor. Cum poţi fi atât de sigur că domnul acela e din Eton atâta timp cât tot ce-aţi putut vedea cu toţii n-a fost decât silueta unui bărbat ud leoarcă, luptându-se cu apa mării într-un întuneric deplin! Faptul că nici măcar jumătate din apa mării n-a putut ascunde croiala de calitate a hainelor sale şi curajul de care a dat dovadă, pot fi dovezi în plus că este totuşi un gentleman, sau cel puţin o persoană cu educaţie. Dar chiar să afirmi categoric că provine din Eton! Zău, prea exagerezi!

Sir Henry era total surd la reproşurile soţiei lui, continuând să-şi răsucească mustăţile, convins de valabilitatea teoriei sale.

— Ei, haide. Hamei, dacă Henry spune că e vorba despre un gentleman din Eton, nu trebuie să-l contrazici! interveni marchiza, luând apărarea ginerelui său înainte ca acesta să poată deschide gura. Sunt sigură că tatăl şi fraţii tăi vor fi de aceeaşi părere. E adevărat că noi înţelegem ceva mai greu, dar trebuie să acceptăm când nu avem dreptate. Ştiu că ai o intuiţie infailibilă în cazuri din acestea, Henry, adăugă ea adresându-i-se ginerelui şi torcând ca o pisică, iar eu mă bazez pe tot ceea ce spui… Totuşi, dacă-mi dai voie, nu ţi se pare că acest străin a avut o comportare bizară refuzând să-l primească pe tatăl copilului?

Sir Henry înclină din cap, dar Angelica, pe care problema o frământa şi mai mult, spuse:

— A avut, probabil, un motiv foarte întemeiat… dar care să fie acesta?

— Vai, sper să aflăm curând, detest misterele, bombăni Lady Harriet.

— Exact despre asta este vorba! Un mister! completă marchiza, înguslând ochii. Trebuie să-l descoperim! Simt că nu voi avea linişte până când nu aflu despre ce e vorba.

Vaporul ajunsese la docuri fără ca pasagerii preocupaţi să observe, drept pentru care, coborând de pe punte pentru a-şi ocupa obişnuitul loc la pasarelă, căpitanul constată că îşi putea croi cu greu drum prin mulţime. Călătorii curioşi îl opreau la tot pasul pentru a-l întreba dacă ştie numele, necunoscutului.

— Vă rog, lămuriţi-ne această dilemă, domnule căpitan, îl implora Lady Avery văzându-l că se apropie. Spuneţi-ne şi nouă care e identitatea domnului fără nume!

— Mă tem că ştiu la fel de puţin ca şi dumneavoastră în legătură cu acest gentleman. Pentru mine e o informaţie pur profesională, întrucât trebuie să notez totul în jurnalul de bord şi în raportul pe care trebuie să-l înaintez căpităniei portului şi biroului companiei. Tot ce am aflat este că a călătorit singur, însoţit doar de un servitor, şi că a fost primul pasager care a părăsit vaporul în clipa în care am acostai

— O, vreţi să spuneţi că a plecat deja? Şi ne-a

lăsat aşa nelămuriţi?! Asta este, eu zic să coborâm şi noi, propuse marchiza resemnată.

Prea nouă în societate pentru a înţelege importanta unui subiect savuros de bârfă.

Angelica era încă preocupată de soarta copilului care fusese cât pe ce să se înece.

— Ce ştiţi despre băieţel? îl întrebă ea pe căpitan. Se va face bine?

— Da, ceea ce mă bucură enorm, răspunse eh încântat să schimbe subiectul şi să poată 1 i în sfârşit de folos. Dar micului s-a ales cu dureri îngrozitoare de gât, din cauza apei reci şi sărate, şi cu dureri de cap pe deasupra. Dar un somn bun şi câteva zile la pat îl vor repune pe picioare.

Lordul Avery, prins el însuşi într-o mică aventură, nu asistase la „spectacolul” de pe punte din acea seară. Se închisese cu marchizul de Bewick în fumoar şi, datorită unor zaruri norocoase, câştigase o sută de guinee la zaruri. Mai târziu regretă faptul că nici el nici adversarul său nu abandonaseră jocul pentru a vedea care este cauza gălăgiei infernale ce se auzea de pe punte. Numai că în acele clipe, nici măcar o furtună pe mare nu l-ar fi urnit pe marchiz din lata jocului. Până la urmă, acesta recupera cele o sulă de guinee pierdute, după care uşură buzunarul Lordului Avery de încă şaptezeci de guinee. Lordul reveni lângă soţia şi nepoata sa într-o dispoziţie nespus de proastă, apoi le conduse, prin pasarelă, la trăsura ce îi aştepta pe chei.

Emerson, majordomul Lordului Avery, era

obligat să-şi lărgească gama îndatoririlor sale, funcţionând şi ca valet, astfel încât rămase în urma stăpânului său, pe chei, pentru a supraveghea încărcarea numeroaselor bagaje în cea de-a doua trăsură. Imediat după ce lacheii îi ajutară pe cei trei călători obosiţi să urce în trăsură, mânară caii într-o viteză de nedescris la Grand Hotel –, unde Lordul Avery închinase un apartament imens, pe care îl considera extrem de convenabil pentru desele sale călătorii în Franţa.

— Trăsura merge prea repede, Avery! se văita Lady Avery cu inima la gură, în realitate, era mai mult decât mulţumită de faptul că în curând avea să se întindă în pat – singurul obiect de mobilier după cincisprezece ore, care nu era susţinut de roti şi nici nu plulca pe valuri. Angelica se refugiase în gânduri, întrerupte doar de sunetul provocat de copilele cailor atingând caldarâmul.

Domnul Arbulhnot, directorul de la Grand Hotel, îi aştepta pe Irepicic hotelului masiv, al cărui exterior era vopsii în alb. Era înconjurat de alţi şase directori executivi, îmbrăcaţi impecabil, şi un batalion de alţi angajaţi ai hotelului, ce se aliniaseră pe ireple. Cameriste în rochile negre şi şorturi şi bonele albe, curate şi aprelate, erau depăşite în număr de lachei, hamali şi valeţi, practic aproape întregul personal, din care majoritatea terminaseră serviciul pe ziua aceea şi lânjeau după un pat. Domnul Arbulhnot transforma fiecare vizită a Lordului Avery într-un prilej de primire spectaculoasă. Mai ales că Lordul

Avery era un client deosebit de valoros, având în vedere faptul că închiriasc în regim permanent un apartament pe care nu-l folosea mai mult de paisprezece zile pe an.

Frecându-şi palmele şi făcând nenumărate temenele, domnul Arbulhnot conduse oaspeţii plictisiţi spre apartament, în timp ce paznicii şi supraveghetorii mai aveau puţin şi ajungeau cu nasul la podea de atâtea plecăciuni.

Angelica se întinse în patul cu lenjerie proaspătă, recapitulând, cu ochii deschişi în întuneric, întâmplările acelei zile. I se părea totul complicat şi confuz şi, prea obosită pentru a-şi mai face ordine în gânduri, închise ochii, încercând să adoarmă. Abia aţipise când se trezi brusc, cu ochii larg deschişi. În vis îi apăruseră ochii acelui străin, aşa cum îi văzuse luminaţi de lună, în acea fracţiune de secundă pe vapor. Se simţea tulburată, dar nu iritată. Probabil, îşi spunea ea, e vorba doar de urmările călătoriei. Până la urmă, ceva mai liniştită, adormi adânc.

2

A doua zi dimineaţă. Angelica lu' trezită de Sarah, camerista ei, care dădu la o parte draperiile grele din catifea, lăsând lumina să pătrundă în cameră. Se întinse ca o pisică cu mişcări lascive şi, cuprinsă brusc de o bună-dispoziţie inexplicabilă, sări din pat şi se uită pe fereastră. Soarele generos se reflecta în apa măm,

făcând ca spuma valurilor să se transforme în mii de steluţe strălucitoare ce îi luau ochii.

Gândul că, în curând, avea să înceapă o nouă viaţă, cea de adult, îi dădea un sentiment de imensă bucurie, dar, pe de altă parte, o încerca şi un fel de teamă, în ciuda dezavantajelor sale evidente, debutul în sezonul londonez avea şi aspecte distractive. Ca debutantă în societate, avea să-şi petreacă seară de seară la baluri strălucitoare, la petreceri magnifice, îmbrăcată în rochii elaborate, ce ar fi cucerit până şi gusturile cele mai exigente. Neîndoielnic, avea să se distreze, deşi îi trebuia mult curaj pentru a face faţă, îşi petrecuse copilăria şi adolescenta la moşia Avery şi, în afara rudelor, nu cunoscuse prea mulţi oameni, în momentele ei de maximă sinceritate, mai ales faţă de ea însăşi. Angelica recunoştea că fluenţa cu care vorbea limba franceză şi educaţia pe care o primise erau singura ei zestre, ceea ce, acum, i se părea groaznic.

Avea sentimentul că nu poate oferi prea mult prezumtivului ei pretendent, dar era hotărâtă să compenseze lipsa avantajelor materiale prin farmecul ei înnăscut şi printr-un comportament cuceritor faţă de tinerii buni de însurătoare pe care i-ar fi cunoscut. Şi poate că, îşi spunea ea, se va găsi până la urmă un bărbat bogat şi bun la suflet, pe care să-l admire şi să-l respecte şi care să o ceară în căsătorie. Căci, cu toate că era săracă, avea în ea nenumărate resurse de cinste şi supunere. Numai că, deşi se simţea în stare să fie

loială şi supusă, ca orice soţie, nu credea că îl va putea iubi pe acel bărbat. Dragostea era un sentiment pe care că se învăţase să-l dispreţuiască, deoarece ea stătuse la baza unei uniuni neinspirate financiar între părinţii ei. Amintindu-şi durerea resimţită de părinţii lor atunci când au pierdut întreaga avere, moştenită de generaţii întregi, gândindu-se la lupta neîncetată pe care o duseseră aceştia pentru a-şi achita datoriile, inima îi împietrea ca la vederea unui spectru, îl cunoscuse pe tatăl ei ca pe un bărbat distrus, chinuit de remuşcare pentru că îşi condamnase tânăra şi iubitoarea sa solie la o viaţă meschină. Mizeria existenţei pe care o dusese îi mâncase sănătatea, trăgându-l spre o moarte timpurie.

Ambele familii au fost atunci şocate de moartea tânărului, care fusese mult prea mândru pentru a împărtăşi celorlalte rude cât de dramatică era situaţia sa. Lordul şi Lady Avery le luară imediat pe Angelic. Pe mama acesteia la ei. Mama Angelicăi era deja trecută din cauza vieţii pe care o dusese, starea ci se înrăutăţi şi muri trei luni mai târziu. Şi» cu toate că la vremea aceea nu avea decât şapte ani. Angelica înţelesese că mama ei murise de inimă rea. Toate aceste amintiri neplăcute se învârteau în mintea ei în acea dimineaţă, drept pentru care abia de ciuguli câte ceva de pe tava pe care Sarah i-o aduse la micul dejun.

Sarah îşi petrecu toată dimineaţa împărţindu-

se între Lady Avery şi Angelica. Ea era de fapt camerista lui Lady Avery, dar bătrâna hotărâse că, atunci când călătoreau, era bine să se folosească amândouă de Sarah. Aceasta era fiica unuia dintre grădinarii de pe moşia Avery de la Ickworth. Era doar cu câţiva ani mai mare decât Angelica, punea mult suflet în ceea ce făcea, atrăgând asupra ei numai aprecieri din partea stăpânilor să-i întorcându-se în camera Angelicăi, Sarah nu-şi mai putu reţine curiozitatea şi izbucni:

— Vă rog, vă rog, domnişoară Angelica!

Spuneţi-mi şi mic ce s-a întâmplat seara trecută! De unde şedeam n-am văzut nimic! Aseară mi-aţi promis c-o să-mi spuneţi dimineaţă totul. Dumneavoastră aţi văzut tot ce s-a întâmplat, doar aţi fost pe punte! Noi eram la clasa a treia şi n-am văzul nimic. Vă implor, spuneţi-mi! Mor de curiozitate. Nu s-a înecat nimeni?

— Să-ţi fiu sinceră, răspunse Agnelica, deşi era lună plină şi lumină ca ziua, n-am văzul mare lucru, cert e că lui nea alerga înnebunită de colo-colo.

Nemulţumită de răspuns, Sarah ceru şi alte detalii.

— Cine era bărbatul ăla tânăr care a salvat copilul? Să ştiţi că servitorul lui era un om foarte ciudat şi retras. Ştiu asta de la valetul lui Lady Finnlow, domnu' Baxter, care a vrut să vorbească cu el. Servitoru ăla era foarte urât şi cu o căutătură rea şi avea toată faţa acoperită de

cicatrice. Nu arăta deloc ca un lacheu obişnuit. Şi nici nu părea de prin părţile astea. Oricum, continuă Sarah, avidă de bârfă, domnu' Baxter a încercat cum vă spusei să vorbească cu servitorul, da ăla nu i-a răspuns, ba chiar s-a uitat urât la el. Lumea spune că domnu' acela nu e deloc un gentleman, ci un prinţ străin, *l unlusinic* de bogat (Sarah pronunţa deseori greşit unele cuvinte pe care le auzea la Lady Avery) şi care călătoreşte în secret pentru a o vedea pe regină! A venit aici cu o misiune foarte importantă sau cam aşa ceva. Unii spune că a venit pentru treburi de stat. Da' io zic că prinţu ăsta merge aşa fără servitori şi toate alea doar aşa, ca să nu fie observai!

Până atunci Angelica ascultase cu mult interes elucubraţiile lui Sarah, dar această ultimă afirmaţie o făcu să izbucnească în hohote de râs atât de puternice, încât se tăvăli fiind cât pe ce să răstoarne tava şi să spargă o ceaşcă de Sèvres în formă de căpşună.

— Te înşeli, Sarah. La mijloc trebuie să fie o explicaţie cât se poate de simplă şi nicidecum un mister.

— Păi, atunci cum se face că nimeni nu ştie numele lui domnu' ăla? întrebă Sarah apărându-şi cu încăpăţânare teoria.

— Să-ţi spun drept, şi pentru mine e o enigmă, spuse Angelica aşezându-se la masa de toaletă, dar acum trebuie să mă ajuţi să-mi aranjez părul, altfel am să întârzii.

Sarah tocmai începuse să perie părul

Angelicăi, galben ca mierea, când Lady Avery năvăli pe uşă într-o stare de agitaţie.

— Bună dimineaţa, scumpa mea, i se adresă ea Angelicăi. Simt că plesnesc de nervi. Azi de dimineaţă am trimis un servitor să-mi aducă butaşii de la Madame de Grassc, dar s-au ofilit îngrozitor! Madame de Grasse nu mă va ierta niciodată dacă plantele astea pier din cauza mea. N-ar fi trebuit să-i iau cu noi, ci trebuia să las acolo un servitor să vină mai târziu cu ele, după ce vor fi fost împachetate cum se cuvine. Mă gândesc cu groază cum vor rezista până la Ickworih, şi, colac peste pupăză, Lord Avery a schimbat programul şi se pare că nu ne întoarcem prea curând acolo.

Se plimba dintr-un colţ în celălalt al camerei, frângându-şi mâinile, jucându-se, agitată şi absentă, cu diamantele şi safirele ce-i împodobeau din abundenţă degetele noduroase.

— Contele de Greystone ne-a invitat să-i facem o vizită la castelul Cranicigh, continuă ca văicăreala, iar unchiul tău a hotărât să acceptăm invitaţia, având în vedere că a şi încheiat o afacere în Franţa în numele contelui. Asta înseamnă că vom ajunge şi mai târziu la Londra şi vom întârzia şi mai mult pregătirile pentru sezon. Nu ştiu ce-o fi în mintea lui, dar insistă să mergem – aşa că trebuie să ne supunem! Vocea îi scăzu în intensitate, iar Lady Avery începu să bombăne mai mult pentru sine. Asta înseamnă, reluă ea, că va trebui să trimit un servitor înapoi la Ickworth, cu

butaşii, şi va trebui să scriu câteva instrucţiuni pentru grădinarul şef ca să se ocupe cum se cuvine de ei. N-avem timp de pierdut! Mă duc să mă ocup! mai spuse ea şi dispăru imediat din dormitorul Angelicăi, strigându-i peste umăr că trăsura o va aştepta la ora zece şi rugând-o să o trimită pe arah la ea de îndată ce aceasta îşi va fi terminat treaba.

— Hai, fuguia, Sarah, ajută-mă să mă îmbrac şi pe urmă du-te imediat la Lady Avery. Ea are mai multă treabă decât mine, spuse Angelica, în timp ce Sarah îi punea ultima agrafă în păr.

Bonetica de dantelă pe care camerista o avea pe cap îi alunecase pe urechea stângă şi buclele ei astanii scăpaseră din agrafe, dându-i o înfăţişare dezordonată. Angelica văzu asta ca pe un semn că pentru Sarah dimineaţa aceea fusese de-a dreptul traumatizantă, bineînţeles, în sensul figurat al cuvântului.

Din cauza schimbării neaşteptate în program, domnul Slocombe, administratorul lordului Avery, aranjă să le fie pusă la dispoziţie o a treia trăsură cu bagaje de care familia Avery nu avea nevoie la castelul contelui Cranleigh, în mod normal, ar fi fost suficientă şi o diligentă, dar Lady Avery dorea să fie sigură că plantele ei vor ajunge repede la Ickworth, drept pentru care îl convinsese pe soţul ei să îi ofere o plată generoasă birjarului. Bagajele – cuiere, – cutii cu pantofi, valize, cutii cu pălării, truse de toalelă, cutii cu bijuterii, trebuiau să fie sortate, iar Emerson era pe punctul de a-şi pierde

răbdarea pe care o dovedise față de lachei. Pe deasupra, ura schimbările ce interveneau invariabil în itinerariile lordului Avery. Bagajele erau trecute dintr-o trăsură în alta, până când un anume cufăr sau o anume cutie, ajungea la locul potrivit. Plecarea lor fu şi mai mult întârziată de o cutie ciudată, de culoare galbenă, din piele de porc şi care conţinea nişte acte, pe care lordul Avery o înmânase lui Emerson, dându-i următoarele instrucţiuni:

— Ai grijă ca atunci când plecăm să-mi dai geanta. Nu vreau să fie împachetată cu celelalte bagaje, vreau să o lin în mână.

Totuşi, între timp, unul din lacheii hotelului pusese mâna pe ea şi o amestecase cu celelalte valize, ceea ce însemna că totul trebuia despachetal până când respectiva servietă avea să fie găsită şi înmânată Lordului Avery.

— Am întârzial atât de mult încât nu ştiu dacă vom ajunge la destinaţie până la sfârşitul zilei. E prea primejdios să călătorim după ce se lasă întunericul, se plânse lordul Avery soţiei sale care se legăna într-un şezlong, răcorindu-se cu o ceaşcă de ceai.

— Trimite un servitor cu diligenta, îi dădu instrucţiuni lui Slocombe, şi spune-i să ne aranjeze camera la un han mai pricopsit după care să plece mai departe la castelul Cranleigh să-i transmită lordului Greystone scuzele noastre pentru întârziere. Vom ajunge acolo abia mâine. Slocombe ascultă supus, compunându-şi o

expresie dărâmată ca rezultat al acelei dimineţi agitate, apoi dispăru pentru a executa ordinele stăpânului său.

Angelica reuşise să se sustragă tuturor activităţilor şi se refugie într-un colţişor liniştii, pe o verandă încălzită de soare, ce îi oferea o superbă perspectivă asupra grădinilor hotelului. Se instalase într-un fololiu de răchită foarte confortabil şi citea o carie. Fu întreruptă de Sarah, trimisă în văularea ei de către Lady Avery.

— Lady Avery zice că acuşi e timpul să plecăm, donşoară.

Un nou motiv de bârfă stârnisc încă o dală imaginaţia şi-aşa destul de bogată a cameristei.

— Cică s-a petrecut o crimă la castelu ăla de-i spune Cranleigh şi nu de mult timp. Mi-a spus unul din lachei şi mie nu-mi miroase bine, donşoară! Eu ştiu că n-o să-nchid ochii cât oi sta acolo! Sper că unchiul dumneavoastră n-o să stea mult acolo. Nu ştiu dacă m-or fine nervii! exclamă Sarah, dându-şi ochii peste cap şi nvocând cerul.

— Va trebui să încetezi să mai pleci urechea la toate aceste zvonuri, râse Angelica, coborând scările în grabă pentru a se alătura mătuşii ei.

Puteau spune că sunt în st arşit gata de plecare. Lordul Avery, soţia şi nepoata sa în prima trăsură, birjarul şi lacheii la locurile lor, servitorii şi bagajele în cea de-a doua trăsură. Domnul Arbuthnol şi armata sa de suhdirectoraşi erau aliniaţi pe treptele hotelului, la ordine, înainte de a le… îngădui distinşilor oaspeţi să pornească ia

drum, domnul Arbuttinot insistă să rostească câteva cuvinte de apreciere la adresa virtuosului şi condescendentului lord. Nu uită să menţioneze cât de norocos era personalul de la Grand Hotel de a avea familia Avery ca oaspeţi, în tot acest timp cât linu tirada, lordul îngână întruna, pe un ton plictisit: „Mda, bine… corect! La revedere!

Şi până la urmă, evadară!

Caii goniră nebuneşte până la „The Royal Oak” x), un han select aflai pe drumul spre Ashl ord, recomandam de domnul Arbulhnot. Deşi cele câteva ore petrecute pe drum trecuseră pe nesimţite, pregătirile de plecare cu care pierduseră o dimineaţă întreagă în Dover îi obosiseră teribil pe soţii Avery. Angelica era de-o rezistentă remarcabilă, aşa cum bine observase mătuşa ei, şi ar fi fost în stare să călătorească toată noaptea fără probleme. Dar atmosfera rustică de la han, căsuţele cochete, încăperile joase ale hanului, precum şi ciudatele cruci albe desenate pe podeaua pietruită din faţa căminului.

x) Stejarul regal (n, trad.) (oale acestea aveau un efect magic asupra Angelicăi. Interesându-se, află că crucile desenate pe podea erau o superstiţie dusă din generaţie în generaţie de oamenii din sal pentru a line departe vrăjitoarele ce s-ar fi putut strecura înăuntru prin oraş.

— Bună seara şi bine aii venit, îi întâmpină hangiul grăsun şi cu obraji plesnind de sănătate, trecându-şi palmele în timp ce oaspeţii îşi dezmorţeau picioarele la coborârea din trăsură.

Nici nu-i venea să-şi creadă ochilor ce noroc căzuse pe capul lui prin venirea unor oaspeţi atât de venerabili. Sunt onorai că aţi ales umilul meu han peste noapte…

— Mda… bine… bine, bombăni lordul Avery Urept răspuns, simţind că îi amorţesc creierii. Chipul hangiului iradia de mândrie în timp ce-i „onducea dincolo de uşa înconjurată de vilă-devie.

— Emerson, ocupă-le de ţoale. Vom mânca levreme în seara aceasta, sus în cameră, fireşte, şi ne vom retrage imediat după aceea, îl instrui ordul. Auzind acestea, hangiul se simţi pus în dificultate deoarece hotărârea distinsului său vizitator îi dădea planurile peste cap. Sperase ca lordul şi soţia lui să ia masa în salon, acolo unde i-ar fi văzutl toată lumea, ceea ce i-ar fi atras nangiului admiraţia tuturor şi a întregului ţinut.

Cu toate acestea, hangiul avu grijă ca masa să fie aleasă şi îndestulată. Elorlul său nu fu totuşi încununat de succes, întrucât Emerson se foia de colo-colo, aşa cum fac loldeauna majordomii, dezaprobând totul, reproşându-i hangiului că serrior felului în care era tratat stăpânul său la Ickworth. Totuşi, lordul avu numai cuvinte de laudă.

— Grozavă bere ai pus pe masă, hangiule! îl felicită el vesel, pentru că între timp îşi recăpătase buna dispoziţie, ca urmare a unei cine copioase.

— Aşa e berea prin partea locului, domnule, n-o să găsiţi una mai bună oricât aţi umbla prin Anglia, se înfoie hangiul ca un curcan. E făcută cu

ăl mai bun hamei din Kent, d-aia e aşa gustoasă. Atunci când o pun în butoaie, am mare grijă să nu le agit timp de două săptămâni, înainte de a o pune pe masă. Ăsta e secretul, zău aşa, pe onoarea mea!

— Vă felicit pentru adevărata operă pe care aţi creat-o! exclamă lordul Avery dând o mare dovadă de generozitate, în timp ce una din hangiţe îi umplea cana.

Spre deosebire de el, Lady Avery se simţea mizerabil. Făcu un semn de dezgust cu mâna când îi fusese adusă friptura de berbec, refuză friptura de vilă în sânge, plăcinta cu carne de iepure, precum şi prăjitura cu prune, spunând că nu se simte în stare să mănânce nimic.

— Mă resimt încă după călătoria pe mare, adăugă ea, cam verde la fată, ştergându-şi broboanele de sudoare ce se formaseră deasupra buzei cu un colţ de batistă. Porunceşte să-mi aducă nişte supă strecurată şi un deget de coniac, pentru că nu aş suporta altceva în starea în care mă aflu, îi mai spuse ea lui Emerson.

Numai Angelica era singura care nu se gândea la mâncare. Era cufundată în amintiri. Ultima oară când locuise în condiţii atât de puţin pretenţioase fusese atunci când părinţii ei se văzuseră nevoiţi să se mute într-o căsuţă modestă din apropierea fostei lor moşii, ducând o existenţă mai mult decât pauperă. Acum îşi dădea seama că îi place hanul, atmosfera de acolo era odihnitoare şi ispititoare, în comparaţie cu opulenţa traiului

dus de unchiul şi mătuşa ei.

— E foarte plăcut aici, mătuşă Clarissa. Cred că vara, când înfloresc grădinile, trebuie să fie minunat, îmi place simplitatea mobilei acesteia din lemn nesculptat şi draperiile de muselină care sunt atât de curate. Totul creează o atmosferă atât de… domestică. Parcă aş fi acasă, adăugă ea, mai mult pentru sine, privind în jurul ei, la camera modest mobilată.

— Te rog să-ţi scoţi din cap ideile astea copilăreşti, cu o viaţă la ţară şi apucături de Lăptăreasă, îi repetă mătuşa ci pe un ton neobişnuit de aspru, aruncându-i o privire severă. Nu eşti Maria Antoancta să-ţi permiţi asemenea capricii… în fond ea era ditamai regina. Sper că vărul tău din Franţa nu ţi-a băgat cine ştie ce prostie în cap!

— Mătuşă Clarissa, mă cunoşti prea bine, răspunse ea râzând cu o oarecare indulgenţă la ieşirea curioasă a mătuşii ci, îmi cunosc îndatoririle. Ştii că nu sunt nicio naivă şi n-aş face niciodată nimic care să vă dezamăgească, pe dumneata şi pe unchiul.

— O, îmi pare rău, draga mea, se înmuie Lady A.very, dar nu ştiu ce am în seara asta, cred că

Avery, dar nu ştiu ce am în seara asta, cred că vaporul ăla m-a legănat prea mult, iar trăsura m-a zgâlţâit prea tare… Nu sunt în apele mele. Se opri brusc pentru că, vorbind, retrăi senzaţia de greaţă pe care o avusese pe vapor. Bălând uşor mâna Angelicăi, adăugă: Nu mă lua în seamă. Ştiu că

eşti o fată ascultătoare, că ai capul pe umeri şi mai ai şi lu' dreptul să visezi din când în când. Ştiu că nu ne vei dezamăgi.

Când terminară de mâncat, după ce lordul Avery consumase atâta bere cât îndrăznise – sub privirile scrutătoare ale soliei sale – se retraseră în camerele lor. Lady Avery se întoarse din camera de toaletă gata de culcare, îşi împletise părul într-o coadă, iar pe cap avea o bonetică de noapte.

— Vrei să-ţi spun ceva, Avery, începu bătrâna doamnă, adresându-se soţului său cu formula pe care o folosea când era în toane rele. M-a deranjat foarte tare schimbarea bruscă în programul nostru, dar mai mult m-a supărat că m-ai anunţat în ultimul moment. Dar acum că am avut timp să reflectez asupra acestui aspect, constat că s-ar putea să fie totuşi o ocazie bună în favoarea Angelicăi.

Solii Avery nu aveau totdeauna aceeaşi părere când era vorba de probleme importante – ceea ce pe lord nu-l afecta prea mult, având în vedere că era convins de faptul că el e cocoşul în casă. Oricum, în rarele ocazii când vedea că solia sa îl aprobă, era gata să se felicite pentru înţelepciunea şi talentul înnăscut de diplomat de care dădea dovadă.

— Mă bucur că le aud vorbind aşa, Clarissa, pentru că, deşi n-am intenţionat să trec pe la Grey stone, vizita aceasta ar putea mări şansele Iutei. Oricum, tot trebuia să-l întâlnească pe conte în timpul sezonului londonez şi ştii prea bine că e o

partidă grozavă, orice Tată care s-ar mărita cu el în fi convinsă că i-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

— Eşti sigur că lordul Greystone nu are cumva alte preferinţe? întrebă Lady Avery roasă de curiozitate.

— Absolut sigur, accentuă lordul Avery, legându-şi cămaşa de noapte la gât. Greystone este liber ca pasărea cerului. Bewick este confidentul lui şi l-am tras de limbă în timp ce jucam table cu el pe vapor. Berea îl făcuse pe Avery atât de infatuat, încât nici măcar amintirea celor şaptezeci de guinee pierdute nu-l putea face să îşi piardă buna dispoziţie. Greystone a fost prea ocupat cu afacerile de la Cranleigh în ultimul timp, aşa că nu s-a gândit la însurătoare. Dar va trebui să se mişte în direcţia asta. Curând va deveni duce şi, vrând-nevrând, un bărbat însurat prezintă o mai mare garanţie pentru succesiunea la un tillu, îi aminti Avery soţiei sale, privind-o cu ochi vicleni, într-un cuvânt, e copt şi tocmai hun de cules.

— Asia rămâne de văzul, îl întrerupse Lady Avery cu glas ce trăda îndoiala. Angelica nu are un sfanţ şi cu ţoale că dota pe care i-ai stabilil-o v considerabilă, s-ar putea să nu fie chiar foarte lentantă pentru cineva cu o poziţie atât de bună în societate ca lordul Greysione. Nu ne rămâne decât să ne bizuim pe frumuseţea şi firea ei plăcută – şi nu mă îndoiesc că va şti să se facă considera că fata e pe măsura pretenţiilor lui, atunci nu e vina ei, comentă lady Avery pe un ton ce voia să spună

că era mulţumită de logica ei. Cred că n-aş da dovadă de prea multă înfumurare dacă aş afirma că nici chiar Prinţul de Wales nu i-ar putea găsi Angelicăi vreun cusur. Şi nici nu merg departe dacă spun că înălţimea Sa nu va găsi, oricât ar căuta, atâtea calităţi laolaltă într-o fată câte poate găsi la Angelica. Dacă zvonurile potrivit cărora Regina ar fi semnal deja un contract de căsătorie cu o prinţesă străină, nu sunt adevărate, atunci un eventual succes al Angelicăi la curte nu m-ar surprinde deloc. Aş putea chiar să mă felicit pentru că am dat educaţia cuvenită unei biete orfane, din care am făcut o adevărată domnişoară, mai ales dacă ne gândim că a petrecut destul de mult timp în compania bădăranilor acelora de veri din Franţa. Lady Avery ridică disperată din umeri continuându-şi expunerea: Doamne, când te gândeşti că odraslele contelui Chenier străbat ţinutul călare ca nişte… ca nişte ţigani! Vocea ei exprima deja dezgustul.

— Draga mea, dar sunt nişte copii foarte inteligenţi. Chenier etsuficient de sever cu ei, îi struneşte şi nu le-ar permiteniciodală să sară peste cal, o contrazise Avery. Îi place pur şi simplu să-i vadă fericiţi, bucurându-se de libertate, explică lordul, scărpinându-se şi întinzându-se ca orice om de rând.

— Hm, pufni lady Avery, deşi am toată admiraţia pentru contele Chenier, sunt convinsă că francezii n-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă educaţia unui copil. Noroc că

Angelica a avut fond bun, nu s-a lăsat influenţată de ce a văzut în jurul ei.

— Eram prea bătrâni pentru a ne asuma sarcina de-a o creşte pe Angelica după moartea maică-sii, recunoscu lordul căscând, dar Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de ea dacă nesăbuiţii aceia ar fi trăit. Ai spus-o chiar tu. Erau prea mândri să accepte mila cuiva, nici nu vreau să mă gândesc în ce hal ar fi ajuns dacă părinţii ci nu mureau. Nu-ţi poţi permite să fii mândru când n-ai un ban în buzunar… Mai căscă încă o dală de-i trosniră fălcile, apoi se scutură precum un câine ud. Cred că s-a simţit foarte singură la Ickworih, fără niciun tovarăş de joacă. Într-un fel e bine că Ch & nicio mai invita la el din când în când, îţi aminteşti cât de uşurată răsuflai atunci când pleca în Franţa? Plecarea ei însemna că tu nu mai trebuia să-ţi faci griji ascunzându-te de guvernanta care insista să-ţi ţină prelegeri despre educaţia feţei, dimineaţa. Abia atunci aveai timp suficient să te ocupi de grădină. Folosind acest argument zdrobitor, lordul spera să poată în sfârşit închide ochii.

Lady Avery era gata să recunoască faptul că grădinăritul era suprema ei preocupare în viaţă.

— Cred că ai dreptate, răspunse ea. N-am avut de ales. Dar acum, gata cu văicăreala. Noapte hună, Avery, spuse ea fără a mai primi răspuns, deoarece lordul începuse deja să sforăie.

3

Angelica adormise de aproape o oră când ceva o făcu să se trezească brusc. Imaginile slab conturate din vis dispăruseră, se evaporaseră, făcând-o să revină la realitate. Deschise ochii. O clipă nu ştiu ce se întâmplă cu ea şi se întrebă unde se afla, îşi roti privirea prin camera cu interior nefamiliar, cu pereţi văruiţi în alb, apoi îşi dădu seama că se află în patul de la han. Dar ce o făcuse să se trezească, oare? se întrebă apoi dacă nu cumva auzise vreun sunet, încă adormită, deschise din nou ochii cu pleoapele grele, pentru a se obişnui cu întunericul pe care se profila o dungă lată de lumină aruncată de lună. Razele lunii creaseră desene ciudate pe pereţii dormitorului.

După o clipă, realiză că văzuse o umbră neagră în cameră. Clipi, încercând să-şi limpezească privirea şi să concretizeze imaginea din fata ei. Ce să fi fost? Un loc al imaginaţiei? Un truc inventat de razele de lună? Miji ochii, încercând să distingă silueta din întuneric. Era doar o formă ce scăpa ochiului, o formă aproape fluidă. Brusc, se trezi complet, tresărind. Inima îi bătea cu putere şi sunetul ei acoperea orice alt sunet din jur. Trase aer în piept, simţind că se sufocă de frică, apoi vru să ţipe. Strigătul i se opri în gât atunci când umbra se desprinse de perete, se apropie de ea şi puse cu blândeţe două degete pe buzele ei. Umbra avea şi voce.

— Te rog, nu tipa, auzi ea. Nu-ţi fac niciun

rău.

Umbra veni în lumina lunii, se aplecă spre

Angelica şi, în momentul acela, fata recunoscu acei ochi negri, trişti şi calzi, în faţa ei se afla necunoscutul de pe vapor.

Frica îi dispăru imediat, înlocuită fiind de un calm inexplicabil, iar acest fenomen o tulbură şi mai mult. Angelica nu înţelegea cum de era posibil ca acum inima bătea să-i spargă pieptul, iar în clipa următoare să uite de frică doar văzând acei ochi. Rămase în loc, nemişcată. Şi, înainte ca vreo idee să i se contureze clar în minte, Angelica îl auzi vorbind.

— Iartă-mă că am intrat aşa, şopti el, aplecat încă asupra ei, dar m-am strecurat prin prima fereastră deschisă pe care am văzut-o, îmi pare rău că te-am speriat.

Cu ochii măriţi de uimire, Angelica se uita fix la el, în clipa aceea auzi glasuri agitate şi zgomot de paşi în curtea hanului.

— Să nu-l lăsaţi să scape! strigă cineva. Căutaţi peste tot.

Necunoscutul făcu un pas înapoi, plecând din fereastră, întunericul şi pelerina neagră îl acopereau acum perfect. Avea o voce gravă şi caldă.

— Mă tem că am fost nevoit să întrerup călătoria, vorbi el, îmi cer iertare că profit aşa de ospitalitatea ta. Vocea lui suna de parcă ar fi făcut conversaţia de salon, iar şoapta lui părea a menaja cine ştie ce adunare cu urechi sensibile.

Uitând pentru o clipă aspectul neconvenţional al acelui tEte-ă-tfâte ad-hoc, Angelica dădu dovadă de o deosebită compasiune, dar şi de curiozitate. Se ridică în capul oaselor, strângându-şi absentă cămaşa de noapte în jurul trupului, până la gât, într-un gest de modestie inconştientă, şi şopti:

— Sunteţi domnul care l-a salvat pe băieţelul acela de la înec aseară!

Străinul se aplecă din nou asupra ei, intrând în raza de lumină. Angelica văzu ochii aceia zâmbindu-i într-o expresie de sinceră uimire.

— De unde ştii asta? AI fost şi tu pe vapor?

— Da, şi toată lumea a vrut să vă mulţumească, continuă ea în şoaptă, dar aţi dispărut înainte ca lumea să se dezmeticească.

Auzind din nou paşii grei pe pietrele curţii şi în salonul de la parterul hanului, Angelica îl întrebă grăbită:

— De ce vă urmăresc oamenii aceştia? tremură ca de spaimă pentru el, ştiind din instinct că personajul rău nu era bărbatul din fata ei ci oamenii de jos, caic se apropiau din ce în ce mai mult. Uşile erau date de perete pe tot coridorul. Cine sunteţi? îl mai întrebă ea.

— Mi se spune... Gitano... ezită el, şi nu pot spune decât că îţi voi rămâne îndatorat până la moarte dacă nu mă dai de gol. Se pare că vânătorii se apropie de camera asta şi n-aş vrea să pic în ghearele lor.

— Ce se va întâmpla dacă vă găsesc?

Străinul ridică din umeri. Avea o atitudine

atât de relaxată, încât putea fi mai degrabă asemănat unui gentleman aflat la o mică serată decât unui fugar în miez de noapte.

— Mă tem că mă vor ucide, răspunse el într-un târziu, făcând-o pe Angelica să scoată o mică exclamaţie de groază. Drăguţă domnişoară, continuă el, îmi pare rău că te tulbur, dar crede-mă că îţi spun adevărul, nu m-am făcut vinovat de mei o crimă. Cu toate acestea, am duşmani care ar prefera să mă vadă spânzurat.

— V-am văzut când l-aţi salvat pe copilul acela, deci sunt sigură că nu sunteţi capabil de nimic rău, şopti ea, întrerupându-se brusc pentru că auzise voci în dreptul uşii.

— Deschideţi! strigau cei de-afară lovind cu picioarele în uşa de lângă dormitorul Angelicăi, suntem de la poliţie! bubuiau sergenţii fără pic de jună în uşa lordului Avery. Angelica auzi după aceea vocea ascuţită, furioasă a lui Lady Avery, care, trăgându-şi un halat peste cămaşa de noapte, venise să-i mustre pe oamenii poliţiei.

— Cum îndrăzniţi să bateţi în halul ăsta în uşa unei doamne în toiul nopţii?! Nu, nu puteţi intra! Ce îndrăzneală! Nu-mi pasă cine sunteţi! Angelica! o auzi aceasta strigând pe mătuşa sa care se apropia acum de dormitorul ei. Angelica! Mătuşa Clarissa ajunsese deja în dreptul uşii. Angelica, drăguţă, mă auzi?! Eşti teafără?

Zvârlind deoparte pătura, Angelica sări pe podeaua rece în picioarele goale şi se repezi la uşă. Gitano rămase nemişcat, urmărindu-i

mişcările de pasăre speriată. Trecuse prin faţa lui, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte aurie, uşoară ca o spumă, căreia lumina lunii îi dădea sclipiri magice. Se întrebă dacă îl va trăda. Sau dacă va striga după ajutor. Gitano nu făcu nicio mişcare. Angelica era acum în pragul uşii şi, fără mişcare. Angelica era acum în pragul uşii şi, fără a o deschide, începu să vorbească.

— Da, mătuşă Clarissa! Am… m-am trezit din cauza zgomotului!

— Eşti bine, draga mea? o întrebă mătuşa ei.

— Da, n-am nimic, răspunse Angelica după care se întoarse. Gitano se afla acum lângă ea, privind-o cu ochi recunoscători şi amuzaţi. Angelica se sprijini cu spatele de uşă, iar Gitano se aplecă asupra ci, blocând uşa cu mâinile, în cazul în care oamenii legii ar fi intenţionat să dea uşa de perete. Aşteptau amândoi să se întâmple ceva şi erau atât de aproape unul de celălalt. Feţele lor mai-mai că se atingeau, iar Angelica simţea căldura trupului lui umplând mica distanţă dintre ei. Aerul ardea în jurul lor, parcă omul acela ar fi iradiat energie.

— Scumpo, se auzi din nou vocea ascuţită a mătuşii, gata să spargă uşile de lemn, să ştii că n-ai de ce să fii îngrijorată, e vorba de nişte mojici care vor plăti scump pentru îndrăzneai», lor! Să nu cumva să deschizi uşa! Nimănui, indiferent ce ţi-ar spune! auzind aceste cuvinte, Angelica şi Gitano schimbară priviri pline de înţeles, râzând pe înfundate, ca de o glumă bună, răsuflând

amândoi uşuraţi că Lady Avery nu avusese pretenţia să i se deschidă uşa. Aceasta continua să admonesteze intruşii.

— Şi mai spuneţi că sunteţi de la poliţie! pufni ea. Atunci cum se face că umblaţi noaptea prin casele oamenilor fără a fi îmbrăcaţi în uniformă? Ia să vedem cum explicaţi asta? Arătaţi groaznic şi faceţi poliţia de râs. Ce înseamnă toate acestea?

— Avem ordin, doamnă! o lămuri unul dintre ei. Trebuie să cercetăm în fiecare cameră. Aşa că, dacă-mi permiteţi… Individul acela masiv, care părea să fie şeful celorlalţi, făcu greşeala de a o atinge pe Lady Avery, încercând să o dea la o parte, pentru ca în felul acesta să deschidă uşa Angelicăi. Aceasta nu făcu decât să o aducă pe bătrână în pragul isteriei.

— Ia-ţi labele de pe mine, mitocane! Şi poftim şi asta! mai ţipă ca, pocnindu-l cu putere peste nasul şi-aşa destul de borcănat, folosind în acest scop bastonul cu măciulia aurită aparţinând lordului Avery şi de care bătrâna nu se despărţea în astfel de situaţii. Şi-acum plecaţi imediat de-aici şi lăsaţi-i pe cei cu frica lui Dumnezeu să se bucure de o binemeritată odihnă!!!

Recunoscându-se învinşi pentru moment, bărbaţii se retraseră, în frunte cu şeful lor care-şi legăna capul în stânga şi-n dreapta, înnebunit de durere de nas. Lady Avery se întoarse în dormitorul său, bombănind revoltată ceva în sensul că soţul ei era în stare să sforăie şi pe un

câmp de bătălie. Oamenii coborâră scările, iar la scurt timp după aceea paşii lor nu se mai auziră.

Chiar şi acum când pericolul trecuse. Angelica şi Gitano rămaseră pe loc, aproape uniţi în acel mic spaţiu de lângă uşă, fără ca vreunul din ei să simtă nevoia să se mişte. Calăsase privirea în jos. Părul roşcat-auriu îi cădea pe spate, până la brâu. Aşa cum era, desculţă, cu părul despletit, învăluită în cutele diafane ale cămăşii de noapte, tremurând din cauza răcelii podelei, cu mâinile şi de un înger desenat de pictorii renascentişti. Buclele strălucitoare îi încadrau chipul în formă de inimă, scăldat de lumina lunii. Frumuseţea ei izbitoare şi aerul angelic pe care fata din faţa lui îl avea îl vrăjiră pe Gitano. Angelica îi simţea privirea pătrunzătoare, insistentă şi avu sentimentul că se va pierde cu totul din cauza acelei situaţii imposibile în care se afla. Primise o educaţie aleasă, dar crescuse izolată, fără niciun prieten prin preajmă, iar toate acestea nu făcură nimic pentru a o pregăti pentru neplăcerile zilnice generate de eticheta socială; şi iat-o acum în miez de noapte, doar în cămaşă de noapte, cu un necunoscut faţă de care nu simţea nicio undă de teamă. Când bărbaţii ce-l urmăreau nu se mai auziră deloc, Gitano îi rosti numele în şoaptă.

— Angelica, îl auzi ea chemând-o, iar numele ei sunase ca un cântec în gura lui. Se aplecă asupra ei, şoptindu-i la ureche: Deci aşa te cheamă… Eşti cu adevărat un înger că nu m-ai dat

pe mâna acestor oameni. Probabil că eşti îngerul meu păzitor. Angelica simţea respiraţia lui fierbinte pe obraz, iar răsuflarea aceea îi stârnea senzaţii pe care nu le mai simţise vreodată. Ridică un deget la buze.

— Încă nu am scăpat. Ar trebui să tăcem, spuse ea, sesizând mirosul ameţitor, tulburător al trupului lui. Erau atât de aproape, nimic nu-i despărţea, decât pânza subţire a cămăşii ei de noapte. Cu toate acestea, el nu încercă să o atingă. Şi, chiar de-ar fi cuprins mijlocul acela subţirel în mâinile lui puternice şi ar fi atras-o cu căldura trupului său, tot nu ar fi susţinut-o cu mai multă fermitate decât o făcea simpla sa prezenţă acolo. Trupul ei tânăr simţea pentru prima oară durerea stârnită de dorinţa prea mult timp neştiută, dar latentă. Chipurile lor erau la fel de aproape, buzele lui frumos conturate erau acolo, mult prea aproape de ale ei, gata să şoptească ceva. Încercând să-şi stăpânească dorinţa nehunească de a-l săruta, făcând eforturi să se lepede de nevoia arzătoare de a fi cât mai aproape de el, făcu un mic gest de resemnare din umeri. Interpretând gestul ei drept o dovadă că i-ar fi Irig, Gitano luă halatul ei de pe un scaun şi i-l puse pe umeri, având mare grijă să nu-i atingă umărul cu mâna, îşi apropie din nou buzele de urechea ei, făcând-o să simtă încă o dată acea răsuflare tulburătoare, care o pătrundea prin toţi porii…

— Dacă mi-ai îngădui să mai rămân puţin, şopti el, ţi-aş fi foarte recunoscător. Aştept un

semnal «. Lin partea cuiva.

Angelica încuviinţă printr-o înclinare a capului. Iar dacă ea era pe punctul de a ţipa de frustrare, lui Gitano îi trebui o stăpânire de sine ieşită din comun pentru a-şi reprima dorinţa de a strânge în braţe minunea din fata sa, nimfa ce-i răsărise pe neaşteptate înainte. Cămaşa ei de noapte transparentă lăsa să i se vadă sânii şi coapsele, contururi perfecte ale feminităţii; ceea ce el vedea erau doar nişte umbre, dar cât de sugestive erau în misterul lor! Dacă Angelica ar fi ghicit ce se ascundea dincolo de calmul său aparent, şi-ar fi dat seama că bătăile de inimă pe care le auzea nu erau doar ale ci, ci şi ale lui. Toată dorinţa din lume se condensase şi era distilată în acel strâmt spaţiu pe care îl împărţeau amândoi, aşteptând ca primejdia să treacă.

Rămaseră în continuare nemişcaţi, privindu-se în tăcere, singurul zgomot care se auzea fiind cel al bătăilor inimilor. Angelica îl studia, în lumina difuză. Era înalt, doar cu vreo şase sau şapte ani mai mare decât ea. Avea umeri largi, puternici. Era foarte frumos. Şi din nou privirea îi fu atrasă de acei ochi ce exprimau atâta căldură. Atunci când zâmbea, pe obrazul stâng se vedea o mică cicatrice. Privindu-i chipul, Angelica fu străbătută de un mic fior. Gândindu-se ca acela era primul semn al infatuării. Angelica îşi reveni brusc din visare. „Cât de absurdă eşti”, se dojeni ea singură, „să-ţi pierzi minţile şi inima în faţa primului venit, şi încă un fugar, chiar de-ar fi el un

gentleman încântător!” Focul să se aprinsese în ea începea să se stingă încet – sau cel puţin aşa credea ea.

Era atât de naivă, de nepricepută în ale iubirii, încât îşi putea da seama ce se petrecea cu ea. Sau, mai bine zis, nu realiză că se întâmplă totuşi ceva în sufletul ei. Era primul semn de dragoste, dar ea nu fusese în stare să-l recunoască ca atare. Respinsese dragostea de atâtea ori, încât i se părea că devenise imună la semnalele ei. Totul trecea pe lângă Angelica, fără ca ea să pătrundă sensul întâmplărilor.

Bătrânul han se adânci din nou într-o linişte profundă. Adunându-şi tot curajul de care era capabilă, Angelica îi şopti iar ceva, făcându-l pe Gitano să se aplece din nou pentru a o auzi.

— Cred că acum înţeleg… îngână ca, cu o voce atât de calmă încât se miră şi ea, atunci, pe vapor, călătoreai incognito, sperând să nu fii recunoscut tiv cineva. De-aia nu te-a văzut nimeni în timpul traversării canalului. Dar când copilul a căzut în apă şi ai sărit să-l salvezi, ţi-ai deconspirat identitatea faţă de cei ce le urmăreau. Ţi-ai pus viaţa în primejdie, ai riscat tot atunci când te-ai aruncat în mare şi ai ştiut tot timpul că la bordul vasului se alia un om care te-ar fi putut recunoaşte.

— Dar cum e posibil…? vru el să întrebe, surprins, după care, stăpânindu-şi curiozitatea, afişă un zâmbet condescendent şi reluă: Văd că am avut dreptate… eşti un înger, vezi şi ştii totul.

Intre ei se aşternu din nou tăcerea. Se priviră lung, până când strigătul sinistru, ascuţit al unei bufniţe pătrunse prin fereastra deschisă, spărgând vraja.w

— Ăsta e semnalul pe care îl aşteptam, îţi mulţumesc pentru bunătatea de care ai dat dovadă. Cu bine, scumpă Angelica, în tot acest răstimp, Gitano nu-şi luase ochii de la ea, iar Angelica se întrebă cum de se adunase atâta tristeţe în nişte ochi ce exprimau doar bunătate. (îilanoai luă mâna, sau poate chiar ea atinse mâna lui, Angelica nu-şi putu da seama cine făcuse primul pas, într-un gest ce lor li se păru firesc. Mâinile lor se uniră pur şi simplu în întuneric, i nectişor, el îi ridică degetele fine la gură, trezind în ea fiori de plăcere vecină cu extazul... după care dispăru. O umbră se strecură afară, pe fereastră.

Angelica rămase înmărmurită pentru câteva clipe, învăluită încă în căldura magică ce se născuse între ei, neînţelegând dacă era trează sau dacă visase. Totul se întâmplase cu atâta repeziciune, încât părea un fragment dintr-un vis. Imediat după aceea tot trupul îi tremura din pricina unei răceli vecină cu singurătatea şi deşertăciunea. Angelica se repezi la fereastră, scrutând întunericul de nestrăbătut, sperând să audă măcar un sunet care să confirme că ceea ce se petrecea în noaptea aceea în camera ei fusese adevărat. Strigătul de bufniţă se auzi încă o dată, după care distinse zgomot de copite de cai

pierzându-se în depărtare, din ce în ce mai înăbuşit de distanţă şi de iarbă umedă. Deci totul fusese real. Gitano era un bărbat în carne şi oase. Încercând să retrăiască acea senzaţie alunecoasă, amăgitoare care-i tulburase mintea şi sufletul câteva clipe mai devreme, Angelica duse mâna la obraz, sperând să simtă arsura acolo unde buzele lui o atinseseră ca o nălucă… şi senzaţia reveni, cuprinzând-o ca o îmbrăţişare de fantomă. Buimăcită de farmecul acelei întâlniri, se întoarse în pat şi în sfârşit somnul o cuceri, noi, încântătoare vise îi legănară sufletul.

În dimineaţa următoare, Angelica se îmbrăcase deja când în cameră intră Lady Avery.

— N-am închis ochii toată noaptea, o anunţă aceasta; fiind o femeie scundă şi rotofeie, ochii ei obosiţi şi încercănaţi o făceau să semene cu o creatură adormită, abia trezită dintr-o lungă hibernare. L-am convins pe unchiul tău să trimită comandantului poliţiei o plângere în legătură cu purtarea de neconceput a oamenilor să-i din seara trecută, spuse ea stăpânindu-şi un căscat. Tu ai dormit…?

— Am dormit chiar foarte bine, mătuşă Clarissa, dar am avut un… vis ciudat, după ce am fost trezită de zgomotele acelea. Acum însă mă simt odihnită. Angelica ştia că nu avea niciun rost să-i povestească mătuşii ei despre vizitatorul nocturn, pentru că asta n-ar fi făcut decât să o alarmeze şi mai mult. Din fericire, pentru liniştea ei sufletească, Angelica era mult prea naivă ca să-

şi dea seama că povestirea ei ar fi fost greşit interpretată şi că întâlnirea aceea întâmplătoare ar fi fost considerată de-a dreptul scandaloasă.

Se trezi furată de rememorarea nopţii ce trecuse, în toate amănuntele şi, deşi întâmplarea o făcuse să-şi descopere noi sentimente, amintirea ei se transformase treptat într-un vis vag. Iar dacă nu l-ar fi văzut pe acel necunoscut şi pe vapor, ar fi considerat totul drept o festă pe care imaginaţia i-o juca. Cât despre numele lui – Gitano – îi era oarecum familiar, dar nu înţelegea de ce.

— Angelica, dar te-ai şi îmbrăcat *deja*\ constată stupefiată mătuşa Clarissa, observând abia atunci înfăţişarea nepoatei sale, deşi se afla în cameră de zece minute. Acum mi-amintesc de ce am venit – iartă-mă draga mea, dar sunt foarte tulburată în dimineaţa asta şi nu mă pot concentra – ceea ce doream să-ţi spun e că rochia de pe tine e un pic cam şifonată şi învechită. Mai bine ţi-ai pune rochia mare de mătase, vreau să arăţi cât mai bine când vom ajunge la Cranleigh. Şi nu îţi pune boneta pe cap, să nu te ciufuleşti. O trimit pe Sarah să te ajute să te schimbi.

— Angelica nu pare prea impresionată de evenimentele de astă-noapte, îi aduse Lady Avery la cunoştinţă soţului ei, întorcându-se în camera lor, ceea ce nu pot spune şi despre mine. Sunt cu nervii la pământ. Oricum, nu se poate să nu se fi speriat puţin, doar a fost singură în cameră, într-un loc străin, trezită brusc la miezul nopţii. Avery, te anunţ că e pentru ultima oară când mă

aventurez într-un asemenea loc!

Când se trezise de dimineaţă, lordul Avery fusese de-a dreptul consternat aflând că nevastă-sa petrecuse noaptea punând pe fugă un grup de sergenţi de ţară, aflaţi pe urmele unui criminal. Prin consimţământ nerostit şi reciproc, menit să menţină echilibrul marital, peste starea bahică ce-l cuprinsese pe lord cu o seară înainte, se trăsese un văl, aşa că acestuia i se păruse de neînţeles faptul că nu auzise absolut nimic din agitaţia ce cuprinsese hanul în timpul nopţii. Şi pentru a distrage atenţia soţiei sale de la propriile-i păcate, lordul făcu referire la incapacitatea de neiertat a hangiului de a le asigura maximum de securitate şi, îmbrăcat încă în ţinută de noapte, trimise după ghinionistul hangiu.

Lord Avery se congestionase la faţă ca urmare a săpunelii pe care o administrase hangiului, iar moţul aurit al tichiei sale de noapte se scutura la fiecare mişcare cu care lordul puncta cuvintele. Ochii aproape că îi ieşiseră din orbite, ca urmare lady Avery se văzu nevoită să intervină pentru a-l calma, îşi vărsă năduful timnd hangiului o predică cutremurătoare, absolut apologetică referitoare la faptul că era de neconceput ca el să lase să se petreacă aşa ceva sub acoperişul său. Pus pe fugă de ieşirea lordului Avery, stăpânul hanului se retrase din dormitorul oaspetelui iritat murmurând ceva în legătură cu o scutire de plată. Cu alte cuvinte, hangiul hotărâse să le ia banii doar pentru masă. Lordul Avery îl reduse la tăcere

spunându-i că acea scutire de plată era binevenită, dar era o rezolvare superficială a unei probleme mult prea importante. Atitudinea lordului îl făcu pe hangiu să înţeleagă cum făcuse acesta de se îmbogăţise: era pesemne foarte atent cum îşi cheltuia banii. De fapt, era un lucru ştiut că, în afară de câteva pariuri la cursele de cai, lordul Avery îşi drămuia fiecare centimă cu infinită grijă. Drept urmare, deşi suma de care era scutit era infimă faţă de averea pe care o deţinea, lordul era încântat că putuse face o economic nemaiplătind camerele.

După plecarea hangiului, lordul se întoarse spre soţia sa, adresându-i-se.

— Ce ţinuturi necivilizate! exclamă el indignat, scoţându-şi tichia de noapte şi trecându-şi degetele prin părul sur. Un adevărat cuib de tâlhari! pufni el cu dispreţ. N-am ştiut că poliţia e într-o stare atât de jalnică prin părţile astea! Lipsiţi de maniere şi nu purtau nici măcar uniforme, spuneai? În afara regulamentului, va să zică! Ar trebui să revină la vechea miliţie, măcar ăia ţineau de armată şi erau foarte disciplinaţi.

Câteva din unităţile de provincie au fost instituite de-abia de câţiva ani. Lordul îşi masa tâmplele, sperând să scape de migrena generată de consumul exagerat de bere. Noi avem noroc că trăim în Essex, adăugă el, pentru că poliţia de-acolo are vechime şi experienţă.

— Dar îi vei trimite şefului lor o plângere, nu? îl încurajă Lady Avery. Numai oamenii cu greutate,

aşa cum eşti tu, au posibilitatea să facă aceste neajunsuri cunoscute. *Noblesse oblige*, dragul meu Avery.

— Da, desigur, răspunse el şi, ca să arate că va şi pune în aplicare ceea ce gândeşte, îl chemă pe Emerson, ştiind că, cu cât mai repede va pleca scrisoarea către poliţie, cu atât mai repede o va potoli pe soţia sa. Emerson apăru în uşă şi primi ordine să aducă trusa de scris.

Lordul Avery fusese atât de prins de evenimente în dimineaţa aceea încât nici nu avu timp să se schimbe înainte de a compune scrisoarea. Zăbovi mult timp asupra foii până reuşi să redacteze ceva corespunzător, de care până şi Lady Avery să fie mulţumită.

Între timp, Sarah o ajută pe Angelica să îmbrace rochia maro, pălăvrăgind vrute şi nevrute, într-o stare de maximă agitaţie. Niciodată nu avusese atâtea subiecte de bârfă la dispoziţie cum avea în zilele acelea.

— Oamenii aceia care au venit noaptea trecută… ce zgomot au făcut! Am crezut c-o să mor de spaimă, singură în mansarda aia! La Ickworth dorm cu Violet, menajera, dar când sunt singură mi-o frică. M-am ascuns sub pături. Nu ştiam ce se întâmplă! Dimineaţă mi-a spus domnu’ Emerson că ăia au dat de perete toate uşile şi au intrat până şi în camerele lacheilor. Cică au încercat să intre şi la domnul Emerson, dar el i-a dat afară. Dacă veneau sus la mine nu şi ce-aş fi făcut! Am auzit-o pe Lady Avery făcându-le vânt şi

pe urmă m-am simţit mai bine, da tot nu ştiu sigur ce-a fost. Am stat trează toată noaptea şi m-am rugat până la ziuă. N-am fost în viaţa mea mai speriată! Domnu' Emerson spune că hangiu nu e sigur dacă ăia erau poliţai adevăraţi, dar că aveau nişte feţe rele şi el n-a îndrăznit să-i ia la întrebări. Cică îl căutau pe unu, da' eu nu cred. Lumea vorbeşte că ăia erau nişte tâlhari care au vrut să-l jefuiască pe stăpân. Mata te-ai speriat, domnişoară?

Angelica nu-şi putu stăpâni un zâmbet, numai că nu avea nicio intenţie de a împărtăşi micul ei secret, lui Sarah sau oricui altcuiva. Deşi nu era o fire ascunsă şi nici necinstită, Angelica fu nevoită să spună o minciună:

— M-am trezit şi mi-a fost puţin teamă, dar din câte ştiu nu au intrat în camerele de lângă mine, spuse ca, băgând mâinile pe mânecile superbei rochii de mătase pe care Sarah i-o întinsese. Deşi în copilărie fusese o fetiţă sălbatică, mai mult băieţoasă, Angelica era acum o tânără subţire ca o trestie, cu o gratie înnăscută, deloc studiată. Închizându-i nenumăraţii năsturaşi la spate, cu degete experte, Sarah trosnea şi bufnea de nemulţumire.

— Nu ştiu dacă m-or ţine nervii după noaptea trecută şi-acu mai mergem şi la casiclu ăla trecută şi-acu mai mergem şi la castelu ăla blestemat! Zău, domnişoară, că a fost o crimă acolo! continua ea să se văicărească, aranjând coafura Angelicăi. Din fericire, cu toate că era tulburată de zvonurile

în care credea cu sfinţenie, Sarah îşi făcea munca de cameristă cu aceeaşi convingere, încheie prin a prinde în agrafe pălăria de catifea maro peste coafura elaborată a Angelicăi. Hangiu* ştie tot despre crima de la castel şi cred că şi domnu' Emerson ştie, da nu vrea să spună. Da' nu-nleleg de ce. Poate vrea să-l tragă pe hangiu de limbă. Parcă văd că n-o să închid un ochi la castelu ăla blestemat... Dac-o fi şi vreo stafie p-ac0107! Mor de frică! suspină Sarah, cât pe ce să înghită o agrafă pe care o ţinea între câinii.

Angelica începu să se întrebe dacă nu cumva în vorbele lui Sarah nu era şi un sâmbure de adevăr, aşa că se hotărî să o întrebe pe mătuşa ei ce ştia.

— Limşteşte-te, Sarah, eşti doar obosită după o lungă călătorie, mai ales că aseară n-ai dormit. Sunt sigură că o să-ţi placă la Cranleigh şi pe urmă gândeşte-te că unchiul şi mătuşa mea nu ar concepe să poposim acolo dacă ar considera că locurile prezintă vreun pericol. Te rog să te linişteşti, totul o să fie bine.

Sarah se mai linişti puţin, nu îndeajuns însă pentru a-i trece complet frisoanele generate de o spaimă teribilă. Atentă la ceea ce făcea, o privi pe Angelica prin oglindă şi, încântată de opera ei, spuse: – Gata, domnişoară! Arătaţi grozav. Parcă aţi h luată dmir-un tablou, tare bine vă şade cu pălăria asta.

— Ui mulţumesc, Sarah, te cred. Sper să fac lată, răspunse Angelica pe un ton ce trăda lipsa

Uc încredere. Categoric, lata aceea nu era deloc conştientă de frumuseţea ei şi nici nu o preocupase vreodată. Totuşi, în acele clipe, în minte îi reveni imaginea unui chip în formă de inimă şi a Joi ochi de un albastru intens. Gitano se întrebase atunci cum arăta părul ei mângâiat de razele soarelui; şi îşi pusese această întrebare pentru că nu o văzuse pe Angelica decât o singură dată şi asta ia lumina lunii.

4

Din fericire, plecarea de la hanul Royal Oak nu presupuse atâta tevatură ca părăsirea Grand

1 lotel-ului din Dover. Emerson se ocupase de tot, împachetarea şi încărcarea bagajelor decurseră fără probleme şi, spre uşurarea tuturor, singurul care îi petrecu fu hangiul. Copleşindu-i cu o ploaie de temenele, mâini fluturate şi urări de bine, hangiul se îndoia din mijloc, până la pământ, ca o jucărie stricată, până când trăsurile nu se mai văzură.

Răspunzând printr-o fluturare sobră a mâinii. Lordul Avery spuse în colţul gurii:

— Toate aceste umilinţe mă fac să mă simt

Lady Avery îşi acoperi gura cu mâna înmănuştă, chicotind ca o fetiţă.

— Tţtt, zău, Avery, îi dojeni ea, iar spui prostii şi mă faci să râd! Trebuie să ne purtăm potrivii poziţiei noastre şi uneori mă văd nevoită să-ţi reamintesc că purtarea ta e în contrast cu titlul pe

care îl ai.

Trăsura lordului Avery era foarte încăpătoare, dar chiar şi aşa, era aproape imposibil ca două doamne să şadă alături, într-un spaţiu relativ strâmt pentru amplitudinea crinolinelor. Ca urmare, fustele se ridicară la spate şi în laterale, ocupând mult spaţiu. Realizând dezavantajul, lordul se aşează lângă soţia sa, lăsându-se acoperit parţial de nenumăraţii metri de material, în timp ce Angelica se aşează fală-n faţă cu ei.

La câteva minute după plecare, Lady Avery o fixă pe Angelica cu ochi iscoditori.

— Ştii ceva despre istoria de la Cranleigh? o întrebă ea.

— Nimic, mătuşă Clarissa. N-am auzit nimic până acum, tot ce ştiu în legătură cu casteiul e că e reşedinţa contelui Greystone, răspunse Angelica.

— Credeam că ţi-au ajuns la urechi zvonurile răspândite de unele slugi care-şi pierd vremea cu bârfe şi n-am vrut să rămâi cu o impresie greşită despre locul acela. E adevărat că are un trecut foarte complicat şi ar trebui să ţi se spună această bizară poveste, în cazul în care servitorii ţi-ar furniza o versiune inexactă… Dar, din câte te cunosc, nu eşti genul care să plece urechea la pălăvrăgelile slugilor, adăugă lady Avery, aranjân du-şi panglicile pălăriei. Crowood este de fapt reşedinţa permanentă a familiei contelui de Greystone, continuă Lady Avery. Este o moşie deosebită, care se învecinează cu Cranleigh, în partea de vest din câte ştiu. Castelul şi domeniile

Cranleigh constituie de fapt reşedinţa ducilor de Stanforth care au trăit aici încă de pe timpul lui William Cuceritorul. Lordul Greystone este văr primar cu ultimul duce de Stanforth. Cam acum un an şi jumătate s-a întâmplat teribila tragedie. Ducele de Stanforth a fost ucis mişeleşte la Cranleigh. Povestea e atât de murdară. Tânărul duce, Edward, a fost om blând, foarte iubit. Fusese un înţelept iar în copilărie a fost foarte cuminte în comparaţie cu băieţii de vârsta lui. Un tânăr serios şi înclinat spre studiu. Nu semăna deloc cu fratele lui, lordul Anthony, care era cu doi ani mai mic decât el şi era un pierde-vară. Tânărul lord Anthony provoca numai scandaluri şi intra în bucluc cât se poate de des. Spre deosebire de el, Edward petrecea mult timp la moşia Cranleigh care îi *ciu* foarte dragă, într-un fel, semăna cu tine, Avery, spuse bătrâna bătând uşor palma solului ei care, aţipind între timp, nu-i răspunse. Da, deci cum spuneam, tânărul duce, ce şi-a găsit un sfârşit atât de tragic, a fost un model pentru toată lumea. Era destul de mic când a murit tatăl său şi el i-a moştenit titlul. Nimeni 1 l-ar fi crezut că un băiat atât de crud va prelua Irâiele cu atâta autoritate şi pricepere, dar lidward s-a descurcat admirabil. Mama sa, ducesa de Dowager, care a murit cu câţiva ani în urmă, a mărturisise la un moment dat lui Lady

Saddicworth cât de încântată era de felul în care se descurca Edward şi cât de mândru ar fi fost tatăl său dacă ar fi trăit. Tânărul duce era

econom, sincer interesat de treburile moşiei, generos cu toţi servitorii şi lucrătorii săi. Dacă cineva din oamenii săi s-ar fi îmbolnăvit, avea grijă să trimită acelui om hrană şi îmbrăcăminte. Şi plătea mereu un doctor care să aibă grijă de servitorii lui.

Angelica o asculta intrigată. Niciodată nu o mai auzise pe mătuşa ei destăinuindu-i o poveste atât de interesantă şi era pentru prima oară când urma să trăiască pe pielea ei consecinţele unei asemenea poveşti. Nu fusese niciodată la teatru, dar citise despre aşa ceva într-un anumit gen de cărţi pe care lady Avery le dezaproba, cărţi ce ar fi făcut-o pe onorabila doamnă să se cutremure dacă ar fi ştiut că Angelica le citeşte. Cărţi cum era, de exemplu, „Janc Eyre”. Lady Avery semăna acum cu o figurină din gelatină care se mişca în ritmul trăsurii.

— Tânărul duce conducea moşia cu mare diplomatic, ştiind să se folosească de blândeţe şi generozitate pentru a scoate tot ceea ce era mai bun în oamenii săi, continuă lady Avery. Moşia prospera, iar hergheliile lui de cai şi vilele sale erau recunoscute drept cele mai frumoase şi mai îngrijite din întreg ţinutul. Un model de stăpân! Anthony, în schimb, era mai atras de cursele de cai şi de întâlnirile mondene. Era, cum s-ar spune, un tip de lume şi, aşa după cum spunea ţoală lumea, nu-l interesa nicio ocupaţie în mod deosebit, aşa cum fac de obicei mezinii. Se spune că nu avea totdeauna un comportament ostil, dar

îşi petrecea mai tot timpul cu preocupări total opuse celor ale fratelui său. Şi se învârtea între oameni de a căror cinste toată lumea se îndoia. Fiul risipitor, cam aşa era Anthony. Se spunea chiar că ar fi jucat averea familiei şi că fratele său mai mare îl acoperea pentru a nu-l face de ruşine. De fapt, am auzit chiar că tânărul duce a încurajat purtarea sălbatică şi necuviincioasă a fratelui său pentru că dorea să-l vadă bucurându-se de libertate şi nu dorea să-l împovăreze cu responsabilităţile ce revin unui nobil moşier.

— Draga mea, bombăni lordul, dacă te-ar auzi cineva, te-ar acuza că eşti avidă de bârfă.

— Haide, Avery, ripostă aceasta, trebuie să recunoşti că nu spun decât adevărul gol-goluţ! Oricum, e important ca Angelica să fie avertizată, având în vedere că vom fi oaspeţi la Cranleigh timp de câteva zile. Nu o putem lăsa să înoate în ignoranţă.

— Adevărat, răspunse lordul fără convingere, aţipind din nou, cu bărbia sprijinită în piept şi începând să sforăie încet.

— Datorită aparentei apropieri dintre cei doi fraţi, reveni lady Avery, povestea e şi mai greu de spus. Şi mai dureroasă. Cum îţi spuneam, acum un an şi jumătate tânărul duce a fost ucis cu brutalitate. Se întâmpla în timpul unei partide de vânătoare, la castelul Cranleigh. Din câte am înţeles, ducele şi oaspeţii lui tocmai se pregăteau să savureze un prânz la iarbă verde, într-una din grădinile castelului, când ducele a primit un mesaj

prin care era anunţat că-przenţa lui era necesară de urgenţă în altă parte. Aşa că ducele şi-a cerut scuze şi s-a întors la castel. Imediat după aceea servitorii dinăuntru au auzit o împuşcătură şi au alergat în biroul ducelui, găsindu-l pe acesta mort, întins pe podea. Lângă el era fratele lui, Anthony şi, la picioarele acestuia, pistolul cu care îşi omorâse fratele!

— Vai, ce poveste tristă! exclamă Angelica, profund impresionată, dar ce l-a făcut să îl omoare?

— Lăcomia, draga mea, oricât ţi s-ar părea de cumplit, pur şi simplu lăcomia! suspină Lady Avery, mişcată neplăcut de defectele întregii omeniri. Lordul Anthony şi-a omorât propriul frate pentru a fura bijuteriile de familie, care reprezentau o adevărată avere. Lumea spune că ar fi avut datorii mari la pocher, dar nimeni nu ştie care e de fapt adevărul. Şi, începând din acea zi, nimeni n-a mai ştiut nimic de lordul Anthony, pur şi simplu a dispărut! Se spune că ar fi fugit în America, sau chiar că ar fi murit. Cel mai neplăcut e faptul că, după moartea ducelui, titlul de duce de Stanforth îi revine lui de drept, dar având în vedere că e considerat un criminal de rând, chiar dacă mai trăieşte, nu se va putea bucura niciodată de avantajele acestui titlu. Din acea zi blestemată, lordul Greystone fiind cea mai apropiată rudă, se luptă să menţină moşia pe linia de plutire şi să ţină totul în ordine. Petrece săptămâni întregi ocupându-se de tot, uneori în detrimentul

propriilor sale afaceri, la Crowood.

Trezit dintr-un somn odihnitor. Lordul Avery începu să se arate interesat de povestea soţiei sale.

— Toată admiraţia pentru el! Greystone, deşi văr primar, va moşteni până la urmă Cranleigh – dar va trebui ca un tribunal să-l judece pe Anthony şi să dovedească faptul că e un criminal, după care sentinţa să se execute. Sau să se dovedească într-un fel că ar fi murit. Cranleigh arată ca un purgatoriu. Aşa că e de apreciat că Greystone petrece atâta timp acolo.

— Şi ce se va întâmpla dacă Anthony va fi de negăsit? se interesă Angelica.

— Asta e partea cea mai bizară, pentru Cranleigh vreau să spun, continuă lordul. Dacă fratele cel mic nu va fi găsit, potrivit legii, după şapte ani va fi declarat mort. Ceea ce înseamnă că Greystone mai are de aşteptat încă cinci ani şi jumătate până va prelua oficial Cranleigh şi titlul de duce. Cred că îi este foarte greu, mai ales că s-a dedicat atât de mult memoriei vărului său ucis.

— O să-ţi placă lordul Greystone, Angelica, spuse Lady Avery veselă. Este un domn foarte distins şi amuzant totodată. E foarte amabil. Ştii că mereu mă întreabă cum mă descurc cu grădina de la Ickworth.

Continuară călătoria în tăcere, tulburaţi doar de zgomotul roţilor şi al copitelor. Întrucât lordul Avery nu era convins de utilitatea şi trăinicia căilor ferate, pe care le considera doar o toană de

moment, poruncise constructorului său particular să-i facă o trăsură solidă şi confortabilă, pe care să o folosească în călătoriile lungi. Astfel, putea călători oriunde, pe orice vreme, pe orice putea călători oriunde, pe orice vreme, pe orice distanţă, însoţit eventual şi de prieteni. Cu lua le acestea. Lady Avery era de părere că trăsura era puţin cam prea… solidă pentru a fi şi frumoasă. Atunci când locurile exterioare erau ocupale de servitori şi bagaje, singurul lucru care o deosebea de o diligenţă din Edinburgh erau ornamentele înflorate desenate pe exterior şi blazonul familiei încrustai pe uşi. Dar păstra toate aceste impresii pentru ea însăşi, nedorind să insulte în vreun fel pe constructor, construcţia trăsurii, fiind în mare parte rezultatul concepţiei lordului Avery. Una peste alia, concluziona că trăsura era, până la urmă, atât elegantă cât şi confortabilă.

După o perioadă îndelungată în care lordul Avery se folosise exclusiv de trăsură, soţia sa îl sfătuise să aibă totuşi puţină consideraţie faţă de slugi, scutindu-le de a călători pe capră pe orice vreme.

— Emerson e foarte sensibil şi răceşte repede şi nu ne putem lipsi cu niciun chip de el. Ştii prea bine că e un majordom foarte bun. Şi pe urmă, ia gândeşte-te la menajeră, dacă Emerson s-ar îmbolnăvi. Ol despre Sarah, dacă s-ar îmbolnăvi, taică-său nu m-ar ierta niciodată şi e cel mai bun grădinar pe care îl am, iar dacă i-ar fi mintea în altă parte, gândeşte-te cât de mult ar avea de

suferii grădina mea. Aşa că vezi, dragostea mea, ai făcut o investiţie bună cumpărând încă o trăsură pentru servitori şi bagaje şi toată lumea e fericită.

Urmând sfaturile soţiei sale, lordul Avery îşi câştigase o reputaţie bună ca stăpân preocupat de soarta slugilor, cărora le asigurase, printre altele, posibilitatea de a călători confortabil. Lady Avery pulea astfel voiaja într-o trăsură, împodobită" doar cu obişnuiţii birjari şi lachei în livrele, iar servitorii erau feriţi de boli şi intemperii.

Făcură un mic popas pentru a schimba caii Lady Avery linu să se învioreze cu o ceaşcă de ceai. Aceasta fu singura întrerupere pe parcursul întregii călătorii la castelul Cranleigh. Fiindcă popasul acela avea un mic dezavantaj, respectiv lipsa laptelui pe care Ladv Avery îl ceru împreună cu ceaiul, o slujnică fu trimisă prin uşa din spate până la grajdul cel mai apropiat, unde o acă l cu mulsă în mare grabă. Animalul o privea pe slujnică cu ochi neîncrezători, întrucât, conorm orarului său personal, nu era încă ora mulului. În orice caz, cu un calm specific bovinelor, continuii să rumege, oferind slujnicei o cantitate oneroasă de lichid cald, înspumat, cu care să meu fată urgentei. Ori de câte ori călătorea – mult, rea des, după opinia sa – Lady Avery avea obiceiul de a sorbi caimacul de teamă ca ulciorul cu lapte să nu se reverse. Un obicei pe cât de sănătos, pe atât de nepoliticos: odată, făcuse acest lucru chiar sub ochii contesei Chenier pe când, împreună cu lordul Avery, petreceau câteva zile la castelul din Franţa. În

acea clipă, fată de dovada crasă de lipsă de maniere, contesa aruncase zisemenea săgeţi din priviri încât numai cu ochii în fi putut lichida un întreg batalion din armata lui Wellington. Dar, în acest caz, dat fiind că era vorba doar de un popas amărât, plin cu oameni cui nu făcu decât să-i bucure pe stăpânii hanului, mai ales că bătrâna o felicită pe nevasta hangiului pentru calitatea laptelui. Femeile se alăturară apoi lordului Avery care preferase să petreacă câteva minute savurându-şi pipa cu o cană de bere neagră în faţă, în salonul principal.

Între timp, interesându-se la şeful grajdului acelui popas, vizitiul se asigurase că nu va avea probleme în a găsi cu uşurinţă castelul Cranleigh. Era important la vremea aceea să capeţi îndrumări corecte referitoare la drumuri, deoarece marcajele lipseau, în ciuda călătorilor, diligentelor şi trăsurilor ce abundau. Celelalte perechi de cai erau foarte puternice şi odihnite. Trăsura lordului Avery era trasă de patru cai, ceea ce constituia un adevărat lux. Dar, pentru că proprietatea Cranleigh era una din cele mai elegante din Anglia, lordul dorea să-şi facă o intrare triumfală, pe măsura găzduirii.

Parcurseră restul distanţei până la castel fără probleme. Cu excepţia poştalionului, nu-i mai depăşi nicio trăsură. Era o lege nescrisă la vremea aceea ca poştalionul să fie lăsat să treacă, drept pentru care trăsura lordului trase pe marginea drumului, lăsând poştalionul să-şi urmeze calea în

goană, lăsând în urmă nori de praf.

— Doamne, am aţipit şi n-am închis ferestrele! strigă Angelica şi sări ca arsă pentru a împiedica cât mai putea pătrunderea prafului în interior. Până acum aerul a fost atât de proaspăt... Mă întreb dacă vizitiul poştalionului a sunat goarna, cum face de obicei, şi eu nu l-am auzit?! N-ar trebui să trimită un semnal că se apropie şi vor să ne depăşească? îl întrebă ea pe unchiul ei.

— Probabil suntem contra vântului, răspunse aceasta înecându-se cu praf. Zgomotul poate fi îndepărtat de cea mai mică pală de vânt.

— Of, Angelica, uite în ce hal e rochia ta! Eşti plină de praf, oftă Lady Avery. Pe mătasea de culoare maro praful se vede imediat! Stai să te scutur cu batista, spuse ea, dar, nereuşind să se aplece din cauza crinolinei, dădu batista Angelicăi. Poftim, încearcă să te cureţi singură.

Angelica se scutură neatentă, indiferentă faţă de felul cum îi arăta rochia.

— Nu-i nimic, mătuşă Clarissa, mă voi schimba de îndată ce ajungem la Cranleigh.

— Ştiu, dar ţin foarte mult să faci impresie bună când ajungi, trebuie să arăţi cât mai bine, insistă lady Avery, zâmbindu-i cu căldură.

Angelica o privi nedumerită pe mătuşa ei. Ceva din tonul ei îi dădea să înţeleagă că, dincolo de felul impersonal în care fuseseră rostite acele cuvinte, se ascundea un sens mai adânc.

— Dar de ce am încetinit? mormăi lordul Avery simţind că trăsura se opreşte în mijlocul

drumului. Lovi în tavan cu măciulia bastonului pentru a atrage atenţia vizitiului. Auzindu-l, unul din lachei se dădu jos de pe capră. Din câteva mişcări care aduceau mai degrabă a acrobaţie, trecu pe laterala trăsurii încă în mişcare, printre roţi, şi se opri în dreptul uşii lordului Avery, apărând brusc la fereastra acestuia.

— De ce am încetinit iar? Ce s-a mai întâmplat de data aceasta? încă un poştalion?

— Nu, stăpâne, dar în faţă e o caravană de căruţe pline cu ţigani. O şatră de douăşpe căruţe, stăpâne, da mai au o grămadă de cai şi capre care s-au împrăştiat pe tot drumul şi blochează trecerea. Vizitiul încearcă să-i depăşească, spuse lacheul, făcând pe deasupra şi o plecăciune, deşi echilibrul lui era destul de precar. Lordul Avery, resimţindu-se încă în urma evenimentelor din ultimele ore şi a oboselii acumulate pe drum, începu să-şi piardă răbdarea.

— Păi, spune-i să se grăbească! se repezi el.

Trăsura înaintă încet până la şirul unduitor de căruţe exotice care ocupau drumul în mare măsură.

— Priviţi ce frumos sunt împodobite şi desenate căruţele! strigă Angelica entuziasmată. Anul trecut, când am stat la contele Chenier am văzut o caravană de ţigani imensă; traversau Franţa ducându-se în Spania. E uimitor cât de lentă parc înaintarea lor şerpuitoare şi incredibil cât de repede ajung totuşi acolo unde îşi propun. Nu continuă însă cu voce tare ceea ce mai gândea,

cât de mult îi invidia pentru libertatea de care se bucurau, pentru faptul că puteau merge oriunde pofteau, atunci când pofteau. Apoi reveni adresându-se unchiului şi mătuşii sale: Trebuie să fi fost destul de greu pentru cel care a desenai toate florile şi motivele ornamentale pe căruţe. Priveşte la cea verde, mătuşă Clarissa! Parcă e o căsuţă pe roţi, cu ferestre micuţe şi perdeluţe cu dantelă, ai spune chiar că are uşi! râdea ea fericită la vederea spectacolului ce se desfăşura în faţa ei, dar mătuşa ci se arătă indiferentă la entuziasmul ei. Dar atitudinea mătuşii nu reduse cu nimic bucuria Angelicăi. N-am văzut niciodată o şatră de aproape. Vezi că au până şi coşuri la căruţe, asta înseamnă că au chiar un fel de cămin improvizat înăuntru... nu, asta ar fi imposibil, poate au totuşi un fel de sobiţă. Şi uite, acolo unde stă vizitiul, parcă ar fi o verandă sau un baldachin, presupun că asta îl fereşte de ploaie. Nu crezi că sunt foarte inventivi? o întrebă ea pe Lady Avery, care se uita pe cealaltă fereastră, părând total absorbită de peisajul absolut neinteresant – un câmp gol, acoperit de un cârd de ciori. Şi, fiindcă nu primi niciun răspuns, Angelica se miră cu voce tare: Tare mi-ar plăcea să ştiu la ce folosesc copertinele acelea din pânză verde, sau, mai bine zis, ce ascund.

— Din câte ştiu, vru lordul Avery să o lămurească, mai mult din plăcerea de a epata cu cunoştinţele sale, ţiganii acoperă căruţcic cu pânză verde pentru că în felul acesta se pot

ascunde mai bine printre coline şi copaci, ferindu-i de curioşi. Pe de altă parte, trec neobservaţi când îndrăznesc să-şi aşeze tabăra pe pământul vreunui moşier. Sunt destul de vicleni, decretă el, într-o atitudine dezaprobatoare, întărită printr-o sprânceană ridicată.

— Cu toate astea sunt fermecători. Grozav mi-ar plăcea să pot arunca şi eu o privire în interiorul căruţelor, spuse Angelica.

— Anul acesta derby-ul este inclus în sezonul londonez, aşa că, ducându-te acolo, vei avea ocazia să întâlneşti ţigănci care ghicesc viitorul, se aventură lordul, dându-şi prea târziu seama că vorbise gura fără el. Poate că atunci îţi vei satisface curiozitatea intrând într-unul din corturile lor.

— Extraordinar! Avery, tu vorbeşti serios?! interveni Lady Avery indignată, aruncând săgeţi din priviri. Nu, zău, tu ai înnebunit! Uneori mă minunez de ce-ţi poate trece prin cap. E destul de jenant că Angelica pare interesată de asemenea oameni! Darămite s-o mai şi încurajezi! Să-ţi fie ruşine! încetaţi orice discuţie pe tema asta, nu mai vreau să aud, mai spuse ea întorcându-se spre Angelica şi prefăcându-se că-şi şterge nişte lacrimi inexistente cu batista. Câteodată mă îngrijorează peste măsură, Angelica!

— Te rog, mătuşă Clarissa, nu te supăra, nu mai scot o vorbă… o imploră Angelica. Iartă-mă că te-am supărat… dar încercam doar să fac să treacă timpul mai repede cu flecăreala mea. N-am

vrut să te jignesc. Ştii că uneori sunt o adevărată gâsculiţă.

Lady Avery astfel potolită, soţul ei suportă bărbăteşte dojana de mai devreme şi aţipi la loc. Angelica continuă să se uite pe fereastră la căruţele» ce înaintau şerpuind ca o omidă. Caprele aveau clopoţei atârneţi la gât, de lesele de piele. Caravana părea însoţită de o adevărată orchestră, pentru că sunetul clopoţeilor se amesteca cu dangătul cratiţelor şi ceaunelor atârnate ici şi colo de căruţe. Caii ţiganilor erau de diverse rase; şi în ţinuta lor se deosebeau unul de celălalt, pentru că unii erau trişti, în adevăratul sens al cuvântului, ţinând capetele aplecate, alţii erau zburdalnici ca nişte copii şi aveau panglici prinse în coamă şi în coadă, alţii erau masivi, puternici, strălucitori de bine ce erau ţesălaţi – o adevărată mândrie pentru stăpânii lor.

Copii neastâmpăraţi, cu fete murdare, încercau acum să se agaţe de lateralele trăsurii, până când lacheii îi alungară, amenințându-i să-i tragă de urechi. Copiii se dădură atunci de-a berbeleacul, alergând pe lângă trăsură şi chiuind de bucurie. Angelica vru să le arunce câteva monede ca răsplată pentru acrobaţiile pe care le făceau sub ochii ei, dar ştiind că acest gest o va aduce pe Lady Avery în pragul isteriei, se abţinu. Femei cu trăsături puternice, bine conturate, îmbrăcate în fuste multicolore, acoperite de şaluri imense şi mai colorate, stăteau fie alături de bărbaţii lor – oameni solizi – care mânau căruţele,

fie în căruţe, scoţând din când în cânţi capul pe după coviltir. Ţiganii urmăreau trăsura ce trecea pe lângă caravana lor. Perechi de ochi migdalaţi, suspicioşi, priveau lung, fără a clipi, eleganţa întruchipată pe patru roţi. Angelica era prea fascinată şi-i privi în ochi ca hipnotizată, într-un târziu, trăsura depăşi mica procesiune şi-şi continuă drumul în mare viteză.

Intrarea spre castelul Cranleigh se făcea printr-o boltă masivă din piatră de râu, placată cu blazonul familiei Stanforth sculptat în piatră. Porţile grele, din fier forjat, vopsite în negru şi auriu, fuseseră lăsate deschise de către paznicul care cina dejacând familia lordului Avery ajunse la castel, în momentul în care auzi goarna ce anunţă sosirea trăsurii şi zgomotul copitelor de cai, ţâşni ca din puşcă. Ieşi din căbănuţa sa şi alergă să îi întâmpine, având încă şervetul atârnat la gât. Deşi uitase să-şi scoată şervetul pătat din jurul gâtului, îi trecu totuşi prin minte să-şi pună şapca pe cap. Ajuns în dreptul porţii, se înclină de nenumărate ori până la pământ.

Trăsura intră acum pe un drumeag ce şerpuia de-a lungul unui parc nesfârşit, iar vizitiul lăsă caii la pas. Lordul Avery îl instruise să cruţe caii pe ultima porţiune a drumului, pentru a avea siguranţa că ultimele sute de metri până la treptele castelului vor fi străbătute în galop, fără ca bietele animale să se epuizeze. Ritmul lent în care înainta acum trăsura îi permise Angelicăi să admire copacii uriaşi, peste care trecuseră zeci,

poate sute de ani – rododendroni noduroşi. Apropierea trăsurii sperie cele câteva căprioare care păşteau liniştite pe una din pajişti. Auzind zgomotul roţilor, acestea ţâşniră precum săgeţile, dispărând în păduricea de un verde crud. Un cerb cu coarne impunătoare rămase totuşi pe loc până când toate căprioarele dispărură printre tufişuri, într-o atitudine protectoare. Drumul urca acum de-a lungul unei creste vaste, iar urcuşul păru să se întindă pe mile întregi. Printre copaci se vedea un luminiş şi, dincolo de el, un lac în ale cărui ape se reflecta un mic templu grecesc. Pe luciul apei pluteau zeci de gâşte sălbatice, stârnite în permanenţă de băieţandrii puşi pe şotii ce se jucau pe marginea lacului.

Castelul Cranleigh se deschidea acum privirilor oaspeţilor. Angelica nu văzuse în viaţa ei o construcţie atât de impresionantă; pe vremea regelui Henric I castelul fusese practic o fortăreaţă. Pe la 1700 fusese reconstruit de către Sir John Vanbrugh, un arhitect renumit la vremea aceea. Trecând de ultima cotitură a drumului, vizitiul începu să biciuiască cu putere caii, lansând trăsura într-o goană nebunească, înaintea ei. Angelica văzu alte două porţi identice cu cele de la intrare şi care erau deschise chiar în clipa aceeaje doi lachei în livrea. Aceste porţi permiteau intrarea într-o vastă curte interioară, pavată cu pietriş şi care era încadrată de faţada castelului pe trei laturi. Rămasă fără răsuflare, Angelica se uita prostită în jur, constatând că acea curte era

suficient de mare pentru a găzdui cel puţin o sută de trăsuri. Semăna practic cu un peron. Trăsura făcu o manevră iscusită pe pietrele peronului, trăgând la scara castelului, cât pe ce să lovcască trei păuni aroganţi, ce traversau curtea fără a băga în seamă copitele cailor. Prea mândri să încerce să scape prin fugă, scăpară ca prin minune de roţile şi copitele ce se apropiau amenințător.

— În sfârşit am ajuns! se închină Lady Avery, după care îşi aranja pălăria. Eu sunt probabil ciufulită rău de tot, dar tu, scumpa mea, arăţi mai proaspătă ca oricând. Vei face o impresie deosebită asupra lordului Greystone.

Angelica îl privea compătimitoare pe unchiul ci, gândindu-se cât de cumplit trebuia să fie pentru un bătrân de vârsta lui, care pe deasupra mai suferea şi de gută, să suporte o asemenea călătorie. Lordul rămase în colţul său, chircit şi arhorţit, ca un câine de pripas.

— Sper că Greystone nu ne aşteaptă cu o armată de servitori, spuse el cu jumătate de gură, pentru că nu mă simt în stare să iau cina acum. Mă dor toate oasele, parcă aş fi bătut, se plânse el. Am stat atât de mult în aceeaşi poziţie încât mă gândesc dacă o să-mi mai pot deznoda vreodată picioarele. Abia aştept să fac puţină mişcare!

— Atunci, ce să mai zic de Angelica, interveni pe un ton sec Lady Avery, care, dacă ar sta în puterea ei, ne-ar face să călătorim călare mile întregi…

— E adevărat, mătuşă Clarissa, ador mişcarea în aer liber. Pentru mine, ăsta e confortul adevărat!

Exact în clipa în care lacheul deschidea uşa trăsurii, contele de Greystone apăru în capul scărilor, lângă uşa principală a castelului. Extrem de bine dispus, coborî în grabă treptele pentru a-şi întâmpina oaspeţii. Era un bărbat înalt, zvelt, blond, îmbrăcat la modă şi avea o structură de sportiv, ceea ce îl avantaja prin aceea că toate hainele îi cădeau de minune. După cum spusese şi lady Avery, contele avea un aer foarte distins, dar prin comportamentul lui foarte jovial, prin farmecul înnăscut şi o amabilitate deosebită îi făcu pe oaspeţii săi să se simtă imediat în largul lor. Avea un zâmbet prietenos şi primitor, ceea ce-l făcea să pară mai tânăr de treizeci de ani, cât avea în realitate.

Când Angelica îi fu prezentată, se simţi vrăjit pe loc de frumuseţea ei. Era modestia întruchipată, atât în felul în care era îmbrăcată, cât şi prin ceea ce exprima chipul ci senin. De sub pălăria ei ieşeau câteva bucle blonde. Culoarea maro a pălăriei se asorta de minune cu tenul ei alb ca laptele. La rândul său, contele era un bărbat atrăgător, agreabil în toate privinţele, ceea ce îl făcu imediat simpatic Angelicăi. Aceasta îi răspunse politicoasă la salut şi făcu o mică reverenţă în timp ce acesta se înclină uşor din talie, sărutându-i mâna. Angelica îi zâmbi încântată şi îl privi pentru prima oară în ochii

violeţi. Contele, care îi ţinea încă mâna într-a lui o simţi tremurând şi-i spuse:

— Domnişoarei îi este probabil frig. Astăzi a bătut un vânt mai aspru dinspre est. Intraţi, vă rog, şi încălziţi-vă lângă foc.

Angelica mulţumi gazdei şi urcă sprintenă treptele, prea fermecată de ceea ce vedea în jurul ei pentru a se mai întreba ce o făcuse să tremure. Castelul era mult mai frumos decât ea şi-l imaginase. Era luminos, aerisit şi ferestre enorme lăsau să se vadă peisaje de vis pretutindeni unde te învârteai. Pe o păşune ce se învecina cu o colină în partea de sud păşteau nenumărate vaci ce plesneau de sănătate. De unde era castelul, privitorului i se oferea o perspectivă superbă; un râu cristalin străbătea colinele şi, pe terasa vestică, se întindeau grădini de vis în care, printre straturile de flori, erau aşezate statuete graţioase şi superbe vase de lut. Angelica se îndrăgosti imediat de Cranleigh, trecând încă o dată prin senzaţia inedită de plenitudine sufletească pe care i-o dădeau acele locuri ce se potriveau perfect personalităţii şi gusturilor sale. Râse în sinea ei de aroganţa de care dădea dovadă aspirând în secret la aşa ceva, dar mai ales râse de faptul că visa cu ochii deschişi că, după ce se va mărita, casa ei va arăta exact ca reşedinţa de la Cranleigh.

5

În acea seară, după cină, contele îşi invită

oaspeţii în salonul galben.

— Sper să pot face în aşa fel încât să nu vă plictisiţi aici şi să gustaţi din plin zilele pe care le veţi petrece la castel, le spuse el. Va trebui să iertaţi că nu am organizat o petrecere în cinstea sosirii dumneavoastră aici, dar sunt cu însumi un fel de intrus la Cranleigh şi nu cred că se cuvine să chem prea multă lume aici. Cranleigh nu îmi aparţine încă, aşa că dacă aş da deja petreceri sub acest acoperiş, lumea s-ar scandaliza, nu credeţi, Lady Avery? o întrebă el privind-o cu maxim interes.

— Aveţi perfectă dreptate, şir, confirmă Lady Avery. Raţionamentul dumneavoastră este, ca de obicei, infailibil. Sunt sigură că toată lumea admiră preocuparea dumneavoastră faţă de Cranleigh, interesul pe care-l dovediţi faţă de averea şi domeniul răposatului dumneavoastră văr. Vom încerca să ne simţim cât mai bine şi nu vă faceţi griji pentru noi, înţelegem că timpul dumneavoastră e preţios. Cât despre mine, aş fi încântată să-mi petrec timpul în minunatele dumneavoastră grădini; soţul meu nu are oricum reputaţia unui om care se plictiseşte repede, dar vă rog să-mi promiteţi că n-o să-l lăsaţi să se ocupe de afacerile domeniului, adăugă ea cu un aer confidenţial, aplecându-se la urechea contelui.

— Şi totuşi am avea cu ce să vă distrăm pe perioada şederii, bineînţeles dacă doriţi să profitaţi de această ocazie, spuse contele. Vecinul meu, lord Revelstoke, organizează un bal

săptămâna viitoare şi sper să rămâneţi până atunci. Vom petrece noaptea acolo şi vă promit că n-o să vă pară rău.

Lady Avery îşi făcu imediat un calcul mental, cu rapiditatea cu care un negustor socoteşte cât valorează marfa vândută, cântărind argumentele pro şi contra faţă de ceea ce li se oferea: Cu viteza luminii, lady Avery trecu în revistă motivele pentru care ar fi meritat să ajungă târziu la Ickworth, prelungind astfel la nesfârşit pregătirile pentru sezonul londonez. Deşi nu recunoscu cu voce tare, ţinea morţiş să meargă la balul casei Revelstoke. Lady Revelstoke (născută Beauclerk) avea foarte multe relaţii sus-puse, având în vedere că sora ei, marchiza de Droilwich, bra una din doamnele de onoare ale reginei! Nici mai mult, nici mai puţin! Da, categoric da! îşi spuse Lady Avery, era o ocazie nemaipomenită pentru ca Angelica să întâlnească şi alte persoane, să-şi facă prieteni şi, cine ştie… Mintea lui Lady Avery o luă deja razna.

Iată-te, în sfârşit, Angelica! ciripi bătrâna extaziată. Iată-te invitată la primul tăg bal! Bineînţeles că vom rămâne până atunci, lord Greystone! Încântătoare propunere!

— Aş fi vrut să „vă pot oferi mai multe ocazii de distracţie, Lady Angelica, spuse contele, concentrându-şi atenţia asupra feţei.

— Vai, dar nu cred că m-aş putea plictisi cumva într-o casă atât de frumoasă, răspunse ea cu sinceritate. Mă bucur că voiavea suficient timp la dispoziţie pentru a cili, înainte de cină mi-am

permis să vizitez biblioteca şi mărturisesc că sunt mai mult decât impresionată. Şi, din câte am înţeles, Cranleigh are şi o colecţie valoroasă de tablouri. Mă interesează în mod deosebit.

— Dumnezeule, Greystone! interveni lord Avery, puţin cherchelit din cauza vinului, dar cai nu aveţi pe-aici. Sunt sigur că pe Angelica ar inte Fsa-o mai mult capitolul ăsta. De fapt, pun pariu că preferă călăria oricărei alte ocupaţii. Poate nu ştii că ai în faţa ta una din cele mai bune călăreţe din Anglia? Dacă vrei să îi oferi posibilitatea de-a se distra ore întregi, dă-i un cal, dacă se poate nărăvaş, îi place să-i simtă supuşi, să le înfrângă cerbicia, râse el cu poftă, fără să mai ţină seama de normele bunei-cuviinţe, până când îl apucătusea.

— Încetează, Avery îl interpelă soţia lui, chicotind şi ea ceva mai reţinută, dar numai pentru a-şi ascunde „indignarea faţă de purtarea acestuia, îţi interzic categoric să spui lumii că micuţa, drăgălaşa noastră Angelica e un fel de… de amazoană. E adevărat că îi place să călărească, se întoarse ea spre conte spre a-i da lămuriri după cum e la fel de adevărat că o face cu multă pricepere şi eleganţă.

— Mă bucur să aud asta, spuse contele zâmbindu-i amabil feţei. Grajdul e plin cu excepţionali cai de rasă care au aparţinut vărului meu, dar nimeni nu-i călăreşte din păcate. Eu sunt mult prea ocupat cu ambele proprietăţi, aşa că nu prea am timp să mă recreez. Mâine vă voi arăta

chiar eu grajdurile şi veţi putea alege orice cal doriţi.

— Sunteţi foarte amabil, lord Greystone, răspunse Angelica încântată de perspectiva unei zile de călărie, dar n-aş vrea să vă răpesc prea mult timp. Vă sunt recunoscătoare, dar m-aş descurca şi singură la grajduri atâta timp cât puteţi da dispoziţie să mi se permită să aleg un armăsar.

— Dar insist, e plăcerea mea să vă însoţesc, Lady Angelica, spuse contele, încheind aici subiectul.

Înainte de culcare, Angelica răsfoi o carte, pe care o alesese din biblioteca contelui, apoi stinse lampa şi se lăsă sub pături cu mişcări leneşe de pisică. Deodată, i se păru că aude un zgomot şi rămase nemişcată. Curând, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi o mai ajută şi faptul că razele lunii pătrundeau printr-un ochi de fereastră ce rămăsese neacoperit de draperiile groase de catifea. Angelica avu impresia că aude un ţipăt de buhă şi, fără a mai aprinde lampa, se ridică din pat şi se duse lângă cea mai apropiată fereastră, dădu draperiile la o parte lăsând lumina lunii să pătrundă din plin. Deschise fereastra, simţind cum aerul rece îi pătrunde toate fibrele. Sub fereastră se întindea parcul, acoperit cu stejari masivi, care aruncau umbre înfricoşătoare pe iarbă. Avu impresia că a văzut ceva mişcându-se lângă un copac şi bănui că era vorba despre vreo căprioară ce-şi găsise culcuş acolo. Dar strigătul acela de

bufniţă aducând a jelanie, se auzi încă o dată; Angelica se uită cu mai multă atenţie străduindu-se să ghicească de unde venea sunetul, dar în zadar. Apoi îşi ai pinti de ce strigătul acela o fascina în mod deosebit: cu o noapte în urmă, el fusese semnalul aşteptat de Gitano.

Rămase la fereastră, sprijinită pe pervaz, privind în zare, aşteptând… aşteptând… Deodată, absolut conştientă de ceea ce făcea, se retrase de la fereastră, trase cu putere draperiile, acoperind ferestrele, furioasă că-şi pierduse atâta timp gândindu-se la fugarul acela. Refuza să se lase înşelată de propria ei imaginaţie. Dojenindu-se în gând pentru dovada aceea deşartă de romantism, se întoarse în pat şi căzu într-un somn adânc.

Văzută numai de lună, mângâiată de vânt, strecurându-se prin fereastra deschisă, o umbră întunecată şi prietenoasă o vizită pe Angelica privindu-i somnul… dar de data aceasta nu mai fu surprinsă de prezenţa acestei umbre. Sărutul lui îi tăie răsuflarea, iar atingerea sa deosebit de blândă aşa cum se aşteptase de fapt, îi şoptea ceva la ureche, cuvinte dulci, atât de duioase încât păreau mai degrabă vapori de sunete pe care ea se chinuia să le înţeleagă. O îmbrăţişă şi o sărută încă o dată, de data aceasta cu mai multă pasiune, apoi o puse pe pat şi se pregăti să plece. Angelica deschise ochii şi ridică mâna ca să-i atingă obrazul… Umbra era acolo, în faţa ei, şi totuşi camera era goală. Arătarea fusese doar un vis. Străbătută de o durere profundă, expresia

frustrării, îşi afundă faţa în pernă şi adormi plângând.

A doua zi, aşa cum promisese, contele o conduse pe Angelica la grajduri. Acestea erau ascunse de o mică pădurice foarte aproape de castel. Arhitectul plănuise astfel aşezarea grajdurilor încât să fie protejate de copaci, lăsând ochiului numai imaginea castelului, fără clădirile auxiliare.

Era o dimineaţă cam mohorâtă de primăvară, iar razele soarelui se strecurau cu greu prin ceaţa apăsătoare. Câteva fire de lumină pătrunseseră prin geamlâcurile grajdului. Cu puţin noroc, sperau ca totuşi elementele naturii să fie generoase cu ziua aceea. Slujitorii măturaseră de curând podeaua pietruită, ridicând mii de fire minuscule de praf, care filtrau lumina. Acum se ocupa fiecare de câte un cal, dar când o văzură pe Angelica îşi scoaseră cu respect şepcile de pe cap, lăsând privirile în jos în timp ce aceasta, însoţită de conte, trecea pe culoarele grajdului.

— Iată o iapă superbă cu pielea ca aluna. A mai fost călărită şi e foarte blândă.

— E foarte… frumoasă, răspunse Angelica, încercând să-şi ascundă lipsa de entuziasm la ve – derea acelui ponei mai degrabă, mult mai mic decât caii pe care fusese obişnuită să-i călărească.

Plimbându-se în continuare printre cai, vorbiră vrute şi nevrute, admirând animalele superbe ce-şi sprijineau capetele de ramele de lemn ale ţarcurilor în care stăteau. Ajunseră la un

ţarc ce părea gol. Pe neaşteptate, liniştea fu tulburată de un ţipăt înfiorător ce îi făcu să se cutremure. Un roib negru ţâşni pe uşa ţarcului, dărâmând-o. Avea zăbalele puse şi îşi dăduse ochii peste cap, în orbite nu se vedeau decât două cercuri albe. Nechezând atât de tare încât contele şi Angelica simţiră că rămân fără auz, roibul se repezi spre Greystone şi îi atinse umărul cu atâta furie, încât îi zdrenţui haina. Contele îl biciui cu putere peste cap.

— Înapoi, diavole! urlă contele, rupând cu brutalitate biciul, dar calul se purta de parcă ar fi fost posedat de Satana. Se lovea acum de uşa solidă care abia se mai ţinea în balamale, zdrobind-o cu pieptul său masiv, după care se repezi să-l apuce din nou pe Greystone. Nereuşind, se lovi de uşă, făcând resturile să sară în mii de aşchii. Tot grajdul se zgâlţâia din cauza nebuniei armăsarului.

Greystone era acum vânăt de furie, lovind roibul cu ceea ce-i mai rămăsese din bici. Angelica făcuse câţiva paşi înapoi, retrăgându-se înspăimântată într-un colţ, dar, văzându-l pe Greystone biciuind calul i se făcu rău. Nu suporta să vadă animalele chinuite şi tocmai era pe punctul de a striga la conte să înceteze când acesta se întoarse şi chemă un îngrijitor.

— Binstead! Vino aici! răcnea el furios, în timp ce grăjdarul veni în fugă la el. Ţi-am spus de o mie de ori să ţii fiara asta bine închisă! Bestia asta o să omoare pe cineva într-o bună zi!

Binstead, un bărbat solid şi puternic, trânti jumătatea de jos a uşii grajdului şi trase ivărul de fier.

N-am ştiut că veniţi la grajduri, altfel l-aş fi înebiat ca lumea!

Văzând că Angelica pălise, Greystone i se adresă cu blândeţe:

— Îmi pare rău că a trebuit să asistaţi la aşa ceva, Lady Angelica – bănuiesc că v-aţi speriat îngrozitor. Bestia asta e de nestăpânit! Nimeni nu poate călări roibul ăsta şi e un pericol pentru oricine se apropie de el. Ar fi trebuit să-l omor. Văd că sunteţi tulburată.

— Sinceră să fiu, sunt şocată mărturisi Angelica, respirând greu. Dar ea fusese mai mult luată prin surprindere nu de faptul că fuseseră atacaţi de cal, ci de reacţia violentă a contelui, de sălbăticia cu care biciuise animalul, în acel moment îşi aminti de o anume sclipire din ochii contelui, pe care o remarcase de când îl văzuse prima oară şi care îi strecurase un fior în tot corpul. Oare exista vreo legătură între semnalul acela aproape imperceptibil şi purtarea de acum a contelui? Angelica avea sentimentul că «intuise răul latent din caracterul lui Greystone i

Cât despre acesta, furia îi dispăru ti fel de repede cum se manifestase, redevenind acelaşi bărbat atent, numai lapte şi miere, gata să-i satisfacă orice plăcere.

— Aţi vrea să şedeţi puţin? o întrebă el cu glas domol, după care, schimbând uşor registrul, i

se adresă grăjdarului, ridicând tonul: Binstead! Adu imediat un scaun!”

— Nu, nu e nevoie, protestă Angelica, sunteţi foarte drăguţ, dar mă simt bine. Am fost doar puţin… surprinsă. Atâta tot.

Cineva în spatele lor tuşi încet, pentru a le atrage atenţia. Era Hibbard, servitorul contelui; acesta ajunsese acolo exact în timpul ciocnirii dintre cal şi stăpân şi urmărise toată scena în tăcere. Acum considerase că trebuia să-şi anunţe prezenţa. Aşa apărea mereu Hibbard. Nimeni nu-l auzea intrând sau apropiindu-se, nimeni nu putea aprecia cam de cât timp trăgea acesta cu urechea la o conversaţie. Angelica avea să/îl bănuiască, cu mai multe prilejuri, că avea comportament de spion. Era un bărbat deşirat, cart; se îmbrăca mult prea elegant pentru poziţia; pe care o ocupa, ca majordom al contelui. Croiala hainelor era puţin cam prea excentrică, iar materialul din care erau făcute era de foarte bună qalitate; manşetele cămăşii erau din batist brod-ai şi se încheiau cu butoni auriţi, ce frizau eleganţa. Cravata, din cea mai fină mătase, era înnodată într-unt nod elaborat şi prinsă cu un ac ce strălucea ca un adevărat topaz. Hibbard era şef peste ceilalţi servitori, cu excepţia lui Park, care ocupa cam aceeaşi poziţie cu acesta, dar era cu mult mai în vârstă. Hibbard făcea tot posibilul pentru a-l evita.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, stăpâne, spuse majordomul, dar s-a ivit o problemă urgentă care necesită prezenţa

dumneavoastră la castel.

— Ce poate fi atât de important, Hibbard? îl întrebă Greystone tăios.

— Mi-aţi dat instrucţiuni să vă anunţ când se întoarce emisarul dumneavoastră din America. Acum vă aşteaptă în bibliotecă, în timp ce vorbea, Hibbard clipea foarte des, lăsând pleoapele în jos într-un gest – transformat deja în tic – care exprima umilinţa. Mişcarea era lentă, asemănătoare celei a storurilor când sunt lăsate în jos pentru a acoperi ferestrele, îşi accentua fiecare propoziţie cu un zâmbet scurt şi viclean.

— Vă cer iertare, Lady Angelica, se scuză contele, dar chestiuni foarte presante mă solicită şi mă tem că va trebui să vă las singură. Nu vreţi să vă conduc înapoi la castel?

— Deja v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră, lord Greystone. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să mai dau o raită pe la grajduri şi poate găsesc şi un cai pe care să-l pot călări, răspunse ea:

— Cum doriţi. Lady Angelica. Alegeţi orice cal vă place, am dat dispoziţia să vi se înşăueze calul pe care îl veţi prefera, adăugă contele, după care se întoarse spre Binstead, ordonându-i: Vezi ca înălţimea sa să fie tratată cum se cuvine şi pregăteşte calul pe care îl va alege. După care, făcând o plecăciune ce exprima un profund regret, dispăru în mare grabă, urmat de Hibbard, la câţiva paşi în spate.

— Ce are calul acesta? întrebă Angelica pe

Binstead în şoaptă întorcându-se, alături de acesta, la armăsarul negru ca tăciunele. Animalul fusese între timp închis în cuşca sa, pe care o măsura acum în copile, mergând la pas înainte şi înapoi, transpirat şi nechezând scurt.

— Calu n-are nimic, Înălţimea Voastră, numa că mai îs şi oameni care nu-i plac. Anumiţi oameni. Numa pe mine mă lasă să-i aduc hrană şi să-l tesăl. Numa pe mine mă lasă să mă apropii dă el. La ceilalţi le e frica să se apropie. Spunând acestea, Binstead deschise cu grijă jumătatea de sus a uşii de la cuşcă. Pielea calului lucea precum satinul negru. Ceva mai supus, mai potolit, calul îşi puse capul pe uşiţa de jos şi se uită în direcţia Angelicăi, părând mai degrabă speriat.

— E atât de frumos...! se miră ea. Ceva îi spunea că armăsarul nu era nici pe departe în pragul turbării. Scoase un măr din buzunarul fustei, se apropie încetişor de cal şi, ţinând mâna întinsă către el, îi oferi fructul roşu, ademenitor. Animalul nu ştia ce să facă. L-ar fi apucat şi nu l-ar fi apucat, îl tenta, dar îi era frică. Păstrând încă distanţa între el şi fată, calul mai nechează o dată, cu ochii la măr şi, după un moment de nehotărâre, îl luă între dinţi şi îl devoră cu poftă. Angelica se apropie mai mult, vorbindu-i cu blândeţe în tot acest timp. Ridică încet mâna, încercând să-l atingă pe gât, dar calul ţâşni înapoi, w., Rămânând pe loc, absolut nemişcată, Angelica îi vorbea în continuare, cu glas domol. Ridică încă o dată mâna, cu mişcări studiate, atentă să nu-l sperie şi,

de data aceasta, armăsarul nu se mai feri. Punând palma pe gâtul lui şi bătându-l încetişor, Angelica simţea cum îi zvâcnesc venele, cum sângele i se zbate violent din cauza stării de agitaţie de mai devreme. Ochii lui o priveau suspicioşi. După câteva minute, o lăsă să-i atingă botul şi, în sfârşit, urechile. Angelica ştia că aceste nobile aniţnale adoră să fie mângâiate în regiunea urechilor, mai ales când afară e foarte frig, pentru a se încălzi. Sub mâna ei caldă, catifelată, mică dar foarte sigură, calul aplecă supus capul. Timp de zece minute. Angelica îi vorbi fără încetare, făcându-l să aibă încredere în ea, alintându-l, până când armăsarul închise ochii, ca şi cum ar fi adormit.

Binstead privi această scenă mut de uimire.

— Păi... măi să fie! Fir-aş al...! Oh, vă cer iertare, domnişoară, spuse el, mirându-se cu voce tare şi apoi scuzându-se pentru vorbele pe care le rostise. Da să ştiţi că e prima dată când îl văd pe zbuciumatul ăsta dând aşa din cap. Parcă ar fi un căţeluş. Pe onoarea mea, calu* ăsta vă place.

— Cum îl cheamă? întrebă Angelica în şoaptă, continuând să îşi plimbe mâna prin coama calului.

— Păi avea o grămadă dă nume care mai de care mai ciudate, da lordul Anthony – că ăsta era dă fapt calu lui – îi spunea Prospero.

— Un nume care i se potriveşte de minune, spuse Angelica mai mult pentru sine, bătând calul uşurel pe gât. Prospero era un vrăjitor dintr-o piesă de Shakespeare, ştiai asta? îl întreba ea pe Binstead. Iar calul acesta are înfăţişarea unei

fiinţe cu puteri deosebite. Spui că Prospero era al lordului Anthony? Nu era acesta fratele ducelui? Cel care... Aici Angelica ezită, fără a mai putea să-şi ducă întrebarea până la capăt.

— Da, Înălţimea Voastră, vorbesc de lordul Anthony, fratele ducelui. Tare urâtă istorie, comentă Binstead, clătinând capul cu tristeţe, da aşa îs oamenii, nu ştii niciodată ce hram poartă. Sunt cum sunt caii. Nu ştii niciodată ce au de gând

Sunt cum sunt caii. Nu ştii niciodată ce au de gând să facă. Io nu prea cred că Lord Anthony l-a omorât pe frate-său... da asta e. Park, majordomul, a văzut totul. Şi când erau mici fraţii să înţelegeau foarte bine. N-am văzut în viaţa mea doi fraţi care să se iubească aşa dă mult. Poate că d-aici să fi plecat totul. Poate că lordul Anthony n-a mai ştiut ce era al lui şi ce era al ducelui. Poate Înălţimea Voastră ştie că fraţii cei mici nu moştenesc nimic şi pesemne că lui nu i-a plăcui asta. Nu e prima oară când cineva omoară pentru hani. Da tot mi se pare o grozăvie. Dacă cineva mi-ar fi spus că lordul Anthony o să-şi omoare fratele i-aş fi râs în nas. Şi-acu\ vedeţi şi dumneavoastră! Oamenii-s ca nişte cai. Azi în bine, mâine îi loveşte damblaua. Binstead ridică preocupat din umeri, studie o clipă podeaua, apoi, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi, concluziona cu voce scăzută: Mda... asta e... nu cunoşti omu' niciodaia.

Angelica îl privea compătimitoare, impresionată Ue preocuparea sinceră pe care

Binstead o dovedea.

— N-am văzut în viaţa mea un băiat mai vesel decât domnişorul Anthony, reluă Binstead, râzând încetişor, părând a vorbi în continuare cu sine însuşi, dar uitându-se la Angelica. Ce fericit a fost în ziua în care l-a călărit prima oară pe Prospero. I-a fost dăruit chiar în ziua în care l-a fătat iapa. Din ziua aia nu l-a mai scăpat din ochi. Tot timpul îşi făcea dă lucru pe la grajd. Şi-acu, dă când a plecat domnişoru, nimeni nu a mai putut să pună şaua pe Prospero. Nu lasă pe nimeni să-l călărească. Dă din picioare ca un nebun dacă vede pe cineva cu şaua în mână că s-apropie de el.

— Ce păcat… spuse Angelica încet. Să ştii că e rău pentru el că nu mai aleargă, îşi pierde vigoarea. Binstead, adăugă ea iluminată de un gând, voi încerca să îl călăresc eu. Văd că mă place şi mă acceptă. Trebuie să încerc.

— Vă rog, Înălţimea Voastră, protestă Binstead alarmat, calu ăsta n-a mai fost călării de nimeni cam de multişor! E periculos! Şi pe urmă, să ştiţi că lordul Anthony a fost singurul care l-a călării vreodată.

— Dar eu sunt hotărâtă să încerc. Te rog, adu-mi o şa şi un căpăstru, ordonă ca fermă.

— Dar stăpânu meu, contele… o să mă biciuiască dacă vi se întâmplă ceva. N-o să-i placă, dacă mă dă afară, domnişoară? o imploră Binstead, pledându-şi, într-un fel, cauza.

— Fii liniştii, dacă se întâmplă ceva am sa; i spun lordului Greystonc că nu ai nicio vină, îi voi

spune că eu ţi-am ordonai să-l pregăteşti pe Prospero. Ai cuvântul meu de onoare.

Binstead, om simplu, dar cu o gândire sănătoasă, îşi spuse în sinea lui: probabil că înălţimea sa are dreptate, dar ce mă fac dacă îşi frânge gâtul? în cazul ăsta, nu va mai avea cum să-i explice contelui şi nimănui allcuiva care era adevărul! Şi-atunci ce-o să mă fac, dacă rămân şi fără slujbă şi fără un acoperiş deasupra capului? Dracu'" m-a luat! Toate acestea erau gânduri exprimate într-un limbaj prea puţin polrivil de fată cu o domnişoară din aristocratic, care i-ar fi putut da o replică usturătoare, pe un ton rece, o insolent!" sau poate chiar mai rău. Ceea ce nu ştia Binstead era că, dacă s-ar fi exprimat în felul acesta fată de Angelica, aceasta i-ar fi dat un răspuns blând, politicos, de genul: „Ai dreptate, Binstead, fără îndoială, dar, dacă îmi frâng într-adevăr gâtul, măcar vei avea satisfacţia de a şti că mi-am primit răsplata pentru nesăbuinţa mea!..." Şi amândoi s-ar fi amuzat copios. Dar cum Binstead nu ştia că în prezenţa Angelicăi se putea purta şi exprima firesc, el protestă la fel de politicos.

— Calu* ăsta n-a ştiut niciodată ce-i aia şa, domnişoară.

— Înţeleg şi asta, dar se va obişnui repede cu ea, replică Angelica fără să se dea bătută, zâmbind vag în semn că ignora orice sfat i-ar fi fost dat.

— Ar fi straşnic să-l văd pe năbădăiosul ăsta

călărit din nou, cedă în sfârşit Binstead, realizând până la urmă că fata din faţa lui nu cunoştea cuvântul „nu”. De fapt, începuse să-i surâdă deja ideea unui spectacol inedit, iar natura lui sportivă învinse. Dacă nu vă supăraţi, domnişoară, adăugă el, cred că animalul e prea puternic şi o să vă dea jos chiar fără să vrea. Dacă n-a fost călărit atâta vreme, e proaspăt ca dimineaţa.

— Ai perfectă dreptate, Binstead, dar sunt hotărâtă să-mi încerc norocul. N-am văzut cal mai frumos şi n-aş avea linişte dacă nu aş şti că am încercat totuşi. Şi pe urmă, nu uita, dacă un cal este antrenat şi ţinut în formă, este mai puţin nervos.

Acesta era de fapt secretul încăpăţânării ei. Fusese de-a dreptul îngrozită de promisiunea contelui de a ucide armăsarul şi considera că mişcarea, alergarea, exerciţiul în general aveau să-l facă mult mai supus, eliminând astfel orice motiv pentru a-l distruge. Refuzând să mai asculte ceea ce Binstead avea de spus, Angelica îi reteză vorba, poruncindu-i, pe un ton deosebit de blând, dar ferm, să i se aducă o şa.

Binstead ascultă, constatând cu stupoare că, după ce dădu câteva ture în jurul grajdului, sub impulsul nervilor, Prospero acceptă şaua şi frâul, încă destul de agitat şi asudat, fu condus afară de Angelica. Conştient de faptul că trebuia să dea o mână de ajutor, Binstead se oferi să ţină zăbala până când Angelica avea* să se aşeze în şa.

— Cred că ar fi mai bine dacă nu te-ai

apropia, îl sfătui ea. Nu vreau să creadă că îl păcălim, trebuie să-l fac să capete încredere în mine.

Angelica îl duse lângă scara special amenajată pentru încălecare. Nu mică îi fu mirarea când văzu că Prospero e docil. Muşchii tremurau, dar energia era controlată; nu se ridică pe picioarele dinapoi, nici nu dădu cu îndărătnicie din ele în încercarea de a o împiedica pe fată să încalece. Aflat la o distanţă apreciabilă, Binstead îi urmărea cu atenţie, conştient de faptul că exista posibilitatea să fie nevoie să se apropie de cal în cazul în care i-ar fi alunecat frâul. Angelica urcă scăriţa, vorbind în şoaptă, încercând să liniştească armăsarul. Se aşeză în şa dintr-o singură mişcare, pe cât de scurtă, pe atât de sigură de sine. Spinarea animalului tresări puternic din cauza nulmişlii ce îl stăpânea şi din cauza efortului pe care îl făcea, probabil, de a-şi stăpâni nervozitatea. Toate acestea se îmbinau cu noua situaţie în care era pus, aceea de a simţi din nou un călăreţ în spate. Angelica îl încurajă fără pic de teamă să pornească la pas.

Un mic grup de îngrijitori se alătură lui Binstead, şi toţi priveau cu gurile căscate spectacolul din fala lor. Vestea se împrăştie ca un fulger printre toate slugile de la grajduri; toţi aflaseră că o fetişcană – probabil cam zănatecă – avea curajul să încalece calul cel mai de temut din tot ţinutul. Aproape că maxilarele inferioare le căzuseră cu desăvârşire văzând că o mână de om

era în stare să îmblânzească ceea ce devenise – pentru ei – aproape o fiară. Rânjeau cu toţii, dându-şi coate, făcându-şi cu ochiul, privind scena şi aşteptând cu sufletul la gură clipa în care fata avea să fie aruncată din şa. Era foarte clar pentru toţi faptul că Prospero nu era deloc obişnuit cu o şa specială pentru femei. Urechile i se mişcau în toate direcţiile. Gâtul i se încordase, dădea nervos din picioare şi ţâşni ca o săgeată în partea dreaptă, de parcă ar fi fost înţepat de un tăun. Cel mai mult îl deruta faptul că simţea presiunea ambelor picioare ale Angelicăi pe partea dreaptă. Nu ştia ce să facă şi tropăia pe loc învârtindu-se ca un titirez. Angelica îşi aranjă poziţia în şa încercând să echilibreze greutatea, apoi îi îndemnă cu călcâiul stâng, atingându-l cât putu de uşor.

— Uile-acu* o şi explodeze! zâmbi şmecher unul dintre grăjdari. Micul grup din fata grajdului aştepta cu nerăbdare prima mişcare greşită a calului, considerând căderea călăreţei de pe şa ca inevitabilă.

— Asta o caută cu lumânarea, chicoti altul.

— Io nu-s aşa sigur… îi contrazise Binstead, iar ochii îi străluceau aruncând scântei către bărbaţii din jurul lui. El era singurul care văzuse cum răspunsese armăsarul mai deveme la mângâierile Angelicăi. Bunicul lui Binstead, un îmblânzitor de cai de origine irlandeză, îl crescuse pe acesta povestindu-i despre legătura aproape magică ce se poate naşte între om şi cal. Acum,

Binstead era convins că are înaintea ochilor dovada vie a acestor legende.

— Ce credeţi, oare ar vrea să muncească aici, la grajduri? întrebă unul, mai mucalit.

— Bravo, domnişoară! strigă Binstead cu vocea omului care a câştigat la jocuri de noroc. Aţi reuşit! Cei din jurul său începuseră deja să pună rămăşag, dar majoritatea erau de părere că Angelica va cădea până la urmă.

Acum, Angelica îl îndruma pe Prospero să meargă la pas, perfect conştientă de ceea ce avea de făcut şi intuind fiecare mişcare a armăsarului. De mică ştia că doar caii foarte inteligenţi sunt periculoşi. Mai fusese învăţată că majoritatea cailor nu aveau habar de adevărata lor forţă, căci, de ar fi fost aşa, caii sălbatici nici nu ar mai fi fost îmblânziţi. Categoric, Prospero era un cal inteligent şi extrem de periculos pentru cei pe care nu îi agrea. Acum, el era de fapt stăpân pe situaţie, tolerând-o pe Angelica, iar ea înţelegea prea bine acest lucru.

Calul, un animal masiv, – ţinea capul în jos, scoţând aburi pe nările ce-i fremătau; urechile erau ridicate, date aproape pe spate, şi fiecare muşchi ieşea în evidenţă din cauza tensiunii. Angelica încerca să-l facă să ridice capul, pentru că ştia ce se putea întâmpla atunci când urneai ţine capul în jos. Cu blândeţe, dar foarte hotărâtă, ea mişcă zăbalele în aşa fel încât să-i intre între maxilare, dar Prospero continua să ţină capul în jos… Apoi urmă răbufnirea pe care toţi, inclusiv

Angelica, o aşteptau. Cu capul înfipt bine în piept, armăsarul ţâşni în sus, ridicându-se pe picioarele dinapoi de trei ori, de fiecare dată cu şynai multă forţă. Angelica reuşi ca prin minune să ţină frâul, mulţumind cerului pentru avantajele pe care le avea o şa specială pentru femei, singurele ce puneau sexul slab într-o poziţie superioară faţă de bărbaţi. Un călăreţ mai sărac cu duhul ar fi intrat imediat în panică. Calul o smucise, ce-i drept, de trei ori, dar nu fuseseră menite decât să pună la încercare călăreţul. Armăsarul nu intenţionase să-i facă rău feţei, iar ea se dovedise demnă de creatura care i se supunea acum. Angelica râse şi îl bătu încetişor pe gât.

— Te bucuri şi tu de primăvară, bătrâne? Ai şi tu în sfârşit ocazia să te simţi din nou liber. E frumos, nu-i aşa.

Şi astfel, între cei doi – un armăsar uriaş şi o micuţă domnişoară – pacea se încheie cu adevărat. Erau acum prieteni. Şi alergau amândoiv fericiţi, peste păşunea întinsă.

În timp ce servitorii se scărpinau în cap încremeniţi de uimire, Binstead, în al nouălea cer, aduna substanţialul său câştig în urma pariului făcut.

6

În scara aceea, profitând de o scurtă tăcere ce intervenise în timpul conversaţiei, contele căută privirea Angelicăi, întrebând-o:

— Vă cer iertare pentru faptul că v-am lăsat singură la grajduri azi de dimineaţă. Aţi reuşit să călăriţi până la urmă?

— Da, Lord Greystone. Chiar trebuie să vă mulţumesc pentru ocazia pe care mi-aţi oferit-o. L-am călărit pe Prospero.

O undă aprbape imperceptibilă de mânie tulbură trăsăturile chipului contelui. Ochii nu putură însă ascunde gândurile. Angelica observă acel semn de nemulţumire, ce scăpă totuşi celorlalţi oaspeţi pentru că fusese imediat mascat de un zâmbet.

Park, majordomul nelipsit din preajma contelui, o persoană de obicei neutră, indiferent de împrejurări, auzise la fel de bine ca şi ceilalţi cuvintele Angelicăi; scăpă din mână furculiţa cu care servea la masă, far aceasta se lovi cu putere de podea, după ce ricoşă din spătarul scaunului lordului Avery, pe care îl atinsese în cădere. Acesta din urmă, care tocmai dusese paharul cu vin la gură, se sperie şi fu cât pe ce să se înece… Greystone însă era prea preocupat pentru a mai observa şi purtarea neobişnuită a majordomului sau reacţia oaspetelui său.

— Vai, dar aceasta este o veste cu adevărat minunată! exclamă contele, încercând să pară cât mai sincer, apoi se adresă şi celorlalţi. Trebuie să vă spun, Lord şi Lady Avery, că Lady Angelica mi-a făcut un mare serviciu! A reuşit să îmblânzească unul din cei mai dificili cai din toată herghelia. Lady Angelica, nici nu ştiu dacă vă voi putea

mulţumi vreodată îndeajuns, adăugă el, arătându-i feţei un chip extrem de calm şi prietenos.

— Plăcerea a fost de partea mea, dar nu e meritul meu că am reuşit să mă apropii de Prospero şi, sinceră să fiu, nu ştiu dacă voi reuşi să-l înşcucz a doua oară. E un cal plin de personalitate şi face doar ce-i place. După această mică introducere, temându-se să nu îl şi jignit cumva pe Greystone – pentru că nemulţumirea lui fusese mai mult decât evidentă – şi sperând să mai îndrepte într-un fel „greşeala” de a-l fi călărit pe Prospero, Angelica începu să le povestească o întâmplare, pe cât de veridică, pe atât de nevinovată. De fapt, continuă ea, Prospero s-a purtat cu mine aşa cum o făcea pe vremuri un mic ponei ce a aparţinut tatălui meu; el mi-a dat voie să încalec la vârsta de trei ani, dar căluţul era atunci deja bătrân şi cam îndfcătnic. I se spunea

Cracker, de la „Firecracker”.) Cracker era un ponei cam prea voluntar şi nu accepta în şa copii prea plinuti. Dacă un asemenea copil i se suia în x) firecracker – artificii (n, trad.) spinare, pornea imediat la galop, se oprea brusc şi-şi înfigea copitele în pământ. Bineînţeles că nefericitul zbura cât colo. Dar Cracker a fost bun cu mine şi atât de atent încât, să fi vrut, n-aveam cum să cad. Părinţii mei au avut o mare surpriză într-una din zile când, luând ceaiul în grădină, m-au văzut trecând prin fata lor, la galop; la un moment dat, era să alunec din şa, el s-a oprit, s-a întors şi m-a împins cu botul înapoi.

— Nu cred, Lady Angelica. Vreţi să mă păcăliţi, interveni Greystone care, după ce ascultase vrăjit povestea sa, izbucni într-un hohot de râs. Refuz să cred un cuvinţel din fermecătoarea dumneavoastră istorioară – oricât de nostimă ar fi! Spune-mi, Avery, că nu mă înşel când afirm asta.

— Ba dimpotrivă, răspunse lordul, protestând pe un ton jovial. Fenomenul este cât se poate de real şi am fost martor cel puţin o dată.

— N-am auzit niciodată o poveste mai încântătoare, spuse contele, zguduit încă de hohote de râs. Sper să-l puteţi călări ori de câte ori vă va face plăcere, îl puteţi considera calul dumneavoastră pe perioada şederii la Cranleigh.

După cină, contele insistă ca Angelica să cânte la pian.

— Este un instrument cu un sunet deosebit şi sper că ne veţi face onoarea de a cânta ceva, Lady Angelica, o rugă Greystone, oferindu-i un zâmbet irezistibil, după care se întoarse spre Lady Avery, adăugând: Am ordonat să fie acordat în onoarea sosirii dumneavoastră aici, pentru că ştiu cât de mult doriţi să fiţi înconjurată de muzică.

Angelica îi îndeplini dorinţa, iar contele fu cu adevărat impresionat. Şi, chiar dacă interpretarea nu fu tocmai strălucită, Angelica compensa prin înfăţişarea ei de vis, de ajuns pentru a constitui un spectacol în sine pentru ochii lui Greystone. Era îmbrăcată într-o rochiţă modestă din mătase, singur, a podoabă era un lănţişor subţire din aur.

Cum stătea aşa, lângă pianul din lemn de trandafir, chipul ei proaspăt, îmbujorat după o zi petrecută în aer liber, era luminat de candelabru. Angelica era mai fermecătoare decât oricând. Frumuseţea şi graţia ei nu trecuseră neobservate, iar Greystone o privea, intrigat de eleganta ei înnăscută şi de cât de bine se potrivea temperamentul ci în cadrul castelului Cranleigh. Contele stătea în picioare, în stânga ei, întorcând foile partiturii, în timp ce degetele ei delicate se plimbau cu graţie peste claviatură. După ce ea termină, Greystone o felicită pentru talentul său.

— Mă flataţi, şir, dar nu sunt chiar atât de talentată. Sunt numai îndeajuns de norocoasă să fac parte dintre tinerele instruite ce pot fi uşor confundate cu pianistele adevărate. Numai că, din fericire, la mine nu e cazul.

— Departe de mine gândul de a vă jigni, Lady Angelica, râse contele, nu am de gând să insist că interpretarea a fost magistrală!

Râseră amândoi de această glumă, iar Lady Avery îi privi pe amândoi cu ochi încărcaţi de duioşie. Era încântată de faptul că Angelica părea a se înţelege foarte bine cu Greystone. Era un bărbat de viitor, o partidă perfectă pentru ea şi, atunci când şi castelul Cranleigh avea să intre în posesia sa, contele avea să se numere printre cei mai bogaţi şi binevăzuţi oameni din Anglia, îl felicită în gând pe soţul ei pentru hotărârea pe care o luase de a se abate din drum şi a rămâne câteva zile la castel, văzând în acea vizită o mare

şansă. Lady Avery avea faţă de nepoata sa aceeaşi afecţiune firească pe care o avea şi faţă de plantele sale din grădină. Precum o specie rară din domeniul botanicii, Angelica se transformase într-o domnişoară superbă, plină de calităţi, iar bătrânei ci mătuşi îi plăcea să creadă că succesul Angelicăi la Curte avea să fie şi al ei în egală măsură, datorită creşterii pe care i-o dăduse. Cât despre căsătoria nepoatei sale, Lady Avery avea planuri mari.

Fusese mereu de părere că majoritatea părinţilor făceau greşeala de a se lăsa impresionaţi de fumurile romantice ale fiicelor lor, motiv pentru care căsătoriile acestora eşuau lamentabil. De altfel, Lady Avery îşi susţinuse totdeauna teoria cu voce tare, mai ales că avea şi un motiv întemeiat pentru asta: dovada cea mai clară a teoriei sale era regretabila căsătorie dintre părinţii Angelicăi. Căsătoria ei cu lordul Avery, în schimb, fusese aranjată de către tatăl ei, şi nimeni nu putea nega faptul că mariajul lor fusese un adevărat model. Toată lumea spunea asta. Se măritase la vârsta de optsprezece ani, vârstă pe care o avea acum Angelica. Cu toate că la început nu-şi iubise soţul, ajunsese să-l respecte, iar relaţiile dintre ei erau de invidiat.

Deşi preocupată de aceste gânduri, Lady Avery nu scăpase niciun cuvinţel sau gest din conversaţia dintre Greystone şi Angelica, nicio conversaţia dintre Greystone şi Angelica, nicio nuanţă, cât de nesemnificativă. Angelica

terminase de cântat la pian şi cei doi stăteau acum de vorbă, alăturându-se celorlalţi, lângă şemincu. Lady Avery ciuli urechea, străduindu-se în acelaşi timp să pară absentă.

— Spuneţi-mi, Lady Angelica, vă place să dansaţi?

— Drept să vă spun, şir, nu am avut de prea muie ori ocazia să-mi dau scama, dar sunt convinsă că mă va tenta. Deşi, având în vedere că îmi place muzica nespus de mult, aş fi mai degrabă tentată să ascult acordurile şi risc să mă încurc în paşi.

— Sper că mă veţi trece şi pe mine în carneţelul de bal la recepţia lordului Revelstoke, de săptămâna viitoare.

— Să ştiţi că veţi fi probabil singurul care mă va invita, pentru că altfel aş risca să fiu pe post de plantă decorativă, mărturisi Angelica, pe care Greystone o găsea extrem de spirituală. Greystone realiză faptul că francheţea ei dezarmantă nu era nicidecum dovada unei false modestii sau obişnuita vânătoare cochetă după complimente practicată de obicei de tinerele domnişoare. Angelica era doar sinceră – poate chiar prea sinceră dar era încă foarte tânără şi personalitatea ei nu era pe deplin conturată.

— Nu cred că cineva v-ar putea considera doar ca o floare decorativă. Lady Angelica, în orice caz, mă voi ocupa personal de asta. După care, arătându-i un album ce se afla pe o masă masivă din lemn de mahon, lângă cămin, o invită să

privească împreună câteva acuarele aparţinând lui Turner şi care făcuseră parte din colecţia răposatului său văr. Conducând-o spre locul cu pricina, contele adăugă: Am dat ordin să fie aduse, în timpul cinei, pentru că am bănuit că vă vor face mare plăcere.

— Cum să nu! exclamă Angelica încântată, mi-ar face mare plăcere! Ador tablourile în ulei ale domnului Turner, dar n-am văzut niciodată acuarelele sale.

Se aşezară alături pe Canapea, răsfoind pe îndelete albumul conţinând douăzeci şi patru de lucrări. Angelica era uimită de frumuseţea lor: castele de-a lungul Rhinului, văi din munţii Alpi ascunse în ceată, vederi din Piaţa San Marco, inundată de soare, toate executate de o mâna de geniu, toate exprimând delicateţe şi un spirit deosebii.

— N-am văzut niciodată culori mai frumoase şi mai măiestrit îmbinate. Priviţi roşul cerului. E aproape la fel de strălucitor ca adevăratul apus de soare.

— Sunt persoane care consideră că Turner a cam exagerai în folosirea culorilor, sugeră Greystone cu amabilitate. Nu prea par naturale.

— Dar mie îmi place să cred că sunt reale – pentru că în felul acesta pol spera ca, într-o zi, să văd Veneţia, mai spuse Angelica, potrivind unul din tablouri în aşa fel încât lumina să cadă cât mai bine asupra lui. Mi-ar plăcea să revăd aceste acuarele la lumina zilei, presupun că Turner le-a

pictat în aer liber.

— Îmi pare bine că vă plac aceste picturi, zâmbi contele cu căldură, şi vă promit că vi le voi pune oricând la dispoziţie, ajunge doar să le cereţi. Mi-ar fi plăcut să vă pot promite şi o călătorie la Veneţia, dar sunt convins că veţi găsi persoana potrivită care să vă ofere absolut tot ce vă veţi dori în viaţă.

Continuară să se uite la tablouri, comenlând asupra detaliilor şi tehnicii folosite. De câteva ori mâna contelui atinse, ca din greşeală, degetele Angelicăi. Prima oară, ea avusese impresia că i se pare. A doua şi a treia oară, gestul îi ridică întrebări.

Înainte de a-şi spune „noapte bună”, Angelica se duse în bibliotecă pentru a-şi alege o carte. Citind titlurile cărţilor legate în piele, ochii îi căzură asupra unui dicţionar spaniol, şi, aproape involuntar, mâna fu întinsă pentru a lua volumul din raft. Cu dicţionarul în mână, se apropie de măsuţa pe care era pusă lampa, apoi o răsfoi până găsi ceea ce căuta. Da, era acolo – „Gitano” – un cuvânt ce îi era familiar; traducerea spaniolă a cuvântului „ţigan”. O dată curiozitatea ci satisfăcută, puse dicţionarul la loc, alese un roman pe care să-l citească înainte de culcare şi urcă în camera ei.

Alesese primul volum dintr-o trilogie şi, fiindcă nu putu adormi, prea agitată în urma întâmplărilor din ultimele douăzeci şi patru de ore, cili până târziu în noapte. Termină primul

volum, dar nu-şi putu găsi odihna neştiind care era soarta eroului cărţii, care tocmai plecase în cruciadă. Luă un capot greu, de mătase, peste cămaşa de noapte, îl strânse în jurul taliei. Toţi ai casei erau adânciU în somn, focurile se stinseseră, iar casa era cufundată în întuneric şi frig. După ce mai puse un buştean în foc, pentru a fi sigură că, la întoarcerea în dormitor, încăperea va fi suficient de caldă, aprinse o lumânare şi se strecură pe hol; apoi coborî lungul şir de Trepte din marmură.

Ajunse în holul principal, acoperit cu marmură şi se îndreptă spre uşa bibliotecii. Draperiile nu erau trase, astfel încât lumina mângâia covorul masiv, gros, frumos ornamentat, şi lambriurile de lemn. Privi atentă rafturile, încercând să-şi amintească exact de unde luase primul volum, când, cu vârful papucului, atinse ceva întins pe jos, lângă şemincu. *Ceva viu*! – un animal care tresări speriat şi ţâşni de lângă ea, căutând un loc pentru a se ascunde. Speriată la rândul său. Angelica făcu un pas înapoi şi scăpă sfeşnicul din mână, lăsându-l să cadă pe covor, apoi ieşi în fugă din bibliotecă. Şi ea şi animalul scoaseră sunete de spaimă; până la urmă, Angelica se pomeni pe un scaun tapisat, singurul la îndemână în acel moment, în cazul în care era vorba de un şoarece, acesta ar fi putut confunda poalele cămăşii ei de noapte cu vreo draperie şi poate că ar fi încercat chiar să se ascundă după ele. Tot corpul îi tremura şi i se făcuse pielea ca de găină; strânse cămaşa şi capotul în jurul corpului

pentru a mai înlătura senzaţia de frig, se aşează pe braţul scaunului, ţinând încă picioarele sus, pe pernă.

Se uită în jur. *Un şoarece*? Imposibil. Creatura fusese prea mare pentru a fi doar un pe horn, sau poate chiar un bursuc grăsun să fi intrat acolo prin cine ştie ce văgăună secretă? Liniştea se lăsase din nou în cameră, iar Angelica scruta întunericul, ajutată puţin de lumina lunii, încercând să vadă dacă acea creatură – indiferent ce era – dispăruse. Şi-atunci, de după un scaun, văzu chipul „bestiei”, la fel de înspăimântat, privind-o cu ochi mari şi întrebându-se probabil cât era ea de primejdioasă. *Creatura* era, nici mai mult, nici mai puţin, decât un băieţel ciufulii, cu părul negru ca tăciunele! Clipea des, privind-o pe Angelica cu ochi curioşi. Aceasta, răsuflând uşurată că nu fusese atacată de o rozătoare, aproape că pufni în râs.

— Dumnezeule!… un băieţel… m-ai speriat de moarte!

Copilul continua să o privească speriat, neîncrezător; ochii erau deja inundaţi de lacrimi.

— Iertaţi-mă, domnişoară, şopti el cu glas răguşit. Am adormit în timp ce lustruiam căminul! Vă rog să nu mă spuneţi! o imploră el, ştergându-şi fata cu mâneca jachetei subţiri înainte ca lacrimile să îi inunde obrajii pistruiaţi şi ieşind de după scaun. Se ridică în picioare şi veni în faţa ei, cu umerii aduşi în faţă.

— Cine eşti? îl întrebă ea.

— Mă cheamă Boots, domnişoară.

— Boots? x) se miră ea, zâmbindu-i pentru a-i arăta că nu doreşte să-i facă vreun rău. Ce fel de nume e ăsta?

— Eu sunt lustragiu, de fapt, domnişoară – d-aia îmi spun Bools.

x) boots (engl.) – cizme (n, trad.)

— Dar care e numele tău adevărat?

— Titus, domnişoară, răspunse el, ceva mai luminat la faţă, dând la o parte o şuviţă de păr ce-i căzuse pe frunte.

— Titus. E un nume frumos, îmi place.

— Mulţam, domnişoară, răspunse el, zâmbind ceva mai încrezător.

— Câţi ani ai?

— Nouă, domnişoară.

Văzându-l în picioare, Angelica observă că era un băiat palid, pistruiat, destul de robust, deşi cam prea slab pentru vârsta lui.

— Ei bine, Titus, acum că ne-am speriat amândoi în egală măsură, şezi aici, lângă mine, şi spune-mi de ce nu eşti în pat la ora asta, ca orice băiat cuminte?

Titus nu se mişcă din loc, continuând să o privească timp, mirat peste măsură de ignoranţa de care ea dădea dovadă.

— V-am spus că munceam, domnişoară, şi am adormit. Vedeţi… spuse el îngenunchind lângă grătarul şemineului şi ridicând de-acolo o cârpă murdară, pe care se grăbi să o folosească în sccrpuri demonstrative – lustruiam grătarul şi

pesemne m-a furat somnul, şi s-a stins şi lumânarea. Luă un sfeşnic de lângă cămin şi se uită prostit la rămăşiţele de ceară care fuseseră, cu câteva minute mai devreme, o lumânare.

— Dar de ce munceşti atât de târziu? Ar fi trebuit să fii în pat de ore întregi.

— Păi, domnişoară, e datoria mea să lucrez acum, pentru că eu lustruiesc ghetele şi cizmele şi grătarele în timpul nopţii, ca să fie curate a doua grătarele în timpul nopţii, ca să fie curate a doua zi. Aşa ceva nu se face ziua.

— Dar e îngrozitor – va trebui să stau de vorbă cu lordul Greystone în legătură cu asta.

Trupul lui Titus fu străbătut de un puternic fior de spaimă şi ridică un braţ ca şi cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură.

— Nu, nu! Vă rog, domnişoară, nu faceţi asta! Să nu spuneţi o vorbă stăpânului!

— Dar de ce? îl întrebă Angelica oarecum nedumerită şi speriată de reacţia lui.

— Stăpânu se supără, e iute la mânie. O să creadă că m-am plâns la dumneavoastră. Vă rog, domnişoară, să nu-i spuneţi nimic!

Rugăminţile lui îi frânseră inima Angelicăi. Se aşează pe marginea scaunului, luându-i o mână într-a sa.

— Ssst! şopti ea. Ajunge. Nu voi spune nimic… absolut nimic, promit. Pe cuvânt de onoare. Eşti mulţumit?

— Mulţam, domnişoară… se ploconi Titus, cu ochii în pământ, stânjenit de faptul că fata îl luase

de mână, în faţa lui era o tânără ieşită parcă dintr-un basm, frumoasă, în veşminte strălucitoare, şi care îi zâmbea cu căldură.

— Hai, Titus, şezi şi povesteşte-mi despre tine, îl rugă ea, conducându-l spre un mic divan pe care că se aşează, arătându-i cu mâna că are loc lângă ea Băiatul ezita, neştiind dacă se cădea să se aşeze pe canapeaua aceea din damasc atât de scump.

— Miji bine nu… o să murdăresc mobila, hainele mele îs negre, spuse el, aşezându-se în schimb pe covor, la picioarele ei.

— Nu poli sta acolo, Titus. Trebuie să vii lângă mine, insistă ea, bălând uşor pernele divanului. Titus se aşează fără tragere de inimă pe marginea canapelei, atent să nu atingă cumva prea mult stofa. Tu mi-ai spus care ţi-o numele, continuă Angelica, dar eu nu m-am prezentat. Pe mine mă cheamă Angelica.

— Ştiu cine sunteţi, v-am văzut când aţi venit în trăsura aia fainã, cu toţi lacheii ăia împăiaţi şi cu ai doi moşi încrezuţi.

— Vrei să spui lordul şi lady Avery, unchiul şi mătuşa mea! pufni Angelica în cascade de râs.

— Da, domnişoară, răspunse Titus, privind-o cu ochi ce rugau parcă pentru iertare. Icrlaţi-mă.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze! Ştii că ai talent în exprimare?

Neînţelegând dacă era vorba de o laudă sau un reproş, Titus o privi cu coada ochiului, întrebând-o cu jumătate de gură:

— Cum adică?

— Adică înţelegi foarte bine ceea ce vezi şi descrii totul cu exactitate.

— Aha, crezu el că înţelege, având de data aceasta impresia că e vorba de o calitate obişnuită.

— De când trăieşti la Cranleigh?

— M-am născut la Crowood, proprietatea lordului Greystone, dar când stăpânu s-a mutat aici, a luat cu el câţiva servitori de-acolo. Şi m-a luat şi pe mine.

— Îl i place aici?

Fata i se lumină brusc şi, pentru prima oară.

— Da, domnişoară. Totf servitorii de-aici sunt buni cu mine, nu ca la Crowood, unde toată lumea e rea şi pusă pe hartă. Mă împac bine cu bucătarul, cu doamna Banks, menajera. Ei îmi dau voie câteodată să dorm dimineaţa dacă seara mă culc prea târziu.

— Dar unde sunt părinţii tăi? Nu-s şi ei aici?

— Nu, domnişoară… răspunse el, iar zâmbetul ştrengăresc fu înlocuit de o expresie tristă, îmbătrâniia. Mama mea a murit din facere… Oamenii spun că era tare frumoasă, că avea părul roşu cum e căpşuna şi că era tare blândă. Cică ar fi fost o adevărată sfântă.

— Şi tatăl tău? îl întrebă ea zâmbind, aducându-şi aminte de maică-sa.

— Nu ştiu cine a fost tatăl meu, răspunse Titus cu chip întunecat. Nimeni nu ştie cine era.

— Of, dragă Titus, şi tu eşti orfan, ca şi mine,

suspină ea, îmbrăţişându-l şi lipindu-şi obrazul catifelat de fata plină de funingine a băiatului. Titus tresări la început, apoi căldura şi aroma părului ei îl copleşiră. O să fim mereu prieteni! îi promise ea, strângându-l o clipă în braţe.

— Oh, domnişoară, cum să vă mulţumesc?! exclamă el fericit, îmbujorat de emoţie. Sunteţi cea mai bună, cea mai frumoasă domnită din toată jumea!

— Îţi mulţumesc pentru compliment… dar să ştii că atunci când doi oameni sunt prieteni, nu sunt obligaţi să-şi spună numai lucruri frumoase.

— Dar eu vă spun din suflet!

Angelica înclină capul într-o parte, zâmbindu-i.

— E târziu. Ar fi bine să mă întorc în camera mea, iar tu ar trebui să dormi la ora asta. Hai să vedem unde mi-a căzut lumânarea.

O căutară pe covor şi o găsiră lângă, cămin. Angelica rupse lumânarea în două, punând câte o jumătate în cele două sfeşnice. Titus luă cutia cu chibrituri de pe policioară şi aprinse lumânările. O privi neîndrăznind să pună întrebarea ce-l frământa. După câteva secunde, curiozitatea învinse buna-cuviinţă.

— Domnişoară, o să ziceţi că sâni obraznic, da ce căutaţi aici atât de târziu?

— Mai întâi, parcă am stabilit că suntem prieteni. Spune-mi pe nume.

— Dar eu mi-s doar o slugă, nu pot să vă spun pe nume! exclamă el şocat, abia rostind cuvintele

de uimire.

— Atunci n-am să-ţi răspund, râse ea.

— Angelica, şopti el numele timid, cu jumătate de gură, râzând la rândul lui.

— Acum îţi voi răspunde. Am coborât să-mi aleg o carte, răspunse ea zâmbind, amuzată de faptul că o asemenea mică favoare îl putea face atât de fericit.

— Adică ştiţi să citiţi… vreau să spun, aveţi timp să citiţi toate cărţile astea? întrebă Titus surescitat, rolindu-şi privirea printre rafturile de cărţi.

— Mda… cam pe toate, sper. Dar nu pe cele latineşti. Nu mi-a plăcui niciodată latina.

— Ce scrie în cărţile astea?

— Păi… o grămadă de lucruri. Unele sunt romane… poveşti… altele sunt cărţi de istorie… de filosofic… de ştiinţă… unele sunt scrise în alte limbi, franceză, latină. Ele ascund multe lucruri interesante.

Titus o privi cu respect, ascultând cu ochi măriU de curiozitate, apoi lăsă privirea în jos, pentru a-şi ascunde expresia tâmpă pe care bănuia că o căpătase.

— Pot să-ţi spun un secret?

— Desigur, doar de asta sunt prietenii, să poţi împărtăşi cu ei orice, îi explică Angelica aşezându-se pe un taburet pentru a fi mai aproape de el.

— Mi-ar plăcea să pot citi şi eu cândva, da aşa cum trebuie. Vreau să citesc cărţi de istoric, să ştiu şi eu cum era înainte. Acu ştiu alfabetul şi

citesc o grămadă de cuvinte şi domnu' Park, majordomul, mă învaţă să citesc din Biblie.

— Minunai! Vrei să te ajut şi eu cât stau aici?

— A, nu, domnişoară… adică… Angelica, şopti el, tresărind că feţei îi putuse trece aşa ceva prin minte. Nu se cade şi pe urmă aş intra în bucluc dacă s-ar afla că o cicălesc pe o fată aşa ca dumneata să mă înveţe să citesc!

— Înţeleg… şi cred că şi mătuşa mea m-ar pune la punct pentru că, ar zice ea, m-aş coborî. Angelica părea preocupată de ceva. Lumea era plină de nedreptăţi. N-aş vrea să ai necazuri din cauza mea, mai spuse, dar atunci când vei învăţa să citeşti bine, îţi voi trimite nişte cărţi. Ce zici?

— Da, da! rosti Titus cu sufletul plin de bucurie. Mulţumesc. O să le păstrez ca pe nişte amintiri scumpe. Chipul îi era luminat de bucuria speranţei.

La lumina lunii. Angelica văzu că ceasul de pe policioară arăta ora unu şi jumătate dimineaţa.

— Hai, acum promite-mi că te duci direct la culcare, îl rugă ea.

— Da… Angelica, îţi promit, o asigură el, fericit că îi poate pronunţa din nou numele.

— Noapte bună. Şi… Titus, să ştii că îmi pare bine că suntem prieteni.

Angelica îl ciupi de obraz, luă lumânarea şi ieşi pe uşa masivă a bibliotecii, zâmbindu-i peste umăr şi repetând rugămintea de mai devreme.

— Îţi promit… direct la culcare! îi spuse Titus, urmărind-o din ochi, conştient în acelaşi

timp de faptul că o minte cu bună ştiinţă. Avea însă atâtea de făcut şi nu-şi putea respecta promisiunea chiar dacă fusese făcută fată de un prieten bun, îşi reluă treaba, dar pentru prima oară în viaţă, inima lui micuţă era însufleţită de speranţă şi de convingerea că mai era încă copil.

7

Următoarea dimineaţă fu mohorâtă, aducând o ploaie deasă şi biciuitoare şi rafale de vânt ce clătinau ferestrele. Privind pe fereastră, Angelica nu văzu decât pâcla de nori grei, cenuşii. Aşezându-se din nou pe fotoliul din bibliotecă, de la gura focului, continuă să citească. Sperase să poată călări şi în acea dimineaţă, dar ploaia anunţa să fie îndelungată.

Trecură câteva ore, după care, o rază timidă de soare, strecurată cine ştie cum până pe filele deschise ale cărţii, o făcu să ridice ochii. Ploaia încetase şi soarele îşi făcea încet-încet loc printre norii întunecaţi ce dominau cerul; dar era numai un scurt interval înaintea furtunii. Angelica era neliniştită şi plictisită după o dimineaţă de inactivitate impusă şi profită de faptul că ploaia se oprise pentru a ieşi să se plimbe puţin în grădină. Trase adânc în piept aerul proaspăt, încărcat de aroma ierbii şi florilor; în jurul ei, ceata persista, dându-i impresia că pluteşte pe norişori minusculi. Soarele mângâia pământul rece şi umed, scăldând în aur copacii. Dar norii ameninţători de la orizont

îi dădură de înţeles că urma o adevărată furtună. Păşea cu grijă pe aleea pietruită, atentă să nu se ude prea tare, în timp ce picături mari de apă cădeau de pe fiecare frunză iar mierlele îşi manifestau în felul lor specific bucuria de a simţi iar soarele, fie şi pentru scurt timp.

Hoinări o vreme prin grădinile superbe, în care straturile de flori şi arbuştii de toate felurile alcătuiau desene şi forme geometrice elaborate; dar, fiind încă destul de devreme pentru ca toate speciile plantate acolo să fie înflorite, obişnuita explozie de culoare era compensată prin diferitele nuanţe de verde. Mergând de-a lungul unui gard viu din tisă, adâncită în gânduri. Angelica ajunse la intrarea labirintului extrem de întortocheat pe care îl văzuse de la fereastra dormitorului său. Brusc, privi în jur, având senzaţia apăsătoare că este urmărită de cineva; dar nu văzu decât un bătrân grădinar, adus de spate şi care, aflat la o distantă considerabilă fată Ue ca, încărca o roabă cu pământ, complet nepăsător. Mânată de curiozitate, făcu câţiva paşi în interiorul labirintului, fără intenţia de a explora încrengătura de culoare. După câteva clipe, hotărându-se să plece de acolo, dădu nas în nas cu contele Greystone.

Purta o haină foarte elegantă, iar pantalonii săi din stofă fină, de culoare deschisă, se potriveau mai degrabă unei ţinute de oraş, finuta îi era completată de un cilindru negru, căptuşit cu mătase argintie.

— Observ că admiraţi micul nostru labirint, exclamă el zâmbind şi apropiindu-se de Angelica. A fost conceput de un străMoş de-al ducelui după întoarcerea dintr-un turneu mai mare pe care îl făcuse prin lume. Din câte am auzit, acesta a fost deosebit de impresionat de grădinile pe care le vizitase în nordul Italiei, dar mai ales de imaginaţia dovedită de… creatorii lor. Când s-a întors, primul lucru pe care l-a făcut a fost să dispună plantarea acestor arbuşti. Labirintul de aici este mult mai mare decât cel de la Hampton Court, îngăduili-mi să vă conduc. Lady Angelica, sunt convins că veţi fi mai mult decât impresionată.

— Vă mulţumesc. Lord Greystone, răspunse politicoasă, dar nu intenţionez să pătrund în labirint. Am profilat doar de cele câteva raze de soare să mai iau puţin aer curat… Cred că va veni iar furtuna.

— Totuşi insist să-mi permiteţi să vă fiu ghid.

Repetă el rugămintea, ridicând sprânceana într-un gest ce implora. Nu se poate să fiţi oaspete la castel şi să nu vedeţi labirintul. Veţi vedea că nu e chiar atât de încâlcit pe cât pare şi o să vi se pară foarte distractiv.

— Iar eu repet că nu doresc să intru aici, insistă ea zâmbind în continuare, dar adoptând un ton ferm. Să zicem că am avut doar o curiozitate de-o clipă. L-am văzut de la fereastra dormitorului meu şi am senzaţia că e totuşi foarte complicat. Prefer să mă plimb pe marginea lacului, adăugă ea

serioasă, îşi dorea acum să nu se fi abătut de la aleea pe care pornise, simţind deja umezeala pătrunzându-i în pantofi, pentru că iarba era îmbibată de apă.

— Nu vreţi să mergeţi nici dacă vă spun că e un complex foarte inteligent ca structură? perseveră Greystone, cu acelaşi zâmbet pe buze.

După câteva tentative nereuşite de refuz, Angelica fu nevoită să cedeze insistenţelor contelui, ce părea a nu înţelege semnificaţia cuvântului „nu”. Până la urmă, ajungând la concluzia că un refuz categoric l-ar fi putut jigni pe Greystone, Angelica se resemnă. Contele îi oferi braţul, iar bunele maniere cereau, evident, ca ea să îl accepte. Greystone o conduse prin culoarele întunecate mărginite de arbuştii de lisă; pe măsură ce înaintau în inima labirintului, Angelica devenea din ce în ce mai neliniştită, în ciuda conversaţiei plină de spirit a contelui, fata era încercată de un sentiment inexplicabil de teamă. Pereţii destul de înalţi, ce se ridicau din loc în loc precum nişte turnuri întunecate, blocau pătrunderea razelor de soare şi împrăştiau în jur umbre neprimitoare, creând o atmosfră lugubră. Fiori de teamă puneau treptat stăpânire pe ea şi, la un moment dat, se simţi pierdută, îşi pierdu stăpânirea de sine, trăind senzaţiile pe care le încearcă un amnezic ce se trezeşte într-o lume pe care nu o recunoaşte, incapabilă să descopere în jur ceva cunoscut, care să-i redea siguranţa.

— Vă rog, Lord Greystone, să ne întoarcem.

Cred că am văzut destul. Mi se pare că toate coridoarele, toate aleile seamănă între ele.

— Păi tocmai aici se vede inteligenta celui ce a conceput labirintul, pentru că e al naibii de derutant. Ţin minte că grădinarul şef a rămas aici timp de trei zile până a fost găsit, iar cei ce l-au căutat au folosit de la bun început un ghem de sfoară, pentru a nu se rătăci la rândul lor. Această întâmplare părea să îl amuze foarte tare, pentru că începu să râdă cu poftă. Apoi, prefăcându-se a fi la rândul său derutat, continuă: Deci… ia să vedem, pe unde…?

— Nu vreau să mai stau o clipă în locul acesta, domnule. Să mergem, îl imploră Angelica, pe un ton disperat. Nu-mi place aici, e un loc înfricoşător.

— Dar nu trebuie să vă fie teamă, doar sunt aici cu dumneavoastră, râse el. Şi pe urmă, priviţi numai cu ce vă pot sări în ajutor! exclamă el, scoţând cu mişcări iuţi o sabie lungă, cu mâner de argint pe care, la fel de repede, o puse la loc în teacă, provocând un sunet puternic. Atât timp cât sunt cu dumneavoastră, nimeni nu vă va face niciun rău.

I’m. «itllii convinsă de cuvintele lui i.it x.1. Un angelica avea deja senzaţia că se hI.u, i –, i. Îşi i numai din pricina fricii; o apăsa şi n ml umed, o apăsau şi pereţii înalţi şi nu miceaţi, mult prea apropiaţi între ei. Nu exista mei un semn ajutător, tot ceea ce putea vedea dincolo de pereţii impenetrabili ai acestei adevărate închisori fiind

câte o şuviţă din cerul încărcai de nori cenuşii, la fel de apăsători. Compania contelui o tulbura acum peste măsură. Nu se mai simţea deloc în largul ei. Greystone renunţase la conversaţie, iar acum se apropiase de ea mai mult decât era necesar. Mişcările lui erau lente, dar foarte sigure, iar acum venise atât de aproape de Angelica încât pe aceasta o străbătură fiori de gheată simţindu-l atât de aproape, îşi dădu seama că singurul lucru pe care îl putea face era să se îndepărteze de el atât cât să nu i se pară ciudat, dar distanta dintre ei să capete o oarecare decentă. La fel de brusc constată că nu mai are unde să se retragă, pentru că în spate simţi frunzele ude ale arbuştilor. Un alt fior, de data aceasta de groază, o străbătu din cap până în picioare când văzu că Greystone continuă să se apropie de ea.

— Ce-ali spune dacă ne-am rătăci şi am fi nevoiţi să rămânem aici peste noapte? Am fi nevoiţi să rugăm servitorii să ne aducă o sticlă de şampanie pe care să ne-o dea cu ajutorul unui coşuleţ legat cu sfoară. Nici că s-ar putea ceva mai amuzant!

Chipul Angelicăi exprima acum un sentiment de teamă imposibil de stăpânit, dar, ceea ce nu şi ia era l aptul că tocmai această expresie îl stârnea pe Greystone. Ochii ei albaştri, în care se itea o frică nebună, i se păreau contelui irezistibili; Angelica arăta acum ca un animal mic, încolţit. Greystone se apropie şi mai mult de a şi în clipa în care Angelica încercă să fugă… acesta ridică

bastonul şi îi blocă calea. Îi simţea teum respiraţia grea şi la propriu şi la figurai şi, în clipa aceea, îl urî din tot sufletul. Şi, cu cât sentimentul ei de groază creştea în intensitate, cu atât Greystone era mai stârnit de chipul ei îmbujorat de spaimă şi mai ales de buzele ei precum căpşuna. Îi cuprinse mijlocul subţire cu braţul, Jar Angelica avu un sentiment de repulsie simţind atingerea aceea ca de reptilă. Era din ce în ce mai şocată de îndrăzneala pe care contele o dovedea, dar mai ales de insistenţa acestuia. Deodată, o strânse cu putere în braţe, trăgând-o aproape de el şi aplecându-se asupra ei, cu scopul vădit de a o supune unei îmbrăţişări pe care Angelica era departe de a şi-o dori. Constată cu groază că Greystone o ţinea acum strâns şi cu cealaltă mână şi că încerca să îi ridice fosta. Vru să îl lovească, furioasă şi indignată de îndrăzneala acestuia. Reuşi să se elibereze din braţele lui, dădu bastonul la o parte şi fugi, în clipa aceea îi trecu prin minte că cel mai înţelept lucru ar fi fost să trateze cu indiferenţă ieşirea contelui şi să se poarte în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru că, dacă i-ar fi arătat că o preocupă purtarea lui necuviincioasă, n-ar fi făcut decât să întreţină o atmosferă încărcată între ei şi poate că l-ar fi întărâtat să mai încărcată între ei şi poate că l-ar fi întărâtat să mai încerce o dală. Pe de altă parte, ştia că ar fi fost o dovadă de nechibzuintă să înainteze în labirint, pentru simplul motiv că s-ar fi rătăcii şi ar fi fost o pradă

şi mai uşoară pentru Greystone. Rămase pe loc, încercând să se calmeze.

— Ce-aţi zice să o luăm pe-aici? îl întrebă ea abia răsuflând, dar compunându-şi o expresie veselă. Cu toate acestea, nu îndrăzni să se întoarcă cu faţa la el, de teamă ca nu cumva chipul ei îmbujorat, privirea ei derulală şi dispreţuitoare în acelaşi timp să nu o trădeze.

Exact în acea clipă, ca prin minune, pe alee apăru un grădinar bătrân şi cocoşat. Era atât de adus de spate încât Angelica avu impresia că stă să dea cu nasul de pământ; jacheta îi era udă de ploaie, atârnându-i de-o parte şi de alta a feţei. Căra o scară şi o pereche de foarfeci imense cu care tăia frunzele. Văzându-l pe conte, începu să-şi ceară iertare, făcând temenele.

— Iertare, stăpâne, da' n-am ştiut că sunteţi p-acilea. Uite că mă duc, spuse el întorcându-se. Dar, înainte ca Greystone să aibă timp să-şi manifeste furia şi să-l alunge pe servitor. Angelica îl strigă pe bătrânu'! grădinar:

— Vai! Splendid! În sfârşit am găsit pe cineva care să ne îndrume! Ştiţi că ne-am rătăcit. Vă rugăm să ne arătaţi cum să ieşim de-aici. Greystone nu mai ştia ce să spună. Era pus într-o situaţie absolut neverosimilă. Fata aceasta nu numai că-i refuzase avansurile, dar acum îl băga în aceeaşi oală cu ea, pretinzând că s-au rătăcit şi făcându-l astfel de râs în faţa slugilor. De neconceput! Bătrânul grădinar mormăi ceva, apoi, sprijinind scara de unul din pereţii verzi, spuse:

— Pe-aici, domniţă… Se strecura printre tufişuri ca un păianjen uriaş în urzeala sa de fire. Era atât de cocoşat şi de bătrân, încât Angelica se întreba cum de vede pe unde calcă, darămite pe unde să o apuce. După câteva încrucişări de alei şi două-trei ocoluri, fu fericită să păşească pe poarta labirintului şi să ajungă iar în grădina de unde plecase, în tot acest timp ocoli privirea contelui, păstrând o distantă apreciabilă faţă de acesta. Dar, până ieşiră din labirint, Angelica îi simţi în spate privirea încărcată de ură.

O dată scăpată de pericol. Angelica mulţumi grădinarului care, fără a-şi ridica privirea, atinse cu mâna borurile pălăriei în semn de şalul şi dispăru înapoi în labirint.

Contele păstră tăcerea până când bătrânul îi lăsă singuri; chipul îi era roşu de mânie; fusese nevoii să-şi stăpânească pasiunea, lucru nemaiîntâlnil până atunci.

— Am nişte probleme de rezolvat. Lady Angelica, spuse el până la urmă, pe un ton rezervat, dar dacă doriţi, vă pot conduce înapoi la castel. Vorbise ţinând dinţii încleştaţi.

— Vă mulţumesc, şir, răspunse ea, sperând că îşi recăpătase oarecum calmul, dar cred că am să fac totuşi o mică plimbare în grădina italiană până când începe ploaia.

— Cum doriţi, spuse el, şi, înclinându-se scurt, mai mult de formă, se îndepărtă.

O oră mai târziu, Angelica răsufla uşurată aflând că Greystone trimisese oaspeţilor să-i scuze

pentru că nu putea lua prânzul cu ei, motivânU că probleme urgente legale de administrarea domeniului necesitau prezenţa lui în ullă parte.

Spuneai că ai făcut o plimbare prin grădină azi de dimineaţă. Angelica? o întrebă mătuşa ei, savurând un ceai de anghinare.

— Da, o plimbare scurlă, răspunse Angelica fără a da amănunte. Vreau să te rog ceva, mătuşă Clarissa.

— Da, draga mea, despre ce este vorba?

— Dumneata ai pune grădinarul să tundă arbuştii atunci când sunt foarte uzi? Vreau să spun… după ploaie? rosti ca întrebarea ce o frământa.

— Sigur că nu, prostuţo, răspunse mătuşă-sa, râzând încetişor a dojana. Dar de ce mă întrebi? Sper că nu ţi s-a trezit brusc interesul pentru grădinărit?!

— Nu, răspunse Angelica, concediind cu un gest politicos un servitor ce îi pusese în faţă o farfurie cu un conţinut foarte apetisant. Numai că mi-am adus aminte că azi de dimineaţă am văzul un grădinar ce se pregătea să tundă arbuştii imediat după ce a încetat ploaia.

— Cred că ţi s-a părut! Numai cine nu cunoaşte deloc plantele ar face asta! Un nepriceput, îi explică Lady Avery. Aşa ceva e imposibil cât timp frunzele sunt ude, în primul rând le uzi până la piele şi, pe urmă, arbuştii absorb apa precum un burete uriaş şi e imposibil să-i taie cineva cum trebuie, rezultatul ar fi

deplorabil, marginile nu ar fi drepte. Sunt sigură că te-ai înşelat, că ţi s-a părut doar că îl vezi pe omul acela, încheie ea subiectul, concentrându-se asupra prepeliţei umplute cu prune, împănată cu slăninuţă pe care Park, majordomul, o tăia în porţii mici şi o servea într-o tavă de argint.

— Probabil că mi s-a părut, repetă Angelica, dându-şi seama cât de bizară, aparent întâmplătoare fusese apariţia bătrânului grădinar. Jar cât de binevenită în acelaşi timp.

— Nici nu ştii ce mult mă bucură să aflu că în privinţa grădinăritului eşti încă o novice, scumpă Angelica, chicoti Lordul Avery cu o voce din care răzbătea sarcasmul omului supus, timp de treizeci de ani, fanteziilor legale de grădinărit şi peisaj în general pe care e nevoii să le suporte din partea soţiei. Sincer vă spun, nu ştiu dacă n-aş ceda nervos în cazul în care ar trebui să ascult părerile *ununduroru* despre acest subiect… categoric, ar fi prea mult pentru mine. Apropo, scumpele mele doamne, îngăduit fie-mi să aduc în discuţie un subiect ce nu e de natură horticolă… Cu câteva zile în urmă am trimis Comisarului şef din Kent o scrisoare şi iată că am primii răspuns. Căpitanul Ruxton a fost deosebii de amabil şi mi-a spus că oamenii aceia care au invadai hanul Royal Oak în noaptea cu pricina nu erau din subordinea lui… nu erau poliţişti! îmi mulţumeşte în termeni foarte politicoşi pentru plângerea amănunţită pe care am înaintat-o şi promite să se ocupe în continuare de acest caz. Părerea mea este că acest căpitan este

o persoană serioasă din moment ce a răspuns atât de repede plângerii mele, adăugă lordul înclinând preocupai

Dddumnezeule… mmmare din ceruri! exclamă Lady Avery scăpând furculiţa din mână, căscând ochii mari de spaimă. Asta înseamnă că erau hoţi, tâlhari la drumul mare sau chiar… ah, nici nu îndrăznesc să fac alte presupuneri! Vocea distinsei bătrâne tremura. Şi când mă gândesc că l-am servit pe unul din ei cu bastonul tău, Avery! Doamne, puteam fi ucisă! Mmmmi-am pierdut şi pofta de mâncare! mai spuse ea, căzând moale ca o cârpă pe spătarul scaunului.

— Park, strigă lordul speriat de paloarea ce se instalase pe chipul nevestei sale şi sărind în picioare. Adu doamnei un coniac, imediat!

— Mă duc după săruri! sări Angelica, împingând scaunul în spate.

— Nu-nu, adu numai coniacul, îmi revin imediat, suspină lady Avery. Zău, aşa, Avery! Puteai şi tu să alegi un moment mai potrivit pentru a mă anunţa că a fost cât pe ce să sfârşesc printr-o moarte violentă! bombăni ea, înşfăcând paharul cu coniac de pe tava pe care i-o întinse Park, înainte ca majordomul să o poată servi personal. Bătrâna dădu paharul peste cap, sorbind dintr-odată tot conţinutul.

După câteva clipe, lady Avery îşi reveni complet din sperietură; apoi, fiindcă se simţea ţi foarte slăbită, găsi de cuviinţă să recapeteputere cu ajutorul a câtorva feliuţe de friptură de viţel la

care adăugă câţiva cartofiori copţi, tăiţei, fripturică de iepure, o porţie generoasă de budincă şi o bucăţică de brânză de Stilton.

După-amiază începu iar să plouă; o ploaie rece, mocănească. După masa de prânz, Lady Avery se retrase în camera ei pentru o scrie prietenelor şi rudelor. Lordul Avery se instala confortabil într-un fotoliu lângă şemineu; se afla în salonul chinezec, ai cărui pereţi erau decoraţi cu dragoni de toate felurile, ce scoteau flăcări pe nările uriaşe şi ai căror ochi păreau a străluci cu adevărat.

Angelica se duse până în bibliotecă de unde alese o carte, pe care o puse pe noptiera din dormitorul ei; apoi, deschizând cartea la pagina la care rămăsese, se aşeză în fotoliu şi începu să citească. Mai bine zis, încercă să citească, dar gândurile îi fugeau în altă parte. Gândurile ce o frământau erau destul de neplăcute pentru ca ea să încerce să le ignorc… dar, pe de altă parte, mai erau şi lucruri plăcute la care nu putea să nu se gândească, tocmai pentru că fusese mereu foarte sincer că eu ea însăşi. Se simţea tulburată.

Latura dezagreabilă a Irămânţărilor ei interioare era legată de comportamentul oribil de care dăduse dovadă mai devreme contele Greystone. Nu fusese niciodată insultată de un bărbat, nicidecum supusă unui tratament atât de murdar. Niciun bărbat nu încercase vreodată nici măcar să o sărute. Verişorii ci din Franţa îi furaseră, în joacă, câte o sărutare, dar ei erau

doar nişte băieţel pe care nu trebuia să-i ia în seamă. Pe când Greystone avusese o ieşire brutală iar Angelica nici nu îndrăznea să se gândească ce s-ar fi întâmplat, sau cât de departe ar fi mers contele dacă bătrânul grădinar n-ar fi apărut acolo la timp.

Partea plăcută a gândurilor ei era legată de amintirea acelei nopţi petrecute la hanul acela de tară, când un bărbat pe nume Gitano intrase în camera ei şi, cu toate că apropierea lor atinsese oarecum intimitatea, nu îl considerase primejdios, împărţiseră un spaţiu extrem de mic, în întuneric, cu chipurile aproape atingându-li-se, simţindu-şi pulsurile, împărtăşind acelaşi secret şi rostind doar câteva cuvinte şoptite; cu toate acestea, Gitano nu făcuse nici cea mai mică încercare de a profita de evidenta, completa ei vulnerabilitate. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să o încurajeze, să o liniştească, iar ea îl găsea absolut irezistibil din toate punctele de vedere.

Preţ de câteva secunde, închise ochii, şi, fără ca măcar să dorească acest lucru, avu clar sentimentul că îi simte din nou răsuflarea atingându-i obrajii, că îi aude din nou glasul blând în urechi; amintirea lui era atât de vie, încât Angelica duse mâna la obraz acolo unde Gitano o sărutase. Simţea încă atingerea buzelor sale. O străbătu un fior de plăcere. Şocată de impactul pe care amintirile îl aveau asupra ci, Angelica deschise ochii şi se dojeni în gând pentru că se lăsase pradă imaginaţiei, pentru că se lăsase

copleşită de efectele pe care întâlnirea ei întâmplătoare cu acel neisprăvit le aveau acum asupra ei, în ciuda tuturor lucrurilor, probabil chiar dacă Greystone nu s-ar fi purtat atât de lamentabil, amintirea lui

Gitano rămăsese undeva în adâncul sufletului ei, impresionând-o mai mult decât ar fi dorit ca să recunoască; iar acum, că diferenţa dintre cei doi bărbaţi devenise atât de evidentă, acele câteva minute petrecute într-o cameră scăldată de lumina lunii căpătaseră pentru ea o cu totul altă semnificaţie, învăluind-o precum un val plăcut de căldură. La un moment dat, prin uşa care despărţea biblioteca de biroul contelui, Angelica îl auzi pe Greystone vorbindu-i unui servitor şi, brusc, vraja legată de Gitano se rupse. Dorind să fie cât mai departe de conte, Angelica lăsă cartea pe masă şi ieşi din bibliotecă pe uşa ce dădea spre holul principal. Se îndreptă spre cărările largi, din marmură, ce duceau la etajele superioare, şi acolo, pe treptele ce şerpuiau într-o înclinaţie lină, Angelica avu o senzaţie stranie. Simţi că acel castel era învăluit de o aură de fericire. Era convinsă că, pe vremuri, acel castel adăpostise pe vremuri o familie fericită, că aici se auziseră, nu demult, râsele şi cântece. Nici măcar antipatia pe care o simţea faţă de Greystone nu putea impieta asupra atmosferei vesele ce părea să se păstreze încă, deşi înăbuşită, între pereţii castelului Cranleigh. Privi treptele unduitoare din marmură albă ca laptele şi observă că muchiile lor erau

tocite de paşii ce le călcaseră de-a lungul anilor. Sau, mai degrabă, se răzgândi ea, aceste trepte tocite poate prea devreme erau rezultatul jocurilor de copii, care obişnuiau, probabil, să fure tăvi imense din lemn, folosite de obicei de brutari, şi să coboare scările pe ele, ca la săniuş, sau ca pe un tobogan.

La etaj, acolo unde scările se terminau, se deschidea un coridor vast şi foarte lung. Nu era nimeni acolo. Semăna cu o galerie de artă, pentru că pe pereţi erau atârnate nenumărate tablouri, pe care ea nu avusese ocazia să le studieze cum se cuvine. Generaţie de generaţie, ducii de Stanforth fuseseră, fără exedpţie, avizi colecţionari de artă, în sensul frumos al cuvântului. Tablouri şi obiecte de preţ decorau interioarele castelului Cranleigh, având cele mai variate provenienţe. Intrând în galerie, Angelica văzu imediat un tablou ce părea a fi de van Dyck sau Rembrandt. Apropiindu-se de el, constată cu mare plăcere, că nu se înşelase. Familia ei fusese proprietara unei impresionante colecţii de tablouri, colecţie ce fusese printre primele vândute de către părinţii ei pentru a-şi achita din datgrii.

Îşi aminti totodată că tatăl ei păstrase, atât de mult cât îşi putuse permite, o colecţie mai puţin valoroasă de gravuri ce reprezentau câteva tablouri foarte cunoscute, aşa că, încă de mică, interesul faţă de artă îi fusese stimulat de tatăl ei; acesta o ţinea deseori pe genunchi, răsfoind alături de ea un album cu reproduceri. Nu numai

că îi arăta cele mai frumoase tablouri pictate vreodată, dar îi vorbea şi despre ceea ce reprezentau sau exprimau ele şi despre pictorul ce le dăduse viaţă. Din nefericire, aceste colecţii de gravuri avuseseră aceeaşi soartă ca toate celelalte obiecte de valoare ale familiei Angelicăi: fuseseră vândute pentru achitarea datoriilor.

Până şi numele ei avea legătură cu arta. După lungi discuţii în contradictoriu cu restul familiei – pornind de la ideea că fetiţa nu trebuia botezată doar după numele unui simplu artist – Angelica fu astfel numită în amintirea Angelicăi Kauffmann, cel mai celebru model al Academiei Regale şi totodată unul din modelele preferate ale lui Robert Adam. Frumuseţea răpitoare a acestei femei fusese exprimată pe pânză de două ori de către un alt pictor, pe nume Reynolds. Două din cele mai bune tablouri ale ei făcuseră chiar parte din patrimoniul familiei Angelicăi. Amândouă erau pânze mici, ovale, atârnate sus pe peretele salonaşului în care mama ei îşi petrecuse mare parte din zi şi amândouă fuseseră pictate de Adam. Angelica îşi aminti că, pe la vârsta de trei sau patru anişori, o ruga pe mama ei să o ridice pentru a vedea mai bine cele două tablouri înfăţişând două femei superbe, în îmbrăcăminte romană, într-un peisaj arcadian.

Galeria de tablouri de la Cranleigh era învăluită în tăcere. Angelica putea auzi sunetul paşilor să-i pe parchet şi ploaia ce biciuia ferestrele. Trecea încet de la un tablou la altul,

fiecare dintre ele impresionând-o în mod diferit; toate însă avură un efect liniştitor asupra ei. Era de-a dreptul fascinată.

În final, ajunse la un tablou destul de mare, înfăţişând o scenă idilică cu un grup de familie. Mama, o femeie frumoasă, cu ochi negri, purta o rochie din satin alb, astru, îşi sprijinea, într-un gest graţios, bărbia în mână, privindu-şi cu duioşie cei doi fii. Angelica era convinsă că aceia erau fiii femeii din tablou, pentru că îi semănau period la ochi. Decorul era reprezentat de o grădină superbă; trandafiri şi ghirlande de flori ce păreau aproape reale împodobeau ceea ce se dorea a fi un templu aflat în ruină. Fiul cel mai mare se sprijinea de coloana de marmură, citind o carte subţirică. Fiul cel mic admira o cinteză ce se odihnea pe degetul său; celălalt braţ era întins spre spinarea unui câine lup de rasă irlandeză ce şedea la picior, cu o răbdare de sfânt.

Era un tablou foarte frumos, iar Angelica avu curiozitatea de a afla cine îl inspirase pe pictor şi cine era pictorul însuşi, dar micuţa placă ce făcuse la un moment dat parte din rama aurită dispăruse, lăsând o mică pată dreptunghiulară, ceva mai deschisă la culoare, încercă să-şi dea seama când fusese pictat tabloul dar, deoarece personajele purtau costume populare italiene, îi fu imposibil să ajungă la o concluzie. Studiind mai atent tabloul, i se păru că scena aceea avea ceva familiar ei; avea sentimentul că recunoştea grupul adăpostit de acel mic templu, dar nimic concret nu se închega

în mintea ei. Era convinsă că nu văzuse niciodată până atunci acea pictură. Se simţea foarte atrasă de acea lucrare; exprima o căldură aparte, dar nu numai atât, mai era ceva ce îi inspira simţăminte din cele mai frumoase. Dar, oricât de mult s-ar fi străduit să îşi dea seama despre ce era vorba, nu reuşi. Angelica mai privea încă tabloul când un sentiment de nelinişte o făcu să se întoarcă. Hibbard, servitorul de încredere al contelui Greystone, se afla în spatele ei, la numai câţiva paşi de ea. Văzându-l, Angelica nu-şi putut reţine o tresărire de teamă.

— Nemaipomenit, Hibbard! exclamă ea indignată, făcând eforturi să-şi recapete suflul. De când eşti aici? M-ai speriat!

— Vă cer iertare, domniţă, murmură el cu o voce care era departe, de a exprima vreun regret. Lordul Greystone mi-a poruncit să vă caut şi să vă întreb dacă nu doriţi să luaţi ceaiul împreună cu domnia sa şi cu Lady Avery, în salon. Din felul în care Hibbard se purta, dar mai ales din felul în care vorbea, Angelica înţelese că acesta nu avea niciun fel de remuşcare relativ la obiceiul său de a trage cu urechea sau de a apărea pe neaşteptate în spatele unei persoane; pentru că nimic nu-i dădea mai multă satisfacţie decât convingerea că reuşea să ia oamenii prin surprindere, speriindu-i de moarte.

— Îţi mulţumesc, Hibbard, poţi să-i spui stăpânului tău că vin şi eu imediat, răspunse Angelica, fără a încerca să-şi ascundă răceala din

glas, născută din sentimentul de repulsie pe care îl avea faţă de acel om. Hibbard afişă zâmbetul său studiat, deloc prietenos, clipind des şi dându-i Angelicăi senzaţia că ţine ochii mai mult închişi. Se înclină politicos, apoi dispăru la fel de neştiut cum apăruse.

Coborând în salon, Angelica avu surpriza să-i găsească pe Greystone şi Lady Avery angajaţi într-o conversaţie foarte însufleţită, ce părea a se desfăşura într-o atmosferă foarte conspirativă, pentru că cei doi stăteau foarte aproape unul de celălalt, în două fotolii joase, lângă şemineu. Când o văzu pe Angelica, contele tăcu, se ridică imediat şi, oferindu-i un scaun cu spătar în formă de dial şi, oferindu-i un scaun cu spătar în formă de lingură, o invită să ia loc lângă ei. Purtarea lui nu trăda nimic din incidentul ce avusese loc între ei în labirint. Adresându-i-se în cea mai prietenoasă manieră cu putinţă, contele spuse:

— Mă străduiesc, deşi, trebuie să mărturisesc, nu prea am succes, să o conving pe Lady Avery să mă sprijine într-un mic proiect la care mă gândesc de multă vreme, începu el. Sper, Lady Angelica, să am în dumneavoastră un aliat mai de nădejde decât e venerabila dumneavoastră mătuşă.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă susţin. Lord Greystone, dar dacă mătuşa mea dovedeşte atât de puţin entuziasm, presupun că are motive bine întemeiate, răspunse Angelica afabilă, încercând să-şi stăpânească dispreţul din

voce şi să pară cât mai firească. Lady Avery a dat în orice împrejurare dovadă de mult discernământ, aşa încât mă bazez pe intuiţia dumisa e în orice problemă.

— Iată că deja îi ţineţi partea mătuşii dumneavoastră şi nici măcar nu mi-aţi auzit propunerea! o tachină Greystone. Am să vă spun şi dumneavoastră ceea ce i-am spus lui Lady Avery şi sper să fiţi mai încântată decât domnia sa. Am, implorat-o pe Lady Avery să-mi îngăduie să vă ofer acest mic dar, spuse el înmânându-i o mică cutiuţă, astfel încât să vă fac plăcere. Sper să purtaţi acest obiect la balul familiei Revelstoke de săptămâna viitoare, bineînţeles dacă corespunde gustului dumneavoastră.

Angelica luă cutiuţa după o mică ezitare şi, deschizând-o, surpriza i se înlipări pe fală, înăuntru era o broşă cu un diamant ce strălucea de-i lua ochii. Nefiind avertizată în niciun fel asupra acestui gest, Angelica fu complet luată prin surprindere, mai ales că acest „mic dar” cum îl numise contele era de fapt un diamant nepreluil şi foarte extravagant.

— Nnnu… nu ştiu ce… ce să spun, doar că… sunteţi prea generos, conte Greystone, numai că eu nu pot accepta aşa ceva! se bâlbâi ea.

— Bineînţeles că nu poli accepta, draga mea! interveni Lady Avery accentuând fiecare cuvânt, luând ceainicul şi turnând ceaiul în ceaşca Angelicăi. Tocmai asta îi tot spun eu contelui (ireystone de o jumătate de oră încoace. Nu se

cuvine ca o domnişoară educată să accepte un dar atât de preţios din partea unui gentleman. O tânără în situaţia ta poate cel mult primi un buchet de flori sau o carte valoroasă. Iar dumneavoastră, conte, sunteli probabil un om căruia îi place să glumească, pentru că sunt sigură că ştiţi acest lucru la fel de bine ca noi, adăugă ea, pe un ton vesel, bătându-l uşurel pe braţ pentru a da o nuantă şi mai familiară cuvintelor sale.

Angelica închise cutiuţa şi o puse pe braţul fotoliului în care şedea Greystone. Simţea că îi ard obrajii; se simţea penibil, fiind pusă în situaţia de a se descoperi, fără voia ei, în centrul atenţiei. Complet derutată de gestul contelui, neînţelegând ce se întâmplă de fapt, Angelica găsi de cuviinţă să se închidă în sine, refuzând să mai scoată vreun cuvânt şi fixând privirea asupra modelului oriental al covorului. I se părea că se urni tu (oală camera cu ea.

— Nu mă dojeniţi. Lady Avery, o imploră contele aproape îngrozit de efectul gestului său, ştiu că nu excelez în ceea ce priveşte bunele maniere şi sper că Lady Angelica mă va ierta, dar această broşă era cea mai bună ocazie de a i i pusă în valoare.

Chiar şi aşa deprimată cum se simţea, Angelica nu putu să nu admire, în gând, spectacolul desăvârşit pe care Greystone îl oferise. Juca rolul bărbatului jignit şi o făcea cu un talent remarcabil. I se părea un mod josnic de a-şi cere scuze pentru insulta pe care i-o adusese mai

devreme, în labirint. Dar, oricare ar fi fost motivul pentru care găsea potrivit să o pună pentru a doua oară în acea zi într-o situaţie jenantă, un lucru era cert: Greystone era convins că Angelica trecuse sub tăcere incidentul petrecut între ei doi de dimineaţă. Sau, mai rău – gândi Angelica simţind că i se pune un nod în gât – Greystone presupunea că, în cazul în care Lady Avery avea cunoştinţă de cele întâmplate, bătrâna doamnă era atât de copleşită de farmecul lui încât trecuse cu vederea purtarea sa necuviincioasă, considerând chiar că Angelica – o fetiţă lipsită de experienţă – exagerase lucrurile.

— Ce puneţi la calc aici? întrebă lordul Avery râzând, intrând în salon şi impresionat de atmosfera de intimitate pe care o găsea acolo.

— Pur şi simplu încercăm să ne încălzim cu o ceaşcă fierbinte de ceai având în vedere că afară e atât de frig, răspunse Angelica stăpână pe sine, pentru că, între timp, îşi revenise din uimire.

Vino şi şezi lângă noi, unchiule. Nu ţi-ar strica şi dumitale un ceai bun.

Angelica spera* ca apariţia lordului Avery să determine alegerea unui alt subiect de conversaţie, lucru care nu se întâmplă lotuşi.

— Lord Avery, poate dumneavoastră mă puteţi ajuta! îl rugă contele. Aceste doamne, complet lipsite de inimă, vor să-mi strice toată bucuria. Nu sunt deloc amabile cu mine, aşa că va trebui să procedez cum cred cu de cuviinţă.

— Poftim? Vreţi să spuneţi că nu-şi tratează

frumos gazda? Nu pot să cred că refuză să se bucure din plin de ospitalitatea dumneavoastră! răspunse amabil lordul Avery, muşcând din momeală şi antrenându-se într-un joc pe care îl credea nevinovat.

— Exact! triumfă Greystone, latã ceea ce numesc eu dovada vie a înţelepciunii! adăugă el arătând spre lord cu un gest teatral. Dragă Avery, speram să-i pot oferi nepoatei dumitale un mic dar, încercând, printre altele, să mai înveselesc atmosfera, dar Lady Avery îmi pune tot felul de piedici! exclamă Greystone, ronţăind un cub de zahăr.

— Şi ce e atât de grav în asta, doamnele mele? întrebă Lord Avery glumeţ, trăgând un scaun şi aşc/indu-se lângă ei.

— Ei bine, dacă ar fi vorba de un „mic dar”. Nici n-am mai sta acum de vorbă, dar bunul nostru prieten, contele Greystone, mi-a cerut permisiunea de a oferi această… broşă… Angelicăi şi bineînţeles că am refuzat. Adică am spus „nu”. Aşa cum o să spui şi tu, Avery, adăugă Lady Avery

Văzând broşa, lordul Avery trecu prin toată gama de emoţii posibile, lucru ce fu clar exprimat de chipul său. Mai întâi, în ochii lui se citi surprinderea; aceasta fu pe urmă înlocuită de un sentiment ceva* mai greu de definit. Lordul Avery văzu imediat că broşa era de o valoare inestimabilă, iar lui nu-i prea stătea în fire să refuze lucrurile de valoare atunci când i se ofereau pe tavă. Gestul era total nepotrivit, dar

fiindcă obiectul în sine putea fi evaluat în bani, raţiunea de a fi a lordului Avery, acesta nu putea întoarce spatele unei asemenea „oferte”.

— Încântător… încântător, murmură el, închizând cutiuţa nepăsător şi dându-i-o înapoi lui Greystone, dar aproape imposibil.

— Asta i-am spus şi eu, Avery, dar dragul nostru oaspete a fost foarte insistent, zise Lady Avery.

— Să nu-mi spui că vei ţine partea doamnelor, Avery, tocmai tu, unul din cei mai vechi prieteni ai ei), exclamă contele făcând un semn în direcţia lui lady Avery. N-am chiar niciun prieten pe lumea asta? TUU bombăni el, privind-o pe lady Avery ca un miel dus la tăiere.

— N-am de-ales, spuse lordul Avery, după o matură chibzuinţă. Sunt tutorele Angelicăi şi nu-i pot permite să primească daruri atât de extravagante, iar motivele le ştii prea bine, în asemenea cazuri, numai un părinte poate face astfel de daruri tinerelor fete, sau, dată fiind situaţia Angelicăi, numai un tutore. Iată cum stau lucrurile, scumpul meu Greystone, adăugă lordul Avery ridicându-se şi îndreptându-se spre cămin. Este un gest deosebit de generos, pentru care toţi îţi suntem recunoscători, dar regulile societăţii ne dictează că nu putem accepta.

— Nu se poate! exclamă contele, ridicându-se la rândul său din fotoliu şi luând cutiuţa de pe masă. Dumneata, vechiul meu prieten, nu te vei simţi ofensat dacă îţi voi înmâna dumitale această

mică dovadă a prieteniei ce ţi-o port.

Lordul Avery nu fu absolut deloc surprins de rapiditatea cu care Greystone intuise raţionamentul său, ba chiar era deosebit de încântat, aşa că se înclină scurt, în semn de recunoştinţă.

— Cum aş putea să mă simt jignit de acest dar care va reprezenta mereu un simbol al nenumăraţilor ani de prietenie ce ne leagă? răspunse el.

— Splendid! Acceptaţi aşadar acest mic cadou! se entuziasmă contele, înmânând cutia lordului Avery şi însoţindu-şi gestul cu o plecăciune teatrală.

Aproape incapabil să-şi ascundă mulţumirea, lordul Avery răspunse prin acelaşi gest şi, apropiindu-se de fotoliul Angelicăi, îi oferi broşa.

— Draga mea nepoată, sper că vei accepta această broşă ca dar din partea unchiului tău iubitor şi că o vei purta cu plăcere mulţi ani de-acum încolo.

— Mulţumesc, unchiule, fură singurele cuvinte pe care Angelica le putu rosti. Asista la un spectacol incredibil, care o lăsă fără replică.

— Perfect! în sfârşit! exclamă şi Lady Avery, bătând fericită din palme. Fiecare e mulţumit.

Bălând fericită din palme. Fiecare e mulţumii, pentru că fiecare a avut dreptate în felul său.

Numai Angelica nu era fericită, îşi fixă din nou privirea pe covor, ţinând cutia cu broşa ca pe un şarpe otrăvitor, cu degete tremurânde. Fu

nevoie de un mare efort de voinţă, completat de

O oarecare fascinaţie faţă de viclenia contelui, pentru ca ea să ridice în sfârşit ochii şi să privească în jurul ei. Toţi trei îi zâmbeau şi o priveau cu o asemenea intensitate încât senzaţia ci fu că doreau să îi absoarbă toată vlaga. Şi abia atunci, vag, aproape pe nesimţite, în ea se insinua sentimentul că fusese trădată de mătuşa şi de unchiul său.

8

După ce urcă în camera ci, Angelica deschise din nou cutiuţa cu broşa pentru a se uita la ea Nu

I se păruse: broşa era, într-adevăr, uriaşă. Avea formă rectangulară, iar piatra reflecta lumina, strălucind în mii de nuanţe, precum ochiul unei muşte privii sub lupă. „Cum aş putea purta asta la bal?” se întrebă ea. „E prea mare, prea ostentativă! Dar dacă nu o port, ar însemna să-l jignesc pe unchiul meu”. Angelica era derutată de purtarea rudelor sale şi nici măcar nu mai încerca să găsească răspuns întrebărilor ce o frământau… Oftă şi puse bijuteria într-unul din sertarele birouaşului, acoperind cutiuţa cu hârtii şi cărţi, de parcă ar fi vrut să sufoce nevinovatul obiect, Unându-l cât mai departe de lumină. Chiar şi după ce închise sertarul, evită să privească în direcţia biroului, de parcă acolo s-ar fi aflat ceva de natură malefică, înzestrat cu puteri sinistre.

Tocmai atunci intră în camera ei Lady Avery,

insolită de Sarah, care ducea în braţe un pachet destul de voluminos, înfăşurat în hârlic maro.

— Angelica, am o mică surpriză pentru tine, o anunţă mătuşa ei. Când Greystone ne-a spus despre balul de la familia Revelstoke, am trimis imediat un curier la verişoara ta, Beatrix şi am rugat-o să-mi trimită urgent pachetul acesta. Repede, Sarah, fugi de adu foarfecele!

— Dar ce e, asta, mătuşă Clarissa? întrebă Angelica, fără a-i da de înţeles că avusese suficiente surprize pentru o singură zi.

Sarah se lupta cu pachetul, încercând să taie hârtia groasă şi să rupă sigiliul de ceară.

— Având în vedere că nu ai absolut nimic mai de doamne-ajulă pentru balul de săptămâna viitoare – doar n-ai să porii vechea ta rochie de muselină, – e îngrozitor de demodată – mi-am amintit că verişoara Beatrix a mai păstrat câteva din rochiile mamei tale cu inlenlia de a fi le dărui atunci când vei creşte, spuse Lady Avery. Aşa că am trimis după ele şi uite că au ajuns la timp. Sper să găsim printre ele una care să poată fi ajustală pe talia ta şi pe care să o poţi purta la bal. Să ne rugăm ca talentul lui Sarah să se dovedească încă o dată, ştii cât e de pricepută la croitorie.

După ce Sarah reuşi să desfacă pachetul, trei ben, una din mătase strălucitoare de India, iar cea de-a treia era ca o spumă de danielă albă ca laptele, împodobită cu năsturei minusculi din cristal şi cu periuţe ce străluceau discret în lumina lămpii. Toate trei fură impresionate de rochia de

dantelă.

— N-am ştiut că rochia asta mai există, şopti Lady Avery cu răsuflarea tăiată. Asta a fost rochia de mireasă a mamei tale. M-am întrebat de multe ori ce s-a ales de ea, dar n-am bănuit nicio clipă că a ajuns la Beatrix. Este superbă… ce bine s-a păstrat! Doamne, îmi amintesc ce frumoasă era maică-ta în ziua nunţii ei!

— Rochia de mireasă a mamei!… repetă Angelica aproape fără glas, apropiindu-se de pat şi atingând dantela fără să-i vină să creadă. Am atât de puţine amintiri legate de mama, iar acum totul pare prea frumos pentru a fi adevărat. Priviţi, spuse ea în clipa în care, luând rochia din mâinile mătuşii sale, un voal de borangic se desprinse din faldurile acesteia. E superb! se minună ea, înecată de emoţie pentru că amintirile începeau să revină, fragmente de viaţă i se perindau prin faţa-ochilor. Ridică mâneca rochiei de dantelă atingându-şi obrazul cu ea, în speranţa de a retrăi senzaţia pe care i-o trezea, pe vremuri, atingerea mâinii mamei sale. Apoi ochii îi căzură pe rochia din mătase de India, întinsă pe pat şi, în clipa aceea, o altă amintire legată de mama ei i se trezi în minte cu o asemenea claritate, de parcă femeia aceea ar mai fi fost încă în viaţă şi s-ar fi aflat chiar în acea cameră. Părea că stă în faţa ei, la fel de frumoasă, de fragilă ca odinioară; părul ci de culoarea aurului era prins într-un coc delicat, într-o diademă strălucitoare. Rochia de mătase de India fusese cumpărată special pentru un bal. Parcă o

vedea râzând fericită, învârtindu-se în paşi de dans şi arătându-i – Angelica avea pe atunci patru anişori – toaleta ci deosebită, înainte ca fetiţa să se ducă la culcare. Angelica îşi amintea până şi felul în care flacăra lumânărilor se reflecta în ochii mamei sale atunci când aceasta o luase în braţe, dansând cu ea, îngânând un vals şi împrăştiind în jurul ei un parfum suav de Icvănlică. Copila râdea, ţinându-se strâns de gâtul mamei sale. Imaginea avu un impact atât de mare asupra Angelicăi încât parcă se simţea din nou copil; iar râsul colorat de odinioară, râs de copil nevinovat, îi revenea cu aceeaşi acuitate în memorie, făcând-o să simtă parcă durerea maxilarelor şi a muşchilor feţei după un efort prea mare. Această scenă se repetase de multe ori în cei câţiva ani, petrecuţi alături de părinţi şi era invariabil urmată de o mică hârjoneală în pat. Amintirile acestea o copleşiseră într-atât încât nici nu auzi când mătuşa ei i se adresă.

— Angelica! repetă Lady Avery numele ei pentru a treia oară.

— Iartă-mă, mătuşă Clarissa, tresări Angelica, revenindu-şi ca după o stare de transă, nu te-am auzit. Mă gândeam la ceva. Spunând acestea, Angelica o luă pe mătuşa ei de mâini, fericită că i se făcuse o asemenea bucurie. O, mătuşă Clarissa, e atât de minunat! îmi amintesc de rochia asta. Văzând-o acum, după atâţia ani, mi-am amintit de seara când am văzut-o pe mama mi-am amintit de seara când am văzut-o pe mama îmbrăcată în ea.

Probabil că se ducea la un hal. E minunat! Of, de ce nu am mai multe amintiri legate de mama?! oftă ea, iar umerii îi căzură într-o atitudine deznădăjduită.

— Pentru că atunci când mama ta a murit aveai doar şapte ani, iar majoritatea oamenilor nu-şi amintesc mare lucru în legătură cu primii lor ani de viaţă. Şi oricum, mi se pare că ai reţinut totuşi nişte amănunte semnificative, adăugă Lady Avery încercând să-şi liniştească nepoata.

— Of, doamne… mama a devenit mai mult un vis pentru mine. Câteodată mă întreb dacă nu cumva confund, amestec ceea ce îmi amintesc de fapt despre ea cu ceea ce mi-ai povestit dumneata… Dar ceea ce mi-am amintit acum a fost atât de real, de adevărat, încât nu am nicio îndoială că totul s-a petrecut în realitate. O simt atât de aproape de mine, mi-e atât de dor de ca încât mi se pare o mare nedreptate, şi faţă de ea şi faţă de mine însămi, că nu-mi pot aminti mai multe. Ţinând-o încă pe mătuşa ei de mâini, Angelica îşi dădu seama că Lady Avery putea interpreta spusele ei drept o dovadă de nerecunoştinţă faţă de toţi acei ani pe care şi-i sacrificase ocupându-se de creşterea şi educaţia ei. Mătuşă Clarissa, continuă ea, îmi pare rău că fac atâta caz de asta. Ai fost atât de bună cu mine… nici că mi-aş fi putut dori o mătuşă mai bună decât dumneata! spuse ca, îmbrăţişând-o cu dragoste pe Lady Avery. Bătrâna, care nu fusese niciodată adepta efuziunilor sentimentale, cel

puţin nu în public, se simţi oarecum jenată de ieşirea nepoatei sale şi o bătu pe aceasta uşurel pe braţ, încercând să se desprindă din îmbrăţişarea ei.

— Ei, gata, gata fetiţe, trebuie să ne punem pe treabă! Ia ţine rochia de danielă pe tine, să vedem cam cum ţi-ar veni şi ce modificări trebuie tăcute, spuse ea, ajutând-o pe Angelica.

Sarah, ai căror părinţi robuşti păreau că întineresc pe zi ce trecea şi a cărei mamă tocmai dăduse naştere celui de-al zecelea copil, privi această scenă cu inima strânsă, încercată de un sentiment de milă faţă de Angelica. Spre deosebire de aceasta, Sarah ştia, în ciuda condiţiei ei umile, ce însemna o adevărată viaţă de familie cu certuri şi pedepse aplicate copiilor neascultători, dar şi cu foarte multe dovezi de iubire, împărţite în mod egal tuturor membrilor familiei. Şi fiindcă era totuşi o fală cu mult bun-simţ şi deloc lipsită de tact. Sarah se prefăcu a nu observa stânjeneala lui Lady Avery ca urmare a dovezii de afecţiune din partea Angelicăi şi nici incapacitatea bătrânei doamne de a răspunde pe măsură acestei dovezi. Sarah îşi făcu de lucru aducând aproape de Angelica o oglindă înaltă în care fala să se poată vedea în întregime.

— Eşti leit maică-la în ziua nunţii ei! exclamă Lady Avery văzând rochia pe Angelica. Aceasta îşi privea imaginea din oglindă încercând să-şi închipuie cum arătase de fapt maică-sa în rochia aceea. Căzu iar pe gânduri, se studie în oglindă cu

un ochi critic, dar ceva mai puţin plăcut îi tulbură gândurile. Pentru prima oară realiza adevăratele implicaţii ale căsătoriei, înţelegea pe deplin faptul că niciodată până atunci nu se gândise serios la nobil, la îndatoririle ce îi reveneau, la responsabilităţile ce şi le asuma. Dar, dincolo de toate acestea, nu putea şti dacă era îndeajuns de norocoasă pentru a fi cerută în căsătorie de un nobil cu ştiuaţie, îşi jurase mereu că nu se va căsători din dragoste, după trista experienţă a mariajului părinţilor ei ce sfârşiseră într-o cruntă sărăcie. Era pregătită sufleteşte pentru a accepta un mariaj sigur din punct de vedere financiar. Dar, pe de altă parte, nu-şi putea reproşa cu toată sinceritatea entuziasmul provocat de anul ce i se deschidea înainte, ca debutantă în societate. Angelica era o fire destul de practică pentru a înţelege şi accepta îndatoririle pe care le avea mai cu seamă faţă de soţii Avery. O crescuseră, se ocupaseră de educaţia ei, iar acum era rândul ci să le răsplătească eforturile şi prin aceasta înţelegea acceptarea unei partide bune.

În acel moment, îi veni în minte un gând pe care îl trecuse total cu vederea. Ceea ce ignorase până atunci era posibilitatea unui mariaj cu un bărbat pe care avea să-l deteste. Gândul acesta i se păru atât de îngrozitor, încât încercă imediat să îl alunge din minte. Concentrându-şi din nou atenţia asupra imaginii ei din oglindă, o urmări pe Sarah aranjându-i voalul. Era pentru prima oară când Angelica se mira de frumuseţea sa.

— Parcă aş vedea portretul mamei mele în medalion…

— Exact, draga mea, se arătă Lady Avery de acord, uimită la rândul ei de asemănarea izbitoare dintre mamă şi fiică. Eşti imaginea vie a mamei tale şi eşti la fel de frumoasă. Vei purta această rochie la nunta ta – şi cred că asta se va întâmpla destul de curând.

Această ultimă remarcă o făcu pe Angelica să împăturească repede rochia şi să o aşeze pe pat.

— Serios, mătuşă Clarissa, te rog, nu mai spune asta. Şi, în orice caz, nu mi-a cerut nimeni mâna până acum.

— Vai, Angelica, eşti o tânără inteligentă şi ar trebui să ştii atunci când apare un pretendent, ripostă Lady Avery. Angelica nu mai spuse nimic, dar avu senzaţia că îi trece un cuţit prin inimă. Acum trebuie să alegem rochia de bal, continuă Lady Avery, şi cred că ne vom opri asupra celei de culoare galbenă, pentru că asta din mătase de India nici nu intră în discuţie. Hai, îmbracă-te cu ea să vedem cum o putem modifica.

Sarah o ajută pe Angelica să se îmbrace, în timp ce Lady Avery chicotea şi se minuna, învârtindu-se prin cameră şi privind-o pe Angelica din toate părţile.

— Slavă Domnului că are şi o ctolă; spuse ea într-un sfârşit. Va trebui să mai lungim puţin tivul. Şi, Sarah, nu care cumva să tai din corsaj până când nu prinzi marginile în ace şi nu-mi arăţi şi mie cum cade. Mânecile trebuie tăiate, decolteul

va fi destul de generos, dar umerii vor rămâne acoperiţi. Va trebui să găsim totuşi o modalitate să punem umerii în valoare, cu toate că vor fi îmbrăcaţi. Oricum, se pot ajusta în ultimul moment, nu asta e important acum. Linia gâtului nu trebuie coborâtă nici prea mult, nici prea puţin, ai grijă să pună în valoare gratia gâtului, continuă ca plină de entuziasm. Nu avem suficient material aşa că nu ai voie să greşeşti nici măcar o singură dată. Mare, mare grijă, Sarah! Fusta să nu aibă decât trei pliuri… şi nu prea mari! Altfel îi va îngreuna mişcările în timpul dansului şi îl va obliga pe partener să stea la un metru distanţă de ea, pentru că va fi pierdută într-o mare de material. După ce îi mai dădu lui Sarah şi alte îndrumări referitoare la modificarea rochiei, înălţimea sa încheie prin a o întreba pe fată dacă va putea să ducă treaba la bun sfârşit singură.

— O, da, doamnă! E tare simplu, numa că va fi mult de cusut. Am aici o prietenă, Jane o cheamă şi e menajeră, îi place să coasă şi o să mă ajute bucuroasă dacă o să am nevoie. Sunt sigură că vom termina totul înainte de bal! Sarah era însufleţită de entuziasmul pe care i-l trezea ideea de a-şi demonstra măiestria în lucrul cu acul faţă de suratele ei ce slujeau la castel.

— Ei bine, mă bazez pe line, dar în clipa în care îţi vei da seama că nu te descurci până la capăt e musai să-mi spui ca să mai caut o croitoreasă în sat. Acum grăbeşte-te şi termină mai repede cu însăilatul ca pe urmă să ne ajuţi să

ne îmbrăcăm pentru cină. Lady Avery ieşi din cameră în grabă, făcând ca rochia de mătase să-i foşnească. Vino la mine de îndată ce termini aici! mai strigă ea de pe hol.

Sarah se apucă de treabă, iar Angelica fu nevoită să stea nemişcată. Sarah nu mai locuise niciodată într-un castel atât de mare cum era Cranleigh, drept pentru care totul o fascina, totul în jur îi stârnea emoţii mai mari sau mai mici. Deşi domeniul Ickworth, al cărui proprietar era lordul Avery, era destul de vast, iar casa era aproape un palat, existau puţine reşedinţe în Anglia care să poată concura cu opulenţa afişată la Cranleigh. De îndată ce Lady Avery ieşi din dormitor, Sarah îi mărturisi Angelicăi ceea ce gândea.

— E tare frumos aici, domnişoară! Multe camere şi o grămadă de servitori! Iar jos e aşa mare aglomeraţie la orele de masă, că e nevoie să îi pună pe servitori să mănânce în două schimburi. Cică pe vremea Ducelui, atunci când se dădeau petreceri, erau peste trei sute de servitori şi grădinari la un loc. Aşa zice domnu' Park, majordomu, adăugă Sarah, vorbind cu acele între buze şi privind-o din când în când pe Angelica să vadă dacă o urmăreşte. Şi sunt aşa drăguţe fetele de jos, domnişoară. Până şi domnu' Park e vesel uneori – cât poate fi de vesel un majordom, ştiţi ce vreau să spun, pălăvrăgea Sarah în continuare, ignorând pericolul ce îl reprezentau acele ace în gura ei. Domnu' Park şi familia lui stau la Cranleigh dă când lumea şi a fost aci şi când a

venit Regina în vizită. N-o să mă credeţi, da Regina a vrut să fie servită de domnu' Park! Da Ducele a refuzat-o! Vă, daţi seama, domnişoară? Să-i spună cineva „nu" reginei?! Cel puţin aşa mi-a spus prietena mea, Jane; Sarah vorbea din ce în ce mai repede, speriată parcă de faptul că nu va avea timp să spună tot. Angelica ştia că nu o putea opri, aşa că o lăsă să se desfăşoare în continuare.

Nil se desfăşoare în continuare.

— Şi mai ştiţi una, domnişoară? reluă Sarah, fără a mai aştepta răspunsul din partea Angelicăi. Domnu' Park l-a găsit pe Duce după ce a fost omorât – şi l-a găsit şi pe îrale-său aplecat deasupra lui, cu un pistol în mână, la câteva secunde după ce l-a ucis! Aşa zice Jane. Domnu' Park e un om drăguţ, cam băţos, ştiţi ce vreau să spun, dar ne-a auzit pe mine şi pe Jane când vorbeam despre omor şi tare ne-a dojenit! Era aşa de supărat că am crezut că o să explodeze!

— N-am nicio îndoială, Sarah! interveni Angelica pe un ton calm, dar 1 erm. Nu e frumos să vorbeşti despre asta. Da? a le-ar fi auzii Lord Greystone?

— N-aş prea crede, domnişoară. Cică contelui nu-i place să vadă slujnicele în sala de recepţii. Jane spune că servitoarele trebuie să termine toată treaba înainte de amiază, inclusiv lustruirea lămpilor! Dacă contele intră în salonul principal şi vede vreo femeie acolo după ora douăşpe la prânz, le concediază pe loc! Nu vi se pare curios? Aşa a păţit o biată fetiţă care n-a stat aici decât trei luni;

cică lustruia grătarul în salonul albastru, când a intrat contele, a văzut-o, s-a uitat la ceasul de pe policioară, care arăta douăşpe şi cinci, şi a dat-o afară. Nici „la revedere1, nici „mulţumesc” şi ceea ce e mai rău e că nu i-a dat nicio recomandare! spuse Sarah, cuiremurându-se de groază. Ar fi murit de foame dacă domnu’ Park nu i-ar fi găsit o slujbă la vicar, rifturmură Sarah îngustându-şi ochii. E dracu’ gol, Greystone ăsta, mai zise ea înclinând capul într-o atitudine filoz, oftică.

— Ajunge, Sarah. Nu trebuie să vorbeşti aşa despre lordul Greystone. Nu-i frumos şi nici nu-ţi face cinste. Angelicăi nu-i făcea nicio plăcere să o repeadă pe Sarah, dar dacă Lady ar fi auzit-o vorbind astfel, i-ar fi tras un perdaf teribil cameristei. Sperând doar că tonul ei nu fusese prea brutal, Angelica adăugă cu blândele: Câteodată e mai bine să linem anumite păreri pentru noi înşine. Sarah dădea impresia că se simţea jignită şi avea figura omului insultat; avea o părere foarte bună despre ea însăşi şi nu se considera o bârfitoare. Angelica îi surprinse privirea în oglindă şi îi păru rău că o dojenise. Mai exista un aspect cât se poate de practic, anume acela că, dacă s-ar fi enervat prea tare, Sarah ar fi putut s-o înţepe, evident din greşeală, cu un ac, ceea ce îi trezi Angelicăi instinctul de conservare, făcând-o să treacă la alt subiect.

— Vorbeşte-mi despre bătrânul grădinar, o rugă ca veselă pe Sarah, dar, întcicgând din privirea ei că aceasta nu înţelesese întrebarea,

repetă rugămintea, dându-i şi alte delalii. Bătrânul grădinar, ăla cocoşai, care poartă o pălărie imensă. Nu te-ai întâlnil niciodată cu el?

Sarah se încrunlă, concentrându-se şi încercând să înţeleagă despre cine era vorba. Până la urmă, trebui să recunoască că nu ştia la cine se referă Angelica. Aceasta se întrebă, la rândul ei, dacă nu cumva, dintr-un instinct de minoră răzbunare, Sarah nu adoptase poziţia neştiutorului, într-un fel. Angelica era conştientă de faptul că ea însăşi o numise pe Sarah „moară stricată”, îndreptăţită să fie supărată.

— Hai, Sarah, te rog, spune-mi ce te-am rugat, mai făcu Angelica o încercare.

Sarah făcuse intenţionat pe naiva, să se răzbune pe stăpâna ei, dar, fiind la fel de intrigată ca şi ea în legătură că bătrânul personaj, nu se mai putu abţine şi, după ce se concentră câteva clipe, îşi reluă naraţiunea:

— Jane are un drăguţ printre grădinari… da niciunul din ei nu mi s-a părut foarte bătrân, «că doar i-am văzut pe toţi. E unul, Scrimmage, cel mai bătrân dintre ei, da nu chiar aşa moş. E slab ca un ţâr şi nu-i deloc adus de spate. Şi e destul de înalt. Ceilalţi glumesc spunând că Scrimmage seamănă cu o scară, aşa că nu mai are nevoie de una pentru a urca să tundă arbuştii. Angelica vedea cum expresia Sarei se schimbă pe măsură ce-şi aminteşte şi de ceilalţi grădinari; dar Sarah nu înţelegea cum de o persoană cu un simţ de observaţie atât de dezvoltat ca al ei ar fi putut

trece cu vederea un personaj atât de ciudat cum era grădinarul descris de Angelica. Dar în ruptul capului n-ar fi recunoscut că era o persoană foarte curioasă. Cea mai mare tristeţe a ei era să constate că îi scăpase un amănunt, fie el cât de mic, în neîncetata ei preocupare de a afla totul în legătură cu oamenii de la Cranleigh; prin natura lucrurilor, castelul îi oferea o binevenită „recoltă” de noi „subiecţi” 4, fiecare dintre ei având cămara plină de povestioare interesante, pe care le putea istorisi, la rându-i, servitorilor de la Ickworth, atunci când aveau să se întoarcă acasă. Să fi omis ea pe cineva? Să-i fi scăpat cumva ceva esenţial? De neconceput! x

Angelica o urmărea cu atenţie, sperând ca aceasta să-şi amintească totuşi de bătrânul grădinar – sau poate Sarah prelungea doar aceste momente pentru a-i trezi curiozitatea la maximum. Dar fata începu să dea din cap, recunoscând că nu ştia nimic, oricât ar fi încercat să îşi amintească.

— Foarte curios… spuse Angelica încruntându-se. Prea curios… sunt sigură că n-a fost doar o închipuire, adăugă ea, tulburată, încercând să-şi amintească cât mai mult în legătură cu bătrânul. Dar acolo, în labirint, în clipele acelea, fusese prea şocată de ceea ce i se întâmplase, iar personajul acela cocoşat, purtând o pălărie mult prea mare pentru capul lui, era mai mult un abur ce-şi pierdea treptat-treptat conturul. O trecu un fior de teamă pentru că tot atunci îi reveni în minte insistenţa contelui,

purtarea lui necuviincioasă, aşa că închise şi deschise ochii de câteva ori, ca pentru a alunga totul din memorie. Brusc, un alt gând îi distrase atenţia, atât de limpede şi de frumos încât simţi imediat nevoia să o întrebe pe Sarah:

— Vorbeşte-mi atunci despre Titus, băieţelul care e în slujba contelui.

— Titus, domnişoară? întrebă şi Sarah, luată prin surprindere de numele acela necunoscut. Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta aici. Răspunzând întrebării, Sarah îşi aminti că iniţial se simţise insultată, aşa că reveni la atitudinea pe care o adoptase mai devreme, ridicând uşor bărbia şi clipind des. Căpătase din nou o figură de oaie, caracteristică slujnicelor muştruluite zdravăn de stăpâni.

— Ba ştii prea bine despre cine vorbesc, Sarah. Băieţelul care lustruieşte cizmele, explică Angelica, urmărind-o pe Sarah cu mare atenţie să vadă dacă aceasta spune adevărul sau se preface în continuare.

— A, vreţi să spuneţi Boots, domnişoară – lustragiul! Nu ştiam că îl cheamă Titus, exclamă Sarah amuzată, după care, amintindu-şi iar că e încă supărată pe stăpână-sa, aplecă privirea asupra tivului rochiei.

— Da, Titus. E un băieţel atât de drăguţ şi de inteligent – vorbeşte-mi despre el.

— Da ce-s eu, domnişoară? Mic nu-mi place să bârfesc! Sarah stătea pe covor, atentă la ceea ce lucra, făcând în continuare pe supărată. Dar,

cunoscând-o prea bine, Angelica ştia că mai avea puţin şi răbufnea, spunând tot ceea ce ştia; nu era nevoie decât de puţină diplomaţie pentru a o face să vorbească.

— Hai, Sarah, te rog, spune-mi!

Sarah nu răspunse, continuând să prindă tivul în ace.

— Ei, oricum, nu cred că e mare lucru de capul lui. Ce-o fi atât de interesant în legătură cu el?! o provocă ea pe Sarah, rostind nişte cuvinte pe care nu le credea.

— Hmm! pufni Sahar indignată, ştiu eu că vreţi să mă trageţi de limbă, domnişoară! Dar nu vă spun nimic. Nu e genul de informaţie pe care să o audă urechile unei domnişoare binecrescute. Sarah evitase cuvântul „bârfă”.

Văzând cât e de încăpăţânată, Angelica bătu din picior, gest care nu-i stătea în fire.

— Of, Sarah, mă calci pe nervi! Te rog, te implor, spune-mi ce ştii despre micul Titus – altfel o să înnebunesc de curiozitate!

Sarah stătea încă pe covor, atentă la acele pe care le înfigea în rochie, lăsând-o pe Angelica să se perpelească şi aşteptând în acelaşi timp *Scuzele Supreme*. Scuze care veniră într-un târziu. Angelica puse mâinile în şold, ridică bărbia într-o atitudine superioară, dar îşi dădu seama că în felul acesta nu va rezolva nimic; nu putea niciodată să se impună cu adevărat în faţa slugilor, pentru simplul motiv că ţinea prea mult la ele.

— Bine, Sarah, îmi pare foarte rău că am spus

că-ţi place să bârfeşti, uite, îmi retrag cuvintele, spuse ea cu toată sinceritatea. Te rog, iartă-mă.

Sarah sări în picioare de parcă ar fi fost catapultată de o explozie, se îmbujorase la fată şi nu-şi mai putu retine mâncărimea de limbă.

— Să ştiţi că am auzit cea mai nemaipomenită poveste despre Boots – adică despre Titus – prietena mea, Jane, mi-a spus-o da m-a pus să jur că nu spun la nimeni, da dumneavoastră pot să vă spun, domnişoară. Sarah trase aer în piept, pregătindu-se ca pentru o lungă tiradă. Se spune că mama lui Titus era fiica unuia dintre lucrătorii de la Crowood şi cică era foarte frumoasă. Tatăl ci era oier. Se mai spune că fata asta avea părul roşu cum e căpşuna şi era foarte credincioasă – citea mereu din Biblie – dar unii oameni spuneau că era prea înfumurată şi nu prea îşi ştia lungul nasului.

Prea înfumurată şi nu prea îşi ştia lungul nasului. Spunând acestea, Sarah se uită în jurul ei de parcă ar fi vrut să se asigure că nu o spiona nimeni. Lumea zice că lordul Greystone a sedus-o pe fala asta, a păcălit-o şi a făcut-o să creadă că o ia de nevastă! Adică a înscenat o ceremonie religioasă, ducând-o pe fală în faţa unui altar improvizat, plătind un conţopist să se îmbrace în haine de preot! apoi a pus-o să jure pe Biblie că va ţine căsătoria lor în secret – ceea ce ea a şi făcut – da pe urmă 1 aţa a descoperit că fusese păcălită, că nu era soţia de drept a contelui Greystone şi atunci a încercat să se înece, trăgându-l după ea şi pe băieţelul pe care tocmai îl născuse. Ea s-a

înecai, da copilul a scăpat ca prin minune, a fost salvai de un arendaş de pe moşie şi adus acasă la nevastă-sa să îl îngrijească. Sarah vedea cum pe chipul Angelicăi se întipăreşte o expresie de groază, ceea ce însemna că povestea ei avea efectul scontai. Chipul Angelicăi era întruchiparea spaimei. Rămase cu gura deschisă, iar mâinile îi erau unite ca într-un gest de rugăciune.

— Sarah… vorbi Angelica într-un târziu, vrei să spui că bebeluşul acela era Titus? Că e fiul contelui Greystone? Că e un copil din flori? Că Greysione şi-a bălut joc de ea?

— Vă spun exact ce am auzit şi eu de la Jane, domnişoară, înclină Sarah din cap, foarte veselă, dar redevenind imediat serioasă.

— Dumnezeule mare, crezi că Titus ştie cine au fost părinţii lui?

— O, nu, domnişoară, bietu' copil nu ştie nimic. Nimeni nu poate fi atât de hain la suflet încât să-i spună cine e tală-su.

— Sper să ai dreptate! Ce poveste cumplită, nici nu vreau să mă gândesc cum ar reacţiona micului dacă ar afla povestea asta! Sarah vedea acum pe faţa Angelicăi o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată: Angelica era furioasă. Sarah, trebuie să-mi promili că nu vei mai spune nimănui istoria asta – niciodată! E prea urâtă, prea cutremurătoare. Gândeşte-te numai cât de cumplit ar fi pentru Titus să o afle. Căsătorii încheiate în secret, auzi! Ce prostie! Totul e rodul unei imaginaţii bolnave, astea-s simple bârfe, nu

poate fi nimic adevărat. Singurul efect pe care l-ar putea avea ar fi unul negativ asupra minţii unui biet băieţel care o adoră pe maică-sa, deşi nu a văzut-o niciodată. Nu vreau să mai aud un singur cuvânt în legătură cu asta!

Sarah fu atât de şocată de reacţia violentă a stăpânei ei, atât de blândă de obicei, încât, văzând chipul îmbujorai şi ochii ce păreau a arunca scânici, i se puse un nod în gât şi nu mai putu vorbi, luă perniţa cu ace, termină imediat tivul, cu degete tremurânde, adâncindu-se în tăcere.

Exact în clipa în care Sarah termină de ajustat tivul, se auzi primul gong care invita oaspeţii la cină. Angelica încercă să rupă tăcerea ostilă ce se instalase între ea şi Sarah, revenind la starea de bună dispoziţie de mai devreme; dar încercarea ei nu fusese prea reuşită, pentru că slujnica avea să uite cu greu duritatea cu care fusese dojenită. Angelica preferă să îmbrace o rochie din satin albastru deschis, fiind convinsă că nu o avantajau nici modelul, nici culoarea, când de fapt era invers. Sarah o ajută să se îmbrace în grabă, apoi alergă în dormitorul lui Lady Avery pentru a o ajuta şi pe aceasta să se pregătească pentru cină. Apoi, întorcându-se în camera Angelicăi, fu surprinsă văzând că aceasta se pieptănase singură, iar coafura îi reuşise destul de bine, în timp ce prindea în agrafe câteva şuviţe rebele. Sarah îşi permise să observe cu glas tare că nu fusese niciodată de părere că o asemenea pieptănătură ar fi avantajat-o pe stăpâna ei, dar în

clipa aceea, privind-o mai bine, trebuia să recunoască faptul că îi punea în evidentă linia graţioasă a gâtului.

Comentariul nevinovat al slujnicei era ca un fel de crenguţă de măslin întinsă stăpânei sale, dar prin el Sarah reuşise doar să-i întărească Angelicăi sentimelul de stânjeneală care o chinuisc pe tot parcursul acelei clipe; nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de penibil, atât de conştientă de propriul ei trup. Avea sentimentul că zeci de perechi de ochi o urmăresc cu aviditate, deşi era singură. Când gongul se auzi a doua oară. Angelica coborî fără să se grăbească scările de marmură, obsedată de senzaţia de goliciune. Impresia de vulnerabilitate era atât de puternică încât, deşi încercă din răsputeri să reziste acestei tentaţii absurde, se mai privi o dală cu atenţie, pentru a se asigura că are rochia pe cai „Doamne, ce penibilă sunt!” îşi spuse, amuzată de propriile ei temeri. „Doar nu mai sunt o şcolăriţă. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că oamenii mă vor altfel de-acum încolo. Dacă aşa voi reacţiona ori de câte ori se uită cineva la mine mai insistent, atunci cred că ar fi cazul să renunţ încă de pe-acum la Sezonul Londonez. Nu-i de mine!” După acest scurt monolog rostit în gând. Angelica se adună şi îşi spuse că trebuia să considere compania contelui Greystone ca pe un test de rezistentă, care o putea ajuta să se pregătească pentru lansarea în societate. Până la urmă, ajunse la concluzia că nu

avea decât de câştigat, pentru că în felul acesta ştia cum să se descurce în compania oamenilor dezagreabili – pe care îi crezuse doar un produs al imaginaţiei şi nu persoane ce există în realitate – iar lordul Greystone era, de departe, cea mai dezagreabilă persoană pe care o cunoscuse, şi avea probabil să o cunoască vreodată.

Coborând în salon, îi găsi pe Lord Avery şi pe Greystone purtând o discuţie foarte serioasă, în aşteptarea doamnelor. Intrând în încăperea imensă, înfruntă cu curaj privirea contelui, ce părea a fi încărcată de o răceală de oţel. Privindu-l, observând trăsăturile distinse, atitudinea amabilă pe care o afişa, Angelica îşi spuse că, oricât de mult l-ar fi detestat, nu putea crede că povestea pe care o auzise mai devreme la Sarah ar fi fost adevărată. Iar dacă o asemenea poveste circula şi avea un cât de mic sâmbure de adevăr, cu figurantă că unchiul şi mătuşa ei nu s-ar mai fi aflat astăzi în compania lui. Angelica era prea put în impresionată de faptul că oamenii inventau poveşti referitoare la Greystone, dar era îngrozită la gândul că de pe urma ei putea suferi imens un copil nevinovat aşa cum-era Titus. Angelica era şocată de natura rea a oamenilor care erau capabili să inventeze asemenea poveşti.

Lordul Avery şi Greystone discutau stând foarte aproape unul de celălalt. Tonul era foarte confidenţial.

— Bună seara. Angelica, o întâmpină unchiul ei. Lordul Greystone mi-a adus nişte veşti foarte

grave. Se pare că lord Anthony – despre care tu ai auzit, pare-mi-se – este mort. Ceea ce înseamnă că lordul Greystone va deveni acum Duce de Stanforth şi va moşteni castelul Cranleigh şi întregul domeniu ce ţine de el.

Da, e adevărat, interveni contele, ascunzându-şi cu greu satisfacţia şi mimând la fel de greu durerea. Ieri, când am fost nevoit să vă las singuri la grajduri, a trebuit să primesc un curier din America. Acesta mi-a spus că lordul Anthony a fost condamnai la moarte şi executat ca un criminal de drept comun, iar acum câteva minute mi s-a confirmat oficial această veste. E 5 poveste foarte bizară şi sper că nu vă voi tulbura prea tare relatând-o, dar tocmai mă pregăteam să-i dau detaliile necesare lordului Avery.

Angelica încuviinţă din cap, iar contele reluă conversaţia:

— Se pare că după ce şi-a ucis fratele, Anthony a fugit în Franţa, şi-apoi în America. S-a înhăitat cu un grup de bandiţi, prin statul Virginia. Erau toţi înarmaţi până-n dinţi şi se ascundeau în sălbăticie, în pădurile dese de pe-dealurile de acolo, pregătind o răscoală prin care urmau să elibereze sclavii, în America sunt mii de sclavi negri, aduşi din Africa, după cum bine ştiţi, iar atmosfera dintre sud şi nord devine din ce în ce mai încărcată, tocmai din cauza acestor neisprăviţi. Bandiţii cărora li s-a alăturat lordul Anthony erau de fapt nişte ucigaşi plătiţi de către aboliţionişti ce-şi spun „bine-intenţionaţi”; se

spune că puneau la calc un jaf de proporţii a cărui ţintă era un depozit de muniţie dintr-un loc numit Harper’s Ferry. Era de fapt o tentativă de a ridica sclavii împotriva stăpânilor lor, întregul complot s-a soldat cu un mare eşec. Căpetenia lor, un individ pe nume John Brown, precum şi toţi oamenii din bandă au fost până la urmă dovediţi după două zile de asediu din partea soldaţilor americani, sub comanda lui Robert E. Lee. Brown şi ciracii lui, inclusiv lordul Anthony, au fost judecaţi, condamnaţi şi spânzurati, încheindu-şi discursul, contele duse paharul cu coniac la gură, tocmai la timp pentru a-şi ascunde zâmbetul sardonic ce începuse să i se contureze pe buze.

Lordul Avery îl ascultase fascinai, cu mâinile aduse la spate, clătinându-se încet pe călcâic:

— Mda… cred că am auzit şi cu câte ceva despre asta. Au mai fost tentative de instigare la revoltă. Nimic nou, îmi amilese că am citit ceva despre Harper’s Ferry şi un incident care avui loc la sfârşitul anului trecut… au scris despre asta în *The Times*, dar e pentru prima oară când aud că lordul Anthony ar fi făcut parte din ceata aceea de bandiţi. Cam ciudat, drept să spun. Se pare că a trăit în America sub un nume fals. Lucrurile au cam începui să fiarbă în America – plus că acolo e foarte simplu cu o persoană să dispară şi să reapară sub nume fals, în curând va izbucni războiul civil acolo, spuse lordul Avery cu seriozitate. Dar să ne întoarcem la ceea ce ne interesează pe noi. Asta va lămuri în sfârşit poziţia

dumitale, lord Greystone, sau, se înclină el cu deferentă, ar fi mai bine să vă spun Duce de Stanforth?

— Nu, vă rog... se apără contele Greystone» într-o atitudine mult prea umilă. Deocamdată mi se pare mai potrivit să vă adresaţi ca şi până acum. Rămân încă la titlul de conte de Greystone, nu mă grăbesc să intru încă în posesia unui titlu care implică atâtea responsabilităţi.

— Şi totuşi, insistă lordul Avery, veţi fi unul din cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din Anglia, iar eu pol să afirm cu certitudine că meritaţi din plin toate aceste avantaje.

— Încrederea dumitale mă onorează, lord Avery. Mă voi strădui totdeauna să demonstrez că merit titlul de Duce de Stanforth şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a şterge memoria crimei oribile ce a avut loc sub acest acoperiş, tocmai pentru a reda acestei vechi familii demnitatea pe care a avut-o odinioară, în orice caz, nu cred că se va găsi cineva care să jelească dispariţia acelui ticălos de Anthony.

Auzind cuvintele contelui. Angelica îşi aminti felul în care vorbise Binstead despre lordul Anthony. Şi atunci avu convingerea că Greystone trăia satisfacţia vieţii lui, ştiindu-şi rivalul mort.

3

Prospero mişca din cap pentru a-şi demonstra entuziasmul faţă de acea superbă zi însorită.

Angelica îl îndemna cu blândeţe, printre tufişurile de arbuşti care înmugureau datorită vremii deosebit de calde pentru acea perioadă a anului. Luase hotărârea de a-şi petrece fiecare minut în aer liber, atâta timp cât mai avea să rămână la Cranleigh, călărind, întrucât găsea compania contelui pe cât de dezagreabilă, pe atât de nedorită. Luându-l pe Prospero şi străbătând cu el pajiştile întinse ale domeniului, evita orice întâlnire neprevăzută cu Greystone. El însuşi afirmase că nu avea timp pentru călărie. Drept urmare, singurele ocazii în care îl putea întâlni erau mesele de seară, unde de faţă se aflau şi soţii Avery.

Abia aştepta să treacă şi balul organizat la reşedinţa Revcistoke, după care ea şi Lady Avery aveau să plece la Londra pentru a face pregătirile legale de toaletele ei. Totul avea să fie bine.

În acea zi. Angelica se trezise când se crăpa de ziuă şi, după un mic dejun frugal pe care îl servise în camera ei, plecă la grajduri înainte ca ceilalţi ai casei să se trezească. Rugase pe cei de la bucătărie să-i pregătească şi o mică gustare pe care să o ia cu ea, iar răspunsul bucătarului o impresionă profund: în coşul de picnic o aşteptau o bucată de plăcintă cu came de vânat, specialitatea casei, o pară coaptă, gala să pocnească de zemoasă ce era, o bucăţică de brânză şi câţiva biscuiţi care tocmai fuseseră scoşi din cuptor. Toate acestea fuseseră împachetate într-un şervet cadrilat, destul de gros şi o aşteptau

pe măsuţa din holul de la intrare, lângă uşa principală. Lângă acest prânz copios, spre surprinderea sa, Angelica găsi şi un morcov uriaş, deja curăţat. Se uită la el amuzată la început, apoi înţelese că bucătarul şef fusese destul de atent pentru a avea grijă şi de gustarea lui Prospero. „Şi totuşi calul acesta nu e chiar atât de puţin simpatizat cum mi s-a dat de înţeles la început”, îşi spuse ea, râzând şi punând morcovul într-unul din buzunarele costumului de călărie.

Morcovul acela nevinovat avea o semnificaţie chiar mai mare decât bănuise Angelica. Până şi bucătarul şi-ar fi dat seama de acest lucru dacă ar fi avut timp să acorde ceva mai multă aenţic propriului gest, dar, fiind prea ocupat să-şi îndrume, ia rândul său, slugile, o trimisese pe una din fete jos în pivniţă, spunându-i să aleagă cel mai frumos morcov de-acolo. Asta pentru că îşi amintea prea bine că răposatul proprietar al armăsarului pleca mereu cu câte un morcov în buzunar pentru a răsfăţa superbul animal. Şi totuşi, ceva mai puternic decât memoria îl îndemnase să facă acest gest. Casele mari, aşa cum era castelul Cranleigh, trebuiau să fie încălzite de prezenţa oamenilor, dar, de la moartea Ducelui, nu mai stătea nimeni acolo în afară de contele Greystone şi servitorii, desigur. Nimeni nu îl vizita, cu excepţia celor câţiva parteneri de afaceri ai contelui; nu se dădeau petreceri, iar vizita soţilor Avery şi a nepoatei lor era o minune picată din cer, numai că doar cu ei nu se putea

organiza o serată. De când cu tragedia ce întunecase destinul familiei Stanforth, casa părea pustie şi parcă toţi cei de-acolo îşi pierduseră speranţa. Apoi venise Angelica. Era tânără, inteligentă, plină de speranţă şi încrezătoare în viitor. Simpla ci prezentă îi încuraja pe toţi să spere că viaţa putea redeveni, pentru ei ceea ce fusese odinioară, când zidurile castelului erau încălzite de hohote vesele de râs, înainte ca totul să se năruie într-o singură clipă de rătăcire, din pricina unui glonţ ucigaş. Cranleigh părea să se trezească din nou la viaţă, după un lung doliu. Parcă nişte cortine grele, apăsătoare se deschideau, în sfârşit, lăsând razele soarelui să pătrundă pentru a le reda bucuria de a trăi. Atmosfera lugubră ce se instalase la Cranleigh după moartea Ducelui începea să fie înlăturată. Fără ca nimeni să poată exprima în cuvinte ceea ce se petrecea acolo, fără ca măcar să chibzuiască cineva asupra unor eventuale schimbări ce începeau să se întrezărească, plutea ceva în atmosferă, un fel de avertisment iacii ce circula printre servitorii de la Cranleigh, trezindu-i, făcându-i să realizeze că în curând avea să se întâmple ceva frumos”.

Pachetul pregătii pentru picnic intrase cu uşurinţă în geanta specială din piele pe care Binstead o ataşase la şa, iar Angelica se simţi neînchipuit de liberă şi bine dispusă pornind să străbată zecile de mile necxplorate pe care se întindea domeniul Cranleigh.

Obiceiul pe care şi-l făcuse Angelica de a călări zilnic nu-i mira absolut deloc pe soţii Avery» doar că îi punea în situaţia de a da mereu explicaţii contelui Greystone în privinţa absenţelor repetate ale nepoatei lor. Cea mai mare plăcere a Angelicăi era să hoinărească ore în şir, cât era ziulica de lungă, călare. Era o rutină pe care o respecta şi la Ickworth.

— Lady Angelica se întoarce mereu la timp pentru a lua cina cu noi, îi asigura în fiecare scară lordul Avery pe Greystone.

— Dar nu sunteţi câtuşi de puţin îngrijoraţi în privinţa ci? îi întreba Greystone, fără a-şi ascunde uimirea.

— Câtuşi de puţin, răspundea lordul Avery, afişând un dezinteres alarmant. Lady Angelica, e mult mai în largul ei atunci când e călare decât dacă e obligată să-şi petreacă timpul într-un fotoliu Chippendale. Nu e o nesăbuinţă, nu se aventurează atunci când ştie că riscă, aşa că nu trebuie să vă faceţi niciun fel de probleme.

— Vai, dar cea mai mare plăcere a mea e să ştiu că oaspeţii mei se simt bine aici… şi dacă asta o face să se simtă bine, departe de mine gândul de a-i pune piedici, răspundea contele afabil.

În ciuda presupusului dezinteres al contelui, lordul Avery putea jura că sesizase în vocea lui o nuanţă de nemulţumire. Când era doar cu nevastă-sa, lordul Avery obişnuia să glumească cu ea:

— Mă întreb dacă Lord Greystone nu s-a îndrăgostit cumva de Angelica noastră. Pentru că,

în cazul acesta, cu cât domnişoara lipseşte mai mult de la castel, cu atât mai mult i se va simţi absenţa. Angelica e încă o copilă naivă şi nu are idee ce efect are absenţa ei asupra admiratorului său. Dar, atâta timp cât sunt convins că rezultatul va fi acelaşi, nu contează cum procedează.

Angelica îl îndruma pe Prospero la trap de-a lungul unei alei pe care noroiul se uscase; la un moment dat, calul se opri în dreptul unei văi cam abrupte, făcând-o pe Angelica să se dezechilibreze puţin în şa. Armăsarul se uită neliniştit în jur, ridică capul, sforăi scoţând aburi pe nări. Angelica avea impresia că e speriat de ceva. Ciuli urechile şi începu să cabrize, înainte ca Angelica să poată auzi lătratul câinilor de vânătoare din depărtare. Amestecul de lătrături şi cornurile de vânătoare îl înnebuniseră pe Prospero, care murea deja de dorinţa de a ajunge în vale, unde se desfăşura vânătoarea. Cabră, se ridică de câteva ori pe picioarele dinapoi, de parcă şi dansai, rolindu-se în cercuri mici, dând fericit din cap şi nechezând scurt, ca şi cum ar fi dorit s-o convingă să traverseze câmpurile acoperite de noroi pentru a se alătura grupului de vânătoare.

— Uşurel, Prospero, cuminle băiatule, încercă ca să-l potolească, trăgând cu blândeţe de hăţuri, ştiind prea bine că dacă ar fi fost hotărât să o ia din loc, nimic nu I-ar mai fi putut opri, îl întoarse cu spatele la punctul dinspre care i se părea că vine zgomotul, dar Pospero se încăpătfna să se întoarcă la loc, cu urechile ciulite; era de

neclintit» iar urechile i se mişcau de parcă ar fi fost aripile unei păsări captive într-o colivie. Dându-şi seama că nu-l putea stăpâni, Angelica îl lăsă să preia comanda; Prospero cabră iar de câteva ori, apoi porni în galop în direcţia zgomotului. Peste câteva minute, se aşernu din nou tăcerea. Vulpea scăpase din calea ogarilor. Nu se mai auzeau lătratul Câinilor, cornurile de vânătoare, aşa încât Prospero se linişti, păşind acum la trap. Momentul acela de calm fusese însă prea scurt, pentru că, pe neaşteptate, Angelica auzi zgomotul de copite ce precedă apariţia a şase dintre membrii grupului de vânătoare care rămăseseră în urmă, depărtându-se de prietenii lor, în clipa aceea se auzi o voce stridentă de femeie, atât de stridentă încât numai cu ajutorul ci s-ar fi putut curăţa o piersică de coajă:

— Freddie, sunt sigură că ceilalţi au luat-o pe alt drum!

Angelica îi putu vedea acum pe cei şase călăreţi; bărbaţii purtau tunici roşii, iar femeile erau în costume elegante de vânătoare. Toţi se îndreptau spre ea ridicând nori de praf şi alergând nebuneşte bielele animale din care ieşeau aburi de transpiraţie, v

— Prostii… Ăsta e drumul bun! ripostă un bărbat slăbuţ cu un chipiu de mătase pe cap şi despre care Angelica bănui că ar fi acel Freddie căruia femeia i se adresase.

— Numai Dodo e de vină, fir-ar să fie! ţipă femeia cu glas ascuţit şi pe care, văzând-o.

Angelica constată că era foarte grasă, cam trecută şi cocoşase probabil sub greutatea ei un cal ales, pe măsura ei, pentru că arăta precum un dovleac.

— Ba nu e vina mea că aţi vrut să vă luaţi după mine în loc să-l urmali pe Maestru! râse din toată inima o tânără femeie, Dodo probabil. Eu am luat-o pe aici pentru că ştiam că e o scurtătură. De unde era să ştiu că între timp a răsărit în locul ăsta un lac?!

Femeia era tânără, doar cu doi ani mai în vârstă decât Angelica, şi călărea un armăsar solid, bălţat, cu pete gri, cu un piept la fel de lat ca un şemineu şi copite laie precum o tavă de ceai. Fata părea înaltă, puternică, era blondă, avea un nas lung dar chiar şi-aşa, cu chipul ascuns pe jumătate de pălăria specială şi de voal, Angelica putu vedea că avea o expresie atât de deschisă şi de jovială, atât de energică, încât emana un farmec aparte şi era extrem de atrăgătoare. Călăreţii se tachinau unul pe celălalt şi aproape ajunseseră în vârlul colinei înainte de a o observa pe Angelica şi de a se opri. Prospero ţâşni încrezător în spaţiul ce i se deschidea cu generozitate înainte, dând prilejul Angelicăi să-şi dovedească măiestria de jocheu.

— Dumnezeule mare! exclamă tânără pe nume Dodo, nu-mi vine să cred! Ăsta e Prospero? Nu se poate să mă înşel într-atât! Gura i se deschise într-un zâmbet de fericire şi îşi îndemnă calul să se apropie de Prospero.

— Chiar el! strigă Angelica prinzând curaj. Dar poate ar fi bine să nu vă apropiaţi prea mult,

nu ştiu cum reacţionează atunci când se află în compania altor cai!

— E-n regulă! Calul meu se numeşte Cally, iar el şi Prospero sunt prieteni vechi. Dodo se apropie destul de mult, pentru că ţinea să-i întindă mâna Angelicăi şi să facă cunoştinţă cu ea. Bună ziua! Eu sunt Dorothea Revelstoke. Angelica întinse şi ea mâna cât putu de râpede, de teamă să nu piardă controlul asupra hăţurilor mai mult decât era necesar. De îndată ce marele bălţat se apropie de el, Prospero se mai linişti puţin.

— Te rog să-mi spui Dodo, continuă tânăra. Toată lumea îmi spune aşa. Tu trebuie să fii Angelica! Nu te mira, lordul Greystone mi-a trimis o scrisoare prin care mă ruga să vină cu oaspeţii săi de la castel la balul dat de familia mea şi mă bucur că am ocazia să îţi spun personal că tu, unchiul şi mătuşa ta sunteţi oricând bineveniţi. Dodo îl privi lung pe Prospero şi dădu din cap fără a-i veni să creadă, larlă-mă că clipesc atât de tare, dar pur şi simplu nu-mi pot crede ochilor! Să fie acesta Prospero cel de odinioară? N-am crezut că voi mai vedea vreodată aşa ceva. Cum ai, reuşit să-l îmblânzeşli? l-ai turnat coniac în ovăz? Nu găsesc altă explicaţie! râse ea cu poftă. Angelica pufni şi ea în râs» vrăjită aproape instantaneu de simţul umorului pe care Dodo îl dovedea din plin. Aceasta se întoarse brusc şi făcu semn cu mâna în care ţinea cravaşa către ceilalţi, ai căror cai tropăiau neliniştiţi, agitaţi, pentru că îşi pierduseră răbdarea.

— Duceţi-vă înainte! Ie strigă ea. Vreau să vorbesc cu noua mea prietenă! Oricum, şi cu mine, şi fără mine, tot v-aţi rătăci, aşa că n-o să-mi simuli lipsa! CeilalU călăreţi începură să râdă, ridicară din umeri şi îndemnară caii în galop, trecând la distanţă foarte mică de Prospero şi, Cally, care păreau să blocheze aproape toată poteca. Prietenii lui Dodo trecură pe lângă ele zâmbind, bărbaţii ridicară chipiurile în semn de salut, iar femeile înclinară din cap, în timp ce Dodo făcea la repezeală prezentările, dând Angelicăi impresia că în faţa lor se desfăşoară un fel de paradă. Bărbaţii se roteau în jurul lor, femeile se legănau în şei, făcând-o să se simtă ca într-un caruscl la moşi, iar Dodo striga numele fiecăruia dintre ei, într-o atitudine de uşier, transformând tot acel spectacol într-o atmosferă de carnaval. Dodo râdea întruna, arăta cu cravaşa în direcţia celui prezentat, apoi îi rostea numele lungind sunetele, pentru a acoperi sunetul copitelor ce loveau pământul: „Bine, dragii mei: dânsa e Lady Angelica Winsford şi ei sunt, în ordine. Tubby Coffer (care avea scările şeii atât de sus încât fusese nevoii să îndoaie genunchii ascuţiţi în asemenea hal încât se aflau aproape la nivelul urechilor); Domnişoara Manwaring Puckctl (duduia care călăreşte calul – acela ca pe un pepene), Jimbo Jasper Bulirap-Guph (un bărbat cu capul în forma boabelor de strugure din soiul muşcat), Caroline Culpeper-Squill (o femeie deosebit de frumoasă şi deopotrivă de conştientă

de frumuseţea ei) şi dragul meu Freddie Bigalow! Rostind acest ultim nume.

Dodo îndreptă cravaşa spre tânărul ce ridicase chipiul şi ţâşnisc pe lângă ele ca o săgeată, aruncându-le un zâmbet generos şi trimiţând către Dodo un stol de inimioare din priviri, desigur. Dodo era amuzată până şi de propria ei exuberantă.

— Uite că ti i-am prezentat pe toţi! exclamă ea întorcându-se spre Angelica. Cam în goană, din păcate, dar data viitoare voi avea grijă să fac toiul pe îndelete. Dodo mai aruncă o privire rapidă grupului ce se îndepărta în goană, coborând în vale. Sper să-i găsească şi pe ceilalţi, altfel n-o să-mi iert niciodată faptul că i-am îndrumat pe alt drum! râse ea din nou, trăgându-şi răsuflarea. Mă bucur din suflet că vii şi tu la bal. Papa dă această receplie pentru logodna mea. Nu prea mă preocupa căsătoria, dar mama m-a avertizai că risc să rămân fată bătrână şi s-o supăr tocmai la bătrânele. Mai spune că dacă nu m-aş mărita, n-ar mai putea să scoată capul în lume, pentru că oamenii ar crede că n-a fost în stare să-mi găsească un sol pe măsura mea. Oricum, trebuia să mă mărit, fiind cea mai mare soră, pentru că altfel sora mea mai mică, Annabel, nu s-ar putea mărita nici ea şi i-aş frânge inima; e îndrăgostită lulea de un tânăr ofiţer de familie bună, iar mama spune că nu mai pot amâna nunta la nesfârşit, aşa că mi-a găsit un soi în persoana lui Freddie. L-ai văzul pe Freddie, da? strigă ea arătând cu cravaşa

în direcţia ultimului dintre călăreţii ce se îndepărtaseră deja destul de mult. El e cel cu tunică roşie şi cu chipiul acela strălucitor şi două urechi mult prea mari! Angelica vedea prea bine la cine se referea Dodo, dar, mai devreme, din unghiul din care îl privise pe Freddie, nu-şi putuse da seama că are urechi „mult prea mari”. Date fiind împrejurările, Angelica nu putu răspunde acestei remarci, care o interesa oricum mai puţin decât giumbuşlucurile pe care le făcea Prospero; se ridica pe picioarele din spate şi nu slăbea din ochi pe Cally. Angelica şi Dodo întoarseră caii pentru a coborî panta lină ce ducea în direcţia în care porniseră mai devreme ceilalţi călăreţi, ceea ce îl calmă puţin pe Prospero.

— Freddie e un adevărat mieluşel, mărturisi Dodo. Spune că mă iubeşte, dar zău dacă înţeleg de ce. Ţin foarte mult la el, desigur. Mama îl place pentru că e – folosesc cuvântul ci – tulburător de bogat, sau, mă rog, taică-său este. Tatăl lui a făcut avere cu dopuri de sticlă şi tot felul de maşinării, dar a vrut să se asigure că fiul lui va primi o educaţie aleasă, aşa că l-a trimis la Eton şi la Oxford – şi pot spune că s-a descurcat de minune. Pe de altă parte, bătrânul o înnebuneşe pe mama de fiecare dată când ne vizitează, pentru că nu ştie niciodată care tacâm la ce serveşte, dar mic nu-mi pasă. Eu cred că e foarte simpatic, mă face totdeauna să râd cu tot felul de povestioare şi cred că îi surâde ideea că fiul său se însoară cu o fală cu titlu, pe care, oricum, nu-l voi folosi. Mă voi

numi doamna Frederick Alphonse Bigalow. Vom locui într-una din casele pe care Papa mi le va oferi ca zestre şi vom avea o droaie de Jack Russcil-i. Iar Freddie spune că sunt liberă să fac ce poftesc după ce ne vom căsători.

Angelica o asculta pe Dodo, atentă din când în când la bucuria vădită a celor doi cai că se află alături. După câteva clipe întrebă:

— Cum se face că Prospero şi Cally se înţeleg atât de bine?

— A, da… n-aveai cum să ştii – caii ăştia se ştiu de ani de zile. Prospero a aparţinut lui Anthony Stanforth – Lord Anthony… Dar tu nici pe Anthony nu l-ai cunoscut. Mergea mereu la vânătoare cu Prospero. Eu am fost bună prietenă cu Anthony în copilărie, practic am crescut împreună, iar când el i-a dat armăsarului numele Prospero am fost foarte invidioasă că a fost în stare să dovedească atâta inteligentă în alegerea numelui. Cally vine de la Caliban, chicoti ea. L-am botezat aşa doar pentru a-i demonstra lui Anthony cât eram de deşteaptă şi de îndrăzneală Mama ar leşina dacă ar şti că am botezat calul după un personaj din Shakespeare care, după cum bine ştii, era un nespălat, locuia într-o peşteră şi era mânat doar de instincte primare! râse ea satisfăcută. Mămica mea nici măcar nu ştie că am citit ce a scris Shakespeare. Ea zice că e vulgar. Nu crezi că s-au instaurai nişte convenţii cam ciudate în legătură cu ceea ce le este permis fetelor să citească? Papa ştie cine a fost Caliban şi

e de părere că e un personaj foarte nostim. Dar n-ar admite niciodată ideea că eu am citit „Furtuna”, sau orice altă piesă. Dodo îl studie pe Prospero timp de câteva minute, apoi o privi pe Angelica cu ochi curioşi. Serios, continuă ea, spune-mi cum ai reuşit să-l îmblânzeşti pe Prospero? Nu a fost niciodată un cal uşor de stăpânit, dar de când Anthony a dispărut, calul ăsta parcă înnebunise. Cum de l-ai calmat?

— N-am făcut nimic deosebit – e doarmeritul lui. El e într-un fel stăpânul, el e cel care tine Irâiele. Eu nu sunt decât un călăreţ. Deodată, Angelica îşi aminti că unchiul ei şi contele îi vorbiseră despre moartea lordului Anthony. Se încruntă, întrebându-se dacă Dodo aflase despre ista.

— Aşa obişnuia să spună şi Anthony! spuse Dodo, de astă dată cu o voce ceva mai scăzută, pentru că amintirile o copleşiseră. O, apropo, adăugă ca eu obişnuita-i sinceritate, pentru că observase că un nor întunecase chipul Angelicăi, nu trebuie să-ţi faci probleme… am aflat despre… despre Anthony… ştiu că e… că e mort. Aseară Papa a primit un scurt bilet de la Greystone, prin care îl anunţa ce s-a întâmplat. Vocea i se subţiase dintr-o dală. E o tragedie care ne-a marcat pe toţi profund… în orice caz, reveni ea la tonul vesel de mai devreme, Anthony ar fi fost fericit să ştie că Prospero se bucură încă de libertate, de posibilitatea de a alerga în fiecare zi.

— Unii oameni spun că e greu de crezul că

Anthony şi-ar fi ucis fratele, îndrăzni Angelica să mai zăbovească asupra subiectului, împiedicându-l pe Prospero să o ia la fugă.

— Să-l ucidă! Dar cine ţi-a spus că a fost ucis? o întrebă Dodo cu voce din care răzbăteau deopotrivă ironia şi resemnarea. Moartea hatelui său nu putea fi decât un accident stupid! I'oti ne referim la această tragedie ca la un accident nesuferit. E singura explicaţie posibilă. Sigur că nu vom şti niciodată exact cum s-au petrecut lucrurile, dar bănuiesc că Anthony şi-a dat seama că nimeni nu-l va crede şi a fugit, conştient de faptul că orice ar fi spus în apărarea sa ar fi fost respins şi ar fi sfârşit în ştreang. El era moştenitorul direct al fratelui său, iar Papa susţine că orice juriu l-ar fi condamnat fără ezitare. Anthony era un băiat foarte istel şi, în multe privinţe, net superior Ducelui, care ar fi preferat să ducă o altă viaţă. Lui îi plăceau liniştea, cărţile. Era genul de şoarece de bibliotecă. E foarte plauzibil ca Anthony să fi luat acele bijuterii – eu i-aş fi urat din toată inima succes şi m-a frământat problema asta la vremea aceea. Dar Anthony nu era un Limpil. Era iute ca fulgerul la minte şi era perfect conştient de faptul că şi-ar fi irosii viaţa ascunzându-se, fugind, luând calea exilului. Pentru a supravieţui unui asemenea destin, e nevoie de mul li bani, aşa că probabil a pus mâna pe bijuterii şi… pe-aici ţi-e drumul!

În timp ce vorbea, Dodo clipea foarte des, pentru că lacrimile i se strecuraseră printre gene.

— Când eram mică, mă fascina. Era de o frumuşele rară. Câteodală mi se pare o nedreptate ca atâta frumuseţe să se concentreze într-un singur om, izbucni ea în râs. Mi-a frânt inima şi m-a dat uitării când aveam unsprezece ani şi şi-a îndreptat alentia asupra domnişoarei Stuart, învăţându-i poneiul să sară peste obstacole! Nu l-am iertat niciodată pentru asta, râse ea, uimită de propria ei naivitate. Mai târziu, când am crescuv mi-am dal seama că nu era femeie care să-l vadă şi să nu se îndrăgostească de el, în Londra, avea sule de admiratoare. Aşa că am pierdui orice speranţă şi m-am aruncat în braţele lui Freddie, şi-acum aflu că bietul Anthony a fost executat ca un tâlhar la drumul mare. E prea cumplit, prefer să nu mă mai gândesc la asta, spuse ea, ştergându-şi colţurile ochilor cu dosul palmei înmănuşate. Ceea ce nu mă miră e că şi-a găsit sfârşitul făcând un lucru care îi era caracteristic – adică ajutând ulii oameni… Papa spunea că a luptat pentru eliberarea sclavilor negri din America, în ciuda preocupărilor sale sportive, Anthony a găsit mereu timp pentru a intra în câte un bucluc, adăugă ea, părând oarecum stânjenilă. Ei, gala cu disertaţiile despre un bărbat pe care nu l-ai cunoscut! Cred că le-am plictisii îngrozitor.

Înainte ca Angelica să poată răspunde, Dodo schimbă subiectul, tocmai pentru a evita nişte amintiri dureroase, dar care îi erau pe de altă parte mai la îndemână. Dar, fiindcă subiectul o îndurera peste măsură, Dodo fu cât pe ce să

izbucnească în plâns, un plâns pe care, până la urmă, nu şi l-ar mai fi putut stăpâni. Trase adânc aer în piept şi spuse cu o veselie forţată:

— Te rog, anunţ-o pe Lady Avery că mama şi cu mine îi vom face o vizită înaintea balului, poate chiar mâine, dar în niciun caz la sfârşitul săptămânii, pentru că trebuie să plecăm la Londra, să-mi cumpăr o rochie. Nu găseşti că aspectul acesta, legat de toalete e cât se poate de obositor? Eu una prefer să mă distrez la vânătoare dacă să mă plictisesc iâcând conversaţie de salon. Am auzit că la curtea Franţei rochiile au devenit atât de largi încât e nevoie de două croitorese deodată, care să sica pe scaune, pentru a-ţi aranja o rochie! Trebuie să mă crezi pe cuvânt, pentru că am văzut asta cu ochii mei! Anul trecut am fost la Paris cu o prietenă de-a mea, Kitty Lawrence, lot aşa, pentru cumpărături. Kilty e măritată cu un conte francez. Aproape că era să mor de râs, dar mi-era teamă să nu o pun pe Kilty într-o situaţie penibilă, aşa că m-am stăpânit cât am pulul. A trebuit să stea în picioare în mijlocul atelierului, mare cât un hambar. Două lucrătoare şedeau pe nişte scaune foarte înalte ţinând în mâini nişte bete asemănătoare unor cozi de mătură. Au ridicat rochia cu aceşti pari, că altfel nu le pot spune pentru a o ajuta pe Kilty să se îmbrace. Kitty s-a băgat sub kilometri ăia de material. Jur că rochia avea douăzeci şi cinci de picioare în circumferinţă. Sunt convinsă că ai impresia că fabulez, dar e purul adevăr! Am văzul lotul cu ochii mei. Sper să

mă cunoşti mai bine. Angelica, şi-atunci îţi vei da seama că nu exagerez.

Angelica râdea, fascinată de exuberanţa lui Dodo.

— Te asigur că nu voi veni la balul vostru îmbrăcată într-o ţinută atât de extravagantă, spuse ea râzând cu lacrimi. Mătuşa Clarissa a dat dispoziţie să mi se pregătească o rochie şi îmi pun mari speranţe în ea.

— Ai noroc că ai o mătuşă atât de deşteaptă! Mama nu a fost niciodată atât de modestă încât să se gândească la faptul că o rochie poate fi croită şi acasă. De-aceea mă toi plimb de la Londra înapoi şi viceversa. Am încercat s-o conving să apeleze la serviciile doamnei Aider din Tunbridge să-mi facă o rochie, dar ea insistă să fie lucrată la Londra. „Trebuie să ţii pasul cu moda!" îmi tot repetă ea, râzând cu un dispreţ nelipsit lotuşi de afecţiune. Drept urmare, 4 m devenit sclava trenurilor. Detest plimbările astea, mai ales că tecului îmi face rău şi sunt convinsă că mama se simte la fel ca mine, dar e prea încăpăţânată. Se apleacă în scaun, ţine ochii strâns închişi şi spune „Mă odihnesc puţin" şi rămâne aşa până când trenul ajunge în gara London Bridge. Drept să-ţi spun, mi-e teamă să călătoresc cu trenul – mi se pare prea modern pentru mine – odată am mers cu trenul, era iarnă, iar vagonul din spatele nostru a luat foc, din cauza unor scântei de la locomotivă, nu ştiu, nu prea mă pricep la tehnică. Cert e că din cauza vitezei flăcările s-au răspândit. Spunând

acestea, Dodo începu să imite sunetul locomotivei, făcându-l pe Cally să se întoarcă imediat şi s-o privească neînţelegând despre ce era vorba. Caliban îşi privea stăpâna dispreţuitor, sforăi, apoi se întoarse cu spatele la ea, crezând-o probabil nebună. Expresia ce se întipărise pe faţa calului era atât de încărcată de înţelepciune, încât cele două fete izbucniră în râs. Cred că Cally vrea să-mi spună că a mai auzit povestea asta, râse Dodo, continuându-şi povestea. Cum îţi spuneam, flăcările s-au stins şi s-ar fi putut sfârşi totul catastrofal. Din fericire, noi n-am ştiut până în clipa în care trenul a făcut o haltă, iar focul a fost stins. A trebuit să coborâm din vagon, de teamă să nu ardem acolo de vii. N-am văzut nici măcar fumul care ieşea din vagon, pentru că vântul bătea în direcţie opusă celei în care mergeam noi, iar pasagerii din vagonul cu pricina au crezut că fumul, atât cât se vedea, era de la locomotivă. Trenurile sunt foarte noi şi nimeni nu ştie la ce se poate aştepta! Iar călătorii au crezut că e normal să iasă atâta foc pe coşul locomotivei. Am fi ars ca şobolanii acolo dacă nu se găsea cineva care să alarmeze controlorul. Când am ajuns la Londra, eram aproape leşinaţi. Atunci am sperat să o conving pe mama să nu mai călătorim cu trenul dar a fost imposibil. E ferm hotărâtă să meargă în continuare cu… dragonul acela pe şine. De fiecare dată îi spun latei că prefer să merg cu trăsura sau cu diligenta, el îmi dă aceeaşi replică: „Trebuie să ţinem pasul cu moda”. În acel moment, Caliban

căscă, de parcă în felul acesta ar fi vrut să protesteze împotriva sporovăielii stăpânei lui. Angelica şi Dodo se uitară uimite la el şi, aproape în aceeaşi clipă, pufniră amândouă în râs. Ei, ce zici de asta? se miră Dodo. Până şi Cally se plictiseşte. Iartă-mă! Te reţin, iar Cally o să-mi facă existenta imposibilă dacă îl privez de odihna binemeritată după partida de vânătoare.

— Dodo, nici nu ştii cât mă bucur că te-am întâlnit! îţi mulţumesc că mi-ai linul companie. Eşti prima persoană de vârsta mea pe care o întâlnesc după multă vreme. Mă bucur că am putut sta de vorbă.

— Vrei să spui că m-ai ascultat! îmi place să pălăvrăgesc vrute şi nevrute! Dar acum trebuie să-l ug. Trebuie să-i găsesc pe ceilalţi, altfel Freddie se va înfuria. Se plictiseşte de moarte când e nevoii să îl suporte pe domnul Bultrap Guph plângându-siJ de bătături şi de faptul că i-au degerai mâinile şi picioarele. Ne vedem în curând, mai spuse Dodo, zâmbindu-i Angelicăi şi făcând un mic semn cu mâna. Caliban o luă la fugă. Angelica îi urmări cu privirea cum se îndepărtează, pe poteca mărginită de copaci, până când nu-i mai văzu. Prospero ar fi vrut să o ia la fugă, să se alăture cailor ce galopau în vale, urmărind vânatul, sărind peste garduri şi şanţuri. Sări, cabră, punând-o pe Angelica în dificultate.

— Gala, gata băiele, încercă ea să-l liniştească, abia ţinând frâiele, făcând mari eforturi să-l întoarcă iar cu spatele la valea ce se

deschidea înaintea lor. Văzând că nu-l poate stăpâni şi că armăsarul nu face decât să se ridice pe picioarele dinapoi şi să se rotească pe loc. Angelica se aplecă pentru a-i vorbi la ureche. Prospero, nu pe acolo! îi şoptea ea cu blândele, conştientă de faptul că nu avea să realizeze nimic dacă îl brusca. Reuşi să îl întoarcă cu fata spre pădurea de fagi, de unde se zărea penajul unui fazan care, speriat la rându-i de vreo vulpe, s-a văzut luat prin surprindere de lipătul unei bufnite, trezită probabil din somn. Prospero ciuli urechile şi deodată porni la galop de-a lungul potecii mărginite de pădure, în direcţia în care îl îndemnase Angelica de la bun început. Bravo, băiete! spuse ea întinzând palma şi bălându-l uşurel pe grumaz, în timp ce el galopa cu mişcări elegante şi sigure în direcţia opusă grupului de vânătoare, alergând mai repede decât şi-ar fi dorit ea. Angelica era lotuşi atât de fericită că armăsarul răspunsese în sfârşit comenzilor ci, încât nu îi înirână clanul, lăsându-l să alerge în voie, în ritmul pe care şi-l dorea. Soarele era acoperit de nori; acrul proaspăt, în care se amestecau mirosul de pajişte crudă cu cel de pini, îi gâdila nările. Copitele lui Prospero se înfigeau cu siguranţă în pământul reavăn. Acum drumul era mărginit de ulmi. Printre copaci se vedeau piţigoii cu cozi lungi, care se agitau printre frunze, printre tufişuri, alarmaţi probabil de goana nebună a calului, dar atraşi, în acelaşi timp, cade un magnel de spectacolul oferit de cal şi călăreţ.

După vreo câteva sute de metri, poleea colea la stânga, spre un deal lin, dar Prospero ignoră întorsura drumului, luând-o prin surprindere pe Angelica; Prospero părăsi poteca şi sări peste un şant şi peste Irunchiul unui copac prăbuşit care bloca intrarea pe o polecă ce înainta în pădure.

— Prospero, râse ea, unde mă duci? îl lăsă să-şi urmeze nestingherit calea, iar calul încetini ritmul.

Abia intraseră în pădure, când Angelica avu impresia că auzise un iril ce ciocârlie, dar, ştiind că acestea nu erau păsări de pădure, îşi spuse că fusese doar o părere. Prospero părea că şchiopăta, mişcând cu greutate piciorul drept din fată.

— Ce-i băiete, ce-ai păţit? îl întrebă Angelica tare, obligându-l să rămână pe loc. Coborî din şa ţii se aplecă să vadă piciorul rănit. Te-ai rănit, sau li-a intrat vreo pietricică în copilă, îl întrebă ea, ca şi cum ar fi aşteptal şi un răspuns din partea lui.

Pe când era copilă, la Ickworth, Angelica îi înnebunise pe oamenii de la grajduri punându-le tot felul de întrebări referitoare la creşterea cailor, aşa că ajunsese la această vârstă ştiind aproape tot ce se putea şti despre cai. Aşadar, dacă problema ar fi fost o simplă pietricică, ar fi rezolvat-o pe loc, îl făcu pe Prospero să ridice piciorul, apucând uşor glezna şi sprijinindu-se în acelaşi timp de umărul drept al armăsarului. Examinând copita. Angelica nu văzu nimic în neregulă, aşa că o lăsă jos. Procedă la fel şi cu piciorul stâng, dar nici de data aceasta nu

constată nimic. Întorcându-se la piciorul drept, îl ridică din nou şi începu să cureţe copila cu singura unealtă ce o avea la îndemână, o agrafă de păr, suficient de rezistentă.

Era foarte concentrată asupra a ceea ce făcea, iar Prospero dădea dovadă de foarte multă răbdare, când auzi o voce în spatele ei şi tresări speriată.

— Şi-a pierdut cumva copila?

Vocea neaşteptală o surprinse şi mai tare. Cu toate acestea, nu se întoarse, curălind mai departe potcoava. Fiindcă cel ce vorbea părea un bărbat educai. Angelica era sigură că nu putea fi decât unul dintre prietenii lui Dodo, cu care tocmai făcuse cunoştinia, aşa că nu se sinchisi prea tare.

— Cred că i-a intrat o piatră în potcoavă, dar nu-mi dau seama unde e. Cred că a intrat destul de adânc în copită» spuse ea, fără să-şi ridice privirea.

— Poate eu am mai mult noroc… dacă-mi permiteţi, îngăduiţi-mi să vă ajut, o rugă bărbatul, politicos.

Prospero se plictisise deja să ţină piciorul suspendat în aer, îşi cam pierduse echilibrul şi devenise o mare povară în mâinile fragile ale Angelicăi. Lăsând piciorul jos şi oftând de oboseală, Angelica acceptă cu plăcere oferta străinului.

— Chiar vă rog să mă ajutaţi, v spuse ea, dar fraza rămase suspendată în aer, în faţa ci nu se afla nicidecum un călăreţ îmbrăcat în tunică roşie,

aşa cum se aşteptase, ci un ţigan înalt, bine făcut, ce ţinea frâiele unui roib negru ca smoala, cu pielea strălucitoare. Purta haine obişnuite, o ţinută aproape convenţională, dar avea ceva specific spaniol în ele, ceva ce le făcea inconfundabile, în loc de cravată purta o eşarfă de bumbac. Chipul îi era umbrit pe jumătate de borurile largi ale pălăriei. Hîî… da, vă rog… spuse Angelica, înţepenită de uimire.

— Cred că noi doi ne-am cunoscut deja, vorbi el, înainte ca Angelica să aibă timp să-i studieze trăsăturile şi, scoţându-şi pălăria se înclină politicos, făcând o reverenţă demnă de un muşchetar. Sper că îngerul meu păzitor se simte bine astăzi.

În faţa ei se afla Gitano – străinul pe care îl cunoscuse la han. Angelica era mută de uimire. Apariţia lui bruscă şi dispoziţia excelentă în care părea să fie o surprinseseră în mod plăcui. Nu putea încă să vorbească, dar îşi acoperi faţa cu palma înmănuşată, încercând să-şi ascundă râsul pe care nu şi-l putu stăpâni.

— Dumneata erai! exclamă ea, râzând încă. Nu-mi vine să cred! De multe ori m-am întrebat dacă ai reuşit să scapi cu bine de oamenii aceia de la han, iar acum mă bucur din toată inima să constat că ai avut noroc. Ce cauţi prin părţile astea? Eşti încă în primejdie?

— Ce de întrebări! N-ar fi mai bine să ne ocupăm deocamdată de calul dumitale? zâmbi el evaziv şi, priponind calul său de un copac, se

îndreptă spre Prospero.

— Nu! Te rog, aşteaptă! spuse Angelica, amintindu-şi cât era de nervos armăsarul. Poate ar fi mai bine dacă nu te-ai apropia de el. Nu e foarte sociabil şi e foarte imprevizibil.

— Nu ştiai că ţiganii cunosc tot felul de formule magice pentru a stăpâni animalele periculoase? o întrebă el, scoţând o bucăţică de zahăr din buzunar şi oferind-o lui Prospero de la o distanţă de un braţ. Prospero pufni de câteva ori, întinse grumazul şi apucă bucala de zahăr, apoi, nechezând fericit, se apropie de Gitano şi începu să împingă cu capul în buzunarele lui, pretinzând încă o dovadă de prietenie din partea lui. După ce mai scoase câteva cubuleţe de zahăr din buzunar, Gitano bătu uşor grumazul armăsarului, /unbind. Eşti un adevărat monstru, îi şopti el la ureche.

Văzându-l pe sălbaticul Prospero îmblânzit dintr-o dată, mult mai uşor decât reuşise ea la început. Angelica avu o a doua mare surpriză.

Remarcabil! Ce-i dai acolo? Pare a fi zahăr, întrebă ea curioasă, privind cu ochi increduli pe Prospero, înghiontindu-l pe Gitano eu bolul, blând ca un mieluşel.

— Este ceva făcut de nomazi, din zahăr, topit într-un fel de ceai de plante şi amestecat cu un sirop, abia după ce lichidul s-a răcit. Ierburile nu sunt fierte prea mult, ca să-şi păstreze aroma. E ca şi cum le-ai conserva în zahăr, îi explică el, întinzându-i şi ei o bucăţică. Arc aromă de mentă, dar farmecul vine din incantaţiile magice pe care

ţigăncile le rostesc stând aplecate asupra ceaunului în care fierbe amestecul ăsta, pentru a-i da puteri speciale.

Angelica îl privea cu mare atenţie, neştiind dacă să-l creadă sau nu, dar lot ce văzu fu un zâmbet ştrengăresc ce-i lumina toi chipul.

— Formula magică e ţinută în mare secret de nomazi, continuă el, iar cailor le place la nebunie dulcele ăsta, de fapt, poţi să vezi şi dumneata. Prospero îl înghiontea în continuare, uitându-se la el cu ochi pe care numai caii îi au atunci când vor ceva, cerând şi alte bucăţi de zahăr, dar* văzând că nu mai are sorţi de izbândă, se întoarse spre Angelica şi nu o lăsă până când aceasta nu renunţă la bucăţica ei. De teamă însă ca Prospero să nu o trântească la pământ – neştiindu-şi adevărata forţă – Gitano îl luă de hăţuri şi îl opri pe loc. Atunci Angelica avu timp să se uite cu mai mare atenţie la mâinile lui; pielea părea foarte delicată şi doar foarte puţin bronzată dă soare. Erau mâinile unui om muncitor, erau mâini puternice şi ferme, dar, în acelaşi timp, nu păreau nici pe departe mâinile unui om de rând. Omul acesta era o enigmă vie, gândi ea, studiindu-i acum faţa; ochii lui o fixară preţ de-o clipă, iar ea avu sentimentul că Gitano era în stare să-i citească gândurile. Avu tendinţa de a-i ocoli privirea, sau măcar de a spune ceva, orice, dar până la urmă descoperi ceva odihnitor în ochii lui, aşa că nevoia de a rosti amabilităţile convenţionale îi dispăru pe loc. Pe undeva, avea

sentimentul că îl cunoaşte de o viaţă întreagă. Tăcerea ce se aşternuse între ei nu era stânjenitoare, se priveau cu o oarecare lăcomie şi cu curiozitate. Până la urmă, Gitano sparse tăcerea.

— Nu crezi totuşi că trebuie să vedem ce are sălbaticul ăsta? râse el.

— A… da… îţi mulţumesc, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată, ca şi cum ar fi fost trezită din transă, având impresia că pare o gâsculiţă. Se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să se ocupe de Prospero.

După ce îi studie piciorul drept. Gitano îl duse până la poteca ce împărţea o porţiune de pădure, apoi înapoi, concentrându-se asupra mişcărilor armăsarului. Angelica stătea deoparte şi urmărea fascinată scena, pentru că nu văzuse pe nimeni dintre cei de la castel având o legătură atât de strânsă, de specială cu calul pe care toţi îl ştiau drept un animal dificil. Venind cu Prospero lângă ea, Gitano îi spuse:

— Se pare că l-ai vindecat deja. Nu îmi dau seama ce-a avut. Văd că merge foarte bine. Luă amândoi caii de frâie, ducându-i la pas, având-o pe Angelica de cealaltă parte. Porniră să se plimbe prin pădure.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat, spuse ea, cu toate că nu îşi revenise pe deplin din uimire. Spune-mi, te rog, mai eşti urmărit de oamenii aceia?

— Nu, mi-au pierdut urma, spuse el vesel.

Cred că toiul a fost o neînţelegere şi aş fi putut rezolva asta fără probleme.

Angelica îl privea neîncrezătoare. Cunoştea atât de puţine lucruri despre el, dar era sigură de un anumit aspect: acela că nu dădea doi bani pe propria lui siguranţă, ceea ce ei îi dădea un motiv de îngrijorare.

— Ei bine, sper că vei fi în siguranţă de-acum încolo şi că nu vei risca inutil. Mă miră şi mă îngrijorează faptul că dai atât de puţină atenţie propriei tale persoane.

Că nu vei risca inutil. Mă miră şi mă îngrijorează faptul că dai atât de puţină atenţie propriei tale persoane.

— Dar ce pericol m-ar putea pândi? o întrebă el, zâmbind uşor ironic. Ştiu că asupra mea veghează un înger păzitor.

— Nu vrei deloc să fii serios, râse Angelica, dând din cap dojenitoare. Nu vrei să-mi spui totuşi cum te cheamă?

— Prietenii mei nomazi îmi spun Ursari.

— Ce nume exotic! Ce înseamnă?

— E un nume foarte vechi dat ţiganilor care se ocupau cu îmblânzirea urşilor; ei călătoresc dintr-un loc într-altul, având alături urşi pe jumătate îmblânziţi, dresaţi uneori să facă tot felul de giumbuşlucuri, dar să ştii că în orice clipă pot deveni periculoşi şi-şi pot ataca stăpânii. Prietenii mei spun că sunt ca un om care-şi petrece viaţa în compania unui urs furios. Se opri în loc şi, uitându-se în depărtare, râse clătinând încetişor

din cap. Zău că n-am ce să-ţi explic, mai spuse el.

— Asta vrea să însemne că, în drumurile tale, porii mereu asupra la câte o povară primejdioasă, uneori imprevizibilă? îl întrebă ea cu ochii măriţi de curiozitate, fără să-şi dea seama că ceea ce făcea ea acum se numea indiscreţie.

Gitano se uită în ochii ei, făcând pentru o clipă, apoi mută privirea în altă paric, de teamă să nu fie tentat să spună prea multe. Chipul ei exprima atât de multă inocentă, încât era irezistibilă. Ochii ei îl urmăreau în permanentă, încercând să citească dincolo de trăsăturile sale marcate de seriozitate. Gitano smulse o crenguţă dintr-un copac, cu gesturi absente, apoi, fărâmând-o în palmă, lăsă bucăţile să cadă pe jos. După câteva minute, se auzi râsul lui parcă autodispreţuitor şi găsi de cuviinţă să-i vorbească iar.

— Angelica, sunt sigur că ai acasă, atârnate în şifonier, o pereche de aripioare de îngeraş.

— Ce idee! râse şi ea, protestând, dar redeveni imediat serioasă. Am să te întreb altceva, poate de dala asta îmi vei răspunde. Cum de ai ajuns tocmai aici?

— Ţiganii cu care călătoresc se întorc în fiecare an în aceste locuri, începu el să-i explice, în timp ce se plimbau. Cam în perioada asta trec pe aici în drum spre şi de la târgul de cai din Cumbria. Pământurile astea le sunt cunoscute ca-n palmă.

— Vai, trebuie să fie foarte interesant să

cutreieri lumea în felul acesta! bătu ea din palme entuziasmată. Dar cum i-ai cunoscut pe aceşti nomazi? Din câte ştiu, trăiesc în comunităţi foarte mici şi închise.

— E o poveste mai lungă, dar... o să ţi-o spun, totuşi. Când eram mic, m-am întâlnit întâmplător cu un ţigănuş care îşi rupsese piciorul căzând de pe cal şi se împotmolise într-o mlaştină. El reuşise să se salveze cum-necum, dar calul era în mare primejdie de a se îneca. L-am ajutat să îşi elibereze picioarele din hamuri şi a început să-şi facă drum prin noroiul acela înşelător, dar norocul a fost că era un cal deştept şi nu a intrat în panică. Până la urmă, l-am ajutat pe băiat să se întoarcă la tabăra de ţigani şi acolo i-au îngrijit piciorul. Apoi, am început să mă duc des pe-acolo să văd cum îi mai mergea băiatului şi-aşa ne-am împrietenit şi am devenit ca fraţii. Trebuie să ştii că trăiesc într-un cerc foarte restrâns şi închis, e greu să le câştigi încrederea, dar o dală ce ai reuşit să ţi-i apropii, capeţi în ei nişte prieteni pe viaţă. Au un cod al onoarei foarte riguros, pe care îl respectă cu stricteţe, şi pot spune că întrece în rigurozitate multe legi din ţările în care am călătorii. Eu am ales viaţa atât de nomad în momentul în care m-am plictisit de lumea în care trăiam, sau mai bine zis când societatea s-a plictisit de mine. Duceam o viaţă patronală de o singură regulă „câştigă şi cheltuieşte” care nu se potrivea prea bine unui om de condiţia mea, fără pic de avere. Găsesc că ţiganii sunt mult mai cinstiţi şi de nădejde decât

persoanele ce-şi spun „onorabile spuse el, accentuând ultimul cuvânt cu o nuanţă de ironic.

În timp ce se plimbau, Angelica îşi dădu seama că până atunci nu-l văzuse decât în întuneric. Acum vedea că, în momentele în care trăsăturile îi erau relaxate, maxilarul lui puternic şi obrazul ce purta câteva cicatrice abia vizibile îi dădeau o notă arogantă, dar atunci când ochii lui negri erau animaţi, privirea lui emana o oarecare căldură care dădea celui ce era privii un sentiment de linişte. Era la fel de relaxat ca totdeauna, motiv pentru care Angelica nu se temuse niciodată în prezenta lui, nici măcar în prima lor întâlnire.

De când cutreieri lumea împreună cu ţiganii?

— Cam de un an. Până atunci nu-mi vedeam prietenii nomazi decât din când în când, atunci când treceau pe la… când veneau în nord, unde locuiam eu.

— Cât de mult le invidiez! exclamă ea, descoperind o buturugă lată şi aşezându-se pe ea să se odihnească. Ochii îi străluceau de surescitare, închipuindu-şi viaţa de ţigan. Trebuie să fie grozav să poţi călători oriunde îţi place, oricând pofteşti, fără să depinzi de cei din jur.

— Mmda… răspunse el după o oarecare ezitare, e adevărat că ai nenumărate avantaje, dar de multe ori lânjesc după un acoperiş deasupra capului şi un foc bun în cămin, la care să mă încălzesc, şi un cuier pentru pălării, în care să-ţi atârni pălăria la sfârşitul zilei, cu gesturi automate, zise el, legând amândoi caii de un copac

şi aşezându-se lângă ea, pe buturugă.

— Înţeleg ce vrei să spui, pentru că, să fiu sinceră, nici cu nu-mi amintesc cât de mult a trecut de când n-am simţit că am cu adevărat o casă căreia să-i aparţin, murmură Angelica. Părinţii mei au murit când eu eram foarte mică şi, cu toate că mai am vagi amintiri despre casa în care locuiam împreună cu ei, eram totuşi prea mică să înţeleg adevărata semnificaţie a unei case care să fie a ia în adevăratul sens al cuvântului. E minunat sentimentul ăsta de apartenenţă. Mi-am petrecut aproape toată viaţa în casele altor oameni. Grozav mi-ar plăcea să am şi eu un loc pe care să-l pot numi „al meu"! Cred, însă, că acele caravane, cu căruţe vopsite – doamne, ce frumoase erau! – seamănă foarte mult cu o casă. Iar dacă te plictiseşti de priveliştea pe care o ai de la fereastră sau nu-ţi mai plac vecinii, poţi oricând să te muţi în alt loc, adăugă Angelica, zâmbind mai mult pentru sine.

— Tu ai vorbit acum numai de avantajele vieţii de nomad, spuse el calm, adăugând însă ceva mai sec: Să ştii că femeile duc o viaţă foarte dură. Muncesc foarte mult şi niciodată nu au siguranţa că bărbaţii lor se vor întoarce teferi la tabără la sfârşitul zilei, pentru că viaţa în sălbăticie e imprevizibilă şi uneori foarte violentă. Dar, trebuie să recunosc, e o viaţă foarte plină de atracţii, adăugă Gitano, nedorind să o dezamăgească prea tare.

— Eu acum trebuie să plec la Londra, începe

sezonul, oftă ca într-o atitudine filosofică şi o să-mi pierd timpul pe coridoarele palatului, aşteptând să fiu primită de către Regină. Tonul ei devenise acid. Va trebui să zâmbesc domnilor cure vor dansa cu mine şi mă vor călca pe picioare sau îmi vor vărsa, din greşeală, limonada pe mănuşi –, voi muri de inaniţie pentru că însoţitoarele noastre vor fi atât de captivate de partidele de whist încât nu vor avea timp să mai ajungă şi în saloanele unde se va servi masa. Cel puţin aşa am auzit de la alţii că se întâmplă în timpul Sezonului, râse ea amuzată, în comparaţie cu el, viaţa de ţigan e mult mai avantajoasă. Râsul ei vesel umplea pădurea asupra căreia plutea.

Gitano râdea văzând-o atât de fericită.

— Trebuie să mărturisesc că am cunoscut ambele feluri de viaţă, am trăit printre ţigani, iar modul tău de a privi Sezonul Londonez mi se pare foarte sănătos. Descrierea a fost cât se poate de exactă, înclin chiar să cred că viaţa de şatră îţi oferă incomparabil mai multe satisfacţii, spuse el, glumind doar pe jumătate, pentru că, într-adevăr, îi dădea dreptate, în orice caz, reluă el pe un ton din ce în ce mai vesel, parcă ai pomenit ceva de nişte însoţitoare sau doamne de companie… Se uită în jurul lui pentru a se asigura că nu-l mai aude nimeni. Fiindcă lot veni vorba, nu ştiu dacă e bine să te vadă cineva în compania unui străin, singură, în pădure. Ar fi mai bine să le întorci acasă.

— Da, ai dreptate, răspunse Angelica tristă.

Eu am făcut o înţelegere cu unchiul şi mătuşa mea, ca, atâta timp cât stau cu ei să le respect dorinţele, deşi uneori am impresia că regulile sunt cam stricte. Mătuşa mea ar fi, într-adevăr foarte, dezamăgită dacă i-ar ajunge ceva neplăcut la ureche, ştiu şi cu… Poate dacă părinţii mei ar mai fi trăit, aş fi fost la fel de superficială şi de răsfăţată ca oricare altă fată de vârsta mea. Dar, prin natura împrejurărilor – simţindu-mă obligată să mulţumesc pentru tot ceea ce mi se oferă – mă simt la fel de obligată să nu ies din cuvântul mătuşii mele, al cărei soţ îmi este tutore. E un preţ mult prea mic pentru tot ceea ce au făcut pentru mine şi nu doresc să le creez probleme, încerc din răsputeri să le fiu pe plac. Deşi sunt foarte ataşată de unchiul şi mătuşa mea, nu ştiu de ce am în permanenţă senzaţia că sunt tolerată în casa lor, doar dintr-un sentiment de responsabilitate faţă de o rudă săracă. Ridică din umeri şi se încruntă uşor. Sunt convinsă că cine mă aude vorbind aşa zice că sunt nerecunoscătoare, mai ales cine ştie câte au făcut ei pentru mine. E cumplit! se revoltă ca, fără a se abţine să zâmbească. Cred că te-am plictisit de moarte cu sporovăiala mea. Dacă ăsta este un exemplu de conversaţie de salon, atunci nu m-ar mira să fiu dată afară din toate casele din Londra! Te rog, scuză-mă că am fost aşa pisăloagă. Angelica era acum un pic ipocrită, pentru că, în adâncul sufletului, se admira pentru sinceritatea de care dăduse dovadă, împrăştiind aceste

gânduri bine ascunse atâta vreme unui om pe care abia îl cunoştea. Văzându-l că zâmbeşte, continuă: „Dumnezeule, n-am vorbit cu nimeni atât de mult până acum, şi e prima oară când vorbesc despre acest subiect! exclamă ca şi mai surprinsă pentru că bunul simţ îi cerca să se simtă stânjenită, sentiment care era departe de ea în acele clipe. Apoi avu în faţa ochilor amintirea visului aceluia atât de real. Se îmbujora la fată, apoi se întoarse cu spatele la el, pentru a-şi ascunde emoţia. Sper că nu vei crede că sunt o prostuţă.

— Dimpotrivă, Angelica, mă simt onorat că ai considerat că îmi poli vorbi cu atâta sinceritate. Asta înseamnă că mă consideri deja un prieten, adăugă el cu căldură în glas. Acum trebuie să te întorci acasă, o îndemnă el, nu prea convins. Se ridică, îi oferi braţul şi o ajută să se ridice şi ca Desfăcu hăţurile lui Prospero şi îl aduse lângă ea, lăudându-l. Ai un cal grozav, îl admiră el.

— Nu e al meu – a aparţinut cuiva care, din nefericire, a murit. Se numea Lord Anthony.

— A, da… Parcă locuia la Castelul Cranleigh. Am auzit povestea lui ciudată. Toată lumea care trece pe-aici o aude. Oamenii nu vorbesc decât despre asta.

— Foarte trist…

— Mda… Din câte am auzit, a meritat pedeapsa pe care a primit-o.

— De ce spui asta? ripostă Angelica, luată prin surprindere de accesul lui pe care îl considera nedrept. La început nu-i făcuse impresia

unui om i aţa să arunce cu piatra.

— Cred că s-a făcut vinovat de multe lucruri… inclusiv de prostie. Se spune că era un iresponsabil şi un puturos.

Angelica simţi nevoia să ia apărarea acelui nefericit. Studiind lata lui Gitano, constată că expresia era încă marcată de bunătate, dar, dincolo de suprafaţă, sesiză o nuanţă pe care nu o putu pătrunde.

— Nu ştiu cum de poţi vorbi atât de urât despre un om mort şi mai ales despre un om pe care nu l-ai cunoscut vreodată! răbufni ea cu o patimă ce o surprinse şi pe ea însăşi. Tot ce ştiu este că acest armăsar superb, care e foarte inteligent şi foarte generos, i-a aparţinut şi, deşi e singura mea legătură cu Anthony, sunt convinsă că era plin de calităţi. Ştii ce se spune, cum e stăpânul, aşa e şi calul.

— Ai o inimă prea bună şi eşti prea încrezătoare. Cândva vei avea de pierdut din cauza asta. O privea acum de sus, cu un zâmbet dispreţuitor pe buze; pe neaşteptate, îi cuprinse mijlocul şi o puse în şa, pe spinarea lui Prospero.

Angelica apucă hăţurile; se simţea jignită în adâncul sufletului şi roşise sub imperiul nervilor. Până la urmă, însă, pufni în râs.

— Eşti un bărbat foarte misterios! M-ai scos din sărite şi m-ai făcut să iau apărarea unui om pe care nu l-am văzut în viaţa mea!

Îl mângâie pe Prospero pe grumaz, urmând exemplul lui Gitano. După câteva clipe, acesta

ridică privirea spre ea.

— Îmi pare rău că le-am enervat, se scuză el. Numai că eu consider viaţa atât de preţioasă, încât îmi pierd repede răbdarea şi nu am nicio înţelegere faţă de cei care nu-i văd adevărata valoare.

— Crezi cu adevărat că lordul Anthony a fost un puturos, aşa cum susţin alţii?

— Păi, dacă atâta lume spune asta, de ce n-am crede?

— Ştiu şi eu… Vocea i se înmuie. Mângâia absentă capul armăsarului. Cu toate acestea, mi-o imposibil să nu respect memoria unui om care a reuşit să îmblânzească un cal atât de dificil cum e Prospero şi să-i pună în valoare calităţile.

— Ai dreptate, la fel simt şi cu, zâmbi Gitano, recunoscând înţelepciunea din vorbele Angelicăi.

— Vezi? spuse ca, după o clipă de gândire, realizând că aceste vorbe aveau de fapt un dublu înţeles. Nu eşti chiar atât de înverşunat cum ai vrut să pari la început.

— Umilul tău servitor, se jucă el, aplecându-se într-un gest politicos, dar urmărindu-i reacţia cu coada ochiului şi fu încântat să constate că replica lui avusese efectul scontai: Angelica râdea cu poftă.

— Tu nu poţi fi niciodată serios până la capăt?

— Nu, domniţa mea, viaţa e prea scurtă să o complicăm cu atitudini grave. Orice zi, orice oră trebuie savurată la maximum.

— Ai dreptate şi tocmai de aceea trebuie să mă grăbesc, îi întinse mâna, iar el îi reţinu câteva momente degetele delicate în palma sa puternică. Angelica simţi căldura mâinii lui prin ţesătura mănuşii. La revedere, îşi luă ea rămas hun, îndemnându-l pe Prospero pe potecă, spre marginea pădurii. Se uită peste umăr, pentru a-l mai vedea o dală pe Gitano, dar acesta dispăruse.

10

Când Angelica se întoarse la castel, imediat înainte de lăsarea întunericului, la grajduri fuseseră aprinse lămpile cu gaz, aruncând umbre înfricoşătoare pe pereţi. Binstead, grăjdarul şef, o ajută să bage calul în cuşca lui, pregătindu-l pentru noapte, iar Angelica nu plecă de-acolo până când lui Prospero nu i se aduse şi o pătură peste culcuşul de paie şi o porţie zdravănă de orz.

Părăsind grajdul. Angelica trecu pe lângă depozitul în care erau ţinute şeile, harnaşamentele, nutreţul pentru cai, hamuri de toate felurile atârnate de tavan; depozitul era luminat de o lampă cu petrol, ascunsă într-o nişă din perete. Ghemuit lângă lampă, înfăşurat în saci de pânza, pe care îi folosea acum pentru lustruirea şeilor, Titus muncea din greu, concentrat asupra unui capitol dintr-o carte veche purtând titlul „Almanahul lui Whitaker”. Depozitul era impregnat cu mirosul săpunului folosit la lustruirea harnaşamentului, iar şeile erau aşezate

frumos, pe suporturi strălucind de curate ce erau. După cum arătau, fuseseră lustruite de curând. Angelica se opri în pragul uşii şi îl privi câteva clipe în tăcere. Părul blond îi cădea pe ochi; stătea turceşte şi citea cu mare interes cartea jerpelită pe care o ţinea în poală; buzele i se mişcau încet, în încercarea de a citi cât mai corect cuvintele. Tocmai repeta pronunţarea cuvântului „eclipse”, când ridică ochii. Văzând-o în uşă, zâmbi. Se ridică imediat în picioare, fericii şi tulburat în acelaşi timp.

— O! Domnişoară! N-am ştiut că eraţi aci, exclamă el, privind-o timid, mutându-şi ochii de la ea la podeaua prăfuită şi înapoi. Era fericit că o vede.

Bună scara, Titus. Ce mai iaci?

— Bine, domnişoară, mulţam de întrebare.

— Deja ai uitat cum mă cheamă? îi zâmbi ca apropiindu-se de el şi aşezându-se pe o băncuţă.

— Nu, domnişoară, numa că, vedeţi, dacă m-aude cineva şi mă ceartă? O să zică că sunt încrezut, se bâlbâi el, stânjenit.

— Înţeleg. Nu vreau să ai necazuri din pricina mea. Faţă de ceilalţi o să fim foarte politicoşi, nu-i aşa, domnule Titus?

Băiatul râse auzind cum i se adresase Angelica. Aceasta era impresionată de seriozitatea de care dădea dovadă Titus şi de încăpăţânarea cu care respecta protocolul. Cu toate acestea, natura lui de copil învinse, iar el începu să râdă.

— Domnule Titus, vino şi şezi lângă mânc,

vreau să te aud cum citeşti.

Titus ţâşni cu o repeziciune uimitoare spre banca pe care stătea Angelica, deschise cartea cu mişcări încete, dădu câteva pagini, apoi îşi drese glasul. Citea acum un pasaj dintr-un manual de agricultură, poticnindu-se la fiecare cuvânt mai pretenţios, dar Angelica îl ajută, explicându-i sensul acelor cuvinte pe care el nu le cunoştea.

— Titus, citeşti foarte bine pentru un începător, îl lăudă ea după ce băiatul termină fragmentul. Citeşti aproape la fel de bine ca orice băiat de vârsta ta.

— Mulţam, domnişoară! exclamă el entuziasmat. Să ştiţi că am citit mult în fiecare zi, numa că n-am eu atâta timp cât aş vrea.

— Ştiu asta. Dar domnul Park te-a ajutat foarte mult. Vei să îmi mai citeşti ceva?

Titus mai dădu câteva paginicu mare repeziciune, până când găsi două pasaje despre bolile porcilor, pasaje ce conţineau cuvinte foarte greu de pronunţai, pe care, deşi ar fi reuşit să le citească, nu le înţelegea sensul. Tocmai se pregătea să înceapă să citească, când un val de aer rece inundă încăperea, făcându-i să ridice privirile.

În uşă, înalt cât o turlă de biserică, era Hibbard. Purta o manta groasă şi atât de lungă încât aproape că îi ajungea la glezne, făcându-l să pară de două ori mai înalt decât era în realitate. Văzându-l pe Hibbard, Titus se sperie îngrozitor, închise cartea şi o ascunse în cutele cămăşii, apoi

se ridică pe picioare, împleticindu-se. Se uita numai în jos, iar Angelica observă că-şi frământa, neliniştit, degetele.

— Bună seara, Înălţimea Voastră, o salută Hibbard cu un zâmbet viclean. Ochii săi peste care pleoapele căzdeau neconirolal se fixaseră asupra lui Titus, ca ochii unui vultur ce-şi urmăreşte prada. Hai, băiete, du-te de-aici! Ştii că servitorii de casă nu au ce căuta aici, la grajduri. Du-te unde tf-e locul! Hibbard blocă complet uşa şi-i lăsă prea puţin loc lui Titus să treacă, dând Angelicăi impresia că vede un şoricel strecurându-se printr-o gaură prea strâmtă. Titus dispăru fără să mai rostească niciun cuvânt, fără să mai întoarcă o singură privire spre Angelica. Intrase în panică. Angelica se întrebă ce făcuse Hibbard vreodată de băgase spaima în băiat şi să încruntă la el în timp ce se ridică în picioare! dispreţuia din adâncul sufletului. Detesta atitudinea lui arogantă şi comportamentul lui autoritar» care nu se potrivea deloc unei slugi. Se întrebă dacă Hibbard nu băuse cumva.

— Băiatul ăsta, spuse Hibbard, nu-şi prea cunoaşte lungul nasului. Ba mai mult, e leneş şi are o imaginaţie prea bogată. Ca să vezi, învaţă să citească! Să ştiţi că stăpânul meu, lordul Greystone, n-o să vă mulţumească pentru că îl încurajaţi.

Angelica păli de furie, dar era mai bine decât să roşească pentru că în felul acesta expresia chipului ei o ajuta mai mult să pună la punct un

servitor arogant.

— Cred că există o singură slugă aici care nu-şi cunoaşte lungul nasului şi ăla eşti tu, Hibbard, căzu replica de gheaţă a Angelicăi, biciuindu-i urechile, în ceea ce mă priveşte, sunt sigură că stăpânul tău arc lot dreptul să-şi exprime liber opiniile, iar dacă domnia sa ţine să-mi comunice poziţia faţă de Titus, mi-o va transmite personal. Nu-i lipseşte elocinţa, în niciun caz. Aşa că le-aş ruga să nu mai vorbeşti în numele stăpânului, tău şi să faci bine să te dai la o parte din uşă ca să pot trece.

Fără a scoate un cuvânt, Hibbard se supuse poruncii ei, dar nu în loialitate. Nu făcu decât să facă un pas în lateral, lăsând capul aplecat într-o parte, urmărind-o cu acelaşi zâmbet de rău augur întipărit pe buze. Angelica trecu pe lângă el de parcă ar fi trecut pe lângă o reptilă şi fugi de-acolo cât putu de repede.

O dală intrată în casicl, constată, mulţumită.

Că, deşi pierduse ora ceaiului, ajunsese la vreme pentru a se putea pregăti pentru cină. Ceea ce însemna că nu trebuie să suporte compania contelui decât în timpul mesei. Ziua aceea fusese atât de plină de neprevăzut, întâlnise oameni atât de interesanţi şi de plăcuţi – Dodo. Gitano, micul Titus – oameni cărora le plăcea să o considere prietenă şi cu care putuse sta de vorbă. După o zi aproape perfectă, întunecată doar de apariţia lui Hibbard, i se părea destul de suportabil să fie amabilă cu Greystone în timpul cinei, mai ales că

alături de ea aveau să fie şi unchiul şi mătuşa ei.

Soarele începuse să răsară, aruncând raze purpurii deasupra copacilor ce se întindeau dincolo de parcul principal al castelului Cranleigh; pe o pajişte alăturată, sute de vaci bălţate fuseseră scoase la păscut. Angelica ajunsese deja la grai: duri. Binstead, încă buimac de somn, cu cămaşa ieşită din pantaloni, abia se dăduse jos din pat iar acum îl înşeua pe Prospero, bombănind în barbă că fusese nevoit să se trezească atât de devreme.

Străbătând călare vastul domeniu Cranleigh, Angelica fu plăcut impresionată de frumuseţea fermei şi pădurii din apropiere, care păreau foarte bine administrate şi îngrijite. Până la urmă, ajunse în sat, care însemna, de fapt, o stradă lungă, prăfuită, mărginită de-o parte şi de cealaltă de căsuţe mici din cărămidă şi ţiglă, cu ferestre în stil georgian, unele dintre ele zăbrelite, pe care se odihneau jgheaburi de flori şi plante decorative şi, din loc în loc, câteva narcise înflorite înainte de vreme.

Era un sătuc micul, cu căsuţe cochete, îngrijite, iar acoperişurile zdravene, care împiedicau elementele naturii să strice rostul caselor, reprezentau, de fapt» emblema unei proprietăţi care fusese, generaţie după generatic, condusă cu generozitate şi mult suflet. Doar din loc în loc se mai vedea câte o ţiglă căzută, sau câte o porţiune de stuc roasă, dar asta numai din cauza recentelor probleme ivite la Cranleigh în

ultimul an, ce trecuse de la moartea Ducelui şi până la instalarea contelui Greystone acolo.

Lucrătorii de la castel, ocupaţi acum cu treburile gospodăreşti, îşi scoaseră pălăria când o văzură trecând pe stradă; câţiva dintre ei se uitară lung în direcţia ci mai ales după ce-l recunoscură pe Prospero.

Angelica descoperea pe zi ce trece cât de inteligent era acest cal; o dovadă a inteligentei animalului era faptul că, indiferent cât de mult s-ar fi îndepărtat de castel, Prospero găsea mereu drumul spre casă. La întoarcere. Angelica îl lăsa mereu să preia comanda.

Acum, ajunsese pe un vechi drum despre care se spunea că dăinuia de pe vremea romanilor, mărginii de ambele părţi de arbuşti înalţi; acum, drumul era acoperit cu un strat moale de iarbă. Părea nesfârşit. Avu imediat certitudinea că Prospero recunoscuse drumul pentru că pornise într-un galop descătuşat, aşa că avu grijă să nu îi stăvilească clanul. Nu-şi putu retine un hohot de râs văzând cât era de fericit fiind lăsat să alerge liber în aerul proaspăt de dimineaţă, ce promitea o nouă zi superbă. Prospero era neobosit, însă Angelica începuse să respire ceva mai greu din cauza efortului. Totul i se părea ca o vrajă. Dodo avusese dreptate! Cine mai putea prefera rochiile largi şi crinolinele când pe lume existau plăceri mai mari; nimic nu se putea compara cu o cursă în galop, simţind vântul în faţă. Călărea de aproape două ore, fără oprire, când în faţă li se deschise un

drum public, pe marginea căruia se afla o piatră pe care erau marcate cuvintele „Ashford – 10 mile”.

— Doamne, atât de mult ne-am îndepărtat?! vorbi ea tare”, pentru a fi auzită de Prospero, mângâindu-l pe grumaz. Asta numai pentru că alergi parcă te-ar urmări cineva! risc ea. O luară înapoi la pas şi, după cum era soarele aşezat pe cer, îşi putu da seama că era încă destul de devreme în acea dimineaţă. Probabil că lordul şi Lady Avery luau încă micul dejun. Nu mai trecu mult şi ajunse la o fundătură, convinsă că s-a rătăcit. Prospero, însă, cunoştea drumul. Soarele era din ce în ce mai generos, iar păsările umpleau văzduhul. Lebedele zburau spre nord; stoluri mari de grauri, ce se adunară la un moment dat într-un nor compact înnegrind cerul, zburau dintr-un loc în allul al cerului, la distanţă; cintezoii şi piţigoii se ciondăneau în ramurile de deasupra capului Angelicăi. Iar tufele de arbuşti erau însufleţite de suflul blând al vântului şi de agitaţia păsărilor de tot felul. La acea oră din dimineaţă, păsările îşi hrăneau puii şi întreaga natură părea mai trezită la viaţă ca oricând, în jurul ei, Angelica vedea o orchestra cu pene, fără dirijor.

Odihnit şi răcorii după această scurtă plimbare, Prospero porni la trap şi nici de data aceasta Angelica nu încercă să-i stăvilească energia. Realiza faptul că Prospero cunoştea zona foarte bine şi era fericită să-l lase pe el să o conducă. Ajunseră la o răscruce; în stânga, un

drumeag îngust, ce traversa câmpia; la dreapta, o cărare destul de largă, ajungând la o mică pădurice. Prospero o luă pe drumul ce ducea în pădure. Copaci bătrâni, înalţi, fără frunze, noduroşi, cu trunchiuri şi ramuri extrem de groase, stăteau ca nişte străji de-o parte şi de alta a drumului, scrutând parcă pajiştea din vale. Pământul reavăn era acoperit cu un strat moale de frunze rămase acolo din toamna ce trecuse; ici-colocâlc o lula de ferigă se irezea după un somn lung de iarnă, ivindu-se printre frunzele putrezite. Razele soarelui îşi făceau loc printre crengile neînfrunzile. Liniştea pădurii era spartă din când în când de ciripitul păsărilor şi de sunetul îndepărtat, insistent al ciocănilorilor. Deodată. Angelica auzi o voce chiar în spatele ei, în urechea dreaptă.

— Îngerii s-au trezit foarte devreme în dimineaţa asta…

Angelica se întoarse imediat în direcţia din care venea glasul şi începu să râdă; exact la nivelul ochilor, cocoţat pe o creangă solidă, masivă a unui copac, cu picioarele atârnând în jos, era Gitano. Imediat după aceea, se lăsă pe spate, aducând mâinile sub” cap, de parcă ar fi fost instalat comod, pe o canapea. Chipul lui frumos, luminat de râs, era scăldat de razele călduţe ale soarelui.

— Sper că nu te-am speriat, mai zise el, ridicându-se într-un cot. Nu-i aşa că e o dimineaţă superbă? Vorbea foarte firesc, ca şi cum ar fi avut

obişnuinţa acestor conversaţii, purtate din acea poziţie înaltă”.

Angelica continua să râdă. Prospero începu să sforăie, derulat şi fericit, ridicând capul şi încercând să-l vadă mai bine pe locatarul din copac.

— Sunt mai mult surprinsă decât speriată, recunoscu ea râzând şi bătându-l uşor cu palma pe Prospero, pentru a-l linişti.

— O dimineaţă ca asta le face să te convingi că viaţa merită trăită, nu-i aşa? o întrebă el absent, jucându-se cu un mugure ce-i cădea chiar pe faţă.

— Da, adevărul e că ador dimineţile. Deşi îmi dau seama că sunt egoistă într-un fel, prefer să mă trezesc foarte devreme, ca să mă pot bucura în linişte de primele ore ale zilei.

Un nor întunecă chipul lui Gitano şi acesta făcu o mişcare ca şi cum s-ar fi pregătit să plece de-acolo, deşi ştia prea bine că asta nu se va întâmpla.

— Vrei să plec… să te las singură?

— Nu, te rog! îl opri Angelica, ridicând o mână. N-am vrut să mă înţelegi greşit. Voiam doar să spun că sunt foarte puţini oameni pe lume care ştiu într-adevăr să guste această perioadă a zilei. Majoritatea sunt prea grăbiţi ca să-i observe farmecul.

— Da, e nevoie să fii foarte relaxat pentru a te aşeza liniştit într-un loc şi a privi cum se naşte o zi.

— Întotdeauna am fost de părere că numai atât de devreme poli vedea păsările bucurându-se de libertate, libere să facă tot ce vor, spuse Angelica privind fericită în jur, odihnindu-şi ochii în verdele crud al pădurii, mângâială de căldura soarelui, înveselită de cântecul păsărelelor. Gitano îi zâmbea. Cilindrul argintiu care făcea parte din costumaţia de călărie era înclinat într-o parte, acoperind cocul blond; ochii ei albaştri străluceau în mod deosebit prin voalul alb de dantelă fină ca borangicul. Angelica avea un fel toarte direct de a-l privi şi de a i se adresa, în clipa aceea îşi dori ca distanta dintre ei să nu fie atât de mare; iar ea, cu toate că nu văzu nici cel mai mic semn în privirea lui Gitano, detectă iceeaşi tristeţe pe care o citise acolo din prima scară, pe vapor. Gitano rupse din nou tăcerea:

— Ai gândit vreodată despre păsări aşa cum vorbeşte despre ele poetul? Ascultă: „A firii suflete ferice / Ce-n vesel zbor se-nalţă / Peste păduri, meandre şi-nflorite văi / Ce dulciuri şi alese fructe gustă, / Dar uit-a cere lordului de-i voie”.

Angelica căzu pe gânduri, studiind chipul lui grav, apoi se întrebă dacă nu cumva îi asemăna pe ţigani păsărilor care veneau şi plecau după cum le era voia, trăind într-o lume fără graniţe – în lumea tuturor şi a nimănui dispreţuind nevoia de a cere cuiva voie.

— E din Roxve, nu-i aşa? îl întrebă ea cu glas blând.

Luat prin surprindere de cunoştinţele ci,

(îitano începu să râdă, cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Inima Angelicăi tresări de teamă că

Gitano s-ar fi putut răni, dar, când îl văzu că se ţine strâns de creangă şi râde în continuare, o copleşi şi pe ea bucuria deşi nu înţelegea ce îl amuzase atât de mult.

— Scumpă domnişoară, spuse el înl-un târziu, ştergându-şi lacrimile după o portic bună de râs, e ceva pe lumea asta pe care să nu-l ştii? Dacă mai aveam vreo îndoială până acum în privinţa ta să ştii că mi-ai spulberat-o. Eşti trimisă din ceruri!

Sunt convinsă că orice fată care a mers la şcoală a auzit de Rowc! insistă ea.

— Tot ce se poate. Dar tu ce crezi, Rowc a avut dreptate în privinţa păsărilor? Sunt chiar „suflete ferice”?

— Sunt, pentru că sunt cele mai neobişnuite creaturi, răspunse ea, poate prea afectată. Pol zbura, îşi pot construi singure cuibul, cântă şi se pot ridica până la cer. Ce poate fi mai mult de atât?

— Asia poate însemna oare că ele sunt de l api ramura aristocratică a vieţuitoarelor? o provocă el, zâmbind.

— Dimpotrivă! Aristocraţii firii sunt foarte mult legaţi de pământ, trăiesc în realitatea imediată, concretă, se şirul legaţi de sol, şi, prin natura împrejurărilor, dispun de prea puţin timp pentru a se putea bucura de cânicc… cu atât mai puţin pol zbura. Mic mi se pare că păsările se aseamănă mai degrabă cu ţiganii.

— Ai dreptate, o încuraja el, privind-o dus pe gânduri, păsările şi nomazii se aseamănă foarte mult… dar nu uita că păsările sunt foarte fragile şi vulnerabile. Ele sunt puternice doar atunci când se unesc în stoluri, aşa cum fac vrăbiile care doar împreună înfruntă o cioară. Pe chip i se citea nedumerirea, înţeleg din vorbele tale că nu ai o simpatie prea mare Tată de aristocraţi. Eşti cumva o anarhistă? o întrebă el în glumă, reuşind s-o facă să râdă.

— Nu tocmai, dar mă gândesc de multe ori că în lume se petrec prea multe nedreptăţi şi că puţinii aleşi de soartă să se bucure de bunăstare şi putere, au totuşi anumite responsabilităţi fată de coi umili şi ar trebui să se gândească mai puţin doar la propria lor fericire. Uneori, cei bogaţi nici nu realizează cât de generos a fost destinul cu oi, decât după ce pierd lotul. Angelica simţi că i se pune un nod în gât, pentru că, pe măsură ce vorbou, îşi amintea de soarta părinţilor ei. Simţi nevoia să fie sinceră cu bărbatul din ia ta ci, aşa că adăugă: Când vorbesc aşa să ştii că mă gândesc în primul rând la experienţa tristă prin care au trecut părinţii mei, care au pierdut totul. Gitano citi în ochii ei că o amintire intimă îi năpădise acum gândurile. Ar fi vrut să-i îndindă o mână, sau să găsească o cale prin care să îi alunge tristeţea.

— Poate că toţi nobilii ar trebui să schimbe rolurile cu majordomii şi servitorii lor, măcar timp de o lună, pentru a-şi da seama cât de norocoşi au fost?

Angelica pufni în râs, imaginându-şi-l pe lordul Avery servindu-l pe majordom la masă şi dojenit de ceilalţi servitori că nu le-a pus destul sos la friptură.

— Ce idee! Mi s-ar părea totuşi cam prea crudă experienţa!

— A. Deci nu eşti o anarhistă până-n pânzvle albe! Măcar sunt liniştit că nu vei ridica o mică revoltă la castelul Cranleigh.

— Oh, n-ai glumi aşa dacă ai cunoaşte ce se petrece în casa aceea, redeveni ea serioasă. După părerea mea, e o reşedinţă respectabilă, oamenii sunt drăguţi acolo, nici nu vreau să mă gândesc că acolo s-ar petrece ceva rău. Mull timp acel castel a fost îngrijii cu mare dragoste.

— Mă mir că vorbeşti aşa, se încruntă Gitano, iar gura i se strâmbă într-un mic rictus. Am auzit că deşi e foarte mare şi pricopsit, e destul de comun ca aspect, nu are nimic ieşit din comun.

— Poate că vei râde de mine, dar trebuie să le întreb ceva: ai avut vreodată sentimentul că intri într-o casă care e înzestrată cu suflet? Asupra căreia bântuie un spirit care transcende în lot şi în ţoale? Angelica îl văzu zâmbindu-i cu căldură şi încercă să-i înţeleagă reacţia. Vezi? Ştiam eu c-o să râzi.

— Dar nu râd deloc! îmi amintesc doar de un loc asemănător pe care îl descrii tu acum şi unde cred că m-am simţit exact cum spui tu. Era un loc foarte special. Dar pe-alunci eram prea preocupat de alte lucruri ca să-mi dau seama că avea o inimă

ce dădea viaţă, ce dădea un anumit specific obiectelor şi oamenilor ce trăiau acolo. Şi chiar de mi-aş fi dat seama, tot nu puteam să spun în cuvinte. Uite că mi-ai dat de gândit. Dacă voi avea vreodată ocazia să mai trec printr-un asemenea loc, mă voi gândi la ceea ce mi-ai spuse

— Deci înţelegi?

— Mai mult decât îţi imaginezi! răspunse Gitano, dându-i feţei o dispozile hună.

— Acum, stimate domn, se alintă ca, dacă nu sunt prea impertinentă, v-aş întreba de ce staţi cocoţat în copac?

— Pentru că îmi place. Nici nu-mi pot imagina un loc mai confortabil. Nici nu te uzi din cauza pământului umed şi rece şi eşti mai aproape de soare. Dar, ca să-ţi dau un răspuns sincer, zâmbi el enigmatic, mărturisesc că aşteptam pe cineva.

În tot acest timp. Prospero frământase pământul în copite. Auzind ultimele cuvinte ale lui Gitano, ridică capul şi ciuli urechile. După câteva secunde, auziră şi ei destul de clar zgomot de copite tropăind pe potecă, ceea ce-i făcu pe amândoi să întoarcă ochii spre direcţia din care se auzea tropăitul, în depărtare, printre copaci, Gitano şi Angelica văzură o trăsură deschisă, trasă de o pereche de cai roibi în mare viteză. Caii erau mânaţi de un surugiu în livrea, în spatele lui, în trăsură, Angelica nu văzu decât două pălării elegante, de damă, ale căror panglici fluturau în vânt. Deasupra pălăriilor înflorate, se ridicau două umbreluţe din mătase, viu colorate. Prospero

începu să freamăte de bucurie văzând roibii şi se ridică o dată pe picioarele dinapoi. Angelica trebui să fie foarte atentă pentru a-l ţine cât mai pe marginea drumului şi pentru a evita o ciocnire.

Vizitiu! Opreşte! strigă una dintre femei în momentul în care trăsura îi depăşi, iar Angelica recunoscu vocea lui Dodo. Caii rămaseră pe loc, dar Angelica, văzând-o pe prietena ei, aproape că nu o mai recunoscu. Cu o zi în urmă, Dodo fusese îmbrăcată într-un costum de călărie din lână groasă, dar acum era cufundată de tot într-o rochie vastă, cu crinolină, din mătase viu colorată, care se asorta de minune cu pălăriuţa veselă. Scumpă Angelica! strigă ca entuziasmată. Ce noroc! Tocmai ne îndreptam spre castel, mergem să o vizităm pe Lady Avery! Şi pe tine, desigur! Am bănuit eu bine că s-ar putea să nu te găsim acasă! Nu prea ai stare! Dodo râdea şi tipa, de parcă ar fi fost încă la o partidă de vânătoare, hăituind vânatul.

— Nu vorbi aşa de tare, Dodo dragă! o mai temperă cealaltă femeie care, deşi părea destul de vârstnică, avea trăsături delicate şi destul de frumoase. Angelica bănui că era mama lui Dodo şi, dat fiind faptul că fata era blondă şi avea pielea ca laptele, îşi mai spuse că probabil îi semăna tatălui ei. Lady Revcisloke îi aruncă fiicei ei o privire dojenitoare. Ce faci, nu mă prezinţi prietenei tale? râse Lady Revelstoke, deschizând evantaiul şi începând să îşi facă vânt, privind-o pe Angelica cu multă curiozitate.

— Mama, aceasta este cea mai nouă şi cea mai grozavă prietenă a mea, Lady Angelica Winsford… Angelica, ţi-o prezint pe mama mea, Lady Revelstoke.

După ce schimbară obişnuitele formule de salut, Angelica ridică braţul, în intenţia de a-l prezenta şi ea pe Gitano.

— Daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă cu… Atât putu spune, şi rămase cu mâna ridicată în aer. Creanga de copac era goală. Se roti în şa, nedumerită» scrutând pădurea. Gitano dispăruse.

Dodo şi Lady Revelstocke se uitau încremenite la ea.

— Ce spuneai, dragă Angelica? o întrebă bătrâna privind-o cu ochi uimiţi şi întrebându-se dacă tânăra din fata ci nu ca cumva o excentrică, la fel ca majoritatea prietenelor lui Dodo. Pentru că Lady Revelstoke era de părere că fiecăruia dintre ele îi lipsea câte o doagă.

— A… nimic. Tocmai mă întrebam dacă… dacă aţi observat ce frumos cântă cintezoii ăştia, dar văd că au zburat.

— Aha! deci asta făceai când am apărui noi! se entuziasmă Dodo. Vorbeai cu păsările! Te-am văzut de departe, dar să mă trăsnească dacă mi-am dat seama cu cine vorbeşti în copac! Nu-i uşa că e drăguţă, mămico? Angelica e chiar mai îndrăgostită de viaţa la ţară şi de natură decât sunt eu! LJile că vorbeşte până şi cu păsările!

— Dodo! o puse maică-sa la punct. Ce-i limbajul ăsta?

Angelica îi zâmbea doamnei, cam stânjenită, convinsă că femeia, în ciuda zâmbetului îngăduitor pe care-l afişa, o credea nebună.

— Mda… Cred că e un lucru minunai să le înţelegi cu vieţuitoarele, afirmă Lady Revelstoke. Plus că nu faci nimănui niciun rău! Am impresia că eu şi Angelica ne vom înţelege de minune! Nu-i aşa, fetiţo? Nu vrei să călăreşti alături de trăsură o bucată de drum, ca să mai stăm de vorbă? Dă-i drumul, Brent! Vizitiul biciui caii, iar aceştia porniră la pas. Angelica îi urmă. Spera ca acum, o dală ce se depărtau de pădure, subiectul legat de păsări să fie uitat, dar Lady Revelstoke continua să vorbească întruna, ca o moară stricată.

— Da, da! se bucură ca ca un copil, luând o scamă de pe mănuşa din piele de căprioară. Să vorbeşti cu cintezoii – ce idee grozavă! Şi ce ocupaţie inofensivă. Uite, aşa îmi place, nu ce fac prietenele tale, dragă Dodo. Zău, confundă modernitatea cu excentricitatea, spuse ea, îngustând ochii şi privind-o mai atent pe fiică-sa. Odată, Dodo a adus o prietenă de-a ei de la Londra – fiica lui Lady Flitwell – care era de-a dreptul înnebunită după tirul cu arcul şi îi obliga pe toţi, cât era ziulica de lungă, să tragă la linia, în grădină – dar nu numai la linia, ci în toate direcţiile, până când Lord Revelstoke, soţul meu, a fost nevoit să pună capăt acestui joc stupid, având în vedere că ţoale exemplarele noastre cele mai reuşite de raţe sălbatice fuseseră pur şi simplu masacrate! Imaginează-ţi, scumpa mea, am fost

nevoiţi să mâncăm săptămâni întregi numai rată! Mă îngrijorează foarte tare ideile pe care tinerelul le are în ziua de azi.

Angelica o privi pe Dodo, să vadă dacă povestea mamei sale e confirmată sau infirmată, dar, din râsul acesteia, deduse că istoria nu era o invenţie. După o conversaţie cât se poate de agreabilă, Angelica înţelese că Prospero îşi pierduse răbarca şi nu-l mai putea stăpâni. Se plictisise de mersul la pas, aşa că Angelica 1 u nevoită să-şi ceară scuze, să mulţumească lui lady Revelstoke pentru invitaţia la bal şi să-i spună că aştepta cu nerăbdare scara cu pricina. Apoi, ţinându-se bine în scări, îl îndemnă pe Prospero să alerge, kisându-l să se desfăşoare în voie.

În drum spre castel, Angelica îşi aminti că trecuse pe lângă un mic izvoraş ce răsărea dintr-o stâncă şi, abătându-se pe acolo, se opri să se odihnească. Izvorul se marca într-un mic bazin, care se revărsa peste marginile cursului prea îngust. Angelica descăleca, se lăsă în genunchi şi, făcându-şi palmele cupă, bău apa rece şi proaspătă. Mai jos de ca Prospero îşi umezi buzele în apă, stropind în jur şi distrându-se grozav, fiind cât pe ce să o ude pe Angelica din cap până-n picioare. Râzând, fala încercă să-l îndepărteze de apă, dar pe urmă, dându-şi seama că oricum nu va pleca de-acolo până nu se va sătura, îl lăsă mai departe să se joace, asigurându-se însă că haturile erau prinse de şa, pentru a nu se uda sau a i se încurca între picioare.

Se aşeză pe o movilită moale, şi începu să mănânce ce îi pregătise bucătăreasa. Mirosea a iarbă grasă, a pământ umed. Soarele îşi arunca razele blânde pe pământ. Pentru prima oară în decursul şederii ci la Cranleigh, avea un sentiment de linişte desăvârşită. Atât ca întâmplări îi tulburaseră existenta modestă, încât era foarte aproape de o confuzie totală. Atenţiile nedorite ale lordului Greystone, Hibbard, servitorul lui antipatic, toată bârfa în legătură cu crima de-acolo, discuţiile despre moarte, broşa cu diamant, purtarea soţilor Avery – toate acestea fuseseră prea mult pentru că Se întinse pe perna de iarbă moale, privind cerul pătat de norişori albi, în sfârşit, îşi găsise pacea deplină.

În mintea ei prindea contur un alt gând, păstrai acolo, neştiut, făcându-se simţii doar rareori. Sosise momentul ca el să iasă la suprafaţă, să i se acorde atenţie. Acum îşi dădea cu adevărat seama de liniştea şi siguranţa pe care le simţea în compania acelui bărbat. Gitano îi apărea de prea multe ori în cale ca să mai fie doar cântâmplare. Era un om fermecător, o făcea să râdă, dar ceva mai mult o făcea să îi dorească prezenţa. Pe de altă parte, avea sentimentul acul că-i scapă ceva esenţial în legătură cu el. Dar îşi amintea că şi Greystone fusese foarte drăguţ cu ea la început, foarte plin de spirit, însă fusese nevoie de un singur gest necontrolat ca ea să-şi schimbe total părerea despre el: atunci când îl biciuise pe Prospero, la grajduri, îşi dăduse arama pe faţă. Cu

Gitano, însă, lucrurile stăteau altfel. Poate că el ducea într-adevăr o viaţă mai mult decât modestă alături de nomazi, dar asta nu-l scădea cu nimic în ochii ei. Mai presus de toate era bunătatea lui, de care nu se putea îndoi.

Îşi aminti cu inexplicabilă claritate întâlnirea lor de la han, toate gesturile, toate replicile, ceea ce o tulbură şi mai mult. Cum de avea atâta încredere într-un bărbat urmărit? într-un fugar? în clipa aceea îşi aminti cu călărapiditate dispăruse acesta la sosirea lui Lady Revelstoke. Probabil că ducea o existenţă destul de dubioasă dacă nu dorea să aibă de-a face cu oameni pe care nu-i cunoştea. Şi mai mult o deruta gândul că tocmai oamenii în care ar fi trebuit să aibă mai mare încredere – anume unchiul şi mătuşa ei, ş, e purtau ciudat, făcând-o să-şi piardă siguranţa în preajma lor. Tulul se întorsese cu susul în jos.

Văzu un şoim rolindu-se deasupra văii în care ajunsese şi îi urmări zborul; ajungând la concluzia că era prea greu de urmării, vru să-şi ia ochii de la el. Era pentru prima oară când reuşea să se relaxeze deplin. Parcă deodată nu mai existau nici amintiri, nici gânduri care să o frământe. Doar ea şi natura, ştia ce avea de făcut de acum încolo, atunci când devenea prea preocupală: să facă un efort de voinţă, pentru a se desprinde, fie şi pentru câteva minute, de realitate, îi era dor de copilărie; lumea adulţilor i se părea ca o mare agitată, pe care eşti nevoii să o străbaţi fără hărţi şi fără busolă. Mergi acolo unde te duce curentul.

Nu dorea să întârzie la cină, dar n-ar fi vrut să ajungă nici la ora ceaiului, căci astfel ar fi fost obligată să-l suporte pe Greystone. Aşa că se hotărî să se îndrepte spre micuţa capelă, al cărei turn se vedea în zare, printre copaci, pe o colină în apropierea castelului. Prospero era încă plin de energic, în ciuda efortului îndelungat pe care îl depusese, dar Angelica se resimţea deja. Bisericuţa era construită din piatră, iar curtea îngrijită era înconjurată de un zid toi din piatră. Doar mormintele stricau, prin natura aranjamentului şi orientării lor, ordinea din curtea bisericii, care era şi cimitir în acelaşi timp. Pietrele de mormânt erau aplecate şi uncie dintre ele aveau o vechime de două sute de ani. Păşind uşor pe lângă zidul bisericii, Angelica văzu o siluetă adusă de spate, furişându-se hoţeşte pe o uşă aproape intrată în pământ, aproape de baza bisericii. Nu putu vedea decât că era îmbrăcat în negru şi purta o căciulă din blană de castor, cam roasă, îl obligă pe Prospero să se oprească şi văzu că omul acela pune un sac pe umeri. Să fi fost vorba de un hoţ? Omul se întoarse cu fata la ea şi Angelica înţelese că era vicarul. Cu toate acestea, considera că omul acela se purta cam ciudat pentru un vicar, îl urmări cu privirea şi văzu că traversează aleea pietruită, către poarta cimitirului, făcută din lemn de stejar. Era un bărbat în vârstă, cu părul complet alb; uşor adus de spate, omul se ajuta în mers de un baston gros, de culoare neagră. Se întoarse brusc şi o văzu;

Angelica observă că ochii lui străluceau precum ochii unui spiriuuş. Se opri, o strigă, dându-i bineţe.

— Bună ziua! Ai venit tocmai la timp! Angelica îşi înfipse călcâiele în burta lui Prospero, pentru a se apropia de poartă, curioasă să afle ce dorise vicarul să spună de fapt. Pe măsură ce că se apropia, omul repeta aceleaşi cuvinte, ba mai mult, o îndemna să-l urmeze, îşi aranjă sacul greu pe spate, apucă mai bine bastonul şi porni grăbit pe potecă, în vale. După câţiva metri, se întoarse să vadă dacă Angelica îl urma. Nedumerită, aceasta coborâse din şa şi, trăgându-l pe Prospero de hăţuri, păşi în urma bărbatului.

— Hai mai repede, fată dragă, striga el, făcându-i semn să se grăbească, trebuie să ajungi la timp pentru a lua ceaiul, nu-i aşa?

Ceai?! O ceaşcă fierbinte de ceai era bine venită într-o zi de primăvară timpurie. Ideea îi surâdea.

— O, da, răspunse ea. Vă mulţumesc, părinte! Angelica îl ajunse în sfârşit din urmă. Daţi-mi voie să mă prezint.

— Ştiu cine eşti, fată dragă, o întrerupse el, fala care vorbeşte cu cinlezoii! Ochii lui străluceau exprimând o blândă viclenie, ceea e o făcu să râdă. Eu sunt domnul Compton, vicarul, continuă el. Domeniul Cranleigh e parohia mea. Dar cred că ţi-ai dat singură scama de asta.

Angelica îşi dăduse, desigur, scama, pentru că bărbatul purta un guler alb şi o haină neagră,

din siofă groasă de lână. Merseră repede până la casa în care locuia domnul Compton, în timp ce acesta vorbea întruna.

— Normal că te iniţtebi de unde ştiu că vorbeşti cu vietăţile, dar nu e nimic extraordinar în asta. Dimineaţă am făcut o vizită mătuşii tale, iar acolo erau şi Lady Revelstoke şi fiica dumneaei.

„Dumnezeule", îşi spuse Angelica, „probabil toată lumea o să creadă că sunt nebună, toţi cred că vorbesc cu păsările".

— Domnule vicar, să ştiţi că nu am obiceiul să…

— Nu trebuie să-mi explici nimic, copila mea, o întrerupse el. E o faptă demnă de toată lauda, crede-mă, de toată la-u-da să încerci să te apropii de creaturile Domnului, silabisi el.

O anumită strălucire din ochii lui o l acu pe Angelica să se întrebe dacă acesta era serios sau nu. Oricum, simţi că începe să roşească. Peste câteva secunde, însă, uită de propria ci timiditate observând că vicarul se cocoşase de tot sub povara sacului.

— Vreţi să vă ajut să duceţi sacul? Măcar lăsaţi-mă să-l leg de şaua lui Prospero.

Vicarul se întoarse fulgerător să se uite la cal, scăpând sacul din spinare.

— Deci ăsta e într-adevăr Prospero, cum am auzit! A trecut atâta vreme de când nu l-am mai văzut, încât nici nu l-am recunoscut. Un animal superb. Vicarul îi dădu absent Angelicăi bastonul

ca să îl ţină până desface el sacul. Scoase de-acolo un morcov proaspăt şi atât de frumos încât părea desenat, îl rupse în trei, luă o bucată şi, ţinând-o în palmă, o întinse calului. Acesta o mirosi bănuitor înainte de a o lua, dar până la urmă cedă tentaţiei şi înfulecă lacom şi celelalte două bucăţi, în timp ce-l hrănea pe Prospero, domnul Compton se întoarse spre Angelica, vorbindu-i de parcă o cunoştea de când lumea.

— Ţin legumele şi proviziile într-o criptă din curtea bisericii, pentru că e mai răcoroasă decât pivniţa mea. Şi le păstrează foaie bine peste iarnă. Strânse sacul la gură, îl aruncă înapoi pe umăr, luă bastonul din mâna Angelicăi şi porni mai departe.

Angelica zâmbea în sinea ei. Vicarul era cu siguranţă un personaj neconvenţional, un om practic, în pofida ciudăţeniilor care îl caracterizau probabil, îi plăcu de îndată ce îl cunoscu. Dar, apropiindu-se de casa acestuia, o fulgeră un gând.

— Să ştiţi ca nu cred că pot lua ceaiul cu dumneavoastră. Mi-e teamă să-l las pe Prospero singur.

— Fii liniştită. Am şi eu un grajd, gol ce-i drept.

Îl putem adăposti acolo, şi-i punem şi o pătură pe spinare. Aveam şi eu un cal înainte, dar acum… de când a murit Ducele, nu-mi mai pot permite să nu unul.

Imediat după ce îl instalară pe Prospero în micului grajd din spatele casei parohiale, se

instalară în faţa focului, în micuţa sufragerie a domnului Compton, înconjuraţi de munţii de hârloage pe care erau scrise tot felul de ceremonii şi de alte stive întregi de cărţi. Fu obligat să mute o asemenea grămadă pentru a-i face loc Angelicăi, care se relaxa din ce în ce mai mult în atmosfera aceea simplă, în care manierele elegante nu-şi aveau locul. Se simţea aproape ca acasă. Menajera lui, doamna Keswick, aduse un ceainic abia luat de pe foc şi o farfurie cu prăjiturcic calde, pufoase, pudrate cu zahăr. Domnul Compton părea dispus să vorbească despre orice subiect posibil; Angelica se simţea minunat, râdea cu poftă şi nu recunoştea în omul din fata ci genul de obicei sobru al reprezentanţilor bisericii. Acum discutau despre artă, pentru ca cinci minute mai târziu să i se povestească despre istoria domeniului Cranleigh şi a familiei Slanforth. Dintr-una într-alta, vicarul ajunse să vorbească despre prinderea cârtiţelor ce strică grădinile. Doamna Keswick mai aduse un ceainic cu apă fierbinte şi o altă farfurioară cu tartine, iar Angelica ajunse la concluzia că fusese invitată la cea mai frumoasă gustare la care fusese vreodată.

Când conversaţia se abătu spre flora şi fauna de pe domeniul Cranleigh, domnul Compton îi zâmbi cu blândă răutate Angelicăi.

— Gt despre cintezoi, spuse el, cu care, drept să-ţi spun, draga mea, am fost binecuvântaţi din plin, mi-ar părea bine să ştiu că Ui sunt chiar atât de dragi… Numai că înclin să cred că nu cu

păsările stăteai mata de vorbă. Doar nu aspiri să devii un al doilea St ani Francisc?! Impresia mea e că stăteai de vorbă cu un tânăr iubit care s-a cocoţat acolo. Vorbind, domnul Compton avea zâmbetul omului sigur de afirmaţiile pe care le face. Am auzit că unii aşa fac, dar nu cunosc motivele, continuă el, urmărind-o pe Angelica îndeaproape; aceasta tocmai sorbea din ceaşca de ceai şi fu cât pe ce să se înece dar, sesizând nuanţa de confidenţialitate din tonul şi privirea lui, începu să râdă. Zău că nu-mi pot imagina despre cine e vorba, poate vreunul din tinerii care locuiesc la Doddington Hall? Vreunul dio oaspeţii lordului Revelstoke? Din cei care aleargă ca nebunii pe pajiştile astea, vânând? Nu contează! Vom vedea cine e tânărul abia la bal, fiind aicnli la cine le va invita mai des la dans.

— Sunteţi foarte deştept, domnule Compton, spuse ea lăsând ceaşca pe farfurioara delicată, dar aveţi dreptate doar în parte. Deveni serioasă. Vorbeam cu… Făcu o pauză, neştiind cum să-l descrie pe Gitano. Vorbeam cu un domn care călătoreşte prin tară cu ţiganii. Un domn despre care cred că are o obârşie foarte nobilă. Am văzul când l-a salvat pe un băieţel de la înec, când traversam Canalul, adăugă ea grăbită, dar vă rog să nu vorbiţi nimic despre asta fată de mătuşa mea. Ar fi foarte tulburată dacă ar şti că am stat de vorbă cu un străin.

Domnul Compton ridică o sprânceană şi o privi cu atâta bunătate, cu ochi care doreau să

spună „ce copil ciudat eşti”.

— Am auzit că nomazii trec iar pe-aici, zâmbi ei. Călcodală, nu-i vede nimeni, pentru că sunt loarle grijulii să nu deranjeze pe nimeni. Cât despre Lady Avery… Domnul Compton nu-şi termină fraza, ci nu făcu decât să-i facă un mic semn cu ochiul şi să-şi pună degetul arătător pe buze, pentru a-i da de înţeles că ştie să păşireze un secret. După ce fu încheiat şi acest pacl, domnul Compton trecu la un alt subiect, încăpăţânându-se să creadă că pe Angelica o interesau în mod deosebit insectele dăunătoare ce-i devastaseră, cu un an în urmă, plantaţia de trandafiri.

Două ore mai târziu. Angelica se grăbea spre castel, încălzită de căldura din casa şi sufletul vicarului şi de un ceai grozav. Prospero era deja în dementul lui când ajunseră pe cărarea pe care i-o arătase domnul Compton pentru a ajunge înapoi. Calul galopa ţinând capul mai jos decât îl ţinea de obicei, nu pentru că ar fi fost obosit, ci pentru că în felul acesta se mai putea relaxa după multele ore în care alergase. Angelica zâmbi în sinea ei, spunându-i că dacă cineva l-ar fi văzutl pe Prospero în ipostaza aceea, nu ar fi crezut că e vorba de acelaşi cal care, cu doar câteva zile în urmă, îi înnebunise pe grăjdari şi îl determinase pe con le să ia hotărârea de a-l ucide. Acum Greystone n-ar mai fi avut lupeul să susţină că Prospero trebuia omorât – nici nu se putea gândi măcar la varianta aceasta cumplită – şi nimeni

altcineva n-ar mai fi îndrăznit să afirme că era un cal sălbatic, nu acum după ce jumătate din ţinut o văzuse călărindu-l. Niciun stăpân cu capul pe umeri şi cu suflet nu ar fi lăsat să se prăpădească un cal atât de frumos şi de inteligent fără a risca să se supună oprobriului călăreţilor din ţinut. Stăpânită de un sentiment de linişte, îl mângâie pe Prospero, iar el îi răspunse ciulind urechile, aseplând parcă să i se vorbească. Angelica însă nu mai simţea nevoia să vorbească. Acasă îi aştepta, pe el, o portic zdravănă de ovăz, iar pe ea, o cină plictisitoare în compania omului pe care începuse să-l deteste. Drumul pe care fuseseră îndrumaţi şerpuia pe lângă zidul lateral al grădinii şi al livezii de pomi fructiferi, lângă care se aflau şi cele câteva sere.

Soarele începea să se ascundă în spatele ulmilor înalţi aliniaţi pe marginea drumului. Angelica îşi ridică gulerul. Se lăsase frigul. Ridicând privirea, zări ceva mişcându-se la capătul drumeagului. Ceva care acum apărea, acum dispărea. Recunoscu imediat pălăria cu boruri largi şi pelerina uzată şi lungă, ce aproape că atingea pământul. Era imposibil să se înşele. Acela era bătrânul grădinar ce o salvase în labirint, înainte ca acesta să dispară, îşi putu da seama că era un om destul de scund. Deci, nu fusese o festă a închipuirii ei. Omul acela exista cu adevărat, chiar dacă Sarah nu fusese în stare, să îi spună cine era. Angelica îl îndemnă pe Prospero la trap, dar până să ajungă în locul în care îl văzuse pe

grădinar, pălăria şi pelerina dispăruseră, îl opri pe Prospero şi se trezi lângă o uşă solidă de lemn, în peretele de cărămiljj Descălecă şi apucă inelul masiv din fier, îi întoarse şi împinse. Uşa se deschise cu un scârţâit lugubru. Era sigură că pe-acolo dispăruse grădinarul şi se uită în jurul ei, în grădina împrejmuită de ziduri, în lumina crepusculară, văzu şiruri întregi de meri şi peri aliniaţi în diagonală, până la celălalt perete, de cărămidă care împrejmuia şi micuţa grădină de zarzavaturi, pentru a o feri de musafirii nepoftiţi din pădure, de regulă căprioare, îl legă repede pe Prospero de poartă şi păşi în livadă. La câţiva metri depărtare, în faţa ei, văzu pereţii înalţi de sticlă ai serei înaltă cât o clădire cu două etaje şi înlinzându-se de-a lungul unuia din pereţi. Soarele, care tocmai apunea, se reflecta în geamurile serei şi aproape că fu orbită pentru o clipă; i se păru că îl vede din nou pe hălrân, de data aceasta cărând un coş şi intrând în seră. Angelica alergă după el şi îl strigă.

— Te rog! Aşteaptă! Omuleţul nu păru că o auzi, pentru că închise repede uşa după el înainte ca Angelica să-l ajungă.

Împingând uşa masivă din lemn, Angelica simţi că o copleşeşte un val de aer călduţ, binevenit după frigul scrii. Intră şi auzi uşa închizându-se în spatele ei, din pricina curentului. Imediat ce păşi în incinta serei, avu impresia că venise vara, atât era de cald acolo. Mirosul pământului cald şi al legumelor şi fructelor ce

creşteau acolo o învălui, umplând acrul umed. Pereţii uriaşi din sticlă închideau portocali şi lămâi ale căror crengi se întindeau cât vedea cu ochii. Erau ţinuţi în ghivece imense din lemn de stejar, iar fructele lor străluceau în lumina rozalie. Zidul din cărămidă era acoperit cu zăbrele de lemn pe care se înălţau florile şi plantele agăţătoare, printre butaşii răzleţi de viţă-de-vie. Iar acolo, printre frunzele acelei adevărate jungle, văzu silueta aplecată a bătrânului grădinar.

— Te rog, aşteaptă-mă! strigă ea din nou, traversând în fugă sera. Până la urmă omuleţul o auzi şi se întoarse spre ea. Păru că vrea să se apropie de ea, dar se opri la jumătatea drumului. Pălăria şi pelerina îi erau mult prea largi. Se îndreptă, îşi scoase pălăria, aruncându-i un zâmbet ştrengăresc. Era Titus.

— Titus! exclamă ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Titus era la fel de surprins şi deopotrivă de fericit că o vedea. Strângea coşul şi pălăria atât de tare, încât aproape că le deformă, mult prea fericit că o vedea.

— Bună seara, domnişoară! zâmbi el bucuros şi se înroşi atât de puternic încât i se accentuară pistruii de pe obraji. Ce bine-mi pare că vă văd! Lăsă coşul şi pălăria să-i scape şi-şi scoase pelerina, aproape sufocat de căldura de-acolo. Pfu! E tare cald aici, nu-i aşa domnişoară?

— Titus… dădea Angelica din cap, amuzată şi derutată în acelaşi timp. Tu ai fost atunci în

labirint?

— Ce-aţi spus, domnişoară?

— În labirint! Tu m-ai ajutat să ies de-acolo acum câteva zile?

Titus nu era atent la ea, sau cel puţin se prefăcea că nu înţelege întrebarea ei.

— În labirint, domnişoară? Eu nu m-apropii niciodată de locul ăla. Dacă m-aş duce acolo, aş fi biciuit, domnişoară. Stăpânu zice că nu-i de nasul meu.

— Vrei să spui că în ziua în care a plouai, nu crai acolo?

— O, nu, domnişoară! Nu m-am apropiat de el, niciodată! strigă Titus, speriat mai rău decât un om acuzat de-o crimă. Angelica începu să râdă.

— Stai liniştit, Titus, vru ca să-l liniştească, n-ai făcut nimic rău. Numai că sunt derutată, nu mai ştiu ce să înţeleg. Se uita chiorâş la pălăria şi pelerina pe care Titus le aruncase pe jos şi râdea, mai mult amuzată decât nedumerită. De unde ai luat hainele astea? îl întrebă.

— A, păi astea e doar nişe vechituri care atârnă în cui la capătul grădinii. E ale grădinarilor, da nimeni nu zice că e ale unuia în mod special. Toată lumea se îmbracă cu ele şi grădinarii nu se supără dacă le găseşte lot acolo în cui. Acu m-a trimis bucătăreasa să-i aduc nişte fructe de la domnu’ Scrimmage, grădinaru\ şi era aşa de frig afară că am luat în fugă vechiturile ăslea.

Angelica era loial derutată. Acum pierduse orice speranţă de a dezlega secretul cocoşalului,

dar, înainte de a apuca să se gândească mai bine la asta, Titus ridică hainele şi coşul şi, luând-o de mână pe Angelica, o luă la fugă, conducând-o printre fructele tropicale.

— Hai să-l cunoşti pe domnu' Scrimmage... O.să-ţi placă.

Angelica râse, lăsându-se în voia ghidului ei.

— Ia uileacolo! strigă Titus mândru, arătându-i un palmier în care atârnau ciorchini grei, de culoare verde. Vezi? Astea sunt banane. Astea le mănânci când se fac galbene – aşa spune domnu' Scrimmage, adăugă Titus, cam sceptic, după care reluă acel mic „safari. Croindu-şi drum printre crengile ce atârnau din toate părţile. Angelica văzu un bărbat înalt, slab ca un târ, văzul dintr-o parte, stând liniştit în atmosfera aceea de etuvă şi umplând mici ghivece cu pământ afinat. Uite-l pe domnu' Scrimmage! anunţă el.

Văzând-o pe Angelica, bărbatul cu aspect de salcie atinse uşor borurile pălăriei de paie, loial nepotrivită pentru acel anotimp, dar nu şi atdnci când omul îşi petrecea bună parte din zi în interiorul unei sere. Se mişca agale, ca orice om obişnuit să trăiască în atmosfera aceea tropicală: foarte încet.

— Bună seara, domnişoară, o şalulă ci zâmbind, fericit că poate arăta cuiva regatul său de vegetaţie. Hapciu! strănută el, apoi scoase repede din buzunar o batistă cadrilată şi-şi şterse nasul. Cer iertare Înălţimea Voastră, da mereu îs răcit, că stau toată ziulica în căldura asta şi pe

urmă ies afară la frig. Aici e ca în insulele Caraibe – aşa zic ai de au fost pe-acolo.

— Bucătăreasa mi-a spus să-i aduc şase portocale din cele mai frumoase, îl rugă Titus, dar cam de sus, pentru a se împăuna în faţa Angelicăi, dar când Scrimmage îl dojeni din priviri, întorcând spre el nasul acela lung şi încovoiat, băiatul se mai potoli, şi adăugă: Vă rog frumos, dom'le Scrimmage. Bătrânul îngrijitor îi zâmbi şi-i luă coşul din mâini. Angelica şi Titus îl urmară şi priviră cu ochi lacomi şi curioşi cum alege cule mai coapte fructe care atârnau la nivelul umerilor să-i înguşti. Scrimmage îngâna un cântecel şi abia observă prezenţa lor în spatele său.

— Aveţi o seră minunată aici, domnule Scrimmage, îl felicită Angelica. Deşi eticheta nu cerea ca o domnişoară din lumea bună să i se adreseze unui servitor cu „domnule", Angelicăi i se păru potrivii să îşi arate lotuşi respectul fată de omul acela, mai ales că decorul tropical o făcea să se simtă într-o altă lume, într-o insulă izolată pe care Scrimmage era singurul oaspete şi locuitor.

— Vă mulţumesc, domnişoară, mă străduiesc să fac treabă bună aici, răspunse el, concentrai asupra fructului portocaliu pe care îl cântări în mâna înainte de a-l culege.

— Domnule Scrimmage, cunoaşteţi cumva un hălrân grădinar, foarte adus de spate, care lucrează pe moşie? E atât de bătrân şi cocoşat, încât aproape că atinge pământul cu nasul.

— Nu ştiu de cine vorbiţi, domnişoară,

răspunse el atent la o altă portocală. Mai spuneţi-mi ceva despre el.

— Nu pot, doar atât am remarcat. Nu i-am văzul faţa. Purta o pălărie mare, ca aceasta, mai zise ea, arătând pălăria turtită pe care o ţinea Titus.

— Ciudat că-mi puneţi o asemenea întrebare, coniţă, spuse Scrimmage, rupând portocala de creanga pe care atârna. Sunteţi a doua persoană care mă întreabă asta în ultimele două zile.

— Serios? întrebă ea, surprinsă.

— Da, domnişoară. Omul ăla, Hibbard, se încruntă Scrimmage de parcă ar fi văzul o reptilă, şlitf, despre cine vorbesc? Hibbard, sluga contelui. El mi-a pus aceeaşi întrebare ieri. Şi lui i-am spus ce vă spun dumneavoastră: nu e la noi niciun grădinar aşa cum ziceţi dumneavoastră. Scrimmage reveni la ocupaţia pe care o făcea.

Angelica rămase fără replică, dar nici Scrimmage, nici Titus nu observară dunga ce i se formase între sprâncene şi nu bănuiau cât de mult însemna răspunsul îngrijitorului de la seră pentru ea, îşi aminti cât de furios fusese contele Greysionc după ce acel bătrân o ajutase să se descurce în labirint, dar nu a crezut că era chiar atât de furios încât să-l trimită pe Hibbard să facă anchetă şi-să-l pedepsească probabil pentru că îşi vârâse nasul în treburile contelui şi stricându-i distracţia. Refuza încă să creadă că Greystone putea fi chiar atât de josnic încât să-şi verse mânia pe un biet servitor! Angelica era din ce în ce mai

preocupată de acest gând, dar nu găsea altă explicaţie pentru faptul că şi Hibbard se interesase de bătrân – oricine ar fi fost acesta. Era bucuroasă să afle totuşi că Scrimmage nu-i putuse da niciun detaliu lui Hibbard – şi poate că, într-adevăr, cunoştea prea puţine amănunte – şi nu puteai decât să spere că Hibbard nu descoperise nici între timp secretul omului din labirint.

Coşul era acum plin cu fructe.

— Vezi să nu le scapi, băiete, îi spuse Scrimmage lui Titus. Nu mai există nicio porto-i cală de-aici până în Kew Gardens, nu e vremea lor, şi nu vreau să le prăpădeşti!

— Da, domnule! spuse Titus, atent cum duce coşul.

— O. Dumnezeule! tresări Angelica. L-am uitat pe Prospero. L-am lăsat afară în frig. Trebuie să lung! La revedere, domnule Scrimmage şi vă mulţumesc. Spunând aceasta» fugi pe uşa decorată cu plante agăţătoare, urmată îndeaproape de Titus, care-şi lua încă la revedere de la Scrimmage, lipând peste umăr. Când ieşiră afară, imândoi îşi puseră hainele pe ei, iar răsuflarea lor caldă era acum vizibilă în aerul îngheţat al serii. Aburi groşi le ieşeau pe gură şi pe nări. Prospero aştepta răbdător, mâncând iarba de pe potecă; Angelica luă hăţurile, îl bătu uşor pe spate în semn că-şi cere scuze şi porni alături de el, hotărâtă să străbată pe jos cele câteva sute de metri ce-i mai rămăseseră până la castel. Făcu câţiva paşi şi se uită în urmă, să vadă dacă Titus

venea cu ea. Acesta era în spatele ei, ducând cu mare grijă coşul cu portocale. Angelica se opri şi îl întrebă:

— Ce faci, Titus, nu vii cu mine?

— Păi… nu, domnişoară, se arătă el surprins şi părând un pic jignit. Trebuie să-mi ştiu lungul nasului.

— Of, Titus, te rog, vino lângă mine, altfel o să-mi înţepenească gâtul lot întorcându-mă după tine, îl rugă ea.

— Nu se cade, ezită el.

— Ştiu şi eu… poate că n-ar trebui să le rog, spuse ea dezamăgită, oprindu-se în loc, pentru a-l aştepta. Dar sper că n-ai nimic împotrivă dacă merg *cu* alături de tine. Gluma ei îl făcu pe Titus să râdă din tot sufletul. Merseră împreună, pe cărarea pustie.

— L-aţi întrebat pe domnu' Scrimmage de grădinarul ăla bătrân. Io l-am auzit pe Hibbard când îl întreba acelaşi lucru pe domnu' Binstead ieri, la grajduri.

— Ai auzit tu asta? Şi ce-a spus domnul Binstead?

— A spus că n-a mai fost niciun bătrân prin părţile ăstea, adică să semene cu omul ăla, de vreo zece sau cinşpe ani. Spunea că au avut aşa un grădinar demult, când trăia Ducele, dar că a murit cu ani în urmă.

— Foarte curios! Foarte curios! Angelica era iar pusă în încurcătură, ia spune Titus, întrebă ca, cam într-o doară, aveţi stafii pe-aici, pe la

Cranleigh?

— Oh, dav domnişoară! răspunse el imediat, cu ochii măriţi de surpriză, o grămadă de stafii! Cel puţin aşa-mi spun domnu' Binstead şi băieţii de la grajduri!

— Titus, nu trebuie să îi laşi să-ţi umple capul cu prostii, râse Angelica. Fantomele nu există în realitate. Sunt doar nişte poveşti. Zău, sunt sigură că nu există, repetă ca, mai mult pentru a se convinge pe sine.

Tocmai se apropiau de capătul aleii şi de curtea grajdurilor când văzură câţiva dintre grăjdari fugind de colo-colo. Titus îşi spuse că era momentul să fugă la bucătărie cu portocalele, ca să nu aibă necazuri cu bucătăreasa.

— Trebuie să vă las, domnişoară, altfel or să mă certe la bucătărie. Vă mulţumesc!

Se întoarse pe călcâie şi o rupse la fugă» fără a mai auzi răspunsul ei. Angelica se întrebă ce îl făcuse pe Titus să-i mulţumească. Apoi, înţelese că băiatul îi mulţumea pentru că găsise în ea o prietenă adevărată.

11

Planul pe care şi-l făcuse Angelica de a-l evita cât mai mult pe Greystone reuşise de minune. Se întorcea în fiecare seară la castel la timp pentru a se îmbrăca pentru cină. Spre satisfacţia ei, sesiză o oarecare răceală în purtarea conleiqi faţă de ea, ceea ce îi dădea un dram de siguranţă. Lordul şi

Lady Avery erau mereu de iată, iar posibilitatea ca ea să rămână singură cu (ireystone era aproape de neconceput.

Mesele de la Cranleigh erau organizate cu foaie mult bun-gust, mâncărurile se serveau pe platouri superbe, de mare valoare. Toate vasele şi tacâmurile făceau parte dintr-o colecţie superbă pe care familia Stanforth o adunaseră Uc-a lungul a multe generaţii. Masa imensă, acoperită cu damasc, era mereu decorată cu vase pline cu flori proaspete – crini, trandafiri, narcise –, şi cu fructiere cu portocale, ananas, mango, cultivate în serele de la Cranleigh. Sfeşnice din aur şi argint umpleau întreaga încăpere, iar flăcările lumânărilor se reflectau în oglinzile ce umpleau pereţii. Totul strălucea: cupele cu vin, fructierele, bibelourile de portei an, heruvimii auriţi ce decorau argintăria.

În spatele fiecărui scaun stătea câte un valet în livrea, mereu la dispoziţia oaspeţilor, atenţi la fiecare dorinţă a acestora; pantofii lor de lac scârţâiau la fiecare mişcare pe care aceştia o făceau. Park supraveghea întreaga adunare, având grijă ca fiecare fel de mâncare adus să nu aibă niciun cusur în prezentare. Contele părea a savura din plin acest moment al zilei, înconjurat de atâţia servitori. Poza în gazda perfectă, generoasă, avea o conversaţie plină de spirit, dovedea multă inteligenţă, indiferent de subiectul tratat, îi făcea pe toţi să se simtă la largul lor şi reuşea să creeze o atmosferă deosebit de plăcută. Angelica nu ştia

ce să creadă: oare adevăratul conte Greystone era bărbatul atent cu care se întreţinuse în timpul cinei, sau bădăranul cu care avusese de-a face în labirint? Câteodată se surprindea singură privindw-l fix, fără a-şi putea ascunde uimirea, deoarece contrastul dintre cele două ipostaze era izbitor.

Lordul Avery, un mare gurmand, se bucura din plin de şederea la Cranleigh, întrucât mâncarea de-aici i se părea delicioasă. După efortul pe care îl făcuse în ultimele săptămâni în Franţa, chinuindu-se să se împace cu combinaţiile aberante pe care le practica bucătăria franceză, aici se simţea ca în Rai. Nu o cunoştea pe bucătăreasă – evident, nici nu se cădea să încerce să facă cunoştinţă cu ea! – dar o iubea în secret pentru minunile pe care le făcea în micul ei laborator, care nu era deloc mic până la urmă. De obicei, la cină putea alege între două feluri de supă, numai că lordul Avery, ca orice gurmand care se respectă, mânca din amândouă. Urma un al doilea fel, de obicei homar sau fructe de mare; caracatiţă cu sos de cimbru şi coacăze; friptură de mici; porumbei la cuptor; prepeliţă umplută cu pâlc de foic fras, decorată cu stridii, irufe, ciuperci, roşii şi crochete de caşcaval; sparanghel în sos alb; fructe glasate; şampanie şi suc de portocale.

De obicei, conversaţia decurgea foarte lejer, nu lâncczca niciodată, iar lordul Avery nu mai contenea cu permanentele sale dovezi de bun

musafir, atent în permanentă să nu-şi jignească gazda. Era mereu entuziasmat de ceea ce se punea pe masă şi avea o dispoziţie excelentă.

— Greystone, ţi-am povestit vreodată de vremurile în care Lady Avery a fost surprinsă bântuind prin grădinile regale de la Windsor tocmai de Regină în persoană? Contele, care tocmai savura piciorul unui homar, dădu din cap că nu, ceea ce-l încuraja pe lordul Avery să-şi continue naraţiunea cu mult aplomb, întreaga curte se adunase acolo, era o zi frumoasă. Era toamnă şi ştiu că Regina tocmai primise pe cineva foarte important în vizită oficială de stal… Nu-mi amintesc despre cine era vorba. Ceri e că prânzul oficial era prezidat de Majestatea Sa – şi, pentru a accentua importanta evenimentului, lordul începu să enumere toate titlurile posibile: Regina Victoria, Regină a Marii Britanii şi Irlandei, împărăteasa Indici, Apărătoarea Dreptăţii şi a Credinţei! Imaginează-ţi Greystone! Un prânzcu adevărat memorabil. Doamne, ce friptură de mici am mâncat acolo, devie el discuţia, uitând de unde a plecat. Mă rog, oftă el, Majestatca Sa făcea o mică plimbare împreună cu câţiva apropiaţi de ai domniei sale şi cu ambasadorul Belgiei, bucurându-se de aerul proaspăt din grădină. Au ajuns pe o terasă de unde Regina dorea să-i arate ambasadorului panorama Tamisei şi, în timp ce toată onorata adunare privea curioasă dincolo de parapet, cine crezi că le apare sub ochi, exact în grădina de sub terasă? Scumpa mea nevastă. Lady

Avery în toată splendoarea. Şi ce crezi că făcea? Fura seminţele de floarea-soarelui.

Lady Avery nu ea deloc impresionată de această istorie care o făcuse să intre în pământ de ruşine cândva, dar care era deja de domeniul preistoriei, îşi ascunse faţa după evantai, vrând să pară puţin stânjenită, dar nu-şi putu reţine râsul care o zguduia acum din toate încheieturile.

— Avery, trebuie să încetezi să mai povesteşti întâmplarea asta! Eu una doresc să uit ce s-a întâmplat!

— Şi-acum ce vă spune Regina când vă întâlniţi cu domnia sa? o tachină Greystone, spărgând o stridie.

— Majesiatea Sa mă fixeaxă mereu cu o privire de gheaţă şi mă întreabă: Ah! Lady Avery, ce mai face grădina dumneavoastră? Râdeau toţi cu poftă, inclusiv Angelica, în ciuda faptului că auzise povestea de nenumărate ori.

Serile erau întotdeauna plăcute, mai ales datorită lordului Avery, înzestrat cu un umor special. Rezerva lui de anecdote era inepui/abilă. Când se servea desertul – de obicei câte o budincă sau un sufleu de frucic, – cremă de zahăr ars sau salale de fructe – contele se întorcea spre Angelica, punându-i câte o întrebare, mai mult de formă. De data aceasta, întrebarea lui avu un rost:

— Vă place să mergeţi la vânătoare. Lady Angelica?

— Mergeam foarte des când eram mică. Atunci mă consideram o norocoasă pentru că, în

ziua în care am împlinit doisprezece ani, unchiul meu, Lord Avery, mi-a dăruit un superb cal bălțat care ura recunoscui drept un cal foarte curajos, care sărea peste orice fel de obstacol. Cred că de-atunci a început să mi se trezească gustul pentru călărie. Acum merg la vânătoare ori de câte ori mi se oferă prilejul. Cam rar, ce-i drept.

— Vă întreb pentru că lordul Revelstoke mi-a trimis o invitaţie pentru toţi patru, ne invită la o partidă de vânătoare, mâine dimineaţă. Este un vânător foarte împătimit şi îi place să se întoarcă mereu cu câte un trofeu. Din păcate, eu nu pot merge, spuse el, privindu-i pe soţii Avery cu o expresie de curiozitate, în replică. Lady Avery ridică mâinile într-un gest caraghios şi-şi dădu ochii peste cap, înnebunită de ideea de a fi nevoită să stea ore întregi printre dealuri, văzând doar nişte puncte îndepărtate – reprezentând caii, călăreţii şi vânatul. Ştia că de la depărtare nu putea decât deduce ce se întâmplă, ceea ce nu-i oferea niciun fel de satisfacţie. Cât despre lordul Avery, acesta nu părea a fi auzit invitaţia, mult prea absorbii de bucata suculentă de homar pe care tocmai o mesteca.

Greystone nici nu se aşteptase la oaltă reacţie din partea lor, aşa că, se întoarse spre Angelica, dorind să afle părerea ei.

— Cred că va fi amuzant, îmi aduc amine că şi Prospero era deseori dus la vânătoare, spuse el pe un ton sec, deşi v-aş sfătui să luaţi un cal ceva mai uşor de mânuit dacă acceptaţi invitaţia pentru

mâine.

— Vă mulţumesc, Lord Greystone, spuse ea, mă tentează foarte mult, în ceea ce-l priveşte pe Prospero, cred că aveţi dreptate. Dar, după o matură chibzuinţă, bănuiesc că dacă l-aş ţine ceva mai departe de grupul vânătorilor, nu mi-ar face neplăceri. Mă tentează foarte tare ideea de a merge cu el la vânătoare, pentru că o astfel de ocazie se iveşte rar de tot. Singurul lucru pe care va trebui să-l refuz va fi micul dejun în compania celorlalţi, pentru că n-aş vrea să-l scap din ochi pe Prospero în locuri care nu-mi sunt cunoscute. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla!

— Splendid! Nici că s-ar putea ceva mai frumos. Voi trimite pe cineva de dimineaţă să vă conducă până la locul întâlnirii, spuse contele.

A doua zi dimineaţă Angelica se trezi foarte devreme, îmbrăcă cel mai bun costum de călărie pe care îl avea şi se pregăti de plecare cu mult înainte ca restul casei să se trezească – sau, cel puţin, aşa credea. Coborî în fugă scările de marmură pentru a-şi lua gustarea pregătită la bucătărie şi care o aştepta, ca de obicei, pe măsuţa de la intrarea principală în castel; acelaşi pacheţel mic, care să încapă în geanla de piele ce se a laşa la şa, suficient de consistentă pentru a II Unc de foame o zi, întreagă. De data aceasta, masa din lemn de mahon era goală. Pe ea nu se illau decât câteva scrisori ce aşteptau să fie duse la poştă în acea diminuată.

— Căutau asta, Lady Angelica? auzi ea

deodată un glas în spatele ei. Se întoarse şi în umbra cuierului masiv, sculptat în stil baroc, văzu silueta contelui. Purta o jachetă din stofă groasă de Norfolk, care îl făcea să pară şi mai solid. După cum arăta. Angelica înţelese că fusese deja la o partidă de tir; linca la picior o puşcă cu două levi, care mirosea încă a pulbere arsă. Puşca, pe care Greystonc o puse până 4 a urmă pe bancheta cuierului, părea ruptă. Ţevile erau arse la gură. Lângă ea, aşează şi pălăria şi mănuşile de vânătoare. Ţinea în mâini pachetul învelit în hârtie maro, pe care cei de la bucătărie îl pregătiseră pentru Angelica. Cântărindu-l parcă în mână, contele o provocă, ironic:

— Ce modestă gustare pentru o zi întreagă petrecută la vânătoare.

— Nu prea cred, ripostă ea, schilând un zâmbet vag, ca şi cum ar fi făcut un mare efort fiind politicoasă cu contele. Înfrunlându-i privirea rece şi întinzând mâna. Angelica îi spuse: Oricum ar fi, v-aş fi recunoscătoare dacă mi l-au da. Mă grăbesc.

Cu multă plăcere, Lady Angelica, vino să-l iei. Dar de ce nu mă laşi să dau ordin la bucătărie să ţi se pregătească ceva mai substanţial? încercă el să pară amabil, fără a reuşi însă să o păcălească pe Angelica ci, dimpotrivă, punând-o mai mult în gardă.

— Nu e cazul, domnule.

— Nu te pot lăsa să pleci aşa, cu un prânz atât de meschin, insistă el, Unând în continuare

pachetul.

— Vă mulţumesc, domnule, dar mai mult nu îmi trebuie, spuse ea, simţind că-şi pierde răbdarea în acel mic joc penibil iniţiat de Greystone, care continua să-i zâmbească impasibil, departe de gândul de a-i da înapoi gustarea. Prea bine, atunci, se resemnă ea, văzând că nu are sorti de izbândă, pot să stau şi nemâncată. La revedere, domnule. Se întoarse hotărâtă să iasă pe uşă, dar el îi bloca drumul cu rapiditate de felină şi încuie uşa cu cheia. O văzu roşind de indignare, iar satisfacţia lui nu putea fi mai mare. De ce nu mă lăsaţi să ies? îl întrebă ea, iar vocea îi tremura atât de tare din cauza furiei, încât Greystone nu-şi putut retine amuzamentul. Delira de fericire văzând-o atât de nervoasă. Se purta precum o pisică ce-şi încolţeşte şoarecele, se joacă cu el şi-apoi îl mănâncă.

— Oare de ce e atât de puternică impresia că vă sunt total antipatic, Lady Angelica? îndrăzni el, accentuând numele ei, într-un mod anume, ca şi cum s-ar fi alintat.

Angelica avu un acces de râs isteric auzindu-i cuvintele şi văzându-se pusă încă o dată într-o situaţie mai mult decât penibilă de către Greystone.

— Sir, dacă e vorba totuşi doar de o impresie, oricât de puternică ar fi, îmi pare rău că râu mi-am dat toată silinţa să vă xlau certitudinea acestei antipatii.

— Înseamnă că nu am fost o gazdă prea hună

dacă sunteţi atât de pornită împotriva mea.

— Sunteţi de o ipocrizie incalificabilă, îmi blocaţi calea, vă purtaţi precum ultima slugă şi pe urmă vă întrebaţi de ce oare vă consider o gazdă proastă? Intenţionam să ignor purtarea dumneavoastră jignitoare din labirint şi să dau dovadă de bună creştere, dar acum văd că aveţi lupeul să vă jucaţi cu cuvintele mari, să-mi vorbiţi de ospitalitate şi să vă purtaţi totuşi aşa cum vă purtaţi, în tot acest timp. Greystone îi zâmbea cu un aer de superioritate. Văd că asta vă amuză peste măsură, iqr eu n-am de gând să vă fac jocul murdar. E prea umilitor.

— Sunteţi deosebit de interesantă. Lady Angelica, atunci când vă enervaţi. Ar fi şi mai interesant să vă văd în culmea furiei. Ştiaţi că atunci când vă ieşiţi din fire, vă îmbujoraţi? Sunteţi de-a dreptul fermecătoare. Vorbind, se apropie de ea, întinzându-i pachetul ca pe o ofrandă. Dar, dându-şi imediat seama că vrea doar să o momească, Angelica refuză să-l ia. Pe de altă parte, mai e ceva în privinţa dumneavoastră care vă face atât de interesantă. Faptul că vă treziţi atât de devreme. Puţine femei pe lumea asta se pot lăuda cu asemenea performante. Smleti plină de talente. Greystone făcea tot ce-i stătea în putinţă ca tonul lui să fie insinuant, jignitor, ademenitor chiar. Angelica vru să iasă din vastei pe uşile care dădeau pe terasa de la parter, t ând se întoarse, Greystone aruncă pachetul pe hancuta cuierului şi o apucă de încheietura mâinii; o apucă

atât de tare, încât aproape îi smulse un strigăt de durere. Greystone râdea. Nevenindu-i să creadă că aşa ceva se întâmpla chiar la lumina zilei, într-un loc în care putea fi văzut oricând de cineva, Angelica îl plesni peste obraz cât putu de tare, în ciuda sunetului tare pe care îl produsese, lovitura nu fusese atât de puternică pe cât o dorise ea.

— Cum îndrăzniţi să vă purtaţi în halul acesta cu mine? strigă ea, smulgându-se de lângă el, simţind că o podidesc lacrimile de furie.

— Îndrăznesc şi fac asta cu multă uşurinţă, râse el. Sunt gazdă şi trebuie să fac totul pentru ca oaspeţii mei să se simtă bine!

— Sunteţi dezgustător şi lipsii de orice decenţă! ripostă ea, iar dacă nu încetaţi imediat voi fi nevoită să-i avertizc4 pe unchiul şi mătuşa meaj Replica ei îl făcu să râdă şi mai tare.

— Şi ce-o să le spuneţi? Că am acordat prea multă atenţie unei domnişoare mult prea atrăgătoare? Sunteţi poate naivă. Lady Angelica, însoţitoarele tinerelor domnişoare sunt învăţate să se facă uneori că nu observă anumite aspecte: Sunt oarbe, sau cel puţin mioape, atunci când nevoia o cere.

— Asta probabil potrivit experienţei dumneavoastră, dar vă asigur, şir, că eu nu sunt obişnuită cu aşa ceva. Angelica nu era sigură asupra afirmaţiilor sale, pentru că lordul şi lady Avery îi oferiseră o surpriză extrem de neplăcută. Privi în jurul ei, în speranţa de a vedea măcar un sufitâl pe holul imens, cufundă! în întuneric. Unde

citi toată lumea? se întrebă ea. Decise că cea mii hună soluţie era de a urca din nou la etaj şi de a se duce direct în camera mătuşii ei. Se întoarse spre scări hotărâtă să urce, dar el îi bloca din nou calea. Ochii lui aruncau acum săgeţi pline de venin. O privea cu o asemenea intensitate, încât aproape că o hipnotiza. Angelica se zbătu din răsputeri să scape din îmbrăţişarea lui. Câteva clipe mai târziu, cu toate că era de douăzeci de ori mai puternic decât ea, Greystone se dezechilibra din cauza mişcărilor dezordonate ale Angelicăi; călcâiul lui se împiedică de treptele de marmură şi, pierzându-şi echilibrul, căzu pe spate, dar reuşi să se sprijine de balustradă. Spre stupoarea ci, Greystone râdea cu lacrimi. Fără a mai zăbovi, Angelica profită de ocazie şi fugi spre bibliotecă ştiind că acolo se afla o terasă ce dădea în curtea castelului.

Deja i se făcuse frică. Greystone îşi dăduse complet arama pe fată şi culmea era că nu simţea o remuşcare purtându-se atât de josnic cu ea Părea a considera că este imun şi că putea 1 ace orice poftea, iar Angelica se temea până să şi reflecteze asupra a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Greystone ar fi vrut să meargă chiar mai departe. Fugind, privi în urmă şi îl văzu pe conte privind-o cu ură, fără a o scăpa din ochi. În colţul îndepărtat al salonului, era o uşă cu rame albe. O împinse reuşind să o deschidă, apoi o trânti cât putu de tare, după care fugi printr-o altă uşă, în căutarea glasvandului care o despărţea de terasă.

Duşumeaua era acoperită cu covoare groase, aşa că nu şi-a putu da seama dacă Greystone o urmărea, în clipa imediat următoare, îi auzi paşii pe o porţiune de parchet ce rămăsese neacoperită. Ajunse în sala imensă destinată balurilor, unde găsi două ferestre pe măsura interiorului, ce dădeau spre curtea interioară a castelului. Peretele opus ferestrelor era literalmente pictat şi înfăţişa o scenă dintr-un oraş fantastic; temple, turnuri, castele, într-o arhitectură ce friza ilarul, toate părând să răsară din parchetul lustruit. Peisajul înfăţişa un complex de nenumărate coline. Ajungând în această sală. Angelica fu cât pe ce să alunece pe parchetul ceruit, pe suprafaţa căruia cizmele ei de piele nu o ajutau deloc. Uşa pe care tocmai o trântise în urma ei se deschise cu putere. Se întoarse pe loc, fără răsuflare, speriată la gândul că Greystone o putea ajunge. Dar cel ce trântise uşa nu era contele, ci Titus, care tocmai terminase de lustruit grătarele din sala de bal şi tocmai se pregătea să plece, când o văzu alergând dinspre salon şi încercând disperată să deschidă glasvandul dintre una din anexe şi sala de bal propriu-zisă, îl văzuse şi pe Greystone alergând după ea, într-o clipă, mintea lui isteaţă intuise despre ce era vorba. Angelica era fericită că mai vede pe cineva lângă ea, dar prea speriată să poată vorbi. Privi înnebunită de groază în jur, la spaţiul vast ce i se deschise în faţă – nu avea unde să se ascundă, nici unde să mai fugă – văzu doar o singură uşă mult prea departe de ea, dar, înainte

de a ţâşni spre ea, Titus o apucă de mâna şi o trase după el, către peretele pictat. Se lăsăj orbeşte în seama lui, realizând doar că acesta suj apropie de partea de perete care înfăţişa o uşăji numai că nu era doar o uşă pictată, ci una adevărată, ce se deschidea în perele. Intrară în acel coridor secrd şi împinseră uşa la loc. Din spatele lor se vedea o rază timidă de lumină. Angelica realiză că se aflau la capătul unor scări din piatră, în spirală. Raza de lumină se strecurase printr-o mică fereastră. Rămaseră acolo, în tăcere, respirând greu, iar Titus aruncă o privire prin crăpătura uşii şi îl văzu pe conte uitându-se în jurul lui. Constatând că nu era nimeni acolo, Greystone se repezi furios spre uşa de la capătul îndepărtat al sălii de bal.

— A plecat! îi şopti Titus şi umerii îi căzură, ca şi cum tot corpul i s-ar fi relaxat după o mare tensiune. O privea îngrijorat, întrebându-se dacă Angelica se sime bine. Ea tremura din tot corpul, nu reuşea să-şi stăpânească frica, respira în eonii nu arc la lei de anevoie şi-şi privea vârful cizmelor, încercând să se calmeze. I se părea că fusese victima unui coşmar şi, pe măsură ce leama îi dispărea, o cuprindea furia cea mai neagră. Reuşi însă să se stăpânească. Puse o mână pe umărul lui Titus.

— Îţi mulţumesc, Titus, nu ştiu ce m-aş fi făcut l; tră tine.

— Îmi pare rău că nu-s mai mare! Nu ştiu ce i aş fi făcui dacă m-aş fi putut măsura cu el! spuse

el, încrunlându-se.

Sşşt! Taci, Titus, îl strânse ca în hrate, nu irclnue să vorbeşti aşa. Fără să cea o pufni râsul. Parcă erau doi copii de şcoală, iar el începu să chicotească. Unde Dumnezeu suntem? îl întrebă im privind scările de sub ea.

Astea duc în mădularele castelului, îi explică el. Servitorii le folosesc de muie ori. Cred că uşa asta a fost aici dintotdeauna şi cine-o fi pictat peretele a găsit un rost pentru ea în tablou, aşa că n-a mai fost nevoie s-o zidească. De-aţi şti cât m-am rugat ca stăpânii să nu ştie de ea, că numai servitorii o folosesc.

Auziră un mic zgomot în spatele lor şi tăcură. Titus duse degetul la gură, făcându-i semn să nu vorbească şi porni în jos pe scări, în vârful picioarelor, pentru a se asigura că nu era nimeni acolo. Dar, spre mirarea lui, câteva trepte mai jos, îl văzu pe Hibabrd, care stătea în picioare, într-o situaţie nonşalantă, cu mâinile împreunate peste piept. Se uita la Titus cu mare curiozitate, zâmbind viclean, cu ochi neprietenoşi. Titus cunoştea prea bine expresia aceea. Hibbard auzise absolut tot.

— S-a întâmplat ceva? şopti Angelica., aplecându-se peste umărul lui Titus. Dar, ca hipnotizat de privirea servitorului, Titus răspunse cu glas răguşit:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. După ce o linişti, urcă cele câteva trepte care îl despărţeau de ea, fără a-i da de înţeles că îl văzuse pe

Hibbard. Angelica observă că pălise şi îl mai întrebă o dală dacă se simte bine.

— N-am nimic, domnişoară, răspunse el cu jumătate de gură. N-am mâncat de dimineaţă şi sunt un pic slăbit.

— Atunci du-te şi mănâncă. Eu plec la vânătoare, îţi mulţumesc că m-ai salvat încă o dată din mâinile contelui – o să-ţi fiu mereu recunoscătoare.

Titus zâmbi cu curaj, Ucschisc uşa şi o lasă să iasă prima. Angelica îi mai trimise un zâmbet peste umăr, apoi, fără să aibă nici cea mai mică idee că băiatul e în pericol, se grăbi să ajungă la grajduri.

Binstead hotărâse să o conducă chiar el la locul de întâlnire. Auzind lătratul câinilor de vânătoare încă de la o depărtare de o mila, Prospero începu să execute câteva mişcări pe care orice dresor le-ar fi invidiat.

— Pentru Prospero vânătoarea deja a început şi mei măcar n-am ajuns acolo, râse Angelica; dar râsul ci era nervos, pentru că începea să înţeleagă cât de greu îi va fi’s»-l stăpânească în asemenea împrejurări.

— Io zic c-o să se poarte frumos, coniţă, mai alergaţi-l un pic, o sfătui Binstead, încercând să stăpânească roibul pe care îl călărea şi care era f, aţa să fie împins în şanţ de zvâcnirile neconirolute ale lui Prospero.

— Ai dreptate. Sper ca vânătorii să nu ne tină în loc toată dimineaţa. Parcă văd că or să se pună

pe pălăvrăgit. Prospero e foarte nervos, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, începea să se teamă puţin de manifestările energice ale armăsarului.

Stabiliseră să se întâlnească la cabana de vânătoare a lordului Revelstoke. Era o construcţie elegantă, ridicată pe o terasă acoperită vu iarbă, cam la cinci mile distantă de reşedinţa Im care se numea Doddington Hall. Servitorii mişunau printre călărcti, oferindu-le cupe cu vin de Porto şi pateuri minuscule, pe care le serveau pe tăvi de argint. Performanţa lor era absolut remarcabilă, dat fiind faptul că trebuiau să facă echilibristică printre copitele cailor fremătând de nerăbdare. Angelica îl opri pe Prospero la o oarecare distanţă de grup, pentru a-l lăsa să-şi consume energia nestingherit. Dodo o văzuse pe Angelica sosind, aşa că se apropie de ea, călare pe bălţatul puternic cu nume de personaj shakespearian.

— Bună dimineaţa! I-ai dat lui Prospero doza de coniac ca să îl mai calmezi?

— Zău c-aş fi vrut, râse Angelica. E atât de agitat încât nu îndrăznesc să mă apropii de ceilalţi cai, pentru că nu răspund de el. Crezi că Prospero ar îndrăzni să atace pe cineva? glumi ea.

— Nu prea cred! Cu atâţia gonaci, cincizeci de ogari şi aşa mai departe, nu trebuie să-ţi faci probleme. O să rămânem mai în spate şi o să profităm de ocazie să mai bârfim puţin. Oricum, abia acum tata dă drumul câinilor. Ar trebui să pornim dintr-o clipă într-alta. Ascultă! o avertiză

Dodo, concentrându-şi atenţia asupra grupului. Parcă ogarii au simţit deja vânatul. Plecăm impdiat.

Într-un grup ceva mai restrâns – în care hai laşii şi câinii de vânătoare se amestecau – Angelica îl văzu pe lordul Revelstoke: un bărbat solid, cu umeri lari. La semnalul lui, după coi câinii începură sa latre înnebuniţi, toalăl adunătura aceea porni la galop, în valea înlinsjăi Gonaciul şef împinse cât putu de tare pinlenii ini hurta roibului pentru a ajunge din urmă haita de ogari care se îndrepta într-o direcţie greşită, chemându-i la el. Toţi veniră, cu excepţia unuia singur, pe nume Dozzic. Auzindu-şi numele strigat, acesta se opri în loc, strănută de câteva ori, apoi văzând că alerga în cu totul altă direcţie lăsă capul în jos atât de ruşinat încât urechile îi căzură. Imediat după aceea, le ciuli cu mare-atenţie şi ţâşni către ceilalţi câini. Peste patruzeci de călăreţi se perindară prin faţa celor două fete, iar copitele cailor frământară pământul până când lăsară în urma lor o porţiune vastă de tejen care era în noroi la. Angelica şi Dodo începură să râdă. Porniră şi ele la galop, având amândouă, deopotrivă, probleme în strunirea cailor. După câteva minute de încercăd, timp în care se străduiră să îi aducă la pas, Dodo îi strigă Angelicăi:

— N-are rost! Nu-l mai pot ţine pe Cally în Irâu! Vrea să alerge şi mai are puţin şi-mi smulge mâinile din umăr. Tu cum te descurci? Ce zici de

O partidă de galop?

— Am să încerc, Dodo, dar, dacă voi comite până la urmă crima supremă, de a-mi depăşi maestrul, voi fi nevoită s-o ţin tot aşa până la Cranleigh. Angelica striga cât putea de tare, pentru că Dodo deja n-o mai putea auzi, din cauza zgomotului. Îi făcu semn lui Prospero că îl lasă să preia comanda. Caii ţâşniră într-o cursă nebunească. Galopară împreună până când ajunseră într-o câmpie ce semăna mai mult a pajişte şi care se termina brusc într-un şanţ foarte lung.

1 raversând pajiştea. Prospero sări peste şanţ, iar

Angelica nu putu decât să-şi ţină respiraţia şi să se facă una cu el. Din copite ţâşneau bucăţi mari de noroi. Zeci de porumbei speriaţi ţâşniră spre cer Vântul tăios le biciuia feţele. Cu toate că ar fi fost imposibil ca cineva să-şi dea seama – datorită stăpânirii de care Angelica dădea dovadă şi măiestriei cu care stăpânea calul – fiecare salt peste un obstacol o făcea să-i îngheţe sângele în vine, în adâncul sufletului, era foarte mândră de performanţele ci şi moştenise această mândrie de la tatăl ei, care n-ar fi îngăduit nimănui să aibă îndoieli asupra încrederii totale pe care o avea în propriile sale puteri, îi trebui o mare doză de curaj pentru a stăpâni îndrăzneala lui Prospero şi curajul cu care se arunca peste fiecare şanţ sau tufiş ce-i ieşea în calc.

Încă de copil. Angelica trăise două

sentimente contradictorii atunci când ieşea la vânătoare; plăcerea şi durerea. Degetele ei îngheţau atât de tare încât cu greu putea ţine hăţurile în mână, gerul aproape că o ardea. De multe ori picioarele îi degeraseră atât de tare încât fusese nevoită să şi le mai mişte în interiorul cizmelor pentru a le simţi. Uneori durerea era insuportabilă şi avea senzaţia că picioarele i se vor sparge în mii de bucăţi. Chiar dacă obosea, nu pleca de pe câmpul de vânătoare, ci dimpotrivă, ieşea în faţă, conştientă de faptul că, cu cât era mai obosită, cu atât riscul de a cădea se mărea.

Dar, în mintea ci, plăcerea pe care i-o dădeau călăritul şi vânătoarea era de mii de ori mai mare decât greutăţile pe care trebuia să le înfrunte. Era ceva indescriptibil, sublim în plăcerea de a galopa col la cot cu alţi călăreţi. Dar mai cu seamă, în plăcerea de a deveni una cu animalul, îi plăcea să ştie că se află în primul şir de călăreţi ce aveau de sării un obstacol. Şi, cu loale că se concentra ceva mai mult, rezista tentaţiei de a se uita în stânga şi în dreapta, la ceilalţi călăreţi, stimulaţi de viteză. Şi, cu cât înaintau mai mult, cu atât vedea mai bine aburi ce ieşeau pe nările fremălânde ale cailor, mici norişori în acrul de gheată.

Iubea acele minunate momente în care pentru ea nu mai exista decât plăcerea de a galopa. Profita din plin de ele, cu excepţia cazurilor în care era mult prea obosită sau era udată până la piele de ploaie, cazuri în care abia aştepta să ajungă la grajduri. De fiecare dată

refuza să se întoarcă acasă cu trăsura, pentru că nu accepta să se poarte precum celelalte doamne care se instalau confortabil între pături, lăsându-şi caii la dispoziţia grăjdarilor. Angelica se întorcea mereu călare acasă, oricât ar fi fost de târziu, de întuneric sau de frig şi nu pleca niciodată de la grajduri până când nu vedea calul tesălat cum se cuvine şi bine hrănii.

Vânătoarea călare pe Prospero era pentru ca o experienţă nouă. Calul acesta era mult prea stăpân pe sine, avea suficient curaj pentru amândoi, iar Angelica nu se simţise niciodată mai în siguranţă ca acum.

După o cursă care îi învioră pe toţi, ogarii pierii ură urma vulpii, aşa că întregul grup de vânători lasă caii la pas. Dodo o ajunse din urmă pe Angelica.

— N-am trăit niciodată aşa ceva! Prospero e un cal fantastic. E atât de stăpân pe ceea ce face încât nu mai are nevoie de îndrumările mele. Ai văzut cum a sărit peste gardul acela? o întrebă Angelica, surescitată. Fiecare mişcare e gândită la secundă, pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Gonacii atraseră câinii spre o altă ascunzătoare. Ogarii albi, pa taţi cu negru, dădeau din cozi ca un uriaş grup de metronoame, fără a-şi mai lua nasurile umede din iarba afinată, învârtindu-se în loc pentru a lua urma vulpii, ce părea să fi trecut pe-acolo. Pufnind şi strănutând, concentrându-se la maximum, ogarii ridicară până la urmă capetele, privind în aceeaşi direcţie şi

începând să latre nerăbdători.

— De fiecare dată mă rog ca vulpea să scape tea fără, mărturisi Dodo, potrivindu-şi hăţurile în palme şi pregătindu-se de start, dar fermierii din ţinut nu mai au picior de găină în ogradă din cauza „fiarei”! Papa spune că n-o să mai fie în stare să-i privească în ochi dacă îi dezamăgeşte astăzi şi rămâne de căruţă în faţa nesătulei aceleia roşcate, care le fură mâncarea chiar de sub ochi! Şi zău că nu vreau să-l văd pe Papa rău dispus, pentru că mama vrea să-l anunţe cât va costal nunta mea… Dodo ridică sprâncenele, pentru a-şi marca şi mai mult ştirea uimitoare. Va costa uj avere, pentru că o vom face la Londra! tăticul se va înfuria peste măsură, dar nu e vina mamei. Eli eram foarte încântată să mă căsătoresc aici şi să-l las pe reverendul Quined să conducă ceremonia la biserica din Doddington, dar domnul Quince fi fost cam bolnav. Tu nu-l cunoşti. E vicar în paromă noastră. Fiindcă Cranleigh e un domeniu atât de mare, are propria lui biserică şi propriul lui vicar – dragul domn Compton, dar Doddington şi Crowood, fiind mai mici ca întindere, au fost mereu sub parohia unui singur vicar, domnul Quince, care este foarte bătrân şi, după cum spune mama, cam sminlit. Mama spune că vorbeşte vrule şi nevrule, fără niciun sens, şi că nu prea mai e în firea lui, bietul om”. Angelica o urmărea, marcată de cuvintele ei, pentru că pe fată i se citea acum trisletca. Domnul Quince a fost mereu un om timid, retras, nu ca domnul

Compton care e foarte plin de viaţă şi spune mereu ce gândeşte. Papa spune că boala domnului Quince i se trage de când a fost în America de Sud, ca misionar în tinereţe, şi atunci a fost bolnav de malarie. Aşa că, în fond, nu e nici măcar vina domnului Quince că sunt nevoită să fac nunta la Londra, numai că Papa o să explodeze de nervi şi o să fiarbă precum un ceainic atunci când mama îl va anunţa cât costă. Unde mai pui că Papa e şi-aşa destul de supărat, pentru că ţiganii s-au întors. Făcând această afirmaţie, Dodo îi trezi brusc interesul Angelicăi.

— Lordului Revelstoke nu-i plac ţiganii? întrebă ea.

— Absolut deloc, deşi, trebuie să recunosc, nu i-iiu făcui niciodată niciun rău, nu i-au adus neplăceri. Eu ştiu doar că el e aşa de pornit impolriva lor deoarece, cu ani în urmă, un bătrân Ogan, foarte viclean, a făcut un rămăşag cu Papa şi a câştigat unul din caii lui preferaţi, iar ile-atunci, Papa nu-i mai înghile. Totul a fost unislil, ţiganul nu a încercat să-l înşele, numai că

Papa a cam riscat atunci când a făcut rămăşagul şi s-a lăsat convins ca miza să fie tocmai calul acela. Dodo coborî tonul, iar vocea ci, de obicei la fel de ridicată ca vocea unui funcţionar însărcinat cu ţinerea licitaţiilor, deveni mai gravă. Papa nu m-ar ierta dacă ar şti că ţi-am spus povestea asta! râse ca un – copil, apoi îşi continuă povestirea. Oricum, nu l-ar fi deranjat atât de mult nici pierderea calului său favorit,

dacă n-ar fi apărut aici tocmai Ducele de Stanforth în persoană, pentru a râde de el şi a-l tachina pentru că a făcut rămăşag cu ţiganii tocmai într-o cursă de cai, acolo unde, toată lumea ştie, sunt cei mai buni. Asta i-a rănit orgoliul. Dodo râdea atât de tare, încât îi transmise şi Angelicăi starea ei.

— Dar tu de unde ştii că s-au întors ţiganii? o întrebă Angelica. I-ai văzut cu ochii tăi?

— Drept să-ţi spun, am avut rareori ocazia să-i văd, dar Papa spune că îi simte de fiecare dată când se întorc, pentru că în acea perioadă îl cam doare… buzunarul. Dodo era din ce în ce mai prinsă de povestirea ci şi găsea o plăcere nebună în a râde de greşelile propriului ei părinte. Dar era un râs nevinovat, de copil răsfăţat. Să ştii că nomazii sunt foarte izolaţi, tabăra lor e foarte restrânsă, şi puţini oameni o cunosc. Am auzit că Ducele de Stanforth le permitea de fiecare dată să-şi aşeze tabăra pe domeniul de la Cranleigh, aşa că presupun că tot acolo poposesc şi acum.

— Cât de des trec pe-aici? o descusu Angelica.

— Dar de unde atâta interes fată de ţigani? chestiona Dodo, intrigată.

— A. Nu e asta, ţi se pare…

— Ha! Ştiu acum de ce întrebi! o întrerupse Dodo, înainte ca Angelica să găsească un răspuns plauzibil.

— Da? De unde? se miră Angelica, neştiind dacă era bine să se destăinuie fată de Dodo şi să îi ceară acesteia amănunte în legătură cu Gitano.

— Ştiu sigur de ce te interesează când vin şi unde stau ţiganii! exclamă Dodo, fixând-o cu o privire superioară. Vrei să te duci la ghicitoare şi să-ţi afli norocul

— Dar nici nu m-am gândit…

— Să nu-i spui mamei, o întrerupse iar Dodo, apropiindu-se conspirativ de ea şi şoptindu-i la ureche, dar anul trecui la Derby am rugat-o şi eu pe o ţigancă să-mi spună destinul!

Angelica era fascinată şi se aplecă spre Dodo, pentru a o auzi mai bine. Prospero şi Caliban păreau a fi înţeles că cele două fete aveau de împărţit un secret, pentru că rămaseră pe loc, foarte liniştiţi şi ciuliră urechile, ca şi cum ar fi vrut să audă şi ei.

— Mi-a spus că linia vieţii din palma mea e cea mai lungă pe care a văzul-o vreodată, şopti Dodo şi-şi scoase mănuşa din piele de căprioară pentru a-i arăta Angelicăi dovada, care, după părerea Angelicăi, nu era foarte clar marcală. Dodo vorbea mai departe, copleşită de entuziasm. Uite, aici! îi arătă ca o altă linie abia perceptibilă, în palma ei albă ca laptele. Asia e linia care vorbeşte despre Freddie. Ea a ştiut că eu îl voi mlâlni pe Freddie! Bineînţeles că nu mi-a spus cum îl cheamă, şi nici ce măsură poartă la pălărie, ilar cert e că previziunile ei s-au adeverit, iar eu l-am cunoscut câteva săptămâni mai târziu la un bal dat de Pippa Truscott-Tiverton! ghicitoarele ştiu într-adevăr să spună care îţi va fi destinul, afirmă ca categoric, strângând din maxilare cu expresia

omului sigur pe ceea ce spune.

— Dar, Dodo, mă surprinde că eşti atât de… încercă Angelica o caracterizare, privind-o pe aceasta fără să-şi creadă urechilor.

— De rezonabilă, de practică? completă Dodo întrebarea.

— Mmm… da!

— Păi aşa sunt cu, uneori sunt îngrozitor de practică! Dar asta nu înseamnă că duc lipsă de imaginaţie, râse ea în hohote. La început am fost şi cu sceptică, dar când am văzut că ghicitoarea aceea ştia atât de multe despre mine, n-am mai pulul să neg că eram fascinata! Stai să vezi cum o să reacţionezi când vei merge şi tu la ghici loarei Vei cânta pe o cu totul altă partitură!

— Nu cred că vreau să merg la ghicitoare, nu ştiu dacă mi-ar plăcea să ştiu dinainte ce mi se va întâmpla, zâmbi Angelica, fără ipocrizie.

— Prostii! Aşa o să păţeşti şi lu’. Azi nu vrei să crezi în preziceri, iar mâine o să-ţi faci deja planuri de nuntă. După aceea, Dodo începu să-i vorbească despre rochia de nuntă, despre voalul din dantelă de Honiton, despre mătase de broctyl, de lenjeria din cea mai bună calitate, de buchetul din trandafiri albi şi muguri de portocal, întrerupându-şi, din când în când, dizerlaţia, cu sunetele pe care numai ea era în stare să le scoată, în urmărirea – pasămite – a vulpii.

Valea devenise foarte lină în locul în care ajunseseră; caii mergeau la pas, trăgându-şi răsuflarea. Acrul era impregnat de respiraţia lor

grea. Peste tot, în jurul lor, se înălţau aburii calzi din nări. Dodo scoase din geanta legală de şa un pacheţel cu sandvişuri şi începu să mănânce cu poftă.

— Am uitat că trebuie să mai şi mănânc! Aşa fac mereu, îşi ridică voaleta pentru a nu o incomoda. Devoră pur şi simplu sandvişurile cu şuncă de vită, vorbind neîntrerupt şi făcând-o pe Angelica să se întrebe cum de reuşea o asemenea performanţă. Deci, ia spune-mi, ce părere ai despre Greystone? o luă ea prin surprindere pe Angelica pe un ton mult prea familiar de dala uccasla.

L-ai cunoscut bine pe contele Greystone? îi răspunse Angelica printr-o altă întrebare, adoptând tactica diplomaţiei.

— Vag… răspunse Dodo cu gura plină. Papa îl cunoaşte bine. Spune că e un bărbat de treabă» dar Greystone nu prea a stat pe-aici. Cică nu îl amuză viaţa la tară. Chiar şi atunci când reşedinţa lui era Crowood, petrecea mai mult timp la Londra. De când s-a mutat aici, nu prea a ieşit în lume, aşa că nu-l ştim bine.

— Înţeleg… murmură Angelica, încercând să-şi compună o expresie cât mai neutră, dar Dodo îi citise deja gândurile.

— Aha! Te-am prins! Te-a alergat în jurul mesei de biliard! E cam muieratic, drăguţul de el, nu-i aşa?

— Dodo! râse Angelica nevenindu-i să creadă. N-am crezut niciodată că un subiect atât de

penibil mă poate tace să râd. Să ştii că nu e deloc amuzant. E un bărbat îngrozitor! Eu sunt speriată de moarte de el.

Dodo, care fusese fugărită în jurul mesei de biliard de către un singur bărbat în viaţa ei, şi-acela fusese Freddie, Credea că Angelica glumeşte, aşa că râdea în continuare, înghiţind şi ultima bucăţică de sandviş.

— Mi-a ajuns mic la urechi că nu-i scapă nicio domnişoară fără să-i facă avansuri, dar, prin părţile astea, se pare că n-a găsit niciuna pe care să merite să o alerge, aşa că presupun că şi-a căutat distracţiile în societatea londoneză în ultimii ani. Circulă tot felul de bârfe pe seama lui, mai spuse ea, privind-o pe Angelica în aşa fel încât să-i dea de înţeles că poveştile erau atât de vagi încât nu meritau a fi aduse în discuţie.

— Sinceră să fiu, răspunse Angelica, sunt pur şi simplu împietrită de comportarea lui. Acum e de-o politeţe fără cusur, pentru ca în secunda următoare să devină… să zicem, mult prea direct, fără perdea, odios! Probabil că sunt eu prea naivă, dar n-am crezut niciodată ca un gentleman să se poarte aşa, necuviincios.

— E, aşa sunt bărbaţii, interveni Dodo brusc, ca şi cum era o mare cunoscătoare. Au impresia că li se permite orice, în afară, bineînţeles, de a atenta la pudoarea nevestelor vecinilor… pe terenul de crichet!

— Ba nu cred că ai dreptate! se scandaliza Angelica, fără a-şi retine totuşi admiraţia fată de

Dodo. Ştii că eşti nemaipomenită? M-ai făcut să râd când era vorba de un subiect atât de urât. Mă simt mult mai bine acum, îţi mulţumesc, Dodo. Oricum, redeveni ca serioasă, n-aş vrea să ştiu că sora mea mai mică ar rămâne singură în compania contelui.

— Ha-ha! Ce idee! exclamă Dodo atât de tare» încât fu auzită şi de câţiva dintre partenerii de vânătoare. Dacă cineva ar îndrăzni să pună laba pe surioara mea mai mică. Papa l-ar bate în cuie pe uşa de la grajduri!

— Da… Cred că ăsta e unul din avantajele unui părinte adevărat, recunoscu Angelica, având o mică licărire nostalgică în priviri. Numai un tată adevărat îţi poate oferi protecţie deplină.

Câinii începură să latre din nou, iar Dodo mai avu timp să îşi tragă voaleta peste faţă înainte de a porni din nou la galop. Cei câţiva bărbaţi care se încălziseră cu câte o duşcă de coniac, abia de mai avură răgaz să pună dopul sticlelor şi să le pună în buzunare. Alergau acum în josul unei văi destul de abrupte, apoi ajunseră pe o pajişte străbătută de un pârâiaş. La câteva sute de metri în faţa lor se înălţa un gard viu. Prospero fu cât pe ce să intre în calul Maestrului de vânătoare înainte de a sări gardul, iar Angelica era prea concentrată asupra lui pentru a mai întoarce privirea să vadă pe unde o luase Dodo. Aceasta simţise că Caliban obosise după atâta galop, aşa că, domolindu-l puţin, preferă să ocolească tufişurile înalte şi să sară printr-o porţiune care fusese deja lăsată la pământ

de către un cal masiv, recunoscui pentru felul în care demola, practic, orice obstacol ce îi ieşea în cale. Sărind gardul, atenţia lui Dodo l cu atrasă de ceva din depărtare.

Era doar o impresie, o imagine neclară, în umbra unui alt gard viu, la mare distanţă de călăreţi, se contura o imagine aproape invizibilă dar, care, o dală recunoscută, nu putea fi confundată.

Dodo îl lăsă pe Caliban la galop uşor şi se lăsă pe grumazul lui, ca şi cum i-ar fi folosit urechile drept punct de reper, mânându-l în direcţia în care văzuse acea imagine. Pe măsură ce se apropia, imaginile prindeau contur. Cai şi călăreţi fremălând câmpia, bărbaţii în cămăşi roşii, femei în negru, jobene care păreau că se mişcă singure. Apoi o văzu pe Angelica îndemnându-şi calul la pas. Dodo îl lovi pe Caliban uşor cu cravaşa, atât cât să-l facă să se apropie de Prospero. Angelica o văzu cu coada ochiului şi se întoarse-imedial spre ea, privind-o cu ochi întrebători.

— Eşti în regulă? o întrebă Angelica ţipâixd pentru a se face auzită.

— Urmează-mă! o strigă Dodo.

— Poftim?

— Am spus să mă – urmezi! strigă Dodo în culmea exasperării. Haide o dată! îi zâmbi şi îi făcu semn să vină după ea, apoi îl întoarse pe Caliban spre stânga, şi ţâşni peste vale. Angelica îl îndrumă pe Prospero în aceeaşi direcţie. Galopau

acum în paralel, până când ajunseră la un fel de poartă din bare de fier, ce se deschidea spre o altă pajişte. Dodo, care îl mâna acum l-ai trap pe Caliban sări gardul, urmată de Angelica! După ce ajunseră de cealaltă parte a gardului de 1 iar, lăsară caii la pas. Ţipetele vânătorilor şi lătratul câinilor nu se mai auzeau deloc.

— Dodo, vrei să îmi spui şi mie unde mergem? o întrebă Angelica zâmbind intrigată.

— Am o mică surpriză pentru tine.

— Cum adică?

— Dacă nu mă înşală privirile, şi sunt convinsă că nu mă înşală, mergem să vedem pe cineva, răspunse Dodo cu un zâmbet de satisfacţie pe buze, făcându-i în acelaşi timp cu ochiul.

— Ce pui la cale? Bănuiesc că e vorba de ceva foarte interesant din moment ce sacrifici vânătoarea pentru asta.

— Şi sunt convinsă că şi tu vei găsi totul la fel de interesant. Dodo îl opri pe Caliban şi se uită dincolo de gardul viu ce mărginea câmpia, ia priveşte! Exact cum am bănuit! Porni mai departe şi, când văzu că Angelica rămâne pe loc, împietrită de uimire, o strigă peste umăr: Ai de gând să vii o dală?

Angelica se supuse. După câţiva zeci de metri, Dodo intră în tabără printr-un fel de poartă deschisă în gardul viu. O urmă şi Angelica şi văzu o caravană de căruţe, exact ca aceea pe care o văzuse cu câteva zile în urmă, din trăsura lordului Avery. Căruţele fuseseră trase cât mai aproape de

gardul viu care era mărginit la rândul său de un şir de copaci desfrunziţi. Coviltirele arcuite, colorate în verde, se confundau cu verdele pădurii, în apropiere, un cal cu pielea de culoarea castanei tropăia şi sforăia, frământând iarba în copite. Lângă căruţe fusese aprins un foc, deasupra căruia atârna un ceaun imens, negru, în care se pregătea probabil ceva de mâncare. Lângă loc stătea o ţigancă bătrână, cu păr complet alb.

Acoperit, în mare parte, de un şal din lână. Stătea cu spatele la ele şi nu părea a le fi auzit apropiindu-se, ci continua să înşire nişte mărgele colorate, din sticlă, pe un fir lung de aţă.

Pe unul din locurile de pe capră, în căruţa de lângă bătrână, era o femeie trecută de prima tinerele, al cărei chip era marcat de greutăţile vieţii de nomad. Ţinea unul din picioare pe capră. Ia nivelul ei. Prin faldurile vaste ale fustei viu colorate se vedea cizma mică. Ochii ci ca doi cărbuni erau încadraţi de pletele bogate, negre. Le privi pe cele două fete cu indiferenţă, apoi trase un fum zdravăn dintr-o ţigară pe care o ţinea între degetul mijlociu şi inelar, în mâna stângă.

Dodo fu prima care vorbi, descălecând.

— Bună ziua, le salută ea. Iertaţi-mă că dau buzna aşa, dar prietena mea vrea să-i ghiciţi viitorul, i

— Nu… zău… nu e nevoie, se uită Angelica speriată când la Dodo, când la bătrâna ţigancă. Departe de mine gândul ăsta! o imploră ea pe Dodo din ochi.

— Hai, nu fi prostuţă, o dojeni Dodo, apoi, ignorând-o, continuă să se adreseze ţigăncilor.

— Nu vă lăsaţi derutate de protestele prietenei mele. E într-o dispoziţie cam proastă azi.

— Dodo, te rog, îi şopti Angelica, dar fu imediat pusă la punct de privirea neîndurătoare a acesteia şi de gestul ei prin care îi dădea de înţeles că nici nu vrea să stea de vorbă. Angelica se lăsă pe vine şi, uitându-se insistent la cele două femei, trăi un amestec de confuzie, fascinaţie şi deşertăciune. Te rog, Dodo, repetă ea, nu sunt sigură că asta e ceea ce îmi doresc.

— Asta s-o crezi tu! se entuziasma Dodo.

Acum femeia din căruţă le privea cu mare curiozitate. Stinse ţigara şi o puse sub scaun, apoi se ridică în picioare. Era foarte înaltă şi, punându-şi degetele noduroase în şolduri, spuse:

— O să-ţi ghicesc norocu frumoaso! Da ai hanii?

— Nu! strigă Angelica, răsuflând uşurată.

— Da, avem! sări Dodo şi scoase un bănuţ de trgint din buzunarul jachetei de călărie. Ţiganca avu o licărire de interes în ochi, se dădu jos din căruţă şi se apropie de ele; întinse mâna cu un «est arogant, iar Dodo puse bănuţul în palma ei. Femeia abia dearuncă o privire monezii şi o vârî imediat în pieptarul jachetei ei din stofă groasă, brodată. Apoi, întorcându-se spre foc, făcu un gest irfiperceptibil către Angelica, arătându-i să o urineze. Văzând cât era de grosolană, Angelica crezu că vrea să glumească, ceea ce o făcu să se

relaxeze puţin. Angelica trecu hăţurile lui Prospero în mâna lui Dodo şi o urmă pe femeie lângă un trunchi gros de copac, văzând că i se face semn să şadă lângă ea.

În lot acest timp, bătrâna ţigancă nu ridică nici măcar o dată feapul, ca şi cum ele nu ar fi existat în jurul ei. Angelica se aşează lângă cealaltă ţigancă. Aceasta întinsese spre ea o mână slabă, cu pielea zbârcită şi cu degete noduroase. Părea deja a-şi fi pierdut răbdarea. Atitudinea acelei le mei era atât de blazată, atât de vecină cu plictiseala, încât Angelica începu să creadă că lotul ora o poveste de adormit copiii, pe care nu trebuia să o ia în serios, îşi scoase mănuşa din mâna dreaptă, dar ţiganca se încruntă, clătină din cap şi-i făcu semn să îi arate mâna stângă. Angelica îşi scoase cealaltă mănuşă şi întinse mâna. Ţiganca o apucă şi începu să se uite atent la ea, întorcând-o pe toate părţile cu ochi critic, ca un medic care-şi consultă pacientul să vadă dacă nu e rănit. Apoi ţinu palma Angelicăi în sus, se mai uită o dală la ea de apitoape, după care o împinse brusc şi se ridică în picioare.

— Nu, spuse ca eu glas ascuţit. Nu văd nimic aici.

Scoase bănuţul din pieptar şi îl înapoie Angelicăi. Ceva din expresia chipului ci o înspăimânta. Era de netăgăduit faptul că ţiganca văzuse acolo ceva ce nu-i plăcuse.

— De ce? Ce s-a întâmplat? o întrebă Angelica în şoaptă, având acum mare încredere în ea.

— Nu ai nimic însemnat în palmă, asta el ia-ţi banii şi du-te! spuse ea, obligând-o pe Angelica să ia bănuţul.

Pentru prima oară, bărirâna ridică privirea. Se sculă în picioare şi, cu mişcări greoaie, traversă micul spaţiu în care se aflau şi luă bănuţul.

— Înseamnă că eu trebuie să-ţi ghicesc norocul! vorbi ca eu glas domol, aşezându-se lângă Angelica şi, cu un semn o pofti pe ţiganca mai tânără să plece de-acolo. Bătrâna avea părul cărunt strâns într-o coadă, sub şalul de lână. Faţa ci ovală era străbătută de sute de riduri. Buzele ei se mişcară într-o exclamaţie mută când luă mâna micuţă a Angelicăi între degetele ci de vrăjitoare şi o privi cu atenţie. După câteva clipe, bătrâna ridică doi ochi umezi, cu cearcăne roşii şi se uită drept în ochii Angelitfăi.

— Văd multă tristeţe aici… multe lacrimi, începu ca eu glas răguşii, şoptind ca pentru a fi auzită doar de Angelica, uitându-se într-o parte şi în cealaltă să vadă dacă cineva trăgea cu urechea. Văd lacrimi: lacrimile unei mame, lacrimile de copil. Da lacrimile astea le-ai dat la spate. Angelica nu se aşteptase să audă ceva care ar fi impresionat-o câtuşi de puţin, dar în niciun caz nu crezuse că vorbele ghicitoarei vor fi ca un cuţit răsucii în inimă, în numai câteva secunde, femeia descoperise cea mai mare durere a vieţii ei; bătrâna vorbea acum de mama ci dispărută şi Angelica încercă să-şi tragă mâna, dar, ca şi cum i

s-ar fi transmis ceva telepatic, bătrâna întări strânsoarca înainte ca Angelica să-şi poată elibera mâna. Mai văd şi alte lacrimi… continuă bătrâna ţigancă, şi mai văd un bărbat tânăr… ba nu, văd doi bărbaţi… o casă mare, pricopsită, în cure stă un bărbat bogat şi fericit… Celălalt e sărac şi trist, nu are nimic, şi e singur… e singur şi o să moară în curând… Angelica înţepeni. Oare pe cine vedea femeia aceea acolo? Singurul bărbat sărac pe care îl cunoştea era Gitano, dar de unde până unde singur şi pe moarte?! Nu putea îndura acest gând. Oare casa aceea mare să fi fost casiclul Cranleigh? Şi bărbatul acela bogat, contele? Bătrâna o ţinea acum pe Angelica cu putere surprinzătoare, împiedicând-o să fugă de lângă ea. Aşteaptă! mai văd ceva aici – o nuntă! O să te măriţi şi cât de curând.

Angelica începu să tremure, toată vlaga i se scursese din ea, şi încercă să i se mai împotrivească bătrâiaci.

— Bărbatul… cu care o să mă mărit… o să fie bogat? reuşi ea să îngâne.

— Da! ţâşni femeia, parcă ar fi scuipat cuvântul. Aceasta văzu privirea surprinsă şi tristă din ochii, bătrânei., privirea cuiva care l-a judecat pe celălalt greşii, înainte de a se ridica, o bătu uşor pe Angelica pe mână, ca şi cum ar fi vrut să o încurajeze. După ce se ridică, o fixă pe fată cu privirea.

— Acuma trebuie să pleci, prietenul tău are nevoie de line, spuse ca eu glas la fel de blând.

Angelica era devastată şi nu putea concepe că i se va întâmpla aşa ceva. Ghicitoarea răscolise prea multe gânduri ascunse, prea multe instincte pe care ea le crezuse inexistente sau latenuj. Oare era vreun dram de adevăr în cuvintele bătrânei? Simţea că-i tremură genunchii şi abia ajunse până la Dodo. Arăta ca o stafie, pe jumătate sufocată de spaimă şi confuzie. Dodo, care nu auzise nimic din vorbele bătrânei, vorbi fericită: i

— Ce ţi-a spus? I

— Nu-nimic, mai nimic, răspunse ea ca în stare de transă, luând hăţurile lui Prospero din mâinile lui Dodo şi vorbind atât de încet încât Dodo abia o putu auzi. Doar nişte prostii, încăleca, îl întoarse brusc pe Prospero şi porni la galop spre valea ce se întindea dincolo de tabăra ţiganilor. Dodo nu observă tensiunea de pe chipul Angelicăi decât în momentul în care aceasta încei lini puţin goana.

— Angelica… eşti palidă, te simţi bine? Dodo era sincer îngrijorată şi vorbi încet, pentru a nu o speria mai tare.

— Mă simt foarte bine, răspunse ea, convinsă că Dodo nu o crede. Vorbesc serios…

În spatele lor se auzi tropot de copite. Se întoarseră şi văzură un singur călăreţ care se iipropia în goană de ele. Era un bărbat îmbrăcat în tunică roşie, cu cilindru de mătase pe cap şi cu urechi îngrozitor de mari. Freddie.

— Ho… Ho! opri el calul. Dodo, iubirea mea! strigă Freddie apropiindu-se, scoţând pălăria şi

aducându-şi calul paralel cu Cally. Văd că sunteţi lefere, n-aţi căzut de pe cal, nu vi s-a întâmplat nimic! constată Freddie vesel.

— Nu dragul meu, îl potoli Dodo, suntem telcre. Iar dacă ai avea mai multă minte, ţi-ai da seama că şeile noastre sunt atât de bune încât nu poţi cădea de pe ele. Ţi-am repetat lucrul acesta de mii de ori, dragostea mea. Dacă vrei să ştii, am făcut o vizită.

— Aha!… se minună Freddie, privind în jur la peisajul pustiu. O vizită aici… în pustietatea asta?

Dodo ignoră întrebarea, văzând cât de tulburată era Angelica.

— Dă-mi hulelcuţa ta imediat, tinere, se întoarse ea către Freddie, vorbindu-i cu glas poruncitor. Freddie se supuse, scoţând recipientul de sub şa şi înlinzându-i-l alesei inimii sale. Dodo deschise cu mişcări frenetice dopul, turnă un căpăcel de coniac şi îl dădu Angelicăi. Ia, bea asta să-ţi revii! Arăţi ca o stafie!

Angelica îi făcu semn lui Prospero să rămână pe loc şi bău coniacul. Lichidul înţepător i se strecură ca o lavă fierbinte în sânge, calmându-i puţin tremurul corpului.

— Muuumesc, spuse ea, dându-i înapoi capacul. Mă simt ceva mai bine, schiţă ca un zâmbet, dar mi se pare că sunt o caraghioasă.

— Ce Dumnezeu ţi-a spus femeia aceea? o întrebă Dodo punând la loc capacul şi dând sticla lui Freddie, tratându-l ca pe ultimul servitor. Angelica o privi stingherită şi apoi întoarse ochii

spre Freddie, încercând să o facă pe prietena ci să înţeleagă că nu era momentul să vorbească, la fugi tu de-aici, Freddie, dragă, îi făcu Dodo semn, concediindu-l. Bravo! Freddie, pentru care atârnau mai mult formulele de alint decât i maniera nepoliticoasă în care era tratat, se supuse fără niciun cuvânt de protest, îndepărtându-se de ele. Bun, reluă Dodo, ce ţi-a spus? Hai că mor de curiozitate!!!

— Păi, mi-a spus că mă voi mărita în curând.: Şi…

— Şi? întrebă Dodo exasperată, cu ochi măriţi de curiozitate.

— Şi că o să fie bogat.

— Şi?

— Şi asta-i tot…

— Pentru numele lui Dumnezeu, ripostă Dodo dezamăgită, şi ăsta era un motiv să păleşti în halul ăsta?

Angelica ar fi vrut să pună acolo capăt conversaţiei. Voia să uite lotul în legătură cu ţiganca aceea şi cu prezicerile ei, dar n-ar fi dorit s-o jignească pe Dodo, care crezuse, în fond, că îi va face o bucurie ducând-o la ghicitoare.

— Cred că m-a impresionat foarte mult faptul că mi-a spus ceea ce-mi doresc să aud, încercă ea o explicaţie, şi aruncându-i lui Dodo cel mai naiv zâmbet posibil. Ce zici, ne întoarcem la Freddie şi la ceilalţi?

Se întâlniră cu restul prietenilor lor, urmară încă câteva curse, dar vulpea părea imposibil de

prins. Soarele începuse deja să apună, iar ea încă se juca de-a v-aţi ascunselea cu ogarii, complet derutaţi. Prospero începuse şi el să obosească, aşa că era mai uşor de ţinut în frâu şi celelalte domnişoare avură acum curajul să se apropie de Angelica şi să se lanseze într-o mică bârfa. Conversaţia o ajută să mai uite puţin de întâmplarea de la ghicitoare. Maestrul de vânătoare se hotărâse să mai încerce o mică tactică înainte de lăsarea întunericului, ducându-i pe vânători şi pe ogari lângă o mică vizuină unde câinii păruseră să fi pierdut urma vulpii.

— Trebuie să mă întorc la castel, o anunţă Angelica pe Dodo, privind poziţia soarelui pe cer. E foarte târziu şi i-am promis mătuşii mele că mă voi întoarce la timp pentru a proba rochia de hal înainte de cină. N-aş vrea să întârzii, pentru că ea şi-a pus mari speranţe în balul acesta.

— Dumnezeule mare! Nici n-am ştiut că s-a făcut atât de târziu, scrută Dodo cerul, văzând că soarele dispărea treptat-treptat după copaci. Angelica se uită în jur, la ceilalţi călăreţi, ai căror armăsari tropăiau nerăbdători pe loc.

— Ar trebui să plec, spuse Angelica, dar nu ştiu pe unde umblă servitorul meu de la grajduri, îl căuta pe Binstead din ochi, dar nu văzu decât perechi-percchi de cai şi călăreţi, asudaţi de transpiraţie, aşteptând să înceapă ultima cursă în urmărirea vânatului. Nu-l văd nicăicri.

— Să ştii că suntem foarte aproape de Cranleigh. Nu trebuie decât să traversezi pădurea

de fagi şi-ai să vezi o potecă foarte largă, o învăţă Dodo, arătând cu cravaşa în direcţia pădurii. Mergi pe potecă şi ai să vezi la un moment dat castelul Cranleigh pe o colină, exact în faţa ta. De aici ştii drumul, sau cel puţin Prospero îl ştie. Ia-o înainte, iar eu voi spune servitorului că te-ai întors la castel. Binstead îl cheamă, nu-i aşa? O să-l liniştesc cu, iar tu anunţă la grajduri că vin după tine, ca să nu aibă probleme. Oricum, să ştii că vei ajunge repede acasă dacă mă asculţi şi o iei prin pădure.

— Grozav, Dodo, aşa am să fac. Abia aştept ziua balului. Sinceră să fiu, mă îngrozeşte ideea că va trebui să cunosc atâţia oameni dintr-odată, dar toată lumea a fost extregn de drăguţă cu mine şi ştiu că mă voi distra de minune!

— Mă bucur că vei veni la bal şi promite-mi Uc pe-acum că vei veni şi la nunta mea! râse Dodo, aplecându-se peste grumazul lui Cally şi vorbindu-i Angelicăi la ureche. Aceasta o asigură că va veni, îi ură noapte bună, dar imediat îşi reaminti de bătrâna ţigancă şi profeţia ei referitoare la măritiş, aşa că faţa i se întunecă din nou. Amintirea aceea era încărcată de atâta tristeţe, încât ar fi vrut să o şteargă complet din memorie, dar, cu cât încerca mai mult, cu atât devenea mai pregnantă, îl îndemnă pe Prospero la pas în pădure. Simţi o dorinţă nebună de a galopa, atât de repede cât era calul în stare, să fugă de ghicitoare şi de cuvintele ei ce prevesteau întâmplări sumbre. Dar, oricât ar fi alergat de

tare, nu putea scăpa de imaginile acelea din tabăra ţiganilor. Nimic pe lume nu o putea despărţi de cuvintele ce o urmăreau, ce îi răsunau în permanenţă în creier. Parcă auzea mereu aceleaşi şi aceleaşi prevestiri: „un bărbat singur, sărac şi pe moarte…”

12

Angelica găsi imediat cărarea despre care îi vorbise Dodo. Pădurea desfrunzită era cufundată în tăcere. Câteva păsări zburau din creangă în creangă, scuturând cele câteva frunze uscate care împodobeau crengile. Angelica era urmărită de o pereche de ochi de oţel, ce-o priveau intens, ascunşi în spatele unei măşti negre. Deodată, Angelica îl văzu; stătea încolăcit la adăpostul unui ciot mare dintr-un vechi stejar şi se uita la ea fără frică, gâfâinduşor, ca după un mic exerciţiu de gimnastică, în depărtare, se iiuzeau cornul de vânătoare şi lătratul ogarilor. Din ce în ce mai îndepărtate. Vulpoiul se sculă de-acolo, privindu-i pe cal şi pe călăreaţă cu ochi ce nu erau acuzatori, nici vicleni; coborî de pe ciotul pe care se odihnea şi, sigur că nu i se va întâmpla nimic, traversă poteca la câţiva paşi de

Prospero, dând sfidător din coadă şi dispărând în pădure, de unde, la lăsarea scrii, avea să iasă iar pentru a se înfrupta din găinile fermierilor.

Angelica privi întreaga scenă râzând amuzată

de impertinenţa vulpoiului. Apoi privi în jur şi văzu cât era de pustie pădurea, ceea ce o dezamăgi foarte tare, în clipa aceea abia conştientiză ceea ce sperase. Recunoscu în sinea ei că se aşteptase să-l vadă pe Gitano, care îi apărea în cale şi dispărea precum luna plină într-o noapte înnorată. Aşa era Gitano, ca o rază caldă de lumină, împiedicată să se arate în toată splendoarea ei de norii întunecaţi, în ciuda faptului că o făcea să râdă, că se simţea bine în preajma lui, ştia că ochii aceia întunecaţi ascundeau un spirit agitai, turbulent. Iar acum, după „ceea ce aflase de la ghicitoare, încercând să facă legătura cu el, se simţea şi mai derulată. Angelica tresări. Gitano stătea în faţa ci, la fel de degajat ca întotdeauna. Se sprijinea de un copac, cu braţele încrucişate pe piept. Nu avea nimic pe cap şi părea că o aşteaptă. Brusc, Angelica simţi că îi revine buna dispoziţie.

— Bună scara… Lady Angelica!

Ea nu-şi putu reţine surprinderea, cu toate că începuse să se obişnuiască cu apariţiile lui ca din pământ, îl struni pe Prospero.

— Bună seara, domnule. Sper că sunteţi bine şi astăzi.

— Nu chiar atât de bine cât păreţi a fi dumneavoastră, glumi el, făcând-o pe Angelica să râdă de această mică dovadă de protocol. Drumurile lor se încrucişau încă o dată, iar ea avea din ce în ce mai întărită convingerea că Gitano îi apărea nu întâmplător în cale. Uitându-se

ceva mai în spate. Angelica văzu, pe o buturugă, câţiva fazani înşiraţi pe o sfoară. Alături de vânat, se odihneau pălăria şi tolba sa.

— Văd că te-ai asigurat de o cină pe cinste în seara asta, râse ea.

— Asta se numeşte braconaj, scumpă domnişoară. Am auzit că pădurarul e lovit de o criză de gută, aşa că mi-am permis puţin sport pe ziua de azi. Tu cum te-ai distrat?

— Cred că singurul care s-a distrat pe ziua de uzi a fost vulpoiul, ne-a alergat pe toţi de ne-au ieşit fulgii.

— Da… Tocmai l-am văzut… Ştii că acum se duce iar să fure orătăniile bieţilor ţărani, da? Dar mie mi-e milă de el, nu cred că e deloc amuzant să ai o asemenea gloată pe urmele tale, în timp ce vorbea, se apropie de Prospero şi întinse mâna să-l mângâie pe grumaz. O privi pe Angelica adânc în ochi, preţ de-o clipă, ca şi cum ar fi observat ceva diferit acolo.

— Iartă-mă dacă îţi par prea obraznic, dar am impresia că eşti foarte tulburată.

— Da, sunt, recunosc. Am avut un fel de şoc, şi îmi pare bine că le-am întâlnit pentru că vreau să le întreb ceva.

— O să-ţi răspund dacă-mi stă în putere.

Angelica se dădu jos din şa şi îl legă pe

Prospero de un copăcel tânăr. Apoi, încercând să-şi limpezească gândurile, mai trase puţin de timp, îndreptându-se încet spre un buştean şi aşezându-se pe el. Gitano era destul de aproape

de ca şi aşteptă răbdător ca Angelica să se adune.

— O să-mi spui probabil că sunt cam săracă cu duhul… poţi să şi râzi dacă vrei, pentru că, dacă vei considera întâmplarea pe care U-o voi povesti amuzantă, am şi eu dreptul să aflu care e adevărul. Gitano o urmărea cu cea mai mare atenţie, îţi pun această întrebare, reluă, din două motive: primul, pentru că eşti singura persoană pe care o cunosc şi care are legături cu nomazii şi doi, pentru că s-ar putea să aibă vreo legătură cu tine, din alt punct de vedere. Astăzi o ţigancă bătrână mi-a ghicit în palmă şi m-a speriat foarte tare cu ceea ce mi-a spus. Nu ştiu dacă ar trebui să o cred, dar înclin să o cred pentru că mi-a spus lucruri legale de trecutul meu pe care nu avea de unde să le ştie. Mă îngrijorează foarte tare altceva… mi-a spus că un bărbat pe care îl cunosc – şi, spunând asta Angelica lăsă ochii în jos – un om sărac, va muri în curând… Şi… şi… Angelica se împotmoli şi ridică doi ochi disperaţi spre el.

— Şi, probabil, crezi că eu sunt singurul bărbat sărac pe care îl cunoşti, completă el fraza, cu o expresie sumbră pe chip, doar uşor luminată de un zâmbet vag.

— Da, răspunse ea lăsând din nou privirea în jos, ruşinată.

— Spune-mi tot ce ţi-a zis ghicitoarea, o rugă el, grav şi blând, fără a o lăsa pe Angelica să-i ghicească gândurile.

— Erau două femei, prima mi-a spus că nu vede nimic însemnat în palma mea şi a încercat

să-mi dea bănuţul înapoi. Avea nişte ochi foarte ciudaţi, şi mă privea într-un fel anume, de parcă s-ar fi temut de ceva. Apoi a venit lângă mine cealaltă ţigancă şi a spus că ea e cea care trebuie să-mi ghicească mic norocul...

Ascultând-o, mâhnirea puse stăpânire pe inima lui Gitano, îşi amintea că asistase cândva la o scenă identică cu cea pe care i-o descrisese Angelica – un incident cu o ţigancă ce ghicea în palmă şi care văzuse mâna unei femei atât de marcată de nenorocirr încât refuzase să îi citească. O altă ţigan că, aproape împotriva voinţei ci, fusese obligată de cine ştie ce forţe dinafară să interpreteze lotuşi liniile din palma acelei femei şi, în curând, toate prevestirile se adeveriseră. Gitano ştia că ghicitoarele nu se înşală niciodată şi, cu mare repeziciune, căută o explicaţie liniştitoare pentru Angelica. Nu-i putea dezvălui adevărul. Râse cam prea tare, speriind-o, apoi spuse:

— Draga mea Angelica, bătrâna vrăjitoare şi-a cam bătut joc de line. Ce mai, te-a păcălii. Afn asislal de multe ori la scene de genul celei povestite de line. Ultima victimă supusă acestui spectacol grotesc pe care ţigăncile înţeleg să-l dea – numai ca să smulgă bani, crede-mă – a fost o contesă spaniolă; lot aşa două ţigănci au speriat-o de moarte, trecând-o de la una la cealaltă şi spunând că nu vor să vorbească despre grozăviile pe care le citeau în palma femeii. E, dacă vrei, un mic spectacol de teatru pe care ţigăncile sunt

fericite să-l joace în faţa cucoanelor pe care le văd mai înstărite. Fii convinsă că aceste ghicitoare nu văd în faţa ochilor decât bani.

Angelica respiră uşurată şi îşi împreună palmele, într-un gest de rugăciune, ca şi cum ar fi vrut să mulţumească cerului pentru vestea pe care o afla. Era atât de fericită încât aproape că era să sară de gâtul lui şi să-l sărute. Dar se abţinu la timp.

— Uf! Sunt atât de bucuroasă! Mi-era teamă că femeia aia a avut dreptate. Dar, lotuşi, continuă ea privindu-l nedumerită, părea că ştie atât de multe în legătură cu mine. Nu mi s-a părut că vrea să mă ducă de nas.

— Aiurea! Nu ştiu nimic. Sunt pur şrsimplu învăţate să spună lucruri care s-ar potrivi la fel de bine oricui. Sunt sigur că dacă judeci la rece ce ţi-a îndrugat, s-ar aplica oricărei domnişoare din cercul tău de prietene.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, strigă ea, nemaiîncăpându-şi în piele de fericire. Dacă n-aş fi vorbit cu tine, n-aş mai fi avut o clipă de linişte şi m-aş fi frământat la nesfârşit!

— Şi ce ţi-a mai spus despre viilor?

— E, tot felul de dulcegării brodate, se răsfătă ea.

— Înţeleg că numai de acest bărbat sărac se va lipsi destinul la un moment dat.

— Ştiu şi eu, probabil… Aşa mi-a spus ţiganca, căzu ea din nou pe gânduri.

Lui Gitano i se luă o piatră de pe inimă; cel

puţin în privinţa Angelicăi era liniştii, pentru că înţelegea cautestinul va fi generos cu ea Numai despre acel „bărbat sărac” vorbise ghicitoarea prevestind un sfârşit rău – dar acea prevestire nu-i îl surprinse deloc pe Gitano.

— Îmi pare rău că ţigăncile acelea te-au tulburat, dar îţi sunt recunoscător că ai vrut să mă averlizezi asupra destinului meu implacabil, zâmbi el cu blândeţe, pentru a o convinge că prevestirea ghicitoarei e inofensivă.

— Acum râzi de mine.

— Deloc.

— Ei, e bine totuşi să te simţi puţin penibil atunci când afli pe urmă că totul nu a fost decât o joacă de scamator, îţi mulţumesc din suflet că m-ai liniştit. Gitano căzu o clipă pe gânduri, iar ochii se mutară în depărtare, fără a privi într-un punct anume. Razele timide ale soarelui la asfinţit îi puneau în evidentă trăsăturile puternic conturate, pometii proeminenţi şi bărbia fermă. Dându-şi seama că Angelica nu-l scăpa din ochi, îi zâmbi; se încruntă uşor, iar colţul gurii i se ridică într-un zâmbet relaxai. Angelica ar fi vrut să rămână cu el până la sfârşitul zilei, alintată de privirea lui, mângâiată de glasul lui domol, dar îşi aminti că întârzia la castel.

— Doamne, trebuie să fug, spuse ca Gitano se desprinse cu mişcări leneşe de copac şi îi întinse braţul să o ajute să se scoale de pe buştean. Fără să vrea, cu toate că Gitano îi eliberă degetele fine din palmă, ea continua să-l ţină strâns,

desprinzându-se cu greu de – atingerea sa. Conştient de gestul ei, Gitano se uita cu mare interes la ea, tulburat, confuz. Angelica însă căpătă o expresie neuiră, apoi întoarse capul în altă parte, prefăcându-se că alentia îi fusese atrasă de Prospero, care mesteca fără chef un snop de muguri.

— Am impresia că vorbele acelei ghicitori nu te mai afectează atât de mult acum că ai aflat că sunt simple minciuni. Sau nu te interesează nici… dulcegăriile acelea pe care ţi le-a îndrugat referitoare la propriul tău destin?

— Prefer să nu fiu nevoită să cred nimic decât să mă văd în situaţia de a tremura pentru soarta unui prieten, răspunse ea, privindu-l de data aceasta în ochi cu curaj. Ciudat, adăugă ca, brusc preocupată de ceva. „Trebuie să pleci acum, mi-a spus, prietenul tău are nevoie de line”. Oare ce crezi că a vrut să spună prin asta? izbucni Angelica în râs. Oh! Era să uit! Totul e o mare păcăleală! Dar teribil de înduioşător, nu crezi? Şi acum sunt tentată să cred ce mi s-a spus.

Gitano veni aproape de ea pentru a o ajuta să se urce în şa, aşa cum făcuse şi la ultima întâlnire. Şi, ca şi atunci, îi cuprinse talia subţire cu mâinile, fără a-şi dezlipi ochii din ochii ci, aşteptând răbdător ca ea să se instaleze cât mai bine în şa, să apuce hăţurile şi să plece. Dar, de data aceasta, Angelica puse mâinile pe umerii lui pentru a-şi menţine echilibrul, iar Gitano o urcă în şa foarte încet, trăgând parcă de timp, foarte aproape de

buzele ci ce-l ispiteau. Nu-şi dorea decât ca între ei să nu mai fie nici spaţiu, nici timp, nu visa decât clipa când avea să o sărute şi, preţ de-o clipă, îi trecu prin minte că ar putea încerca chiar acum. Angelica intuise dorinţa lui şi, fără a se minţi singură, aştepta cu sufletul la gură momentul în care el va îndrăzni să îşi apropie gura de buzele ei, dar, din motive care ar fi întrecut până şi profeţiile unor ghicitoare, Gitano se abţinu. Rupse vraja şi o puse pe Angelica în şa, iar ea simţi o gheară în suflet. Ce era, oare? Respingere? Trisleţe? Dezamăgire? Nu înţelegea, totul era nou pentru ea. Se afla pe un teritoriu încă neexplorat, trăia nenumărate senzaţii pe care nu le putea defini.

— Să nu te mai gândeşti la cuvintele ghicitoarelor! o sfătui el, dându-i hăţurile şi aruncându-i un zâmbet trist, îl lovi uşor pe Prospero pe grumaz, iar Angelica îi mângâie coama mătăsoasă cu palma înmănuşată. Mâinile lor mai aveau puţin şi se atingeau. Mâna lui descoperită o ispitea, ar fi vrut să o atingă între degetele ci subţiri şi să-i simtă întreaga căldură, întreaga forţă, întreaga dorinţă care părea să umple tot acrul în jurul lor atunci când erau împreună.

Dar dacă totul nu era decât un joc al imaginaţiei ei, sub influenţa stării de tensiune în care se aflase timp de câteva zile, dacă la mijloc nu era decât judecata ci subiectivă, tentaţia de a face mereu comparaţie între cei doi bărbaţi, Gitano şi Greystone? Erau deosebiţi ca soarele şi

luna, ca muntele şi marca; contele era brutal, insistent, pe când Gitano, fără a o atinge, o făcea să se simtă în permanenţă dorită, iubită, dar îi dădea mai ales un sentiment de siguranţă pe care nu-l trăise niciodată în compania celuilalt. Chiar şi singură cu Gitano, între patru pereţi, în camera aceea de la han, se simţise în siguranţă, împotriva oricăror reguli impuse unei domnişoare de buna creştere şi de moralitate. Ştia că Gitano nu va face niciodată ceea ce, atât de plastic, exprimase în cuvinte Dodo: anume, n-o va alerga niciodată în jurul mesei de biliard. Şi, probabil, tocmai de aceea dorea să îl atingă, să se apropie de el, să trăiască până la capăt acest sentiment de siguranţă. Dar cât de mult putea întinde coarda? se întrebă ea. Deocamdată nu putea să spere şi să se resemneze. Avea nevoie de timp pentru a se asigura că îţi, uucel SuD împis dl trăirilor de moment; nu putea, însă, nega faptul că, cu cât era mai insistent Greystone, cu atât ea se simţea mai atrasă de Gitano, întreaga gamă de sentimente fusese întoarsă pe dos. Singura ei speranţă de a-şi reveni la normal, de a-şi recăpăta echilibrul de odinioară era să plece cât mai curând de la Cranleigh, să nu-l mai vadă niciodată pe Gitano şi să se lase stăpânită de bunul simţ, aşa cum făcuse până atunci.

Gitano o privea în continuare cu nesaţ, iar ochii lui calzi topeau şi ultima rămăşiţă din armura în care crezuse că se poate închide, îi răspunse lot printr-un zâmbet, dar simţea totuşi o

durere inexplicabilă, pe care nu o putea defini şi nici plasa. Ştia doar că există în suflelul ei şi că nu putea lupta împotriva ei. Acum începea să înţeleagă ce se întâmplă şi se sperie; devenea o încrezută fără şanse de vindecare – refuzând cu obstinaţie să-şi introducă în vocabular cuvântul *iubire* şi să înţeleagă sentimentul – şi, cu toate că sufletul ei recunoscuse dragostea, accepta gândul că se îndrăgostise de un bărbat ce probabil nu avea să depăşească niciodată statutul de vagabond, un gentleman cu maniere alese, cu limbă dulce, dar fără un slant în buzunar, creierul ei refuza să accepte această idee. Părinţii ei îduraseră mizeria şi suferinţa tocmai din cauză că lăsaseră fanteziile romantice să le orbească.

Raţiunea. O îngrozea elndul că ar fi pul”! *rzp*: vreodată aceeaşi greşeală, cu aceleaşi consecinţe. Simţi că o cuprinde literalmente ameţeala şi fu cât pe ce să cadă din şa, văzând clar, cu ochii minţii, prăpastia neagră şi adâncă în care se prăbuşiseră, mult prea lincri, părinţii ei.

Gitano o privea îngrijorai şi deopotrivă de nedumerii. Angelica pălise îngrozitor. Obrajii ei catifelaţi, ce fuseseră doar cu o clipă în urmă coloraţi de sânge, deveniseră albi ca varul, iar roşeaţa de pe buzele ei căpătase doar o tentă vagă de roz, îi fu teamă că va cădea de pe cal, pentru că Angelica se clătină uşor, şi întinse o mână pentru a o susţine, dar că îşi reveni imediat, umerii i se îndreptară, întregul corp înţepeni ca străbătui de un fior de gheaţă, degetele apucară cu disperare

hăţurile, ridicând capul lui Prospero şi pregătindu-l de slarl. Nu se mai putea uita în ochii lui Gitano; trase hăţurile într-o parte, şi, cu un ton formal, i se adresă privind în altă parte:

— Trebuie să plec, la revedere, domnule. Vă mulţumesc că mi-aţi ţinut companie!

Gitano rămase înmărmurit şi mai derulat ca oricând de atitudinea ci din final, de schimbarea ci bruscă de comportament. Angelica îl plesni scurt cu cravaşa pe Prospero, făcându-l să cabreze, ca apoi să ţâşnească printre copaci, îl lasă pe Gitano cu gura căscată.

Lady Avery o văzu de la fereastră când se întoarse şi coborî grăbită scările pentru a îi ieşi în miâmpinare; Angelica nu fu foarte încântată, pen îi cu că ar fi dorit să se retragă imediat în camera ei. Lady Avery o ajunse tocmai la timp, când ea punea piciorul pe prima treaptă.

— Angelica, spuse ea, privind chipul palid al nepoată-sii, am impresia că îţi petreci prea mult timp afară şi le oboseşti prea tare. Arăţi extrem de obosită.

— Ţi se pare, mătuşă Clarissa, se prefăcu Angelica că râde. E adevărat că nu prea mai am suflu, pentru că am venit în mare goană înapoi, am sperai să ajung la timp să pot proba rochia. Vorbindu-i mătuşii ei, Angelica îşi recăpăta stăpânirea de sine, mai ales că pentru ca, acesta era un lest de autostăpânire. Era mare lucru că reuşise să o păcălească pe Lady Avery.

— Bine, draga mea. Atunci, fă bine şi

grăbeşte-le, scoate hainele astea murdare de pe tine, iar eu voi trimite pe Sarah la tine. Lady Avery plecă să o caute pe Sarah, iar Angelica urcă în camera ei, unde spera să poată sta câteva minute singură, pentru a-şi aduna gândurile. Şi, într-adevăr, nu trecu mult şi apăru şi Sarah, purtând pe braţe rochia galbenă pe care o descususe, despărţind pieptarul de fustă. Sarah părea extrem de agitată, degetele îi tremurau nervoase şi, în timp ce însăila rochia pe talia Angelicăi, o înţepă pe aceasta de câteva ori, neatentă.

— Au! strigă Angelica la un moment dat, pierzându-şi răbdarea. Abia în momentul acela, privind-o mai atent pe cameristă, observă că fruntea îi era încreţită de nervi, dar, din Cauza bretonului şi a dantelei de la bonetă, Angelica nu remarcase cât era de încruntată. Sarah, o chestiona ea, ce faci? Nu te-am văzut niciodată atât de nervoasă!

— Iertaţi-mă domnişoară, dar am avut o zi groaznică. Toţi servitorii au stat azi în tensiune, nici unuia nu-i sunt boii acasă şi m-au umplut şi pe mine de nervi. Numa* din cauza stăpânului, a conaşului Greystone! Cică a fost furios ca un taur astăzi! Nimeni şi nimic nu-i intră în voie.

— Uf, Sarah, lasă-l în plata domnului pe Greystone, tu măcar nu ai nimic de-a face cu el. Dacă nu vrei să-l întâlneşti, îl ocoleşti şi gata!

— Ce să zic, mare scofală! Da mare noroc am că nu e el stăpânu meu.

Angelica se îmbrăcă iute pentru cină şi avu

surpriza să constate că ajunsese în sufrageria imensă înaintea contelui. Erau şi solii Avery acolo, la fel de intrigaţi de întârzierea gazdei lor, ilar se prefăcură a nu observa dovada aceea de nnpolilcic şi sporovăiră veseli despre întâmplările din ziua aceea, ascultând cu interes *ce* avea să le spună Angelica despre partida de vânătoare. Angelica preferă să îi asculte, cu o expresie de un calm deosebit pe fată, zâmbinilu-le cu amabilitate în timp ce făcea mai eforturi de a înlătura senzaţia de ameţeală şi tulburarea provocate de întâlnirea ei cu Gitano.

O clipă mai târziu, contele îşi făcu apariţia într-o manieră destul de furtunoasă; mânia îi era înlipărilă pe faţă, dar, văzându-şi oaspeţii, se controlă imediat, zâmbindu-le şi cerându-le scuze, i rământa în mâini o batistă de mătase, pe care o mula dintr-o mână în cealaltă, ştergându-şi palmele de parcă ar fi vrut să-şi ia pielea de pe ele; până la urmă, o băgă în buzunar.

— Iertaţi-mă, scumpi prieteni! se scuză el, făcând o plecăciune în faţa lui Lady Avery, cu un zâmbet de penitenţă pe buze şi aplecând capul într-o parte, ca un băieţel poznaş; privind-o pe sub sprâncene pentru a vedea dacă acceptă teu toată sinceritatea scuzele lui, ceea ce înălţimea sa făcu, impresionată de gestul său.

— Dragă conte Greystone, i se adresă că Ai un talent deosebit de a-ţi cere scuze. Nimeni nu se poate supăra pe dumneata. De fapt acum am coborât şi noi, nu te aşteptăm de mult, aşa că n-ai

de ce să îţi ceri scuze.

După ce primi confirmarea din partea invitatei lui, Greystone o conduse în sufragerie, unde se punea masa. Lordul Avery îi oferi nepoatei sale braţul, iar aceasta îl acceptă cu mare plăcere. Păşiră astfel, braţ la braţ, în sufrageria tapetată cu oglinzi. Contele părea în cea mai bună formă. Poza încă o dată în gazda perfectă, îşi spuse Angelica, ascunzând, sub acest chip, bărbatul mânat de instincte primare, gata oricând să vadă în orice persoană tânără, de sex opus, o posibilă victimă. Angelica, ştiindu-i adevărata faţă, rămase perplexă pentru că nu-şi putea imagina cum reuşea omul acela să se prefacă atât de strălucit. Şedea faţă în faţă cu ea, zâmbind inocent, dându-i un vag sentiment de vinovăţie că nu e în stare să îi răspundă în aceeaşi manieră, pentru că, orice ar fi făcut, nu se putea abţine să-i arunce săgeţi din ochi. Cu toate acestea, Angelica crezu că sesizează o oarecare tensiune în purtarea lui, în felul de-a vorbi, poate pentru! că gesturile erau prea forţate, iar râsul exagerai!

De jovial. Park, stimabilul majordom, parcă un pic neliniştit; putea să jure că observase cum îi tremurau mâinile atunci când se apropiase de scaunul ci pentru a supraveghea serviciul unuia dintre valeţi, îngrijorată, ridică ochii pentru a studia mai atent chipul impenetrabil al lui Park, fără a putea citi nimic dincolo de norii ce-i umbreau fruntea. Ceva mai târziu, când se servi budinca, avu impresia că asistă la o mică

neînţelegere în spatele contelui; lângă bufet. Park vorbea unui valet pe care Angelica văzu că îl dă afară, nu supărat, ci într-o atitudine părintească. Dar, fiindcă niciunul dintre servitori nu spunea nimic, nu-i rămase decât să ghicească, să se bazeze pe instincte. Se uită în direcţia mătuşii ci să vadă dacă şi aceasta observase acelaşi lucru, dar distinsa doamnă era prea preocupată de crema de ciocolată pe care o savura în clipa aceea, încercând în acelaşi timp să fie deopotrivă de atentă la glumele contelui pe care le găsea delicioase.

Dat fiind faptul că petrecuse toată ziua la vânătoare, Angelica găsi repede o scuză pentru a se retrage mai devreme în camera ei, îi anunţă că era foarte obosită şi, după o singură partidă de whist le ură noapte bună. Se simţea epuizată fizic şi sufleteşte, dar oboseala fizică era incomparabil mai uşor resimţită. Dorea să rămână singură pentru a cugeta în linişte la purtarea nejustificată pe care o avusese faţă de Gitano. Dar, ce mai conta? Lupta din răsputeri cu sine însăşi, pentru a se convinge că nimic nu o impresiona şi că nu conta cum se poartă, nici pentru ea, nici pentru cei din jur. Totul se învârtea în mintea ci, într-o mare derută generală.

Angelica începu să urce încet scările largi de marmură, adâncită în gânduri. Deschise uşa dormitorului ei şi o văzu pe Sarah ieşind din camera ei de toaletă, traversând încăperea şi îndreptându-se spre uşa din fund, în imediata

apropiere a patului cu baldachin.

— O. Sarah, ce bine că eşti aici. Ajută-mă să mă dezbrac. Sunt extenuată, cred că o să dorm în drum spre pernă. Angelica făcu o pauză şi se uită mai atentă la Sarah. Ceva nu era în regulă. Boneta îi căzuse pe o parte, părul îi era în dezordine, de parcă toate agrafele ei de păr ar fi fost smulse ca un magnet uriaş. Era clar pentru ea că Sarah plânsese. Avea nasul roşu, era congestionată la faţă şi avea ochii umflaţi. Sarah, draga mea, ce-ai păţit? se apropie ea de cameristă, vorbindu-i cu blândeţe. Efectul fu că Sarah izbucni iar în plâns, înşfacă şortul alb cu care se jucase până atunci şi-l aduse la nivelul ochilor, încercând să-şi ascundă fala, să-şi şteargă lacrimile şi să-şi stăpânească sughiţurile ce o sufocau.

— Doamne. Dumnezeule! Sarah, de ce plângi în halul ăsta? o întrebă Angelica îngrijorală de data aceasta şi o ajută să se aşeze pe o mică canapea din budoar, aşezându-se şi ea la picioarele ei. Luă o batistă de mătase dintr-un sertar al noptierei şi o întinse lui Sarah. După care o luă pe aceasta în braţe şi începu să o legene ca pe un copil, până când lacrimile îi secară şi nu mai suspina aşa de tare. Când Sarah păru a se fi liniştii complet. Angelica o încuraja să i se destăinuie.

— Sarah, le rog să le calmezi şi să-mi spui despre ce este vorba.

— O, domnişoară, n-am văzut în viaţa mea o cruzime mai mare!

— Ce e Sarah? Spune-mi o dată!

Încă incapabilă să vorbească din cauza sughiţului, Sarah se ridică în capul oaselor şi, apucând-o pe Angelica de braţ, o duse la uşa camerei de toaletă» o încăpere micuţă, fără ferestre. Deschise uşa pentru a o lăsa pe Angelica să vadă ce e înăuntru. Pe podea, întins pe o parte, zăcea Titus. Era nemişcat. Băiatul părea şi mai firav în poziţia în care se afla. Părul lui blond ca paiul era ud de sudoare din cauza febrei şi era aplecat într-o poziţie ciudată, sprijinit de o pătură rulată. Ochiul stâng era tumefiat; buza de jos îi era spartă, iar sângele se împrăştiase pe cămaşa lui zdrenţuită. Angelica rămase împietrită la vederea acestei imagini de coşmar, îşi reveni, însă, imediat şi, lăsându-se în genunchi lângă băiat, încercă să-l ia în braţe.

— Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat? se întoarse Angelica către Sarah. Să-mi spui imediat cine i-a făcut asta! îi porunci ca slujnicei.

Ca pentru a-i răspunde cât mai edificator, Sarah se lăsă şi ea în genunchi, de cealaltă parte a lui Titus şi, ridicând cămaşa făcută ferfeniţă, îi arătă acesteia spinarea însângerală a băiatului. Pe piele, erau nenumărate dungi roşii ce proveneau, fără îndoială, de la un bici. Angelica duse, îngrozită, mâna la gură.

— Doamne, ai milă de sufletele tale! Ce înseamnă asta, Sarah?

Sarah făcu un semn cu capul, indicând uşa, dând stăpânei ei de înţeles că era mai bine să vorbească între patru ochi. Revenind în dormitor,

Sarah o lămuri, vorbind în şoaptă.

— Nemernicul ăla de Greystone a făcut asta! izbucni ca furioasă, de parcă ar fi vrut să-l ucidă pe acesta doar din vorbe, înălţimea sa şi-a pierdut cumpătul, cică, şi l-a bătut pe bietul copil din nimica toată! Numa bunu Dumnezeu ştie ce l-o fi apucat! Probabil că o fi întârziat la treabă, nu ştiu… Apoi a dat ordin că băiatul să fie alungat de la castel şi a spus că dacă prinde vreun servitor sau vreun muncitor de pe moşie că îl ajută, atunci acela va avea şi el de suferit. Sarah remarcă privirea dispreţuitoare de pe chipul Angelicăi şi înţelese că stăpâna ci avea aceleaşi sentimente faţă de acea bestie umană ca şi ea să nu-i judeci greşit pe servitori, domnişoară. Au şi ei familii, copii de crescut şi le e frică să nu rămână fără pâinc. Oricine îl ajută o să moară de foame, ca prăpăditul ăla de dincolo şi contelui puţin îi pasă. Ştiţi şi dumneavoastră că un servitor dat afară şi care n-are nici recomandare e ca şi cum ar primi o condamnare la moarte! Unii dintre ei nici n-ar avea unde să se ducă. Şi mai e şi diavolu ăla de Hibbard, care mişună de colo-colo, până spre ziuă, ca să se asigure că băiatul nu mai e la castel şi că nimeni n-a ieşit de aici ca să-l ajute să-şi găsească un adăpost. Aşa că eu, care nu-s sluga lu’ Greystone, m-am gândit să-l ajut pe băiat, pentru că pe mine n-are cum să mă dea afară! Aşa că m-am strecurat cu el până aici, m-a ajutat domnu’ Park, da el numa atât poate să facă, altfel îl dă şi pe el afară. Nu mai ştiu ce să fac, domnişoară!

Vreţi să îl ajutaţi dumneavoastră?

Angelica era atât de sufocată de mânie că de-ahia fu în stare să vorbească.

— Am să mă duc să vorbesc imediat cu contele Greystone şi o să-l oblig să trimită după doctor! spuse Angelica» îndreptându-se în acelaşi moment spre uşă, într-un acces de furie.

— Nu, domnişoară, aşteptaţi! ţipă Sarah după ca şi împreunându-şi mâinile. Vă implor! Nu vă duceţi, dacă-i spuneţi ceva, dacă îi daţi de înţeles că ştiU despre asta, i-aţi băga pe toţi servitorii în bucluc şi va fi extrem de neplăcut pentru stăpânu meu şi unchiul dumneavoastră dacă o să se afle de întâmplarea asta. Şi pe urmă, cine ştie pe cine o să-şi mai verse năduful!

— Doamne, e totul atât de strigător la cer! exclamă Angelica îngropându-şi faţa în mâini pentru o clipă, apoi se calmă. Ai dreptate, Sarah, spuse ea, după ce mai cugetă o clipă. O s-o rog pe Lady Avery să mă ajute. Curând o să urce şi ca în camera ei, este destul de târziu şi mă voi duce să-i vorbesc. Tu pregăteşte nişte apă caldă şi comprese, ca să pot să-i dau primele îngrijiri băiatului. Du-te şi spală-le pe faţă, să nu vadă cineva că ai plâns. Nimeni nu trebuie să bănuiască ce s-a întâmplat, altfel or să-şi dea seama că Titus e ascuns aici. Trebuie să îl ţinem ascuns, pricepi?

— O, mulţumesc, domnişoară! Ştiam cu c-o să îl ajutaţi! spuse Sarah aranjându-şi şorţul şi prinzându-şi părul în agrafe.

— Mai bine pune-ţi un şorţ curat! o sfătui

Angelica. 1 l-ai fugi şi adu-mi ce te-am rugat.

Angelica se întoarse în camera de toaletă şi se aruncă asupra lui Titus, care ţinea ochii închişi şi plângea de durere, îl luă încet de mână, iar el deschise ochiul nevătămat.

— Dragă Titus, şopti ea, n-o să permit nimănui să-ţi mai facă vreun rău, pentru nimic în lume. Nimeni n-o să-ţi descopere ascunzătoarea, îţi promit.

Angelica avea să descopere abia mai târziu, mult prea târziu, că „prietenul sărac şi pe moarte" despre care îi vorbise ghicitoarea era… Titus. Micuţul încercă să schiţeze un zâmbet, dar îl durea atât de tare buza încât singurul semn pe care îl putu da că o înţelesese fu să îi strângă uşor mâna. Simţi lacrimile fierbinţi ale feţei pe mână şi se sperie, deschizând din nou ochii, dar Angelica se şterse imediat la ochi, înainte ca el să o vadă plângând. Acum îi zâmbea. Până se întoarse Sarah, Titus adormi, sau cel puţin aşa părea, îi şterseră rănile de sânge, îi schimbară cămaşa şi îl instalară în camera de toalclă. Era cea mai sigură ascunzătoare, mult mai sigură decât dormitorul Angelicăi pe care Lady Avery se putea oricând hotărî să-l viziteze.

Îl pregătiră pe Titus pentru noapte, pe un mic pat improvizai dintr-o saltea, pături şi perne, apoi, decisă să îi vorbească mătuşii ei, Angelica ieşi din dormitor îndreptându-se spre camera luţ Lady Avery. Când ajunse destul de aproape de uşa acesteia, pe holul de marmură îl văzu pe

Greystone apropiindu-se, urcând scările, îi văzd mai întâi capul, apoi umerii şi trunchiul. La lumr na luminării, aşa cum îi apărea în fală, ca din pământ, părea mai degrabă o imagine satanică. Pe buze îi înflorise un zâmbet malefic. Primul ei instinct fu de a se întoarce în camera ei. Apoi vru să se repeadă la el, să-l zgârie, să-l muşte pentru bestialitatea de care dăduse dovadă faţă de micul Titus. I-mă la urmă, alese o altă tactică, îşi recăpăta calmul şi se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Noapte bună, Lady Angelica, murmură el printre buze, cu ochi îngustaţi într-o expresie ce, cu toate că se dorea întruchiparea a cinci secole de educaţie aleasă în familie, nu putu ascunde lenta de ironic. Sper să aveţi o noapte liniştită.

Angelica simţi că inima îi bate nebuneşte în piept şi îşi stăpâni greu de tot mânia. Aproape că nu mai putea respira şi vorbi din cauza nodului ce i se pusese în gâl. Schiţă un zâmbet forţat pe care, dacă ar fi dispus de mai multă lumină, conlele l-ar fi interpretat ca atare, în clipa aceea. Angelica ar fi vrut să-l vadă ars de focurile Iadului.

— Noapte bună, lord Greystone. Vă urez să aveţi parte de cel mai adânc somn cu putinţă, spuse ca, înclinând uşor capul în direcţia lui şi văzând că el era mai mult decât încântat de urarea ci rostită pe un ton greţos, îi răspunse printr-o uşoară înclinare a trunchiului. Angelica porni mai departe, de-a lungul coridorului imens ai cărui pereţi erau decoraţi cu portrete de familie şi

ajunse în salonaşul pe care-l ocupa Lady Avery. Acea scurtă întâlnire cu contele îi provocase din nou o stare de tensiune, dar era conştientă de faptul că nu merita să se lase copleşită de nervi şi că cel mai indicat era să acţioneze sub impulsul raţiunii. Lady Avery se aşezase la o mică măsuţă de scris, lângă fereastră şi, la flacăra lumânării, scria o scrisoare. Ridică ochii şi, văzând-o pe Angelica, zâmbi.

— Angelica, draga mea, credeam că eşti de mult în pat. Nu eşti obosită după o zi întreagă petrecută în aerul ăsta tare? Nu te doare capul, sper?

Angelica rămase în picioare în faţa ci, în mijlocul covorului persan, cu mâinile împreunate în faţă şi începu să vorbească cu glas din care străbătea emoţia, neştiind cum va reacţiona mătuşa ci aflând o veste atât de cumplită.

— Mă simt foarte bine, mătuşă Clarissa, ţi-ar vreau să-ţi vorbesc despre ceva foarte important.

Deja îi trezise interesul, aşa că bătrâna lăsă pana jos şi-i acordă Angelicăi întreaga ci atenţie, ştiind prea bine că domnişoarele bune de măritiş au mereu câte ceva interesant de spus.

— Te ascult, draga mea. Despre ce este vorba?

— E o problemă foarte delicată, spuse ea cu o oarecare ezitare, studiind desenul covorului.

— Da? Ştii prea bine că poţi avea încredere în mine şi-mi poţi încredinţa orice secret. Nu trebuie să te ascunzi de mine, trebuie să îmi spui toi

— Absolut tot ce te frământă. Spunând acestea, Lady Avery îi zâmbi cu blândeţe şi se aplecă în direcţia ei, încurajând-o să vorbească.

— Păi, cum să-ţi spun, mătuşă Clarissa… E vorba de lordul Greystone. Vreau să zic, contele a… Angelica nu-şi putea găsi cuvintele. Aşteptându-se la orice altceva decât la ceea ce avea să urmeze. Lady Avery, simţind că-şi cam pierde răbdarea, o îndemnă pe fală să vorbească.

— Hai, Angelica, vorbeşte. Spune-mi ce te frământă!

— Sunt foarte îngrijorată pentru că am aflat că lordul Greystone a maltratat un servitor şi…

Preţ de câteva secunde. Lady Avery rămase cu gura căscată. Apoi, ridică mâna dreaptă în aer, dându-i de înţeles nepoatei sale că nu mai avea chef ş-o asculte.

— Încetează! Nu mai vreau să aud un singur cuvânt!

— Dar… insistă Angelica.

— Niciun cuvinţel despre subiectul ăsta! Nici acum şi nici altă dată, ai înţeles? o repezi Lady Avery, ţinând încă mâna ridicată.

Angelica era la rândul ei împietrită de reacţia mătuşii sale. Aceasta închise ochii, ca şi cum în felul acesta nici n-ar mai fi auzit o discuţie ce o indispunea în mod evident şi, fără a-i deschide, o avertiză:

— Există o anumită regulă, draga mea, pe care trebuie să o cunoşti şi să o respecţi! Niciodată, niciodată, dar ABSOLUT NICIODATĂ să

nu ic amesteci în conflictul dintre stăpân şi servitorul acestuia. Cu aceasta. Lady Avery deschise ochii i o linlui pe Angelica cu o privire de gheată. Lxislă cazuri în care unii servitori au fost ademeniţi la alţi stăpâni, promilându-Ii-se simbrii mai mari, ceea ce nu mi se pare chiar aşa o crimă, dar să te amesteci în deciziile pe care un nobil le ia în ceea ce priveşte slugile obraznice, asta e de neconceput! Este o regulă esenţială căreia toţi oamenii civilizaţi trebuie să i se supună, şi care nu trebuie încălcată niciodată. Retine acest lucru!

Lacrimi mari de indignare îi năpădiră obrajii. Angelica nu putea crede că mătuşa ei era atât de nedreaptă.

— Dar, mătuşă dragă, măcar de-ai şti împrejurările! Lasă-mă să-ţi spun ce s-a întâmplat. Nici măcar nu-U poţi imagina grozăvia…

— În spun să nu mă agasezi cu prostiile tale! o repezi Lady Avery, privind-o de data aceasta extrem de furioasă. Nu mai vreau să aud un singur cuvânt! Noapte bună! Cu aceste cuvinte, Lady Avery îi întoarse spatele, nu înainte de a mai arunca câteva săgeţi din priviri, şi-şi reluă scrisul, părând foarte absorbită de vârful peniţei Angelica se apropie de mătuşa ei, gala să se lase în genunchi pentru a o implora să o asculte la nevoie, dar văzu din felul în care aceasta îşi tuguiase buzele că era inutil să o convingă. Uneori. Lady Avery era de o încăpăţânare ieşită din comun. Angelica se întrebă dacă n-ar fi l osi mai bine să dea şi ea dovadă de aceeaşi

încăpăţânare şi să continue să vorbească, în ciuda avertismentului bătrânei, dar renunţă, de teamă să nu o enerveze şi mai tare pe Lady Avery şi să-i îngreuneze situaţia lui Sarah, care era şi ea amestecată. Cel puţin din punctul de vedere al lui Lady Avery, amestecul lui Sarah ar fi fost o sfidare la adresa ordinii stabilite de conte pe propria-i moşie, o încălcare a ordinului pe care acesta îl dăduse ca băiatul să nu primească niciun fel de ajutor.

Când Angelica se întoarse în camera ei câteva minute mai târziu, Sarah tremura din toate încheieturile şi, văzând dezamăgirea din ochii Angelicăi, aproape că nu mai fu nevoie să întrebe ce a spus stăpâna ei.

— Înălţimea sa. Lady Avery, stăpâna ta şi mătuşa mea, vorbi Angelica accentuând fiecare silabă, nici nu vrea să mă lase să-i spun despre ce este vorba, mai spuse ca aşezându-se pe marginea palului, cu umerii căzuţi. Nici nu vrea să discute!

— Dar, dacă ar şti măcar prin ce-a trecut băiatu'… vorbi Sarah cu sufletul încărcat de speranţă şi aşezându-se lângă Angelica.

— Nu, e inutil, spuse ea dând deznădăjduită din mâini. Ştii cum e Lady Avery atunci când apără un principiu şi mai ales când e convinsă că are dreptate – lucru care se întâmplă în majoritatea cazurilor… Nimic n-o scoate din ale ei.

Sarah dădu din cap că pricepea, oftă din adâncul plămânilor şi rămase cu privirea îndreptată în gol, spunându-şi că epuizaseră toate

resursele de imaginaţie şi că nu făcuseră bine ascunzându-l pe Titus acolo. Brusc, Angelica se ridică în picioare, o luă pe Sarah de mână, cu multă afecţiune şi-i spuse:

— Fii liniştită, ai procedat bine aducându-l aici şi eu sunt foarte mândră de tine că ai riscat pentru vi. Acum e rândul meu să mă ocup de toate. Vorbind, se plimba de colo-colo prin cameră, iar lusta largă de mălase îi flutura din cauza mişcărilor repezite. După câteva minute U gândire» începu să vorbească în şoaptă, de te-am ca vreunul din spionii contelui, adică Hibbard, s nu o audă. Dar nici nu dorea să-l trezească p bietul Titus, care adormise deja. Uite cum o sfacem, Sarah, o linişti ea, folosind un ton fern voi trimite o scrisoare bucătăresei de la Ickworl şi-i voi spune că îi trimit un băiat care a avut cu accident şi trebuie să se odihnească şi să fi foarte bine îngrijit până se pune pe picioare. V scrie această scrisoare în noaptea aceasta, iar t trebuie să ai grijă să o duci la poştă mâin dimineaţă. Eu mă voi duce tot mâine dimineaţă I vicar, la domnul Compton, care e un om foarte drăguţ şi inteligent, de fapt e cel mai isteţ vict pe care l-am cunoscut vreodată. El e în stare să păstreze un secret şi sunt sigură că va vrea să mă ajute aşa că am să-l rog să găsească o cale de a transporta pe Titus până la Ickworih. Până când ne întoarcem noi acasă, am să găsesc o cale de-o convinge să-i dea de lucru lui Titus, dar n-o’s afle niciodată că el a fost slugă la Greystone.

— O. Domnişoară, sunteţi aşa de deşteaptă! s bucură Sarah cu chipul luminat de speranv Angelica îi făcu semn că nu mai are nevoie de t şi o puse să-i promită că îi va aduce de dimineaţ pe o lavă micul dejun, pentru care comandă pl, rridge, lapte, ceai slab şi orice altceva care însen na mâncare uşoară pentru un invalid, dându ordin clar să spună tuturor că tava era perii stăpâna ei mai tânără.

— Ai grijă să aduci TU lava, nu laşi pe allcin va! mai şopti Angelica. Nu vreau să intre nime aici şi să miroasă ceva. Chiar dacă ar fi vreun servitor care să nu-i vrea răul, tot există pericolul să-i scape ceva.

Sarah dădu din cap că înţelesese şi se strecură afară. Angelica închise uşa îneci în urma ei şi rămase o clipă lângă ea, ascultând dacă se auzea vreun zgomot de pe hol, îi era frică şi de umbra ci, în minte îi veni cuvântul „primejdios”. Acum că depăşise starea de furie şi de şoc, că îşi recăpătase calmul, înţelese că „primejdios” era cel mai bun cuvânt prin care putea descrie un bărbat ce bate cu atâta bestialitate un copil. Apoi îşi aminti de seara în care Titus fugise de la grajduri atât de speriat, când îl văzuse pe Hibbard. Oare şi omul acela era la fel de primejdios?

Scrise bilclul către bucătăreasa de la (ckworth, luă o cuvertură de pe pal şi se duse în camera de toaletă în vârlul picioarelor. O singură lumânare lumina chipul chinuit de durere al lui I’itus. Dormea. Puse o mână pe sprânceana rănită,

ştergând o şuviţă de sânge. Băiatul ardea. Angelica puse cuvertura pe covoraşul de lângă el şi se aşează acolo, pentru a-i veghea somnul agitat. Furia şi lacrimile de neputinţă aveau să o tinăirează până la ivirea zorilor.

13

Sarah apăru cu micul dejun, dis-de-dimineaţă, aşa cum promisese. Rămase înmărmurită când văzu că Angelica stătuse trează toată noaptea.

Era atât de palidă şi avea cearcăne atât de mari în jurul ochilor, încât Sarah insistă ca ea să doarmă câteva ore. Titus făcu o mişcare, iar Angelica îl ajută să se ridice în şezut, atât cât putea rezista» încurajându-l să mănânce din porridge, ceea ce el făcu cu mare plăcere, pentru că, în ciuda durerilor, îi era o foame de lup; se cam strâmbă ducând lââigura la gură, iar poziţia în care stătea era destul de incomodă, dar nu se putea sprijini din cauza vânătăilor de pe spate. După ce mâncă, Angelica îl ajută să-şi facă toaleta. Era aproape ora prânzului când băiatul adormi din nou. Angelica îmbrăcă costumul de călărie, bău o ceaşcă cu ceai, dar asta numai la insistenţele lui Sarah, apoi se grăbi să plece. Alergă până la grajduri şi, câteva minute mai târziu, îl mâna pe Prospero spre căsuţa vicarului.

Menajera, doamna Keswick, deschise uşa şi, văzând-o pe Angelica, lăsă să-i scape un strigăt de surpriză şi plăcere.

Dumneavoastră sunteţi, domnişoară? Domnul Compton nu e acasă, dar o să fie tare mâhnil când o să afle că aţi trecut p-aici şi el nu v-a văzut. E plecat de vreo două zile la Crowood, la înmormântarea domnului Quince. N-aţi vrea să intraţi puţin şi să vă încălziţi la foc? o întrebă ea pe Angelica, făcând un pas în lateral şi invitând-o pe fală înăuntru. Dar aceasta rămase în pragul uşii şi abia auzi „ultimele cuvinte ale doamnei Keswick. Avea ghinion! Dacă domnul Compton era plecat, nu avea cum să o ajute în privinţa lui Titus, îşi muşca buza de jos, concentrată, încercând să decidă asupra a ceea ce avea de făcut în continuare, îi mulţumi doamnei Keswick pentru amabilitate fără a-şi da seama că fusese cam nepoliticoasă» după care se întoarse în locul în care îl priponise pe Prospero. „Ce să fac?” se întreba ca întruna. „Ce să-l ac?” se frământa ca, lovind cizma cu cravaşa. Se întrebă dacă puica apela la ajutorul lui Dodo. Se temea ca nu cumva şi părinţii lui Dodo să aibă aceeaşi atitudine pe care o dovedise mătuşa ei, sau chiar mai rău, să-i spună tot contelui. Uf! dădu ca din picior cu ciudă, amintindu-şi că nici Dodo nu era de găsit, pentru că plecase la Londra, unde o aştepta croitoreasa. Fir-ar să fie! exclamă ca bălând încă o dată din picior. Ce ghinion! Ce să facă? Unde să ceară ajutor? Cine ar fi fost dispus să o ajute? Atunci îşi aminti de Gitano, însă nu era sigură că mai dorea să-l vadă vreodată, dală fiind confuzia totală în care se adâncisc în urma ultimci discuţii cu el.

Dar, fiind vorba Uc o situaţie disperată, trebuia să ignore deocamdată propriile ei interese. Trebuia să folosească orice mijloc de a-l ajuta pe Titus. Oare Gitano o va ajuta? Bineînţeles, doar îl salvase şi pe băieţelul de pe vapor de la înec. Desigur că avea s-o ajute, nici nu trebuia să aibă vreo îndoială în această privinţă. Dar mai era un aspect care îi scăpase în entuziasmul de moment; trebuia să ţină seama de purtarea ei odioasă faţă de el, cu o zi în urmă. Ei, asta era! Trebuia să înghită găluşca şi să îşi ceară scuze pentru purtarea ci urâtă. Era singura soluţie. Acum nu mai exista decât un singur obstacol, crezu ea, după ce se împăcă cu toate neajunsurile ivite. Anume, cum avea să-l găsească! înţelesese de la el că străbate ţara împreună cu nomazii. Deci ar fi trebuit să mai fie în ţinut. Problema era că nu ştia să ajungă singură la tabăra ţiganilor. În ultimele zile cutreierase ţinutul în lung şi-n lat, dar nu-i întâlnise niciodată, cu excepţia vizitei neprevăzute la ghjcitoare. Habar nu avea cum să le dea de urmă, încăleca, preocupată de o singură întrebare: de unde să înceapă căutarea? Unde să-l caute pe acel străin care apărea şi dispărea ca un vrăjitor.

Cu mintea frământată de atâtea întrebări, Angelica încercă să-şi facă un plan de bătaie. Deveni foarte atentă la drumurile pe care le alegea Prospero, îl lăsa să preia comanda, spunându-şi că şi el putea face o alegere la fel de bună ca ea, poate chiar mai bună. Era prea adâncilă în gânduri şi nu observă că soarele

începu să asfinţească, strecurându-se printre trunchiurile copacilor; în jurul ei, creaturi asemănătoare unor mingi albe, pufoase, alergau bucurându-se de primăvară: erau iepuraşii treziţi la viaţă. Păsările cântau cu frenezie în înaltul copacilor, dar ca nu părea a le auzi trilurile ce încălzeau şi mai mult aerul. Prospero o luă la fugă pe poteca ce străbătea pădurea şi Angelica văzu, înaintea ei, dispărând la o cotitură de drum, ceea ce părea a fi o căruţă de ţigani, îl făcu pe Prospero să pornească în galop iute, în speranţa de a ajunge căruţa din urmă şi, întorcând la răscruce, mărginită de ambele părţi de copaci stufoşi, fu cât pe ce să se ciocnească cu căruţa ce înainta foarte încet. La spate avea o uşiţă mică şi două trepte care puteau fi pliate şi urcate înăuntru; coviltirul era acoperit cu pânză verde şi fiecare bucată de lemn era pictată în nuanţe de roşu şi verde, peste care, într-o explozie de culori, erau desenate flori şi păsări. Prospero mergea acum la pas, în paralel cu căruţa. Angelica putu vedea un cal roib, foarte vânos, înhămat la căruţa ce părea o casă pe roţi. Merse ceva mai repede, sperând să-l vadă pe vizitiu, trăgând de fapt nădejde că acesta va fi Gitano, sau că îi va spune unde îl poate găsi pe acesta.

Vizitiul era un bărbat înalt, bine făcut, foarte solid; era îmbrăcat în negru, şi se sprijinea de peretele căruţei cu picioarele ridicate, pe placa de lemn dinaintea lui. Ţinea mâinile sub cap, iar l aţa îi era acoperită de pălăria cu boruri largi. Angelica

crezu că doarme, atât era de relaxat. Hamurile calului erau prinse de vârful uneia dintre cizme. Angelica îl recunoscu imediat, deşi nu-i putu vedea faţa. Nu ştia cum să reacţioneze. Trăia un amestec ciudat de bucurie şi ciudă. Iar se ciocnea de el, îi apărea mereu în cale, oriunde's; în fi dus. Ca şi cum i-ar fi ghicii gândurile, ca şi cum ar fi intuit în fiecare moment unde avea să o întâlnească. Gândul acesta o înnebunea, dar i se părea o minune picală din cer faptul că îl găsise iiiat de repede, tocmai când avea mai mare nevoie de el.

Era intrigată de atitudinea lui. Nu dădu niciun semn că i-ar fi remarcat prezenţa lângă căruţă! şi părea adâncit în somn. Angelica îşi drese glasul.

— Hhmm, făcu ea. El nu se mişcă. Hhmmmhlimm, încercă ca încă o dată, de data aceasta ceva mai tare. Bună ziua!

După o clipă, el ridică încet pălăria cu mâna dreaptă, doar atât cât să vadă cine îl deranja, apoi duse degetul la gură şi, privind-o cu ochi dojenitori, spuse:

— Şşşt! O să trezeşti calul! Şi, spunând aceste cuvinte, puse din nou pălăria pe faţă şi continuă să o ignore. Nu se auzeau decât copitcic cailor.

— Of, te rog! Nu mai fi supărat pe mine, îl imploră Angelica. Ştiu că ai tot dreptul să te porţi aşa, mai ales după purtarea mea de ieri, am fost cam necioplită, dar nu-ţi pot explica de ce am

făcut asta. Zău îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. Dar… s-a întâmplat ceva îngrozitor şi eşti singurul care mă poate ajuta. Glasul începu să-i tremure de emoţie, aşa că Gitano dădu pălăria la o parte, se ridică în capul oaselor şi opri calul. Băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o batistă, înlinzându-i-o Angelicăi şi privind-o cu mare îngrijorare. Angelica o luă şi se şterse la ochi înainte de-a l-o înapoia, apoi încercă un mic zâmbet de mulţumire.

Gitano sări din căruţă, o ajută să descalecc, aducând-o cu blândeţe pe pământ. Simţind mâinile sale puternice încleştate pe mijlocul ei, Angelica simţi nevoia de a-l îmbrăţişa, de a-şi îngropa faţa la pieptul său şi de a plânge până îşi calmează durerea, dar se abţinu şi reuşi să-şi compună o expresie cât mai calmă, începu să îi explice ce se întâmplase, mergând alături de el, pe lângă căruţă. Prospero îl împinse pe Gitano cu botul, arătându-i în felul acesta buzunarele, pe care le bănuia probabil pline cu bucăţele de zahăr. Nu îl lăsă pe acesta până când nu-şi primi porţia. Avea chef de joacă. Dar Gitano era acum atent la Angelica, încruntându-se la auzul celor întâmplate. Fata îi descrise în amănunţime cum arăta Titus după bălaia pe care o încasase de la Greystone. Gitano simţi că îl năpădeşte furia, i se înnourase faţa şi, după încrâncenarea cu care strângea din maxilare şi sclipirile de mânie din ochi. Angelica înţelese că Gitano se gândea deja cum să-l prindă pe Greystone şi să îl înveţe minte.

— Nimeni nu-l poate înfrunta pe contele Greystone pentru că asta ar înrăutăţi şi mai mult situaţia servitorilor, spuse ea ghicindu-i gândurile şi punând o mână pe braţul lui. Şi prima care ar avea de suferit ar fi camerista mea, care a dat dovadă de atâta curaj, adăugă ea grăbită, sperând să-l facă să se răzgândească dacă acestuia îi trecuse cumva prin cap să se răzbune.

— În orice caz, într-o zi – şi ziua asta va veni curând, acest laş pui de aristocrat va primi o lecţie hună, pentru că îl voi biciui la sânge.

— Mult prea blândă pedeapsă fată de cât rău a făcut, şopti Angelica. Ştii că am auzit ce se vorbeşte pe-aici… se spune că băiatul acesta – l itus îl cheamă – ar fi copilul contelui, făcut cu o servitoare… Iar gestul lui e cu atât mai plin de cruzime dacă acest zvon este adevărat. Eu am încercat să ignor aceste bârfe, dar acum văd că Greystone e capabil de orice… aşa că înţelegi de ce vreau să îl văd pe băiat cât mai departe de locul acesta, în timp ce vorbea, îi urmărea reacţia. Gitano îşi stăpânea cu greu mânia, iar ei îi păru rău că făcuse acea ultimă afirmaţie, dar trebuia să-i arate cu cine avea de-a face şi cât de josnic era omul acela. Vrei să mă ajuţi? îl fixă ea cu ochi plini de speranţă.

— Bineînţeles! Prietenii mei ţiganii vor avea grijă de el şi îl vor lua cu ei în nord, îl vor duce la prietenii tăi din Essex. Vor ajunge acolo peste câteva zile.

— Oh, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! lăsă

ea să-i scape un oftat de uşurare.

— Uite ce trebuie să faci, îi explică Gitano. Adu băiatul la mine, mâine dimineaţă, imediat după ivirea zorilor, pentru că în felul acesta nu te va vedea nimeni când îl vei scoate din castel şi aşteaptă-mă lângă stejarul bătrân de lângă poteca ce duce la castel. Ştii despre ce stejar vorbesc?

— Da, e stejarul care rămâne verde şi în timpul iernii – cel de deasupra lacului.

Gâtano dădu grav din cap. Angelica apucă hăţurile lui Prospero, spunându-şi că trebuie să ajungă cât mai degrabă la castel şi să-i dea vestea cea bună lui Sarah, ca apoi să aibă grijă de Titus. Dar îşi dădu seama că nu se putea despărţi de Gitano. Se gândea că, dacă s-ar fi întors acolo, exista pericolul să-şi dezvăluie fără să vrea secretul. Pe de altă parte, nu dorea să se grăbească într-un loc în care era obligată să fie politicoasă cu omul pe care îl detesta cel mai mult pe lume şi care, la cât era de viclean, ar fi putut bănui ceva. Dacă s-ar fi întors acum, ar fi fost cu siguranţă obligată să ia ceaiul cu el; să se fi dus direct în camera ci şi să se fi închis acolo, ar fi trezit bănuielile lui Lady Avery care, în cel mai fericit caz, ar fi crezut-o bolnavă şi ar fi găsit motiv să vină în camera ei, ceea ce făcea imposibil să îl mai ascundă acolo pe Titus, în orice caz, era liniştită să ştie că Sarah avea grijă de el şi, dat fiind faptul că era camerista Angelicăi, putea intra şi ieşi din cameră ori de câte ori poftea, fără să dea de bănuit.

Angelica ezită şi se uită la el. Gitano tocmai se pregătea să o ajute să încalece, dar, înainte ca el să poată face asta, Angelica se aşează în fala lui, privindu-l nervoasă:

— Mi-am spus că trebuie să mă grăbesc, dar acum îmi dau seama că nu am unde să mă întorc, încă nu mă pot întoarce în casa aia. Lăsă capul jos, derutată şi mai ales obosită după o noapte de veghe.

— Pari foarte obosită, spuse el după ce o privi mai atent. Vrei să te odihneşti puţin? Sunt sigur că ai fost prea preocupată toată noaptea ca să mai ai timp să te gândeşti la tine. De când nu ai mai pus nimic în gură?

— De unde ştii asta? îi zâmbi ea surprinsă.

— Ştiu că eşti moartă de foame, răspunse el, cu acelaşi zâmbet atoateştiulor.

— Chiar aşa! pufni ea în râs, după care pe chip i se întipări o expresie de oaie. De obicei îmi iau ceva de mâncare la mine, dar am lăsat pachetul pentru Titus azi-dimineaţă. Vorbind, frământa una din mănuşile din piele de căprioară. Uite ce e, îmi dau seama că sunt cam pisăloagă, dacă vrei lac. Ridicând privirea, constată că el nu era nici pe departe plictisit, ci, amuzat de cuvintele ci, dădea încetişor din cap, mirându-se că ea putuse crede aşa ceva.

— Cred că putem rezolva şi problema asta (Justul de uşor. Ştiu un han foarte hun, chiar în apropiere, îi spuse el, pe un ton misterios. Angelica privi în jur, convinsă că Gitano glumea.

Peste tot, nu vedea decât copaci, tufişuri şi văi. Era imposibil să găsească ceva de mâncare aici.

Gitano deschise uşiţa din spatele căruţei, lăsă scăriţa în jos, şi scoase de-acolo două scăuncic din lemn» pe care le puse pe iarbă, lângă cărăruie, îi arătă unul din scaune şi, făcând pe gazda, îi spuse:

— Dacă milady doreşte să ia loc, ceaiul e gata în câteva clipe. Angelica râse şi se instală, într-o atitudine de domnişoară invitată la ceai într-unul din saloanele Palatului Sf. James. Gitano urcă în căruţă şi făcu focul, pe o sobiţă improvizată, din oţel. Angelica nu rezistă tentaţiei de a arunca o ocheadă în interiorul căruţei şi sări de pe scăunel, încântată să-şi satisfacă curiozitatea; se uită vrăjită la îndemânarea pe care o dovedea Gitano preparând ceaiul. Apoi pregăti ceşti şi farfurioare pe o tăviţă din lemn şi puse câţiva biscuiţi pe plită, în tot acest timp, o privi cu coada ochiului, amuzat de entuziasmul ei, de fascinaţia pe care o citea în ochii ei, ce înghiţeau cu lăcomic fiecare colţişor din căruţa lui. Interiorul era aranjat cu mult bun gust. Avea mobilă din lemn sculptat, iar pereţii şi bucăţile de tapiserie erau decorate cu desene florale. După ce Gitano termină pregătirile, se aşezară amândoi pe scăunele, încălziţi de soarele blând, într-o adevărată sufragerie în aer liber.

Angelica nici nu simţi când zbură timpul. Petrecuseră toată după-amiaza stând de vorbă despre câte-n lună şi-n soare, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. La un moment dat, ridică

ochii să vadă unde era soarele. Acesta nu se mai vedea aproape deloc.

— Doamne, cum trece vremea! strigă ca ridicându-se brusc. Trebuie să fug!

Gitano instală şaua pe spinarea lui Prospero, fiindcă o luase mai devreme şi-l acoperise cu o pătură. Angelica era încântată să-l vadă atât de preocupat de confortul ambilor cai. O ridică în şa şi, ca de obicei, Angelica propti mâinile pe umerii lui, pentru a nu-şi pierde echilibrul. Mâinile ei zăboviră acolo şi după ce se aşeză mai bine în şa. Se sprijini de el preţ de câteva momente, ca picată în transă. N-ar fi vrut să mai plece deloc de lângă el. Feţele lor erau atât de apropiate, încât simţi că se pierde în ochii lui întunecaţi, îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Angelica roşi şi îşi îndreptă imediat ţinuta. Stânjenită, apucă hăţurile. Amuzat şi vădit încântat, Gitano îi aranja vârful cizmei în scările de oţel. Angelica înţelese că sentimentul de ciudă pe care îl avusese până atunci faţă de propria ei slăbiciune faţă de Gitano dispăruse; acum îşi dădea seama că ar fi fost împotriva firii să nu se simtă atrasă de un bărbat atât de bun şi de fermecător – deşi sărăcia în care el trăia făcea imposibilă orice speranţă legată de el. Resemnarea pusese stăpânire pe ea în asemenea măsură, încât reuşuicstul de lesne să îşi găsească stăpânirea de sine, îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru după-amiaza aceasta minunată. Acum sunt sigură că eşti cel mai bun şi nepreţuit prieten din câţi am şi sper ca într-o zi să

m³ pol răscumpăra faţă de tine.

Gitano se uita în ochii ei, dar auzind-o vorbind astfel, ceva tulbură chipul lui senin – pentru că era sigur că nu asta dorise să audă de la ea. Fu doar un nor, abia perceptibil. O luă de mână, ţinând-o câteva secunde, suficient însă să-i transmită căldura palmei sale prin mănuşa fină.

— Pe mâine dimineaţă, aşadar, spuse eh aştept ca îngerul să-şi aducă preţioasa comoară după ce se crapă de ziuă, la bătrânul stejar.

Angelica porni într-un galop nebun înapoi spre casicl. Locul în care îl întâlnise pe Gitano era mult mai departe de reşedinţa Cranleigh decât crezuse ca, în lot acest timp, când Angelica se afla încă la jumătatea drumului spre casă. Lady Avery, plictisindu-se, se hotărî să modifice una din pălăriile sale. Sună clopoţelul după Sarah, iar aceasta apăru într-o clipă. Părea de-a dreptul stoarsă; nervii îi erau încordaţi la maximum, după o zi întreagă în care îşi făcuse tot felul de griji în privinţa lui Titus, dar temându-se, mai cu seamă, ca acesta să nu fie descoperit. Intră în dormitorul stăpânei sale, aranjându-şi boneta.

— A, Sarah, bine c-ai venit, vorbi înălţimea sa, căutând ceva în coşuleţul de lucru pe care îl ţinea în poală. Era îngropată într-o mare de dantelute, l unduite, panglicute, flori de mătase, papiote cu fire de mătase, perniţe pline cu ace şi agr: de Ţinea în mâini o pălărie albă, pe care o descususe de toate garniturile.

— M-am hotărât să modific pălăria asta după

modelul uneia pe care am văzut-o în „Goody’s”.

Du-te în camera Angelicăi şi adu-mi ghemul acela de panglică franţuzească, ştii care, aceea pe care am cumpărat-o la Tours.

Sarah făcu o mică reverenţă ieşind din cameră, privind încurcată maldărul de panglici şi ace, neştiind absolut deloc despre ce vorbea Lady Avery. Şi, deşi habar n-avea la ce panglică se referă stăpâna ci, fugi imediat în camera Angelicăi. O dată ajunsă acolo, răscoli în toate sertarele şi culercic pentru a găsi panglica. Dorea să se întoarcă cât mai repede la Lady Avery; altfel aceasta şi-ar fi pierdut răbdarea şi ar fi venit cu siguranţă după ea. Titus, care avea ochiul şi mai negru decât cu o zi în urmă, stătea întins pe patul lui improvizai pe podeaua camerei de toalelă, uitându-se speriat la agitaţia lui Sarah, care căuta cu disperare ceva ce părea de negăsit. Titus începca să-şi revină, mâncase absolut lot ceea ce-i adusese Sarah şi, cu toate că se simţea încă foarte slăbit, reuşi să se ridice şi să citească ceva din cărţile pe care le avea Angelica la ea în cameră.

Sarah începuse deja să intre în panică pentru că, cu cât căuta mai mult acea păcătoasă de panglică, cu atât era mai derutată, încercă să se calmeze şi reluă căutarea, de data aceasta ceva mai metodic, începând cu sertarul de sus al şifonierului, plin, aproape de sus până jos, cu sertăraşe. Se ridică pe un mic scăunel pentru a ajunge până sus, dar poziţia în care se afla era des! 1 de incomodă şi dulapurile strâmte. Până la

un.*1*, ajunse să caute în comoda în care erau puse aşternuturile de pat. Exasperată, Sarah uitase de Titus, şi începuse să bombăne singură: „Unde Dumnezeu e nenorocita aia de panglică? Unde poate să fie, unde?! înălţimea sa o să mă omoare, asta e!” Acum căuta într-un alt dulap, ridicându-se în vârful picioarelor pe scăunel. Găsi o uriaşă cutie de pălării, iar Titus văzu ce nu mai văzuse în viaţa lui: o avalanşă de bonete şi pălării răsturnându-se din cutii, exact pe covor. „Uite c-am găsit-o! exclamă Sarah încântată şi o zbughi pe uşă, cu metri de panglică atârnând în spatele ei.

Intră cu asemenea zgomot în camera doamnei încât o făcu pe Lady Avery să tresară din cauza sperieturii şi să o privească pe slujnică dojenitor. Sarah rămăsese aproape fără suflare, aşa că de abia îndrugă câteva cuvinte:

— Pot – poftiţi, minilady! îi întinse ca panglica, cu un zâmbet atât de larg, încât Lady Avery se uită la aceasta cu o faţă lungă de uimire, apoi se încruntă.

— Sarah, zise ea privind mai atent panglica, nu e ceea ce ţi-am cerut, fetiţo! Pentru Dumnezeu, nu vezi cât e de urâtă!

— Ddd… dar, m… milady, spuse Sarah disperată, cu trăsăturile căzute de dezamăgire, e singura panglică pe care am găsit-o! Am căuta, t peste lot!

— Ai, căutat şi în camera de toaletă a Angelicăi? căzu întrebarea ca un tăiş de ghilotină.

— Da! Da, milady, peste tot am căutat?

răspunse ea cu ochi măriţi de groază.

— Prostii. Sarah! Mă minţi! N-ai căutal bine, trebuie să fie undeva, doar n-a intrat în pământ, ol la Lady Avery plictisită şi puse pălăria pe masa de toaletă. Ai fost repezită, ca totdeauna. Va trebui să mă duc să caut eu! Şi, punând coşul de lucru deoparte se ridică cu greu în picioare şi se îndreptă încet spre uşă.

Sarah începuse să sară în jurul ei şi să se agile, neştiind ce să facă să o oprească pe Lady Avery şi să mai amâne clipa fatală.

— Oh, vă rog, milady! Lăsaţi-mă să mă duc eu înapoi şi să o caut. Nu trebuie să vă deranjaţi dumneavoastră, sunt sigură că o să găsesc ce vreţi! Mă duc!

— Sarah, ce ai fetiţo? Ai înnebunit? Dă-te la o parte din calea mea! Şi nu mai sări ca o apucată, te învârti ca un titirez şi mă apucă ameţeala când mă uit la tine!

— Vă rog, milady, repetă Sarah, frământându-şi mâinile, nu vă obosiţi dumneavoastră!

— Ba mă duc să o caut, pentru că altfel o să pierd toată ziua aşteptându-te pe tine şi n-o să mai termin niciodată pălăria! Hai, dă-te la o parte şi lasă-mă să trec.

Înfrântă şi disperată, Sarah fu nevoită să îi facă loc stăpânei ei, în timp ce aceasta ieşi ca o furtună din cameră şi se îndreptă spre dormitorul Angelicăi. Sarah nu avu nici măcar timp să îl avertizeze pe Titus. Dezastrul era inevitabil. Lady Avery dădu buzna în dormitorul nepoatei sale,

trase sertarul primului dulap care îi ieşi în cale, dar, negăsind ceea ce căuta şi văzând uşa camerei de toaletă deschisă, ea se îndreptă într-acolo, sub privirile îngrozite ale Sarei. Slujnica închise ochii – era prea târziu – Titus avea să fie

Descoperit! Sarah asepia să audă glasul spart al stăpânei ci în momentul în care aceasta avea să-l vadă pe băiat. Dar de dincolo nu se auzea niciun sunet… peste câteva secunde, mai lungi decât o veşnicie, Sarah auzi bocănitul nemulţumit al lui Lady Avery, care părea a se chinui deschizând un sertar. O clipă mai târziu, înălţimea sa ieşea de-acolo ţinând triumfătoare o panglică în mână şi vorbindu-i Sarei pe un ton sarcastic:

— Zău, aşa, Sarah, călcodală am impresia că te ţin degeaba pe lângă mine! Fă curat aici, uite ce dezordine e! Doamne, ce-ai putut să faci din camera asta! vorbind, Lady Avery dădea din mâini, făcând panglica să fluture şi punctând astfel fiecare cuvânt.

Sarah căzu fără vlagă pe una din canapele, lividă la faţă şi atât de marcată de clipele prin care trecuse, încât zăcea acolo, moale ca o cârpă. Abia atunci se întrebă cum de nu-l văzuse Lady Avery pe Titus. Se îndreptă cu atenţie spre cealaltă încăpere, în vârful picioarelor, de parcă i-ar fi fost teamă să nu găsească vreun monstru de cealaltă parte a încăperii. Se uită în jur, dar pe podea nu mai era nimic; în afară de scăunelul de lemn şi de grămada de pălării ce zăceau peste lot, camera era goală. Titus şi patul lui improvizat

dispăruseră ca prin farmec.

— Titus, şopti ea, fără a primi vreun răspuns. Titus, insistă ea, de data aceasta ceva mai tare. De undeva se auzi un sunet înăbuşit, ca şi cum cineva ar fi căzut. Sarah clipi, se întoarse aşteptându-se să vadă vreo fantomă. Titus? strigă ea, de data aceasta alarmată. Mai auzi o bătaie înfundată, însoţită de câteva cuvinte de neînţeles. Sarah avu impresia că sunetul vine din direcţia unuia din cuiere. Se duse lângă acesta» încercă să-l ridice şi i se păru mult mai greu decât îl ştia. Deschizând capacul, îl văzu pe Titus privind-o speriat dintre materiale.

— Scoale-mă de-aici, o imploră el. Nu pot să respir…

Sarah îl ajută să se ridice şi să iasă de-acolo. Băiatul părea aproape fără viaţă. Amândoi erau cu nervii încordaţi la maximum. Stăteau încă pe jos, privindu-se speriaţi, când Angelica intră în cameră, câteva minute mai târziu, înţelese imediat că se întâmplase ceva destul de grav, după felul în care arătau amândoi, ghemuiţi, cu ochi în care se citea spaima, încă nu-şi puteau reveni, gândindu-se că nu lipsise mult să fie descoperiţi, li povestiră Angelicăi cum fuseseră la câţiva paşi de o nenorocire, şi asta numai din cauza lui Lady Avery, şi cum scăpaseră ca prin minune datorită prezenţei de spirit a lui Titus care, auzind-o pe aceasta intrând în dormitor, se scufundase, pur şi simplu, între rochiile din cufărul ce-i fusese mai la îndemână, reuşind să închidă şi capacul peste el.

Auzind cât de aproape fuseseră de acea clipă fatală, Angelicăi i se înmuiară genunchii, se prăbuşi pur şi simplu pe covor aducându-şi picioarele sub fusta neagră de călărie.

— Doamne, n-o să-mi iert niciodată că am lipsit atât de mult, trebuia să rămân aici să vă ajut, reuşi ca să vorbească după o clipă de tăcere. Dar nu mai avem de răbdat decât câteva ore, începu ca să-i liniştească, vorbindu-le în şoaptă şi istorisindu-le planul pe care ea şi Gitano îl puseseră la cale. După aceea, se apucă să îngrijească rănile lui Titus, care se deschiseseră din nou din cauza efortului pe care acesta îl făcuse. Bietul băiat rămase nemişcat şi nu scoase un sunet, deşi tot corpul îl durea. N-ar fi vrut să pară laş în faţa singurei lui prietene.

Sarah coborî la bucătărie şi, pretinzând că Angelicăi îi era foarte foame după o altă zi petrecută în şa, rugă pe bucătăreasă să îi pregătească repede o mică gustare, pentru că cina urma să fie gata abia peste o oră. I se pregătiră câteva bucăţi de friptură rece, pâine de secară, câteva fructe, o bucată de brânză şi o porţie frumoasă de tartă de mere cu sirop. Dar, în timp ce pregătea toată această masă frugală, bucătăreasa îşi ţuguie buzele a mirare şi, uitându-se cu ochi încărcaţi de suspiciune la Sarah, îi spuse:

— Stăpâna ta are o poftă grozavă de mâncare, sper să nu spună pe urmă că nu mai poate mânca la cină.

Până ca Sarah să se întoarcă cu tava, Angelica fu aproape gala pentru a coborî în salon. Sarah o ajută să-şi strângă balenele de la corset şi îi încheie nasturii pieplăraşului din chembricăx) du culoare albă. Rochia era extrem de simplă şi pe gustul lui Lady Avery. Titus fu pregătit pentru seară, Angelica îi aranjă mai bine culcuşul improvizat, după care o trimise pe Sarah să mănânce liniştită, în camera rezervată servitox) chembrică = ţesătură subţire de bumbac, vopsită într-o singură culoare şi bine apretalărilor. La scurt timp după aceasta, Angelica coborî şi ea în sufragerii. O străbătu un mic fior de gheată la gândul că avea să dea ochii cu contele; ştia că va trebui să se comporte civilizat cu el, fără a depăşi limitele politeţii pentru a nu-i trezi suspiciunea. Trebuia să se stăpânească, oricât de mult ar fi dorit să-i ceară socoteală şi să-l condamne pentru cruzimea de care dăduse dovadă. Făcea paşi mici, de parcă ar fi vrut să întârzie cât mai mult întâlnirea cu el, în timp ce se îndrepta spre camera decorată în galben, văzu o siluetă ce se apropia de ea din spatele scărilor. Tresări în momentul în care realiză că era vorba de Hibbard. Acesta venea spre ea, cu mâinile aduse la spate, mişcându-şi paşii atât de încet pe podeaua strălucitoare, încât semăna cu un patinator pe gheată. Imediat după aceea, dispăru în umbră. Angelica intră în sufragerie, îşi compuse un zâmbet degajat, care îi îngheţă pe buze în momentul în care păşi pragul încăperii. Contele

siătca în picioare, lângă şemincu, sorbind tacticos Uintr-un pahar cu vin.

Ajunsese prea devreme la cină. Iar el era sunt un acolo. *Eu* era singură cu el. Nu se credea în Marc să rămână în preajma lui nici măcar o secundă. Ezită, neştiind dacă era bine să păşească pragul sufrageriei. Greystone ţinea încă paharul ridicat în dreptul buzelor şi nu o văzuse; ar fi avut timp să se strecoare, nevăzută, afară. Tocmai se pregătea să pornească înapoi, spre scări, când o văzu pe Lady Avery care cobora treptele. Acum putea rămâne acolo, pentru că se mintea în siguranţă. Cee3 ce nu văzuse Angelica era faptul că mătuşa ei se întoarse brusc din drum, amintindu-şi că uitase sus evantaiul.

Contele puse jos paharul, pe policioara şemineului, şi o văzu.

— A, Lady Angelica, bună seara, o salută el şi făcu câţiva paşi spre ea, traversând covorul în culori închise. Arăta mai bine ca oricând – pentru că, în ciuda purtării sale, Angelica trebuia să recunoască, în sinea ei, că Greystone era un bărbat chipeş – iar în ochi îi strălucea o luminiţă ce inspira multă bunătate. „Cum de reuşeşte să se prefacă în halul ăsta?” se întrebă Angelica. Nu v-am văzut mai deloc zilele acestea, continuă el, cât pe ce să uit cum arătaţi. Sper că nu sunteţi foarte supărată pe mine că v-am cam neglijat.

— Dd… deloc, domnule, răspunse ea înfruntându-l cu acelaşi zâmbet neutru. Vru să facă câţiva paşi înapoi, după care se întoarse cu

spatele la el, pentru ca Greystone să nu-i sesizeze mânia din ochi. Vedeţi dumneavoastră, mai spuse ea, domeniul Cranleigh îmi oferă atâtea posibilităţi de distracţie, încât îmi vine greu să nu mă bucur de ceea ce mi se oferă. Aşa că n-aş putea spune că am remarcat faptul că aş fi fost neglijată. Angelica vorbea cu glas încărcat de sarcasm, astfel încât, dându-şi seama că ar putea sări peste cal, încercă să se abţină.

Greystone veni aproape de ea, luând paharul de pe policioară şi aducându-l pe măsuţa ce-i era mai la îndemână. Se apropie de ea atât de mult cât îi îngăduiră cercurile metalice ale crinolinei. „Slavă domnului că mai există mofturi ale modei în ziua de azi! u îşi spuse Angelica, ducându-se lângă pian şi începând să se joace absentă pe claviatură, eliberând, în felul acesta, o parte din tensiunea ce pusese stăpânire pe ea. Dar Greystone veni după ea, apropiindu-se neîngăduit de mult.

— Îmi place teribil de mult rochia dumneavoastră, Lady Angelica, vă pune foarte mult în valoare. De fapt, ar trebui să spun că dumneavoastră puneţi rochia în valoare. Zâmbea ironic, iar ochii lui fixaţi violent asupra ei străluceau ca două gheare, îndreptaţi asupra părului ei în care se reflecta lumina şi asupra gâtului ei alb ca o spumă. Ochii lui căzură acum asupra decolteului, moment în care Angelica simţi că i se face rău şi se întoarse imediat cu spatele la el. Simţi că este apucată cu putere de încheietura

mâinii; Greystone îi răsuci braţul la spate şi, cu cealaltă mână, o trase cu putere spre el, apoi, împotriva voinţei ci, o sărută cu patimă, în timp ce Angelica se zbătea inutil să scape. Când în sfârşit contele îi dădu drumul. Angelica tremura dezgustată şi umilită. Nu putea pricepe cum de dăduse contele dovadă de atâta îndrăzneală. Dar, dincolo de toate, nu înţelegea curajul nebun vecin cu sfidarea, cu care acesta înţelegea să se poarte, mai ales că, dintr-o clipă într-alla, urmau să coboare unchiul şi mătuşa ei şi risca să fie prins asupra faptului. Orbită de furie. Angelica ridică palma dreaptă şi tocmai se pregătea să-l lovească peste obraz cu marginea dură a evantaiului, dar Greystone, mult mai iute decât ca, o apucă de încheietura mâinii, i-o răsuci fără milă şi o făcu să-şi piardă echilibrul. Dar, din cauza mişcării lunile, Angelica văzu ce se întâmplă dincolo de umărul lui. Spre groaza ei, Lady Avery stătea în pragul uşii, uitându-se în cu totul altă direcţie, evitând să privească scena din salon şi părând complet absorbită de aranjarea coafurii. Angelica constată, indignată, că mătuşa ei zâmbea, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva foarte amuzant. Rămase fără grai, înţelegând într-o fracţiune de secundă faptul că Lady Avery asistase la acea scenă de la bun început, fusese martoră la ieşirea condamnabilă a contelui şi SE PREFĂCEA A NU OBSERVA NIMIC! Bătrâna doamnă deschise cu zgomot evantaiul şi începu să-şi facă vânt, scoţând o mică exclamaţie de surpriză, ca şi cum abia în acel moment le-ar fi

remarcat prezenţa.

— Ah! Aici eraţi, copii? râse ca, încântată, intrând în salon. După aceasta, începu o discuţie foarte însufleţită cu Greystone, igno Fând-o complet pe Angelica. Aceasta se apropie de cămin, neno Yocită şi umilită, încercată de un sentiment de repulsie şi luptând neputincioasă cu lacrimile ce ameninţau să o podidească dintr-o clipă într-alta. Dar se abţinu, hotărâtă să nu le dea satisfacţie.

Era totuşi încântată să constate o mică ironie: contele îi făcuse lotuşi o mică favoare, acum nu mai trebuia să-şi ascundă dispreţul faţă de el şi era liberă să se aşeze vizavi de el la masă, dar mai ales de a-i arunca nestingherită priviri încărcate de ură, iar el va crede, probabil, că singurul motiv pentru care o face îl constituie obrăznicia de care dăduse dovadă sărutând-o. Nu avea cum să bănuiască faptul că veninul din ochii ei era datorat în mare parte brutalităţii cu care îl maltratase pe Titus. Dar, cu cât ochii ei îl ţintuiau cu mai multă ură, cu atât mai satisfăcut părea Greystone. Până la urmă. Angelica se plictisi de dovezile de bun-simţ pe care acesta i le dădea şi îşi mută privirea în altă parte. Nici nu se atinse de mâncare şi, scuzându-se că o doare cumplit capul, se ridică de la masă şi se refugie în camera ei.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se asigure că Titus era bine. Acesta adormise profund, cu capul într-o parte, sprijinit de o pernuţă brodată. Părul blond îi căzuse pe ochi. Pe chip i se

întipărise o expresie liniştită, în total contrast cu privirea de om hăituit de care băiatul nu putea scăpa atât timp cât era treaz. Angelica îl privi lung şi-şi spuse: „Chiar de-ar fi singura faptă bună pe care o voi face vreodată luându-l pe copilul ăsta de-aici, n-o să regret niciodată că îl trimit cât mai departe de Greystone”.

A doua zi, chiar înainte de a se crăpa de ziuă. Angelica îl trezi pe Titus care, la început, o privi buimăcit, îl ajută să se ridice şi să se îmbrace. Angelica era deja pregătită de drum, îi dădu o haină bărbătească, din stofă groasă şi călduroasă – mult prea mare, totuşi, pentru el, o haină pe care Sarah o descoperise într-un cufăr mai vechi, uitat, cine ştie de cât timp, undeva la mansardă, acolo unde dormeau toţi servitorii.

Lăsându-se în genunchi lângă el, Angelica îi strecură două mere în buzunare şi, întorcându-i mânecile până când palmele lui ieşiră la iveală îl întrebă cu glas blând:

— Titus, spune-mi te rog, de ce te-a bătut lordul Greystone?

Titus lăsă privirea în jos şi nu scoase niciun cuvânt. Chipul lui nu exprima nimic.

— Te rog, Titus, insistă ea. Trebuie să-mi spui. A aflai cumva că lu’ m-ai ajutat să scap de el ieri dimineaţă? A descoperit ascunzătoarea noastră? Ăsta e motivul, nu-i aşa?”

— Da. Dar n-am vrut să vă spun, ca să nu vă supăr, şopti el ridicând în sfârşit ochii.

— Dar de ce?

— Pentru că n-am vrut să credeţi că… Glasul îi e ca acum sugrumat.

— Că ce? îl întrebă ea, zâmbindu-i cu căldură. N-ai vrut să mă faci să mă simt vinovată, nu-i aşa?

Titus răspunse printr-un oftat greu şi dădu din cap în semn că „da”.

— Dragul meu prieten, dar nu trebuie să-mi ascunzi nimic, îl privi ea a dojană, ceea ce îl făcu să râdă. Te rog să-mi spui toi ce te frământă. Mai e ceva ce mi-ai ascuns?

— Hibbard a fost ăla care-a auzit că v-am ajutat. Angelica se încruntă… că te-am ajutat, continuă el. I-a spus stăpânului. Hibbard ăsta are o inimăneagră ca pământul.

— Înseamnă că sunt de aceeaşi teapă dacă chinuie un biet băieţel ca tine cu asemenea cruzime.

— Oricum, dacă ar trebui să te ajut din nou, n-aş sta pe gânxluri. Nu-mi pasă că mă bale iar! spuse el, ridicând bărbia cu mândrie.

— Ştiu că eşti un băiat curajos, Titus. Şi-ţi mulţumesc pentru asta. Eşti cu adevărat un prieten de nădejde. Acum, trebuie să repetăm ce avem de făcut, îţi aduci aminte ce v-am spus ieri în legătură cu călătoria ta la Ickworth. Am aranjat cu cineva să te ducă acolo, iar PTTTĂ vei ajunge lu’ cei de-acolo vor şti că soseşti şi le vor ajuta. Am să vin şi eu curând şi o să fie lotul bine. Acolo or să aibă grijă de tine. Acum trebuie să plecăm, înainte de a se lumina, ca să nu ne vadă cineva; strecoară-te afară din castel, ai mare grijă să nu fii văzut, şi

aşteaptă-mă dincolo de grajduri, lângă rododendroni. Vin şi cu cum se crapă de ziuă şi te duc la prietenul meu. Titus dădea serios din cap, în semn că înţelegea tot ceea ce i se spunea. Uite cartea asta, ia-o cu tine, ca să mai faci exerciţii de citit.

Titus era atât de copleşit de bunătatea ei, încât nu se mai putu abţine şi, aruncându-şi braţele în jurul gâtului ei, începu să plângă.

— Dragă Angelica, cum o să-ţi mulţumesc pentru tot?

Îl îmbrăţişă la rândul ci, apoi îi aranja părul şi se depărlă puţin de el ca să-l vadă mai bine. Titus îşi şterse lacrimile cu mâneca hainei.

— Trebuie să ajungi cu bine la Ickworth, ca să putem să petrecem cât mai mult timp împreună şi să înveţi să citeşti bine. Râdeau amândoi printre lacrimi. Angelica se ridică, aşteptând ca el să o urmeze către uşă şi să se strecoare pe holul întunecat. Dar el se duse la una din ferestre, o ridică şi apoi dispăru în întuneric. Camera Angelicăi era aşezată pe colţ; una dintre ferestre dădea spre peronul pavai cu pietre din faţa mirării principale a castelului, iar cealaltă spre grădinile amenajate în stil italian, dincolo de care se întindea un mic sătuc. Titus alesese această din urmă fereastră.

— Titus, strigă Angelica după el, cât putu de încet. Ce faci? Suntem prea sus, ai să cazi!

— N-ai grijă, Angelica. Cobor mult mai uşor pe burlan, n-o să mă audă nimeni.

— Nu! Nu te las! şopti ea şuierător, mult prea târziu, pentru că Titus începuse deja să alunece în jos, pe burlanul de scurgere a apei. Se apropie îngrozită de fereastră şi văzu cum pletele blonde dispar în întuneric, auzind numai hârşâitul pe care corpul lui îl provoca frecându-se de burlanul metalic. Se aplecă peste pervaz, chinuindu-se să vadă în întuneric, îngrijorată şi impresionată în acelaşi timp. Peste câteva secunde, Titus ajunse cu bine pe pietrişul grădinii; se îndepărtă, de peretele castelului, împiedicându-se în firele înalte de iarbă şi, ridicând doi ochi veseli spre Angelica, dispăru fără zgomot în tufişuri.

O oră şi jumătate mai târziu, când la răsărit începu să se întrevadă o geană de lumină ce arunca umbre ciudate asupra întregului ţinut. Angelica traversă în mare grabă curtea interioară a castelului aşa cum făcea, la acea oră a dimineţii, de multe zile. Tocurile cu flecuri metalice ale cizmelor de călărie făceau zgomot, pe măsură ce ea înainta pe suprafaţa pavată a curţii. Până atunci nu remarcase faptul că cizmele fac zgomot, dar până în această dimineaţă nu simţise nevoia să treacă cât mai neobservată de cei de la castel. Acum i se părea că cizmele fac un zgomot atât de mare, încât se temea ca nu cumva să trezească tot castelul. Vru să meargă în vârful picioarelor» dar realiză faptul că nu trebuie să se comporte nefiresc. Dacă cineva dintre cei ai casei ar fi văzut-o făcând asta, ar fi trezii imediat bănuieli. Aşa că îşi continuă mersul la fel de normal, până la

poarta masivă din fier vopsii în negru şi auriu, îndreptându-se spre grajduri.

Peisajul era adâncit într-o ceată deasă, pătrunzătoare. Titus o aştepta lângă rododendroni, aşa cum plănuiseră, îl văzu din depărtare, din goana calului. Corpul lui ieşea dintr-un tufiş uriaş, care, din depărtare, semăna cu gura unei scorburi imense. Angelica descălecă şi îl priponi pe Prospero de crengile unui copac căzut la pământ. Apoi, ajutându-l pe Titus să urce în şa, urcă şi ea din nou, asigurându-se că Titus se ţinea bine de mijlocul ei. Titus, care nu mai călărise niciodată un cal până atunci, era foarte neliniştil. Prospero întoarse capul privind atent acea nouă povară, întrebându-se probabil dacă să accepte sau nu o greutate şi mai mare în spatele lui. Dădu din coadă, lovindu-l uşor pe Titus, apoi se obişnui cu ideea, în tot acest timp. Angelica se uită în jur să vadă dacă nu cumva erau urmăriţi. Erau destul de departe de Cranleigh pe unul din drumurile ce duceau la castel. De-aici îl putea îndruma pe Prospero pe o potecă laterală, ascunsă ochiului şi despărţită de drumul principal printr-un şir de copaci. Cu toate acestea, pentru a ajunge la locul de întâlnire cu Gitano, ar fi trebuit să meargă pe latura expusă a drumului, în aşa fel încât să iasă lângă stejarul bătrân de care

Gitano îi vorbisc. Douăzeci de minute mai târziu îl mâna pe Prospero pe drumul principal. Stejarul se vedea deja în depărtare. Ceata începuse să se ridice. Era foarte stufos, crengile

erau înţesate de frunze şi trona deasupra întregii văi ca o umbră imensă, susţinută de un trunchi uriaş. Punctul de reper pe care i-l dăduse Gitano fusese uşor de găsit şi era plasat chiar la marginea drumului, într-un fel de pajişte ce se întindea până la marginea unui fac. Apropiindu-se de copac, constată cu uimire şi dezamăgire că Gitano nu ajunsese la locul întâlnirii.

O mai despărţeau doar câţiva metri de stejar când tresări la auzul zgomotului făcut de copilele unor cai ce se apropiau. Privi în jur, fără a putea vedea ceva pentru moment, dar, după intensitatea zgomotului cu care călăreţul se apropia, îşi dădu seama că era o mică trăsură ce venea din direcţia castelului. O cuprinse panica, dar îşi dădu seama că nu avea cum să se ascundă. Singura soluţie era să pornească la galop până spre pădurea ce se întindea la trei sute de metri în faţa lor, dar nu ştia dacă Prospero va reuşi să alerge la fel de repede cu doi călăreţi în spate. Dacă l-ar fi mânat prea tare, Titus ar fi căzut, cu siguranţă, din şa şi s-ar fi rănit. Trebuia să găsească imediat o soluţie; din clipă în clipă caii ce trăgeau trăsura aveau să ajungă în raza ei vizuală.

— Titus, ţine-te bine! strigă ea şi-l lovi pe Prospero cu cravaşa, ţâşnind în spatele stejarului gros. Imediat după aceea, se văzu trăsura deschisă a contelui. Acesta era singur, însoţit doar de vizitiu care biciuia îngrozitor cei doi cai roibi. Angelica spera ca trunchiul stejarului să-l ascundă măcar pe Titus privirii lui Greystone, dar efortul fu

inutil. Contele îi remarcase deja prezenţa acolo şi, văzând-o, îi făcu semn vizitiului să oprească. Se pregătea să-i vorbească Angelicăi şi, probabil, în secunda următoare, avea să-l descopere şi pe Titus. Băiatul, înnebunit de spaimă, se ţinea strâns de şa, ghemuit în spatele Angelicăi, făcându-se mic de tot. Inima îi bătea nebuneşte, dar nu scoase niciun sunet în clipa în care simţi că este înşfăcat cu putere din şa de două mâini, puternice. Se simţi practic ridicat în sus, între crengile stufoase ale copacului, exact cu două secunde înainte ca trăsura contelui să ocolească stejarul şi pe partea aceea. Titus se pomeni aşezat pe o ramură groasă şi îl văzu pe Gitano, care îi zâmbea încurajator şi îi făcu semn să ia că, Băiatul îşi ţinu respiraţia, concentrându-se asupra dialogului dintre conte şi Angelica. Trăsura contelui se oprise la câţiva paşi de Prospero. Angelica urmărea cu ochi măriţi de groază apropierea lui Greystone, pentru că nu-şi dăduse seama că Titus nu se mai afla în spatele ei şi mintea îi era chinuită acum de cele mai cumplite închipuiri privind soarta băiatului.

Contele părea foarte încântat să o vadă şi-i zâmbea atât de dulce, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni din lume.

— Bună dimineaţa. Lady Angelica! se înclină el cu toate că stătea încă în trăsură. Ce vă scoate din casă pe o vreme atât de urâtă?

Presupunând că Titus era încă în şa. Angelica îl privi pe conle cu ochi încărcaţi de ură, convinsă

că acesta îl văzuse pe băiat, iar acum îşi bălea joc de ca punându-i o astfel de întrebare, gustând din plin plăcerile vânătorului ce se joacă cu prada.

— Bună dimineaţa, şir, răspunse ea cu răceală, pe un ion ce exprima sarcasm şi dispreţ deopotrivă. După cum vedeţi, mă bucur de câteva momente libere pe care ospitalitatea dumneavoastră de un ordin cu totul special mi le permite, cu atâta generozitate.

Contele râse de aroganţa ci afişată, bănuind că purtarea ci era doar rezultatul purtării sale din seara ce trecuse.

— Facem lot posibilul să mulţumim pe toţi oaspeţii noştri. Lady Angelica, glumicl, făcând-o pe aceasta să-l ţintuiască cu privirea. Când ceaţa se va împrăştia, sunt sigur că vom avea parte de o zi superbă. Spunând acestea, îl împunse pe surugiu cu bastonul, făcându-i semn să pornească mai departe. Satisfăcut peste măsură de antipatia vădită pe care Angelica o dovedea faţă de el, contele râse cu poftă, dispărând imediat în ceaţa apăsătoare. Angelica rămase cu gura căscată. Nu înţelegea ce se petrece. De ce, oare, contele nu scosese niciun cuvânt la adresa prietenului ei? Era încă convinsă că Greystone îşi bate în continuare joc de ca, prefăcându-se a nu-l fi remarcat pe băiat. Se întrebă ce avea de gând să facă. Probabil că avea să-l trimită pe Hibbard să afle cum îl ajutase pe băiat să scape şi unde dorea să-l trimită. Angelica simţi că explodează de indignare, scrâşni din dinţi şi se întoarse să-i vorbească lui

Titus.

— O, Titus, îmi pare aşa de rău… Cuvintele rămaseră suspendate undeva în aer. Văzând că nu mai era în şa, dădu ocol copacului de două ori, privi în jurul ei, la picioarele lui Prospero, strigându-l întruna:

— Titus? Titus, unde eşti?

— Aici! auzi ea un glas vesel chiar deasupra capului şi atunci ridică privirea. Printre crengile dese văzu felele amuzate ale lui Titus şi Gitano, care râdeau din toată inima.

— Dar… dar… asta înseamnă că Greystone nu te-a văzut deloc?! întrebă ea încă uimită.

— Nu, milady, domnul ăsta de-a ici a avut grijă de asta!

Angelica izbucni şi ea în râs. Titus nu-şi amintea să mai fi râs vreodată în viaţa lui cu atâta poftă, şi, în ciuda durerilor îngrozitoare de spate, şi a usturimii provocate de rănile de pe faţă, Titus părea să fi uitat complet de suferinţa sa. Era nespus de fericit să vadă că cineva îl păcălise pe conte. Râzând, se uita când la Angelica, când la omul care îi salvase viaţa – şi ei râdeau cu tot atâta poftă – entuziasmat de veselia lor. Urmărindu-i, Titus văzu că privirile li se întâlnesc şi că râsul se mai domoleşte puţin. Se priveau în tăcere, de parcă ar fi vrut să pătrundă cât mai adânc unul în mintea celuilalt. Vedea acum, pe feţele lor, expresii pe care nu le mai văzuse niciodată – un amestec de fericire şi tristeţe – dar, având doar nouă ani, Titus nu ştiu cum să

interpreteze acele priviri. Nu ştia că erau ochii unor oameni care, fără să-şi dea seama, începuseră să se iubească. Tăcu şi el, întrebându-se dacă nu cumva el era cauza tăcerii ce se aşternuse între ei. Probabil greşise cu ceva, gândi el. Altfel nu-şi explica trecerea aceea bruscă de la veselie la seriozitate. Obişnuit cu condiţia lui umilă de biet servitor, obişnuit să facă deseori pe ţapul ispăşitor, Titus fusese învăţat cu permanentul sentiment de vinovăţie. Acum nu era prima oară când se simţea vinovat de ceva.

— Am făcut ceva rău? întrebă el cu jumătate de gură, văzând feţele lor grave.

— Nu, sigur că nu, dragă Titus, spuse Angelica trezită brusc din vraja ce păruse să o facă să se piardă în ochii lui Gitano. Ai fost foarte cuminte şi ai dat dovadă de multă isteţime!

Gitano sări din copac, ajutându-l pe Titus să coboare înainte de a îi vorbi Angelicăi.

— Trebuie să plecăm, acum, o avertiză el, ca să ajungem la timp pe drumul ce duce înspre nord.

— Titus, acesta este Gitano, îi explică Angelica dându-se jos din şa. E prieten cu ţiganii. Ei te vor duce până la Ickworth. Vorbindu-i, Angelica îl luă de mână. Băiatul dădea înţelegător din cap, începură să meargă către lac, acolo unde îi îndrumă Gitano, care îi urmă luându-l pe Prospero de hăţuri. O dală ajunşi pe malul lacului, o luară la stânga, urmând o mică potecă ce ducea spre pădure. Se aflau acum la mică distanţă de

pădurea pustie când Angelica văzu spatele unei căruţe de ţigani la doar câţiva metri înaintea sa. Aproape că se confunda cu verdele şi maroul pădurii, aşa încât era greu de observat, chiar şi de aproape. Un roib cu pielea ca abanosul aştepta răbdător lângă căruţă, cu botul într-un sac de ovăz.

— Aşa vom călători, pentru ca băiatul să nu fie văzut şi recunoscut de nimeni din ţinut. Trebuie să ne întâlnim cu o caravană ce merge în nord, de partea aceasta a drumului spre Ashford. Chipul lui Titus se lumină la gândul că avea să călătorească împreună cu ţiganii şi văzând că şi Angelica zâmbeşte, se linişti deplin. Gitano scoase şaua de pe Prospero, îl acoperi pe acesta cu o pătură, puse şaua în căruţă şi legă hamurile deasupra coamei calului. Apoi îi ajută pe Angelica şi Titus să se instaleze pe locul vizitiului, în căruţă, arătându-le cum să deschidă uşi ţa din spatele lor în cazul în care, la apropierea vreunui om, ar fi fost nevoiţi să se ascundă. Se pregătiră de drum şi porniră prin ceaţa ce se ridica încet, făcând loc razelor de soare ce începeau să se strecoare prin pădurea uscată. Căruţa cam scârţâia din toate încheieturile, mişcându-se greoaie şi făcându-l pe roib să bată din picior, pentru că nu putea alerga mai repede. Titus şedea între Angelica şi Gitano şi, uitându-se când la unul, când la celălalt, întrebă surescitat:

— Asta înseamnă că o să trăiesc alături de ţigani?

— Nu cred, Titus, îl potoli ea, râzând. La asta te vei gândi abia atunci când vei fi mare. Deocamdată va trebui să locuieşti la Ickworth, care este o casă foarte mare, foarte obişnuită şi nu în căsuţe pe roti, deşi te înţeleg prea bine de ce îţi surâde id cca.

— Titus, ce le face să crezi că ţi-ar plăcea să trăieşti printre nomazi? îl întrebă Gitano, privindu-l cu coada ochiului.

— Pentru că sunt deştepţi, răspunse băiatul fără a mai sta pe gânduri, ştiu totul, şi de multe ori le joacă fesic altora, începu să chicotească, amintindu-şi cum îl păcălisc Gitano pe contele Greystone mai devreme, luându-l chiar de sub nasul acestuia.

— Dar cine ţi-a spus tic toate astea despre ţigani? îl întrebă Gitano, amuzat.

— Ăăă… păi Lady Angelica… răspunse băiatul un pic stânjenil, lăsând privirea în jos.

— Deci îngerul nostru păzitor ţi-a spus asta… Măi să fie, comentă Gitano, zâmbind Angelicăi ai cărei ochi străluceau de fericire. Dar ştii tu că dacă vrei să trăieşti cu caravana, va trebui să înveţi totul despre cai? îl mai provocă Gitano.

— Azi-dimineaţă m-am urcat pentru prima oară în spinarea unui cal, spuse Titus, clătinând hotărât din cap pentru a-şi întări cuvintele. Mi-a fost tare frică, mărturisi el cam speriat.

— Să-ţi spun un secret: caii seamănă mult cu oamenii, dacă te porţi frumos cu ei, îţi răspund la fel, îl privea atent pe Titus, să vadă dacă pricepe

adevăratul sens al cuvintelor sale. Deci, reluă el «în cazul ăsta presupun că nu ai ţinut niciodată frâiele în mână. Titus dădu din cap că „nu”. Lăsând calul la pas şi întinzându-i hăţurile lui Titus. Gitano spuse: Vrei să le ţii tu? Titus le luă, mai fericit decât un copil care primeşte primul său dar de Crăciun.

Angelica urmări răbdarea cu care Gilanoal învăţa pe Titus să ţină hăţurile late din piele. Mâinile puternice ale lui Gitano cuprinseră degetele firave şi nerăbdătoare ale copilului, făcându-l să apuce cu fermitate curelele. Titus asculta atent sfaturile ce i se dădeau şi părea toarte interesai. Apoi o privi pe Angelica cu ochi ce parcă voiau să spună: „Ia priveşte-mă şi minunează-te!”

Gitano îl lăsă pe Titus să conducă roibul care nu-şi dădu seama că hăţurile sunt ţinute de un novice. Apoi, îşi sprijini picioarele de tăblia de lemn, se lăsă pe spate şi îşi împreună mâinile la piept ca pentru a-i confirma băiatului că se lasă „— n seama lui. Gestul acestuia îl făcu pe Titus să-şi îndrepte spatele şi să se concentreze mai mult asupra responsabilităţii ce îi revenea. Amândoi îl priviră o clipă pe băiat, bucurându-se de fericirea lui, apoi Angelica se întoarse spre Gitano, adresându-i-se pe un ton formal din care răzbătea lotuşi amuzamentul:

— Cred, domnule, că avem de lămurit o mică problemă!

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnişoară,

răspunse el liniştit pentru că Angelica continua să zâmbească.

— Sper să vă mai amintiţi de întâmplarea de acum cneva zile, când aţi dispărut pe neaşteptate. Stăteam de vorbă cu dumneavoastră, care eraţi cocoţat în copac, iar în secunda următoare v-aţi lacul nevăzut, când a apărut o trăsură.

— A, da, îmi amintesc, vorbi el, ceva mai circumspect. O privea cu ochi în care se citea şiretenia. Zâmbea, încercând să ghicească care va fi următoarea ei întrebare.

— Trebuie să vă avertizez, stimate domn, că numai dumneavoastră sunteU de vină pentru „reputaţia” pe care am căpătal-o drept o persoană care vorbeşte cu păsările. Angelica chicoti, aducându-şi aminte de feţele celor două femei. Lady Revelstoke şi fiica ei m-au văzut vorbind cu… cineva dintr-un copac, dar, apropiindu-se şi nevăzând pe nimeni acolo sus, au ajuns la concluzia că aş cunoaşte graiul păsăresc.

— Adică toţi au impresia, domnişoară, râse Gitano, că sunteţi un fel de ornitolog cu apucături ciudate?

— Exact! răspunse ea, vrând să pară serioasă. Toţi cred că sunt jumătate nebună, jumătate excenirică! Şi asta numai din vina dumitale!

Titus ţinea cu mare grijă hăţurile, dar în acelaşi timp se concentra asupra dialogului dintre cei doi, fără a înţelege o iolă; ar fi vrut să priceapă despre ce era vorba, mai ales că îi vedea acum râzând cu poftă, iar faptul că păreau a discuta în

contradictoriu nu impieta cu nimic asupra atmosferei vesele ce se instalase între Angelica şi Gitano.

Căruţa înainta agale pe drumul larg ce împărţea pădurea în două. Ziua începea să capele conlur, norii de ceaţă se ridicaseră deja deasupra copacilor înalţi, făcând loc unui soare ce arunca acum raze curajoase pe pământ, îndulcind răcoarca dimineţii caracteristică începutului de primăvară. Ajunseseră la capătul pădurii, într-un vast luminiş mărginit de câteva şiruri de copaci rari, cu forme ciudate. Până la urmă, ajunseră într-o vale deschisă, înconjurată de câteva tufişuri înalte de lisă, iar acolo Gitano îl lăsă pe Titus să mânc calul ceva mai repede. Băiatul era în culmca fericirii, dar bucuria îi fu repede curmată de o sperietură zdravănă în momentul în care roibul cabra. Gitano puse imediat mâna pe hăţuri şi potoli calul, întorcându-se spre Titus:

— Dacă îl forţezi prea tare, îl oboseşti, i se adresă el. Ştii povestea cu iepurele şi cu broasca ţestoasă?

— Da, răspunse Titus, luându-şi o clipă ochii de la animal. Am citit-o într-o carte care se numeşte „Fabulele lui Esop”, adăugă el, cu o privire satisfăcută, trezind curiozitatea lui Gitano care se uita acum la Angelica, în aşteptarea unei lămuriri.

— Titus e nerăbdător să citească tot ce se poate cili, e un băiat foarte inteligent şi învaţă repede, spuse ca zâmbind.

— Ei, bine, în cazul acesta, Titus, nu cred că vei vrea să duci o viaţă doar printre nomazi. Ţiganii nu prea au timp de citit pentru că sunt prea ocupaţi cu alte lucruri.

Titus se uită dezamăgit, când la unul, când la clălall.

— Asta înseamnă că nu mă mai înveţi să călăresc? întrebă el dezamăgit, făcându-i pe amândoi să râdă.

— Cum să nu te învăţ? Ce-are una cu alta? Până şi cei mai eruditi oameni ştiau să călărească, îl lămuri el.

Mai parcurseră încă două mile. Se apropiau acum de cătunul ce tinca de domeniul Cranleigh, dar erau nevoiţi să traverseze una din străzile acestuia. Gitano luă hăţurile, iar Angelica şi

Titus se ascunseră sub coviltir, pentru a nu atrage atenţia asupra lor. Gitano îşi puse o pălărie cu boruri largi, lăsate mult pe ochi, apoi îşi luă pelerina neagră pe umeri şi lăsă calul la pas. De-o parte şi de alta a drumului se întindeau căsuţele cochete. Trebuiau să meargă cât mai firesc, pentru că o căruţă de ţigani care ar fi trecut în viteză prin sat ar fi ataş atenţia, dând în felul acesta, contelui, un punct de reper în momentul în care ar fi hotărât să pornească pe urmele celor care l-au ajutat pe Titus să fugă de pe moşie. Pe când o căruţă ce se deplasa normal nici n-ar fi fost băgată în seamă. Oricum, la ora aceea din dimineaţă, erau prea puţini oameni pe drum sau la ferestre. Pe coşul de la atelierul fierarului ieşea

dejaun nor gros de fum cenuşiu, ce se înălţa spre cer, în colţul ochiului, Gitano îl văzu pe măcelar, îmbrăcat încă în haine de casă şi cu cipilica de noapte pe cap, deschizând prăvălia; chipul rotofei şi roşu al acestuia era schimonosit de un căscat prelungit, în rest, nicio mişcare.

În timpul acesta. Angelica şi Titus se uitau fascinaţi în jurul lor, la aranjamentul obiectelor din căruţă, mult prea elaborat pentru un om care trăise – spunea el – mai mult pe drumuri. Erau acolo o masă, scăunele, un pat, toate din lemn sculptat, un mic dulăpior în care erau câteva obiecte de veselă, chiar şi o oglindă care era fixată în uşile mici ale dulapului miniatural. Angelica studie interiorul, la început plăcut surprinsă şi curioasă, dar apoi se întristă dându-şi seama că nimic din ceea ce vedea acolo nu dădea impresia că locul acela ar fi fost câtuşi de puţin locuit, marcat de prezenţa unui suflet. Nimic personal, nicio notă de intimitate, un loc fără amintiri, fără cărţi, fără o măsuţă pe care să fie împrăştiate scrisori. Locul acela nu era o casă, nu reprezenta un cămin şi nu exprima în niciun fel personalitatea celui ce stătea acolo.

Prin ferestruica mică văzu că trecuseră deja de sal, iar acum traversau o pajişte imensă ce se întindea de-o parte şi de cealaltă a drumului. Văzând asta, deschise uşiţa ce-i despărţea de Gitano pentru a-şi relua locurile lângă el, dar acesta ridică o mână, făcându-le semn să rămână înăuntru. De-acolo auziră sunetul unor copite în

galop. Fără a fi nevoie să-şi spună vreun cuvânt, atât Gitano cât şi Angelica recunoscură zgomotul hihuncii ce se apropia în mare viteză de ei. Angelica şi Titus se ascunseră iar sub coviltir şi închiseră uşiţa, în aseplarca clipei în care bihunca avea să se îndepărteze de ei.

Pe pajiştea din fata lui Gitano, apărură conturul calului şi al celui ce îl mâna. Bărbatul purta o pălărie din blană de castor; biciuind fără încetare calul, bărbatul acela nu dădea niciun semn că ar fi vrut să ocolească căruţa sau că măcar vrea să-i facă loc să treacă. Un gest nebunesc, gândi Gitano, având în vedere că, în cazul în care s-ar fi ciocnii, bihunca ar fi fost făcută ţăndări de căruţa solidă. Gitano trase calul pe laterala drumului, lângă un şanţ mic acoperit cu iarbă deasă, lăsând drumul, aproape în toată lăţimea lui, la dispoziţia călătorului nerăbdător ce se apropia. Acesta trecu ca o nălucă pe lângă el, dar, uitându-se pe ferestruică mai mult din simplă curiozitate

Angelica şi Titus amuţiră văzântl că omul care mâna calul era tocmai Hibbard. El era ultimul la care s-ar fi gândit. Schimbară priviri uimite şi se lipiră de peretele căruţei, apoi trecură la fereastra din spate; Prospero era legat la spatele căruţei, dar Hibbard trecu pe lângă ei fără a-i acorda – în aparenţă, prea multă atenţie. Oftară amândoi uşuraţi, văzându-l cum se îndepărtează. Tocmai se întorceau cu spatele la el, siguri că dispăruse de mult, când privirile le fură atrase de schimbarea

bruscă a direcţiei; Hibbard se uită peste umăr şi, în aceeaşi secundă, întoarse calul în direcţia căruţei, pornind într-un galop nebunesc spre ea. Vedeau, cu ochi măriţi de groază, cum sluga credincioasă a contelui se apropia de ei, biciuind calul. Bihunca mergea atât de repede încât Angelica se întrebă cum de nu se destramă din cauza vitezei. Ajungând în dreptul lor, încetini, astfel încât să poată vorbi cu Gitano. Angelica şi Titus, cu inima cât – un purice, se apropiară de ferestruica laterală pentru a auzi ce-şi spuneau.

Hibbard îl măsură pe Gitano din priviri, într-o atitudine superioară, dar nu văzu decât un ţigan cocoţat, cu o pălărie mare şi o pelerină neagră. Hibbard nu văzu fata ţiganului, dar, convins că e bătrân din poziţia în care stătea, strigă la el:

— Hei, tu de colo! încercă Hibbard să-i atragă atenţia.

— Ziua, hună, domnule, răspunse Gitanoj îngroşându-şi glasul şi folosind un accent ţigănesci

— Uită-te la mine, boşorog mizerabil şi bun de nimic, cum dracu’ de a ajuns calu ăsta în mâinik tale?

În căruţă, Angelica şi Titus mureau şi înviau. Nu puteau nici să-l vadă, nici să-l audă pe Gitano, ci doar să prindă frânturi din cuvintele lui Hibbard.

— L-am furat, conaşule, să trăieşti! Adică l-am găsit, nu l-am furat!

Faţa de obicei ca de ceară a lui Hibbard fu inundată de un val de sânge din cauza obrăzniciei

ţiganului. Arăta atât de congestionai, încât cineva în fi putut crede că îl strângea îngrozitor cravata.

— Sunt convins că nu ai fost în stare să cumperi frumuseţea asta de bestie, care e proprietatea stăpânului meu, contele de Greystone!

— Aşa o fi, conaşule, da' io n-am furat calu asta. L-am găsit.

— Ha! pufni Hibbard într-un râs sceptic. Şi bănuiesc că duceai calul ăsta nepreţuit, pe care, ca să vezi ce noroc, l-ai *găsit*! la comisarul şef?!

— Le! Aşa vrui să fac, conaşule, acolo mergeam! mormăr Gitano cu acelaşi accent ţigănesc, dând uşurel din cap, cu gesturi de bătrân înţelept.

— Asta-i cea mai sfruntată minciună pe care am auzit-o vreodată! lună Hibbard, de parcă ar fi scuipai cuvintele. Era roşu ca un rac de indignare. E nemaipomenit! O să am grijă să mă plâng comisarului şef în legătură cu asta, poţi să în sigur de asta! Trage imediat căruţa deoparte şi înapoiază-mi calul pe care l-ai furat!

— Cum vrei, conaşule, spuse Gitano oprind în loc căruţa, continuându-şi jocul; se dădu anevoie jos din căruţă şi, cu mişcări de om bătrân, pe care nu-l mai ajută oasele, ocoli căruţa cu încetineala unui rac, îl dezlegă pe Prospero. Când îl văzură pe Gitano prin crăpătura ferestruicii, Titus o întrebă nedumerit pe Angelica:

— De ce se poartă Gitano aşa?

— Pentru că dacă vor fi reclamaţii mai târziu

la comisariat, îl lămuri ea pe loc, ci vor căzuta un bătrân nomad, care de fapt nici nu există, în acea clipă în mintea ei se produse o altă revelaţie. Parcă ar fi fost o sticlă de şampanie al cărei dop face poc! în momentul în care este deschisă. Exact ca în cazul unui bătrân grădinar, despre existenta căruia nu ştie nimic! exclamă ea, mai mult pentru sine. Dar Titus era prea speriat ca să o mai audă.

Hibbard trase bihunca mai aproape de spatele căruţei, unde Gitano îl priponise pe Prospero şi desfăcu hăţurile. Hibbard le înşfăcă, răsucindu-le pe încheietura mâinii stângi.

— E cea mai mare dovadă de insolentă pe care am văzut-o vreodată! Să furi aşa, ziua-n amiaza mare! Mă întreb ce mai pun la cale nenorociţii tăi de ţigani?! Nu pot spune că nu i-a dus mintea! auzi! Să furi un animal aşa de frumos ca ăsta, ce oti fi zis, că nu vă află nimeni? îi voi raporta imediat contelui şi fii sigur că voi avea grijă să se afle la comisariat.

În tot acest timp, Gitano dădu din cap, în sus şi-n jos, ca şi cum l-ar fi aprobat în tăcere pe Hibbard. Acesta tăcu până la urmă şi, luându-l pe Prospero, se întoarse pe drumul ce-l ducea la castel. Prospero era încă acoperit cu pătura. Zâmbind în sinea lui, Gitano se urcă din nou pe locul vizitiului şi porniră la drum. Angelica şi

Titus se uitau pe fereastră, urmărindu-l pe Prospero care era dus la Cranleigh; pentru o clipă doar, îşi puse problema cum se va întoarce la castel şi cum va explica dispariţia lui Prospero;

trebuia să inventeze o poveste, altfel nimeni n-ar fi crezut-o că Prospero i-ar fi dispărut, pur şi simplu, de sub picioare. Acum, însă, nu dorea să-şi bată capul cu asta, îl urmăriră pe Hibbard cu privirea, până acesta dispăru complet din raza lor vizuală. Prospero era acum doar un punct, pe care în curând, nu-l mai văzură la orizont.

Şi, până la urmă, inevitabilul avu loc.

Din interiorul căruţei, din cauza faptului că aceasta scârţâia destul de tare, Angelica şi Titus nu auziră nimic. Dar văzură, o scenă absolut cutremurătoare. Pe măsură de Hibbard se îndepărta, văzură că Prospero se opreşte brusc, înţepcoindu-şi copitele în pământ şi apoi cabrând. Dat fiind faptul că bihunca pe care o conducea Hibbard mergea destul de tare, iar acesta ţinea încă haturile lui Prospero pe braţ» fu normal ca impactul să se producă. Mai bine zis, prăbuşirea. Hibbard fu pur şi simplu smuls din bihuncă, zbură peste aceasta făcând un arc de cerc, apoi ateriză pe o movilă de pe pajişte. Bihunca îşi continuă însă drumul, iar roibul ce o trăgea era încântat să alerge în voie. Prospero porni şi el la galop, eliberai acum din strânsoarea lui Hibbard, fugind mâncând pământul pentru a ajunge din urmă căruţa şi lăsându-l pe Hibbard întins la pământ, în mijlocul văii, năucit de impactul cu pământul şi plin de vânătăi.

Totul se întâmplă atât de repede, încât

Angelica şi Titus nu putură decât să scoată o exclamaţie de uimire. Nu le venea să-şi creadă

ochilor că aşa ceva se întâmplase, îşi reveniră din şoc abia când Prospero se apropie de căruţă. Pur şi simplu li se lungiseră fetele de mirare. Deschiseră uşa din spatele căruţei, doar atât cât Titus să se poată întinde în afară şi să-l lege pe Prospero. Abia atunci izbucniră în hohote de râs. Lacrimi de bucurie le curgeau pe obraji. Se aşezară din nou lângă Gitano şi toţi trei râseră până când simţiră că-i doare stomacul.

Obosiţi de-atâla râs, rămaseră câteva minute în tăcere, pentru a-şi reveni. Titus luă din nou hăţurile în mâini. Angelica mai zăbovi o clipă asupra gândurilor ce o frământau, după care se hotărî să vorbească cu Gitano.

— Oare ce motiv să fi avut Prospero să facă aşa ceva? De ce s-a oprit aşa brusc, conştient probabil că face rău, şi de ce s-a întors?

— Mi-o imposibil să-ţi explic, răspunse el, zâmbind. E un cal foarte inteligent. Şi foarte viclean.

— Da, râse Angelica, la fel de nedumerită. Dar vreau să-ţi mai spun ceva. De câteva zile mă tot întreb cine e bătrânul grădinar care mi-a sărit în ajutor atunci când… când… Angelica zăbovi intenţional asupra ultimelor cuvinte.

— Când ai fost în labirint cu Greystone.

— Da. Iar acum, după ce am asistat la micu’ spectacol pe care l-ai dat în faţa lui Hibbard, ştii că e vorba de line. Dar cum se face că erai acolo; îl chestionă ea, aţinlindu-şi ochii mari şi albaştr asupra lui.

— Poate că încercam să-mi iau revanşa. Sau ai uitat ce-ai făcut tu pentru mine la hanul”. Royal Oak”?

— Dar cum de ai ştiut să apari în labirint tocmai în momentele acelea? întrebă ea insistentă, dându-şi seama că Gitano este personificarea discreţiei.

— Foarte simplu… Ţiganii ştiu de obicei totul despre ţinuturile prin care călătoresc, iar Greystone are o reputaţie foarte proastă în ceea ce priveşte femeile! Nu eşti prima căreia îi face avansuri.

— Mie mi se pare că are încă un renume bun, interveni cu glas aspru, în comparaţie cu caracterul lui murdar. Zău că nu ştiu de ce e în stare omul ăsta şi nici nu vreau să mă gândesc, îl privi ea cu ochi marcaţi de teamă. Vreau să-ţi spun că atunci, în labirint, avea o sabie asupra lui, tu poate nu ţi-ai dat seama. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi făcut…

Cu un gest nervos, Gitano dădu la o parte cele câteva şuviţe întunecate de păr ce-i căzură pe ochi, ţinând câteva secunde mâna pe frunte.

— Ştim însă cât e de laş Greystone şi cum înţelege el să-şi demonstreze bărbăţia; comentă el, uitându-se la Titus pentru a se face şi mai clar. Apoi, vocea îi redeveni calmă. Gitano încercă să glumească, folosind de data aceasta vocea pe care o folosise faţă de Hibbard, în orice caz, coniţă, adăugă el, nicio sabie din lume nu-mi vine mie de hac.

Angelica râse din inimă, amintindu-şi încă o dată de faptul că, atunci când era cazul, omului de lângă ea îi păsa prea puţin de propria piele. Mai întâi salvase copilul acela de la înec, apoi o salvase pe ea, şi iată-l acum, riscându-şi viaţa sau Dumnezeu ştie ce altă situaţie pentru a-l salva pe Titus, între ei se instală tăcerea. Totul în jurul lor părea atât de liniştit… Doar zgomotul copitelor tulbura liniştea. Titus stătea acum cu mâinile una peste cealaltă, ca un vizitiu încercat. Nu-şi lua ochii de la drum, iar glasul lui era atât de timid, încât Angelica şi Gitano abia de-l auziră.

— Ştiţi ceva… Unii spun că stăpânu Greystone ar fi tatăl meu. Ochii celor doi se întâlniră îngrijoraţi, în timp ce Titus continua să vorbească, pe cel mai firesc ton: Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar dacă aşa stau lucrurile, o să trebuiască să mă răscumpăr eu în faţa oamenilor pentru felul urât în care se poartă cu ei. Căzu pe gânduri. O dată acest gând exprimat, nu-l mai interesa, îşi concentră din nou toată atenţia asupra drumului. Angelica şi Gitano erau derulaţi de expresia liniştită ce se instalase pe faţa lui. Acelui copil îi părea sincer rău pentru nesăbuinţa celui despre care credea că îi este părinte. Discuţia despre lordul Greystone se încheie aici.

Ajungând pe o potecă ce traversa o altă pădurice, Gitano luă din nou hăţurile. Peste puţin timp, ajunseră lângă o căruţă ce era trasă pe marginea pajiştii. Gitano opri calul şi coborâră toţi trei din căruţă, ducându-se în direcţia celcilalle.

Ajungând lângă ea, văzură un cal bălţat, masiv, aproape la fel de mare cât căruţa la care era înhămat, dar foarte liniştii. Căruţa părea pustie. Deodată, de după silueta uriaşă a calului, apăru chipul unui bărbat. Apariţia acestui bărbat, de o statură impresionantă» îi sperie pe Angelica şi pe Titus. Părul negru era legat strâns cu o eşarfă albastră, iar într-o ureche avea prins un inel din aur. Avea o fată înfricoşătoare, care fu brusc luminată de un zâmbet larg, ştirb. Bărbatului îi lipsea unul din dinţii din faţă.

— A! Ziua bună, prieteni! îi întâmpină el. Imediat după aceea, capul lui dispăru după silueta calului. Dispăru din raza lor vizuală, ocupându-se în continuare de cal.

Titus o luă pe Angelica de mână şi o strânse atât de tare, încât aceasta îşi dădu seama că băiatului îi era frică de ţigan.

— Fii liniştit, Titus! N-ai de ce te teme, îl potoli ea, zâmbindu-i, dar atenţia îi fu din nou distrasă de silueta gigantică a ţiganului care ocoli acum calul, venind lângă ei. Pe sub haina deschisă, purta o cămaşă din pânză groasă. Era atât de înalt, încât Angelica dădu capul pe spate pentru a-l vedea mai bine. Parcă s-ar fi uitat la un copac. Gitano îl prezentă, spunându-le că îl cheamă Oren Pozzo. Angelica îi întinse mâna ci delicată, ce fu imediat înghiţită de palma uriaşă, pe care o strânse cu mare grijă de parcă ar fi ţinut între degete un ou de păsărică. Când veni rândul lui Titus, băiatul făcu un pas în urmă, speriat.

Pozzo văzu asta, îşi puse mâinile în şolduri şi râse cu poftă, de se cutremurară copacii. Gitano puse mâna pe umărul lui Titus şi se lăsă pe vine, la nivelul băiatului, vorbindu-i încetişor.

— Titus, nu te condamn că te-ai speriat puţin de Oren Pozzo, care e un om periculos, dar numai pentru cei răi, pentru duşmani – pentru duşmanii tăi. De-acum încolo e prietenul tău şi te va apăra cu preţul vieţii lui, dacă va fi nevoie. Dacă ţie ţi-e frică de el, gândeşte-te ce frică le este duşmanilor tăi, care nu sunt nici pe jumătate la fel de curajoşi ca tine. Titus zâmbi, apoi se uită la Angelica, aşteptând o confirmare a cuvintelor lui Gitano; aceasta încuviinţă printr-un mic semn din cap.

— Ha! explodă Pozzo. Suntem prieteni, da? Ce zici, băiete? Titus dădu timid din cap. Bravo! Hai să mergem, atunci! Bravo! Cu aceasta. Pozzo îl ridică pe Titus în braţe ca pe un fulg, luându-l la subţioară şi ţinându-l aşa, urcă cu el în căruţă, se instală pe capră şi se pregăti de drum. Angelica se apropie de ei, îl mai îmbrăţişă o dată pe Titus şi-i strecură o scrisoare în buzunar, spunându-i:

— Asta e pentru domnul Compton, vicarul. Când ajungi la Ickworih, o rogi pe bucătăreasă să o pună la poştă şi în felul acesta eu voi şti că tu ai ajuns teafăr acolo. Nu mai găsea cuvinte de mulţumire faţă de Pozzo. Rămase pe loc, petrecând cu privirea căruţa care îşi croia acum drum prin desişul pădurii, până când n-o mai văzu. Când se întoarse, îl surprinse pe Gitano uitându-se atent la ea. Crezi că sunt prea prostuţă? îl întrebă

ea, cu lacrimi în ochi.

— Absolut deloc. Cred doar că ai un suflet de aur. Puţini oameni care dispun de posibilităţile tale şi-ar bale capul cu soarta unui mic băieţandru umil.

— Asta pentru că, cei cu „posibilităţile” mele, nu prea dispun de puterea de a hotărî în vreun fel. Noi suntem crescute, educate, să fim inutile. Totul e numai meritul tău.

Gitanoluă pătura de pe Prospero şi începu să înşeueze, în acel moment, amândoi se gândiră la acelaşi lucru: imaginea lui Hibbard, zburând prin aer şi lovindu-se de pământ. Nu-şi putură reţine un râs răutăcios. Se plimbară apoi prin pădure, până când ajunseră în dreptul unei cărări pe care Gitano i-o indică a fi cel mai bun drum de întoarcere acasă. La un moment dat. Angelica văzu trunchiul căzut al unui copac şi se duse să se aşeze pe el; o ajunsese oboseala ultimelor zile, a nopţilor nedormite.

— Uitându-mă acum câteva minute la căruţa aceea care se depărta sub ochii mei, spuse ea oftând, mi-aş fi dorit să fiu eu în ea, să plec de-aici, să reiau o existentă ceva mai puţin complicată.

— Viaţa de nomad nu e deloc ceea ce pare a fi, răspunse el, priponindu-l pe Prospero înainte de a se aşeza lângă ea.

— Poate că nu. Dar măcar poţi alege direcţia în care vrei să porneşti. Te mişti liber.

— Libertatea de care vorbeşti tu o să mă

inspire prea puţin… în seara asta plec.

— Dar… dar de ce pleci? tresări ca, uitându-se adânc în ochii lui. Până acum nu-i trecuse prin minte că va veni şi momentul despărţirii.

— De ce aş mai rămâne? Aici nu mă aşteaptă nimic. Tonul lui era sincer. Se uita la ea la fel de intens, apoi mută privirea undeva, în zare.

— Şi unde te vei duce?

— Încă nu m-am hotărât, răspunse el dus pe gânduri, iar privirea i se întunecă pe dală. Poate în Spania, sau poate în Balcani.

— Of… o să-mi fie dor de tine… spuse ca în şoaptă, întorcând imediat privirea pentru ca el să nu observe dezamăgirea ce i se citea în ochi. Câteva secunde mai târziu, întorcându-se spre el, îl văzu aplecându-se asupra ei. Soarele îi încălzea jumătate de obraz. Razele blânde cădeau asupra obrazului său stâng, dând strălucire genelor sale negre şi punând uşor în evidenţă cicatricele de pe chipul său. Angelica se simţi aproape orbită de lumina difuză, ce îi încălzea ochii şi buzele. Era ca o vrajă care o cuprindea încet, încet. Nu schiţă niciun gest, nu se trase înapoi, ci continua să se uite ca hipnotizată în ochii lui. Voalul, ca o armură de borangic, arunca umbre de linii încrucişate de gura ei. Era victimă de bunăvoie a acelui moment magic, în care el ridică voalul – singurul obstacol între buzele lor.

La început, o sărută uşor, abia atingându-i gura, dar, pe măsură ce pasiunea punea stăpânire pe el, o trase aproape, făcând-o să se piardă într-

un sărut lung, devastator, atât de plin de pasiune încât părea ireal. Senzaţia de căldură ce-i invadase trupul o ameţi; se lăsă pradă mâinilor lui, cu fiecare nerv întins la maximum, de o senzaţie de plăcere pe care nu o mai încercase niciodată, îl dorea cu tot trupul şi-i cuprinse gâtul cu braţele, cu o asemenea disperare, de parcă n-ar fi vrut să-l mai lase să plece de lângă ea. Pentru prima oară în viaţa ei, se lăsă stăpânită de emoţiile şi simţurile mult mai puternice decât raţiunea, îi era puţin teamă de sentimentul de iubire ce-i înmugurise în suflet, dar pe care crezuse că îl poate reprima. Undeva, în adâncul sufletului, nutrea speranţa nebunească că, într-un fel, puterea acestei emoţii abia eliberate, putea depăşi orice fel de bariere.

Un sentiment copleşitor de plenitudine îi cuprinse pe amândoi. Gitano simţea la fel de acut ca şi ea puterea dragostei, dar mai avea încă destulă judecată încât să-şi dea seama că acea făptură naivă, tânără şi superbă pe care o ţinea acum în braţe, era în stare să i se dăruiască complet, fără ezitare şi fără remuşcări, în clipa aceea se simţi un ticălos, şi ruşinea îl cuprinse.

Deodată, Angelica simţi că toţi muşchii lui Gitano se încordează şi, spre mirarea ei, acesta se desprinse de lângă ea şi îi dădu drumul; trăsăturile lui frumoase erau schimonosite de frustrare. Era vădit tulburat de ceva. Se ridică în picioare şi se depărta la câţiva paşi. Fără a se uita la Angelica, puse la pământ câteva tufişuri de

ferigă, lovindu-le cu biciul.

Îngheţată de uimire. Angelica îl vedea cum se toieşte neliniştit de colo-colo. Fata îi era marcată de furie, fără să-i vină a crede, îl auzi vorbind cu un glas pe care nu îl recunoscu, atât de aspru:

— Aşa, deci? Vrei să fugi şi să trăieşti alături de ţigani, nu? Atunci de ce nu fugi cu mine în lume? De ce nu te măriţi cu mine? Să fii nevastă de ţigan. Ce zici de cererea asta în căsătorie? spuse el cu amărăciune în glas, îţi pot oferi atât de multe! O viaţă plină de greutăţi, de primejdii, aici, în sălbăticie. Cum să reziste o fată bine-crescută ca tine unei asemenea tentaţii?!

Angelica îl asculta buimăcită, privindu-l de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară în viaţa ci, neştiind ce să înţeleagă, neştiind ce îl făcuse să răbufnească în felul acesta. Se priveau în tăcere, pândindu-se unul pe celălalt. Angelica ar fi vrut să spună ceva, dar Gitano ridică imediat mâna, făcându-i semn să tacă:

— Nu! strigă el, de data aceasta pe un ton ceva mai blând. Nu spune nimic! N-aş îndura să primesc răspunsul la aceste întrebări. Te rog, arată-mi că ierţi purtarea mea nechibzuită şi obrăznicia mea nerăspunzându-mi. Apoi, venind lângă ea, o apucă ferm, dar cu blândeţe de braţ şi o ridică în picioare. Dintr-o singură mişcare, o ridică în şa şi, desfăcând hăţurile cu care îl priponise pe Prospero, i le dădu, întoarse calul în direcţia în care trebuia să pornească şi, privind-o adânc în ochi pe Angelica, de parcă ar fi vrut să-şi

întipărească pentru totdeauna în minte chipul ei, îi şopti cu glas stins:

— La revedere! mai bine zis, adio, îngerul meu păzitor!

Angelica ar fi vrut să spună totuşi ceva, dar el o reduse la tăcere, privind-o cu cei mai nefericiţi ochi pe care-i văzuse vreodată. Ar fi făcut orice, absolut orice, să alunge tristeţea de nedescris din ochii lui. Dar, complet neajutorată, luându-şi bun-rămas din priviri, strângându-i mâna pe care acesta i-o întinse, ea o ţinu strâns preţ de câteva secunde. Angelica era extrem de derutată de schimbarea lui bruscă de atitudine şi îi căuta cu disperare privirea, sperând să înţeleagă ceva măcar de-acolo.

— Pleacă, acum! îi porunci el, atingându-l uşor pe Prospero cu biciul. Calul porni la trap. Despărţirea de Gitano fusese insuportabilă. Parcă se rupsese ceva în ea. Abia parcursese câţiva metri când un sentiment de mare deşertăciune îi cuprinse inima ca o gheară, îl întoarse pe Prospero în loc, privind în urmă, în locul în care îl lăsase pe Gitano. Acesta era tot acolo, în picioare, în câteva clipe dispăru fără a se mai uita înapoi; pădurea era goală. Ochii îi erau scăldaţi de lacrimi. Se simţea frustrată, părăsită. Dar mai cu seamă, îndurerată.

Abia mai târziu îşi dădu seama că Prospero mersese absolut fără nicio ţintă. Fusese atât de adâncită în propriile ei gânduri, atât de măcinată de nefericire şi derută, încât nu observă că

Prospero se abătuse din drum. Era chinuită de atâltia întrebări cărora nu le găsea răspuns, atât de epuizată din cauza tensiunii şi oboselii, încât nu se grăbea să ajungă la castel, mai ales că risca să se întâlnească cu Greystone, îl lăsă pe Prospero să mai hoinărească în voie. Ajunseră la un pârâiaş unde rămaseră puţin să se răcorească şi să se odihnească. Soarele începea să apună, întrebări fără răspuns, gânduri deznădăjduite i se amestecau în minte. Când soarele fu aproape să apună de tot, se întoarse la castel. Călărea de-a lungul drumului mărginit de o pajişte înflorită, ce se termina în curtea din spatele castelului. La distanţă, în faţa ei, văzu un călăreţ. Calul negru, masiv, îi blocă calea. Era contele. O privea cu ochi curioşi, de pasăre de pradă, dar nu făcu nicio mişcare. Angelica îl struni pe Prospero, neştiind ce să facă

— Era tentată să fugă oriunde ar fi avut siguranţa că nu-l mai întâlneşic pe Greystone, îl întoarse pe Prospero şi o luă spre pajiştea ce se întindea în spatele castelului, trecând printr-o poartă de fier. Ocoli construcţia uriaşă şi reuşi să găsească o altă intrare. Spre uşurarea ei, Greystone nu o urmări.

Lady Avery, care se îmbrăcase deja pentru cină, o aştepta impacientată în camera ei. Insistă ca Angelica să probeze rochia galbenă pe care croitoreasa tocmai o finisase, abătându-i astfel atenţia, cel puţin pentru moment, de la propriile ei gânduri.

— Hai, Angelica, grăbeşte-te! Facem o probă, apoi trebuie să te îmbraci repede pentru cină, şi-aşa ai întârziat. N-avem o clipă de pierdut. Ajutată de Sarah, Angelica îşi scoase costumul de călărie şi îmbrăcă rochia galbenă. Vai! exclamă Lady Avery entuziasmată. O să fie un deliciu! mai trebuie ajustată pe ici, pe colo şi o să cadă de minune!

Fiindcă Lady Avery se încăpăţâna să nu iasă din cameră, Angelica nu-i putu da Sarei vestea cea bună în privinţa lui Titus. Profită totuşi de un scurt moment când camerista se apropie foarte mult de ea pentru a prinde umărul în ace, şi! şopti două vorbe la ureche. Sarah fu cât pe ce şi se împiedice de emoţie şi scăpă perniţa cu ace Angelica rămase liniştită pentru a nu-i îngreuna treaba; stătea cu fata spre una din ferestrele cârti dădeau spre grădina italiană, văzând până dincolo de ea, peisajul îndepărtat. Se lăsase scara şi începuse să plouă. Avu impresia că prin geamul biciuit de picăturile repezi, confundându-se aproape cu linia orizontului, vede o linie reprezentând un şir de cărute de nomazi, îndreptându-se încet spre sud – sau poate erau doar copacii care se aliniau în zare» îndoiţi de suflarea vântului?! Nu putea fi convinsă decât de un singur lucru – anume dorinţa arzătoare ce-i inundase tot trupul. Vocea stridentă a mătuşii ci o întrerupse din visare.

— Acum îmbracă-te fuguţa pentru cină şi vino josî Astăzi se pare că mai avem un oaspete la masă!

Câteva minute mai târziu, coborau la braţ scările de marmură, îl văzură pe Hibbard traversând holul şi şchiopătând îngrozitor. Cantitatea impresionantă de bandaje de pe capul lui semăna cu un turban.

— Iisuse! exclamă Lady Avery, şuicrând la urechea Angelicăi cu consternare. Mă întreb ce i s-o fi întâmplat?!

— N-am nici cea mai vagă idee, mătuşă Clarissa! spuse Angelica, zâmbind fără să-şi dea seama.

14

Oaspetele de care amintise Lady Avery era domnul Compton, vicarul, deosebit de încântat de faptul că beneficia acum de generozitatea de gazdă a contelui Greystone. Angelica fu încântată, la rândul ei, să-l vadă pe domnul

Compton. Prezenţa lui o avantaja în mod deosebit, pentru că în felul acesta era scutită să facă conversaţie cu contele mai mult decât era necesar. Angelica avea impresia că era pentru prima dată când vicarul era invitat în reşedinţa contelui Greystone de când acesta preluase conducerea asupra castelului Cranleigh. Amănuntul i se părea foarte bizar, având în vedere că preoţii ce au o parohie atât de vastă în subordine sunt oaspeţi obişnuiţi în casele stăpânilor respectivelor domenii, chiar oaspeţi însemnaţi, trataţi ca patroni spirituali. Situaţia era

cu atât mai ciudată cu cât biserica domnului Compton adăpostea şi capela familiei Stanforth.

Domnul Compton devora păstrăvul din l aţa lui cu o voracitate de pisică, încercând, în acelaşi timp, să-l convingă pe conte de utilitatea unui gest caritabil, anume de finanţarea, de către acesta, a construcţiei unei mici bisericuţe în vitraliu, în memoria răposaţilor duci ai ramurii Stanforth. Penultimul duce, spunea el, contribuise la înzestrarea actualei biserici, aducând vitralii din Franţa, cele mai reuşite vitralii ce decorau, la ora aceea, construcţiile de orice fel din Anglia.

— Sunt convins că aveţi dreptate, domnule Compton, spuse contele pe un ton plat. Dar trebuie să vă mărturisesc că m-am lovit de atâtea greutăţi în administrarea moşiei Cranleigh, în afară de treburile legate de Crowood, pe care nu-l pot neglija. Găsesc argumentele dumneavoastră foarte convingătoare, dar, pe de altă parte, mă tem că va trebui să vă rog să mai aveţi puţina răbdare, cel puţin pentru moment. Ar fi păcat să transformăm biserica în şantier anul acesta, nu se ştie ce evenimente importante vor avea de celebrat.

— Sigur, sigur, înţeleg perfect că nu doriţi să întoarceţi biserica pe dos chiar acum, când sunteţi pe cale să intraţi în posesia titlului. A fost o mică scăpare de-a mea faptul că am adus subiectul în discuţie într-un moment atât de nepotrivit, sigur vitraliile mai pot aştepta. Dar, cum mă preocupa aspectul acesta de foarte multă vreme, trebuia să

vă spun, adăugă vicarul, punând, din anumite considerente, la dispoziţia contelui, o scuză absolut plauzibilă. Acum, că cel de-al doilea fiu. Lord Anthony, a părăsit lumea aceasta – Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui – găsesc totuşi că e cazul să ridicăm un fel de monument în memoria lor, chiar în incinta bisericii. Am să mă rog, bineînţeles, pentru Lordul Anthony, pentru liniştea sufletului său pe lumea cealaltă, dar asta nu ajunge pentru a marca dispariţia unei generaţii întregi şi mai ales a unei ramuri întregi a familiei Stanforth.

— Vicarul are dreptate, interveni Lady Avery Cred că veţi avea un sentiment de adevărată pace sufletească şi veţi depăşi cu mai multă uşurinţă acest episod trist, dacă veţi ridica un mic monument în memoria ultimului duce, al cărui titlu îl moşteniţi. Cam nedumerită. Lady Avery nu se putu abţine să pună încă o întrebare. Vă rog, prea-slinţia voastră, lămuriţi-mă… Este chiar atât de bine să înalţi rugăciuni pentru sufletul unei persoane care a părăsit lumea celor vii într-un mod atât de violent, după ce a provocat atâta suferinţă semenilor săi?

— Suntem cu toţii creaturile lui Dumnezeu, zâmbi vicarul condescendent, şi numai El e în măsură să ne judece. Ar fi lipsit de milă creştinească dacă am ignora pe bieţii păcătoşi care umplu această lume. Pe de altă parte, pe moşie sunt mulţi oameni care l-au cunoscut pe lord Anthony şi l-au iubit, înainte ca el să… Vicarul

ezită o clipă, îşi privi preocupat comesenii, apoi reluă discursul: Având în vedere că mulţi dintre ei sunt convinşi, la fel ca şi mine, de altfel, că nu şi-a omorât fratele cu premeditare şi nici intenţionat, ci că a fost un accident nefericit, ar fi o scăpare de neiertat dacă nu l-aş aminti şi pe Anthony în rugăciunile şi predicile mele.

— Sunteţi un om foarte bun, deosebit de generos, părinte, spuse contele cu convingere, dar, ca o persoană cu bun simţ ce mă pretind, înclin să cred că şi mila şi compasiunea au anumite limite, atât la nivel practic cât şi spiritual. Oricum, hotărârea aceasta vă face cinste şi pot spune că înalţă în ochii oamenilor straiele pe care le purtaţi şi ceea ce simbolizează ele. Aveţi totuşi un punct de vedere foarte sănătos asupra acestei probleme. Părerea mea este, însă, că dacă lordul Anthony ar fi fost judecat de o curte de justiţie, şi-ar fi primit pedeapsa bine-meritată. Din glasul lui răzbătea o lentă inconfundabilă de iritare. Se uită la Lady Avery şi la Angelica, şi, văzând uimirea din ochii lor, îşi recăpătă stăpânirea din glas, făcând tot posibilul să pară cât mai neutru. Iertaţi-ne, doamnelor, că am adus în discuţie un subiect atât de neplăcut urechilor dumneavoastră. Părinte, cred că e cazul să vorbim şi despre altceva. Spunând aceasta, zâmbi spre Lady Avery şi reluă conversaţia avută anterior cu ea, de acolo de unde o întrerupsese. Da, Lady Avery, aveţi mare dreptate în ce priveşte monumentul de care îmi spuneaţi. Faptul că ştiu că un asemenea

monument a fost avut în vedere de predecesorii mei mă va ajuta să adopt o cu totul altă poziţie fată de această acţiune. Sper că mă pot baza pe sfatul şi ajutorul dumneavoastră când va fi cazul, indiferent de cât de delicată vi s-ar părea situaţia. Voi avea o discuţie clară cu vicarul cât de curând.

Trecând la alt subiect, contele o fixă pe Angelica cu privirea, înainte de a se uita la ceilalţi oaspeţi ai săi.

— Bănuiesc că Lady Angelica a avut o zi palpitantă. Insist să ne povestiţi prin ce aventuri aţi mai trecut astăzi.

Angelica simţi că îi tresare inima. Avea sentimentul că Greystone avea o oarecare idee despre fuga lui Titus şi destinaţia spre care se îndrepta. Apoi, îşi dădu seama că ignorase complet faptul că, mai devreme sau mai târziu, urma să dea o explicaţie în legătură cu scurta dispariţie a lui Prospero din după-amiaza aceea. Era mai mult ca sigură că Hibbard îl anunţase că-l văzuse pe Prospero legat în spatele unei căruţe de ţigani. Dar, imediat după aceea, realiză că putea face pe neştiutoarca, că utca nega lotul, fiindcă era destul de deşteaptă.

— Cu plăcere! exclamă ca, aruncându-i lui Greystone unul din cele mai fermecătoare z îmbete cu putinţă. Ce prostuţă am fost – vreau să vă spun că am lăsat să se vadă că aş fi avut vreo aventură – iar dumneavoastră mă faceţi să mă simt stânjenită, având în vedere că mi-aţi descoperii micul secret! chicoti ea, făcând pe

mironosiţa. Astăzi am fost să călăresc, ca de obicei, m-am oprit să mă odihnesc şi să mănânc ceva, am scos şaua de pe Prospero şi l-am lăsat liber câtva timp, să pască în voie. Dar trebuie să recunosc că la un moment dat a dispărut de lângă mine! Vai, ce spaimă am tras! Mi s-a făcut inima cât un purice de frică, mi-am făcut tot felul de idei că a pălit ceva şi am pornit disperată în căutarea lui. Cred că l-am căutat ore întregi, cel puţin mie mi s-a părut o veşnicie până când l-am găsit. Din fericire, l-am găsit păscând liniştit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ce creatură imposibilă e calul ăsta uneori! M-a speriat de moarte. E o mare responsabilitate să călăreşti un cal atât de nepreţuit şi care nici nu-ţi aparţine, îmi cer mii de scuze. Lord Greystone, şi sper să nu mă condamnaţi prea tare pentru neglijenţa mea. Promit să fiu mai atentă data viitoare. Le zâmbi tuturor, rotindu-şi privirea şi constatând că toţi o priveau de parcă li s-ar fi lipit ochii de ea.

— Angelica, draga mea, interveni Lady Avery nemulţumită de ceea ce auzea, va trebui să fii cu mare băgare de seamă! E una să călăreşti ca o zănatecă, dă-mi voie să ţi-o spun, prin tot ţinutul, şi alta e să te plimbi de una singură. Sunt două lucruri total diferite. Puteai da de bucluc! E primejdios. Promite-mi să nu mai faci asta.

— O, n-o să se mai întâmple niciodată, mătuşă dragă, îţi dau cuvântul meu de onoare, promise Angelica, liniştind-o în felul acesta pe mătuşa ci care savura acum o porţie dublă de cartofi

franţuzeşti.

— Înseamnă că nu ştiţi restul poveştii. Lady Angelica? o provocă contele zâmbindu-i.

— Restul poveştii, domnule?

— Da, Lady Angelica, Prospero a trăit o aventură chiar mai palpitantă decât dumneavoastră… A fost furat de ţigani! adăugă el pe un ton conspirativ.

Angelica nu putu decât să spere că mirarea întipărită pe chipul ei fusese destul de convingătoare; de fapt, copie modelul pe care i-l puse la dispoziţie Lady Avery însăşi, deschizând gura a surprindere.

— Nu se poate, domnule! Dar ceea ce-mi spuneţi e înfricoşător!

— Şi deopotrivă de adevărat. Omul meu de încredere, Hibbard se întorcea tocmai la castel, după ce a încheiat câteva afaceri în numele meu mai devreme, când a întâlnit în calc patru ţigani lipsiţi de scrupule, care îl găsiseră probabil, între timp, pe Prospero, şi au încercat să-l ascundă cât mai bine punând o pătură pe el, dar Hibbard l-a recunoscut imediat şi le-a poruncii să îi dea calul. Evident, ţiganii nu au vrut să-i dea înapoi o pradă atât de bună, au sărit pe Hibbard şi l-au bătut măr pentru că a îndrăznit, riscându-şi viaţa, să elibereze calul, în lupta ce-a urmat, Prospero a scăpat, pesemne, din hăţuri. Şi, din fericire» după cum aflăm din gura dumneavoastră, calul buclucaş a fost găsit până la urmă.

Ascultând relatarea contelui, care reproducea

practic nişte minciuni îndrugate de Hibbard, în minte îi apăru imaginea slugii aruncate din capra bihuncii şi atunci ştiu că va izbucni într-o explozie nestăvilită de râs. Dar nu simţi nevoia să râdă. Imaginea reală se suprapunea cu rezultatul imaginaţiei bolnave a lui Hibbard, compunând cel mai caraghios scenariu posibil, dar râsul i se opri în gât şi nu putu decât să-şi închipuie cât de frumos ar fi fost să poată împărtăşi acele momente cu Gitano, care acum ieşise din viaţa ei la fel de neaşteptat cum apăruse.

Urmă o altă conversaţie, foarte însufleţită, dar la care Angelica nu participă, pe marginea curajului şi devotamentului de care bunul Hibbard dăduse dovadă, după care contele se adresă domnului Compton:

— Spuneţi-mi, părinte, ce aţi rezolvat cu afacerile răposatului domn Quince?

— A, domnul Quince, răspunse vicarul, zâmbindu-i lui Lady Avery de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze faţă de ea. Vă voi ruga să îngăduiţi câteva minute de discuţii pe marginea afacerilor, deşi sunt sigur că nu vă interesează. Lady Avery, ce se dedicase trup şi suflet unui copan de pui, dădu aprobator din cap, invitându-i pe cei doi din priviri să-şi continue nestingheriţi conversaţia; pe Lady Avery o interesau, de fapt, afacerile de orice fel, indiferent de persoană, iar domnul Compton continuă dialogul, fără a-şi lua încă ochii de la Lady Avery: Domnul Quince a fost vicar la Crowood. Era un om foarte în vârstă, cam într-o

doagă. A murit de curând şi m-a lăsat pe mine să-i pun ţoale hârtiile în regulă, ceea ce a reprezentat o sarcină foarte grea, de ce să nu recunosc? Spunând aceasta, se întoarse spre conte. Cât despre afacerile domnului Quince, sunt cam anapoda administrate şi cred că îmi va lua mult timp până am să le descurc. Hârtiile sunt într-o dezordine de nedescris, râse eh cam aşa cum sunt ale mele!

Angelica îl simpatiza foarte mult pe domnul Compton. Era un om jovial, înzestrat cu simţul umorului, total deosebii de preoţii pe care îi cunoscuse ea vreodată şi care simţeau nevoia să facă paradă de impenetrabilitatea lor şi de pioşenia lor. Ceva mai târziu, îi fu partener la jocul de whist şi făcu mare caz de faptul că îi bătuseră pe Lordul Avery şi soţia dânsului, felicitând-o din toată inima şi în gura mare pe Angelica şi dându-i acesteia lot câştigul lor – reprezentând şase peni, gest căruia că îi răspunse la fel de veselă.

— Mâine o să pun banii ăştia în cutia milei de la biserică, râse ea.

Ceva mai târziu, când Park veni cu ceaiul, mica adunare se împrăştiasc în tot salonul, în diverse scopuri. Domnul Compton şi Angelica discutau despre vitraliile ce păreau a fi preocuparea de bază a vicarului. Apoi, acesta scoase un mic album cu schiţe din buzunar şi îl arătă mândru Angelicăi, spunând:

— Am şi eu o mică pasiune, pictatul, de fapt majoritatea vicarilor de la ţară se ocupă cu aşa

ceva. Acestea sunt câteva desene preliminare pe care doresc să le arăt contelui Greystone înainte de a angaja lucrătorii pentru vitralii, dar mă tem că părerile mele atârnă prea puţin în balanţă în faţa domniei sale.

Privind curioasă schiţele domnului Compton, Angelica observă după câteva momente de reflecţie:

— Tema acestei schiţe seamănă foarte mult cu un tablou pe care l-am văzut în galeria de la etaj. Mă întreb dacă la el v-aţi gândit atunci când aţi făcut acest desen, spuse ea, arătându-i schiţa despre care era vorba şi sperând să-i amintească. Sunt convinsă că şi dumneavoastră cunoaşteţi tabloul la care mă refer. Cred că a fost pictai de Francis Haymans, dar subiectul nu este religios.

— Nu, nu pot spune că-mi amintesc tabloul, recunoscu domnul Compton căzând pe gânduri. A trecut foarte mult timp de când am vizitai ultima oară galeria de sus… dar n-aţi vrea, mai bine, să mergem să mi-l arătaţi?

— Cu mare plăcere, sări Angelica entuziasmată şi apropiindu-se de Greystone şi Lady Avery, absorbiţi de o colecţie de stampe cu motive florale, îmi permiteţi să-l conduc pe domnul Compton până sus, la galeria de tablouri? se adresă ea contelui cu răceală. E acolo un tablou pe care ţin să i-l arăt.

— Desigur, Lady Angelica. Sunt încântat să aflu că vă preocupă atât de mult operele de artă pe care le avem la Cranleigh. Pocni din degete,

spre a-i atrage atenţia lui Park, apoi îi porunci acestuia să aprindă imediat lămpile din galeria de tablouri.

— Prea bine, domnule, răspunse majordomul, ieşind din salon cu mişcări mai greoaie decât de obicei, pentru că îl chinuia cumplit un început de criză de lumbago. Pe de altă parte, îi displăcea profund gestul pe care contele îl folosea uneori pentru a-l face atent.

— După mica noastră expediţie, spuse Compton ridicându-se de pe scaun pentru a o urma pe Angelica, va trebui să plec. Am de pregătit predica pentru mâine.

— Insist să-mi permiteţi să vă pun trăsura la dispoziţie, spuse contele Greystone îndatoritor, din câte am înţeles, a început să plouă.

Când ajunseră sus, văzură că unul din servitori tocmai termina de aprins lămpile. Traversară galeria, ducându-se direct la tabloul care o interesa pe Angelica.

— A, da! exclamă vicarul. Cunosc tabloul, chiar foarte bine. Dar nu mi-am putut aduce iminle pe moment. Acum îmi dau seama că îl ştiu! în timpul acesta, începuse să studieze cu interes pânza din fata lui, înfălişând acel mic grup într-un decor teatral. Este unul din cele mai bune tablouri ale lui Haymans, îmi amintesc că odaia ducele mi-a spus că a văzut un tablou de-al lui atârnând în mizeria aceea de galerie numită Vauxhall Gardens, din Londra. Dar tablourile lui au un caracter atât de intim, încât nu pot face parte decât din

patrimoniul unei familii, sau al unui cerc restrâns de cunoscători. Acum stilul lui nu mai e foarte popular, dar bătrânul Duce nu era un snob, nu ţinea la curentele impuse de modă atunci când cumpăra tablouri, întotdeauna s-a bazat pe propriul său gust. Aveţi dreptate.

Lady Angelica, tabloul seamănă foarte mult cu schiţa mea, de fapt, invers, dar numai din punct de vedere al compoziţiei.

Mai discutară încă câteva minute pe marginea tabloului înainte de a se hotărî să părăsească galeria. Trecând însă pe lângă tabloul ce înfăţişa trei personaje în mărime naturală, acel grup de familie cu femeia îmbrăcată în albastru şi cu cei doi băieţi, Angelica se opri.

— Îmi place foarte mult acest tablou, vorbi ea, dar, după cum vedeţi, plăcuţa a căzut din ramă, aşa încât nu ştiu nimic despre istoria lui. Mă simt de parcă l-aş mai fi văzut undeva, cândva, dar sunt sigură că aşa ceva e numai în imaginaţia mea. Ştiţi cumva cine a pictat tabloul, domnule Compton, sau măcar cine sunt oamenii aceştia?

— Nu-mi amintesc numele artistului, dar ştiu cine a pozat. O vedeţi aici pe ultima ducesă de Stanforth şi pe cei doi fii ai săi. Cel cu expresia mai serioasă pe faţă este fiul cel mare, şi ultimul duce pe ramura asta, iar cel tânăr a fost lord Anthony, spuse domnul Compton, cu afecţiune în glas.

Apropiindu-se mai mult de tablou şi privindu-l cu mare atenţie, Angelica înţelese până la urmă ce

o frapase atât de mult la acel tablou. Ochii aceia – negri, întunecaţi, blânzi. Brusc, se depărtă de tablou de parcă ar fi fost trăsnită de fulger.

— Vă simţiţi bine, Lady Angelica, o întrebă vicarul îngrijorat, văzând că fata a tresărit de parcă văzuse o fantomă.

— Domnule… Compton, întrebă Angelica părând a nu-l fi auzit, fără a-şi lua ochii de pe tablou, câţi ani avea lordul Anthony când a căpătat mica cicatrice pe care o are pe obrazul stâng?

— Ceva mai mult decât avea în fotografia aceasta… în jur de paisprezece ani. El şi fratele său luau lecţii de scrimă, dar el nu purta niciodată cascheta protectoare, iar într-o zi a fost luat prin surprindere de tânărul duce. Rana a fost mică, dar îmi amintesc incidentul aşa de bine pentru ca bătrânul duce a fost atunci foarte indignat de faptul că fiii săi îi desconsideră ordinele privind respectarea echipamentului. Domnul Compton se topea precum gheaţa la soare vorbind despre cei doi băieţi şi, luat de valul amintirilor, încercat de acel puternic sentiment de nostalgie, nu observă că Angelica se albise la faţă. Abia peste câteva clipe, îi trecu prin minte singura întrebare la care nu se gândise până atunci: Eu am înţeles că nu l-aţi cunoscut niciodată pe lordul Anthony! o privi el nedumerit.

— Şi eu am fost convinsă de asta până acum câteva clipe, spuse ea, şi mai uimită.

Domnul Compton veni mai aproape de ca şi văzu cât era de palidă, dar, înainte ca el să poată

spune altceva, Angelica veni cu o altă întrebare:

— Când se presupune că ar fi murit lordul Anthony în America?

— Staţi să mă gândesc… dacă am înţeles eu bine, prin decembrie, sau noiembrie, în niciun caz mai deveme. Dar de ce spuneţi că „se presupune”?

— N-aţi vrea să luăm loc o clipă, părinte? îl rugă Angelica prinzându-l de braţ, pentru că simţea că o apucă leşinul. Trebuie să vă spun ceva.

— Vă o rău, Lady Angelica? Sunteţi foarte palidă…

— Nu, răspunse ea cu glas stins, numai că, pentru o clipă, am crezut că am văzut o slafic.

— Dumnezeule, despre ce vorbiţi? o întrebă el, conducând-o către cel mai apropiat scaun.

— El… el nu e mort! vorbi Angelica, privindu-l pe vicar în ochi şi şoptind pentru a nu fi auzită de altcineva.

— Despre cine vorbeşti, copilă? Nu înţeleg nimic din ce spui, o privi vicarul consternat, bălând-o uşor pe mână crezând că fata mai avea puţin şi leşina.

— Lordul Anthony nu e mort! L-am văzut de multe ori – l-am văzut chiar astăzi. Am vorbit cu el de multe ori. Aproape că-şi pierduse graiul şi îl urmărea foarte atentă pe domnul Campion pentru a-i urmări reacţia. Acesta rămăsese mut de uimire şi o asculta cu ochi din ce în ce mai măriţi de mirare în timp ce Angelica îi povesti cum îl văzuse prima oară pe vapor, când salvase un copil de la

înec, cum îl revăzuse apoi la han şi cum, chiar în dimineaţa aceea acesta o ajutase să-l ia pe Titus de la casicl. Văzând că domnul Compton era la fel de marcat de acele întâmplări ca şi ea şi că se chinuie din răsputeri să pună cap la cap cuvintele ei. Angelica făcu o pauză pentru a-l lămuri ce i se întâmplase micuţului Titus, scurtând povestea cât putu de mult, începuse să vorbească mai rar, pentru ca vicarul să o poată urmări. Lord Anthony spunea că în seara aceasta pleacă cu caravana de ţigani. Sunt convinsă că nu îl confund, pot să bag mâna în foc că e una şi-aceeaşi persoană. Ar fi trebuit să-mi dau seama când am văzut tabloul. Nu înţeleg cum de n-am făcut atunci legătura. Ceva din tabloul acesta îmi era atât de familiar, dar abia acum câteva minute am înţeles de unde cunosc ochii ăştia. Toţi cei care îl cunosc, şi-ar da seama, văzând acest tablou, că îl înfăţişează pe el când era doar un copil. Ochii nu înşală niciodată. Angelica respira sacadat, iar ochii ci se învârteau prin încăpere, fără a vedea nimic concret. Mintea ei se frământa acum pentru a înţelege toate implicaţiile acelei probleme. Doamne, când mă gândesc ce fericiţi vor fi cei care îl iubesc când vor afla că el e încă în viaţă! exclamă ca bucuroasă, dar, o clipă mai târziu, se uită speriată la vicar; ivând impresia că acesta crede că deliregază. Mă credeţi, nu-i aşa?

— Da! Da, fetiţo, te cred, răspunse el în şoaptă Vi bătând-o în continuare pe palmă. Sunt profund marcat de veştile pe care mi le aduci,

trebuie să-mi dai un răgaz să mă adun. Să cuget. Angelica, copilă dragă, mai spuse el, fulgerai de un alt gând, ascultă-mă cu multă atenţie! Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să spui nimănui absolut nimic despre asta! Ai înţeles? Poate că prietenii lui nu vor nici în ziua de azi să creadă că e mort, dar, dacă se află că este viu, viaţa lui e în mare pericol. Toţi apropiaţii lui sunt convinşi că acel umor a fost doar un accident stupid şi că Anthony, crezând că va fi acuzai de crimă, a fugit. Probabil că în clipa aceea a crezut că va fi imposibil să-şi dovedească nevinovăţia. El nu se mai poate întoarce. Niciodată! Dacă ar face asta, şi-ar semna propria condamnare la moarte. Prietenii lui ştiu că ar trebui să fie protejat de lege, pentru că în cazul ăsta numai bunul Dumnezeu îl mai poate ajuta. Nicio curte din lume nu-l va declara nevinovat. Poate că ţi se pare curios să auzi aşa ceva, mai ales din partea unui om în poziţia mea, dar eu sunt sigur că el nu s-a făcut vinovat de crimă. Dar, conform legii, el e vinovat. Trebuie să rămână în exil, nu are altă şansă. E mult mai în siguranţă dacă oamenii îl cred mort. Domnul Compton se uită în jur, să se asigure că erau singuri acolo, şi o întrebă în şoaptă: Spui că oamenii care au venit după el la han nu erau, sub niciun chip, o poteră trimisă de comisariat?

— Sunt sigură că nu erau poliţişti adevăraţi. Aveau nişe feţe de răufăcători, iar lordul Avery a scris comisarului şef pretinzând şi explicat» referitoare la faptul că oamenii lui nu purtau

uniforme, deşi erau în exerciţiul funcţiunii. Răspunsul lui a venit foarte repede şi comisarul însuşi pretinde că aceia nu erau oamenii lui. Rostind aceste cuvinte, Angelica îl văzu pe vicar schimbându-se la faţă; acesta descoperea, dintr-odată, o nouă semnificaţie a celor întâmplate.

— E chiar mai cutremurător decât mi-aş fi închipuit! spuse el cu glas marcat de emoţie. Poate că acei oameni sperau să capete cine ştie ce recompensă dacă puneau mâna pe el. E mult prea monstruos. Dar, din nefericire, mai există şi oameni din aceştia pe lume. Nu pot decât să sper că Anthony o să pună raţiunea înainte de toate şi părăseşte de îndată Anglia. Tot ce am discutat noi acum trebuie să rămână între noi. Nu trebuie să mai afle nimeni. Dacă cei de la comisariat află că Anthony e în viaţă, primejdia e dublă. Gândeşte-te foarte bine, Angelica, pentru că n-o să-ţi pot repeta asta la nesfârşit. Ştiu că s-ar putea să-ţi vină foarte greu ascultând pe prietenii lui vorbind cu tristeţe despre moartea sa, dar nu trebuie să sufli o vorbă nimănui! Domnul Compton termină pe un ton atât de categoric, încât aproape că o sperie pe Angelica.

În clipa aceea, parchetul scârţâi, se auziră câţiva paşi uşori, iar zgomotul îi făcu să ridice capetele. Hibbard se apropia de ei, şchiopătând pe podeaua strălucitoare. Angelica şi domnul Compton schimbară priviri speriate, temându-se ca nu cumva reptila aceea de Hibbard să nu fi tras cu urechea la discuţia lor.

Accidentul pe care acesta îl, suferise nu diminuase cu nimic tonul său sarcastic şi viclenia din ochi.

— Stăpânul meu m-a trimis să vă anunţ că trăsura vă aşteaptă la intrare. Când sunteţi gala de plecare, nu trebuie decât să ne anunţaţi.

— Îţi mulţumesc, Hibbard, tocmai coboram, spuse domnul Compton, ajutându-se de baston pentru a se ridica de pe divan şi sprijinindu-se, cu mâna cealaltă, de braţul Angelicăi. Se întoarseră în salon, adânciţi în gânduri sumbre, urmaţi îndeaproape de un Hibbard cam afectat fizic, dar cu creierul nealterat.

În timp ce-şi lua rămas bun de la conte şi soţii Avery, vicarul îşi compuse o expresie cât mai relaxată, în ciuda gravităţii celor descoperite cu câteva minute în urmă.

— Aştept să vă văd mâine dimineaţă la biserică, domnule conte. Nu garantez că vă voi ţine treji cu predica mea, având în vedere că am zăbovit cam mult în casa dumneavoastră şi e foarte târziu. A fost o cină grozavă şi am petrecut o seară minunată în compania dumneavoastră şi a onoraţilor dumneavoastră oaspeţi.

Park veni să-l conducă pe vicar până la trăsură iar Angelica îl urmă până la uşa salonaşului.

— Noapte bună, Lady Angelica, îi ură el, uitându-se la ea cu ochi ce străluceau ca oţelul, după care adăugă în grabă, şoptind: Reţine ce te-am rugat: discreţie-totală! Şi sper, continuă el cu

voce tare, să nu vă surprindă nimic din ceea ce am să fac sau am să spun mâine la biserică. Angelica înclină din cap, în semn că înţelesese cuvintele sale.

Soţii Avery şi nepoata lor ţinură să ajungă foarte devreme la biserică, a doua zi dimineaţă, pentru a avea timp să privească vitraliile de care le vorbise domnul Compton, înainte de începerea slujbei. Se adunară în holul principal al castelului, în aşteptarea gazdei lor, când, într-o atitudine total nepotrivită, apăru Hibbard; părea că pluteşte pe podea, e adevărat, nu cu aceeaşi mobilitate de care dăduse dovadă până atunci, din cauza piciorului vătămat, şi o sperie îngrozitor pe Lady Avery apărându-i în spate şi începânc să-i vorbească la ureche:

— Stăpânul meu vă trimite complimentele salt şi vă roagă să îl iertaţi, dar nu vă poate însoţi astăzi la biserică. Totodată, m-a rugat să vă mai spun că îi va face mare plăcere dacă veţi lua prânzul cu dânsul.

Angelica îl studia cu atenţie pe Hibbard, încercând să găsească pe chipul lui vreun semn care i-ar fi dai de înţeles dacă acesta auzise conversaţia dintre ea şi vicar cu o scară în urmă, dar nu cili nimic pe faţa lui.

— Individul ăsta mă cam pune pe gânduri prin felul în care apare aşa, ca din pământ, când nici nu te aştepţi, mărturisi Lady Avery nepoatei sale, după ce Hibbard dispăru. Nu înţeleg de ce îl ţine contele Greystone în serviciul lui. O fi fost el

un mare viteaz luptându-se cu ţiganii, dar uită-te şi tu cum se îmbracă! E prea elegant, prea ostentativ. Parcă n-ar fi o slugă, ci cel puţin marchiz! E revoltător! adăugă ea pufnind indignată. Ce aere îşi dă, draga mea, chiar mă mir că Greystone îi suportă toate fumurile astea! Antipatic individ!

Angelica nu comentă în niciun fel remarcile mătuşii ci, pentru că, nu vedea niciun rost în a o lămuri despre ce hram purta Hibbard, sau despre serviciile pe care acesta le aducea stăpânului său.

Domnul Compton îi văzu venind de departe şi îi întâmpină la poarta bisericii, foarte mândru că era vizitai şi, după ce le ajută pe doamne să coboare din trăsură, îi conduse în jilţurile rezervate lor; intrând în biserică, văzură un servitor care punea cărbuni încinşi în cutiile pe care enoriaşii – cei mai cu vază, desigur – îşi încălzeau picioarele. Cu un semn autoritar din mână, domnul Compton începu să le explice oaspeţilor ce şi cum:

— Naosul şi turla sunt cele originale, construite pe vremea normanzilor, dar restul a fost construit şi reconstruit puţin câte puţin, de-a lungul anilor, până când biserica noastră a devenit ceea ce este astăzi, îi duse prin punctele importante ale bisericii, apoi îşi ceru scuze, spunându-le că trebuia să se retragă pentru a-şi pregăti predica. Spunând acestea, îi conduse în strana familiei Stanforth şi se duse în altar printr-o mică uşiţă.

După ce citi predica, domnul Compton se instală mai bine în amvon şi începu:

— Mulţi dintre dumneavoastră aţi auzit vestea tristă a morţii celui mai tânăr membru al familiei Stanforth, ultimul descendent direct de altfel. Angelica se uită surprinsă la el, apoi îşi aminti cuvintele sale: „Să nu vă mire nimic din ce voi spune…” Se linişti şi ascultă mai departe. Indiferent de nelegiuirile sau crimele pe care le va fi comis, aici pe pământ, nicio curte de justiţie nu îl mai poate condamna acum. Dar, va fi judecat de o putere şi mai mare, deci Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui, în spatele micii adunări se auzi un pufăit şi o mică agitaţie, iar Angelica se întrebă dacă oamenii aceia erau cumva dintre vechii servitori ai familiei Stanforth. Apoi, domnul Compton înălţă câteva rugăciuni pentru odihna sufletului celui pe care toţi îl credeau mort, în afară de ca, înţelese raţionamentul vicarului: dacă ar fi omis să rostească aceste rugăciuni, ar fi stârnit suspiciuni în privinţa adevărului despre soarta lordului Anthony. Siguranţa lui depinde doar de un singur lucru: lumea trebuia să-l creadă mort.

Predica domnului Compton fusese gândită cu mult bun simţ, dar mai ales născătoare de idei. Vorbi cu mult spirit despre pericolele celor supuşi minciunii» despre cele Zece Porunci, dar mai ales despre cea de-a zecea, astfel încât reuşi să-l ţină treaz până şi pe lordul Avery.

Închizând cartea de rugăciuni după

terminarea predicii, Angelica îi urmă pe soţii Avery în afara bisericii, li strânse mâna domnului Compton, având impresia că sesizează o mică licărire conspirativă în ochii lui, dar nu putea fi prea sigură, pentru că ochii lui afişau în permanentă o sclipire jucăuşă, îi spuse cât de mult îi plăcuse predica, iar el îi răspunse că i-ar fi făcut mare plăcere dacă şi contele Greystone ar fi fost de fată.

— Bietul de el, munceşte din greu, suspină Lady Avery, chiar şi duminica, deşi n-ar trebui să se obosească în halul acesta. E un adevărat martir al domeniului Cranleigh, în ritmul acesta, o să-şi distrugă sănătatea. Vă rog să vorbiţi cu el, să mai găsească timp şi pentru odihnă.

— Sunt sigur, Lady Avery, răspunse Compton, că acest sfat ar fi urmat cu mai mare plăcere dacă ar veni din partea dumneavoastră. Apropo, mă bucur să aflu că ne vom reveda curând. Am primit o invitaţie la balul soţilor Revelstoke, deci abia aştept să vă întâlniţi acolo.

Era atât de frumos afară, încât Lady Avery făcu semn vizitiului să pornească trăsura şi alese să se întoarcă pe jos la castel, într-o plimbare pe poteca ce se uscase între timp şi era mărginită de floricele colorate. Rămase puţin cam încurcată în faţa unui pârleaz, dar, împinsă de Angelica şi trasă de Lordul Avery, reuşi să-l treacă cu bine, în ciuda crinolinei ce se prinse în partea de sus a micului gărdulev Scena aceasta, care ar fi făcut pe oricine să se ţină cu mâinile de burtă din cauza râsului,

era urmărită de departe de doi ţărănoi, ce priveau curioşi cum era extrasă Lady Avery de pe gard. Până la urmă, se întoarseră pe călcâie şi o luară la l rugă, ascunzându-se probabil într-un loc în care puteau râde în voie de bătrâna doamnă.

— Presupun, Angelica dragă, începu lord Avery când ajunseră la castel, că vei pleca iar să călăreşti şi ne vei lăsa să ne odihnim şi să ne savurăm prânzul. Du-le şi distrează-te, fetiţo. Dacă nu m-ar chinui guta asta, aş veni şi eu cu tine! Hai, fugi…

Angelica îi părăsi, fericită că avea prilejul să rămână singură cu gândurile ei şi să încerce să-şi satisfacă, într-un fel, curiozitatea ce o rodea, întrebarea ce o frământa acum era: Cine o sărutase în pădure? Gitano sau lordul Anthony? Erau, desigur, unul şi acelaşi, dar care dintre ei o sărutase şi care o alungase de lângă el?

15

Pentru Angelica, cele câteva zile ce urmară se consumară în zăpăceala şi agitaţia caracteristice unor pregătiri pentru bal, în sâmbăta ce urma, avea să participe la balul familiei Revelstoke, care avea să marcheze, în primul rând, despărţirea lung aşteptată de contele Greystone, pe care reuşise să-l evite, cu excepţia serilor în care era nevoită să-i suporte compania la masă. Până şi îndelungile ci plimbări în şa deveniseră ceva mai puţin plăcute din ziua în care îl întâlnise pe conte

pe drumul din spatele castelului, zi din care trebuise să fie mereu în stare de veghe, de teamă ca nu cumva acesta să-i răsară înainte, pe neaşteptate. De când Gitano – a cărui adevărată identitate aflase acum că îl ascunde pe lordul Anthony – plecase definitiv, nu mai avea niciun prieten cu care să savureze plăcerile oferite de plimbările în aer liber. Acum, că se lămurise cum stăteau lucrurile în privinţa lui, începea să-şi explice nenumăratele întrebări ce o frământaseră în ultimul timp, îşi amintea cu claritate uimitoare fiecare frântură de conversaţie avută cu el, iar acum, derulate într-o altă ordine, secvenţele întâlnirilor dintre ei se lipeau cap la cap, ca piesele unui joc de puzzle.

La un moment dat, îşi îngăduise chiar un moment de visare, închipuindu-şi cum s-ar fi întrepătruns căile urmate de ei în viaţă dacă s-ar fi cunoscut în cu lotul alte împrejurări, dar prin aceasta nu făcu decât să-şi răsucească singură cuţitul în rană, în inima ci nu mai rămăsese loc decât pentru durere şi rareori reuşea să-şi alunge aceste gânduri sumbre din minte. Abia acum înţelegea, cu adevărat, motivul pentru care Gitano îşi ascunsese sentimentele faţă de ca: era un om deposedat de drepturile dobândite prin naştere printr-un joc nemilos al destinului, iar situaţia lui era cu atât mai tristă cu cât tot ceea ce avusese vreodată trecuse în proprietatea unui om ca Greystone, un om de cea mai joasă speţă, o bestie cu chip de om care dovedise ce hram poartă

maltratând un biet copil neajutorat. Pe de altă parte, ardea de nerăbdare să afle veşti în legătură cu Titus. Singurul om de încredere pe care îl avusese în ultimul timp în preajma ci, anume domnul Compton, era plecat la Crowood, pentru a pune ordine în toate actele răposatului vicar Quince. Se simţea izolată, mai singură ca niciodată şi, ceea ce era mai grav, avea impresia că e asemeni unei nave în derivă. Nu avea absolut nicio ţintă, nicio speranţă pentru viitor.

În zorii zilei balului. Angelica îşi puse, ca în fiecare dimineaţă, costumul de călărie şi se pregăti să coboare la grajduri. Dar se simţi, aproape împotriva voinţei ei, atrasă spre galeria de tablouri de la etaj. Traversă sala de recepţii, apoi holul pe care se înşirau camerele de oaspeţi; la acea oră matinală, nu întâlni decât slujnica şi valeţi îmbrăcaţi în haine de lucru, care forfoteau de colo-colo, dereticând, ştergând praful şi lustruind tot ceea ce se putea lustrui. Surprinşi de prezenţa ei acolo, la acea oră, se opriră din treabă şi o salutară, fie printr-un simplu „bună dimineaţa, milady”, fie făcând câte o mică plecăciune. Se simţea atrasă ca de un magnet de tabloul înfăţişând-o pe Ducesa de Stanforth şi pe cei doi fii ai ei.

Ajungând acolo, se opri în faţa tabloului, bătând nervoasă cu cravaşa în carâmbul cizmei; ceva îi spunea că acel tablou mai avea o semnificaţie, la fel de adâncă, dar care îi rămânea încă ascunsă. Pur şi simplu, nu-şi putea da seama

despre ce era vorba. Era furioasă pe ea însăşi că reacţionase cu atâta întârziere făcând legătura între tablou şi Gitano, iar acum tremura de nervi pentru că simţea că tabloul acela mai ascundea încă un mic secret. Pierzându-şi şi răbdarea faţă de propria ei judecată înceată, Angelica renunţă, pentru moment, să se mai gândească la asta şi coborî scările.

Lady Avery o rugase să facă bine să se întoarcă din plimbare la timp, dacă se putea imediat după ora prânzului, pentru a avea vreme să facă ultimele modificări la rochie. Angelica respectă rugămintea mătuşii ei.

— Uită-te numai ce frumuseţe a ieşit din mâinile Sarei! exclamă Lady Avery după ce Angelica îmbrăcă rochia finisată. E absolut remarcabil! Lady Avery delira de încântare. Sarah, la rândul ci, radia de fericire şi de mândrie.

— E într-adevăr frumoasă şi, parcă ar fi nounouţă. Şi unde mai pui că e modificată în ton cu moda. N-am văzul niciodată o rochie atât de elegantă, îţi mulţumesc. Sarah, te-ai descurcat de minune!

Îmbujorată de emoţie, Sarah înfoie încă puţin creţurile mânecilor.

— Veţi fi frumoasa balului, milady, spuse ea.

— Chiar aşa, draga mea, confirmă Lady Avery, foarte mulţumită de înfăţişarea nepoatei sale, a cărei frumuseţe era pusă în evidenţă de rochia aceea superbă; era convinsă că, la balul casei Revelstoke, nepoata ei o va face să se umfle în

pene de mândrie şi parcă îşi imagina felul în care aceasta avea să le pună pe celelalte fete de vârsta ci în umbră. După ce consideră că o admirase destul, Lady Avery îi mai spuse: Având în vedere că ai venit după ora prânzului şi n-ai mâncat nimic de dimineaţă, du-te jos, în salonul verde, şi cheamă-l pe Park. Am lăsat instrucţiuni la bucătărie să ţi se pregătească ceva de îndată ce te întorci. Nu vreau să leşini de foame până diseară.

— Dar o să iau ceaiul puţin mai târziu, mătuşă Clarissa, protestă Angelica.

— Bineînţeles, fetiţo, dar acum vei mânca ceva mai consistent şi nu mai vreau să aud nicio vorbă! Va trebui să fii în putere în seara aceasta, să dansezi toată noaptea, şi n-am să-ţi permit să faci foamea numai pentru că aşa procedează tinerele din ziua de azi, care au numai fumuri în cap. Hai, pune ceva mai lejer pe tine şi du-te jos.

— Da, mătuşă, răspunse Angelica supusă, ştiind prea bine că era inutil să încerce să o contrazică pe mătuşa ci o dată ce aceasta luase o hotărâre.

— Prea bine! Hai, fuguţa! Eu şi Sarah ne vom ocupa de împachetarea rochiilor de bal şi de pregătirea micului bagaj. Slavă Domnului că rămânem peste noapte la familia Revelstoke. Cel puţin în felul acesta vom putea să ne schimbăm toaletele şi să ne retragem în camerele noastre atunci când oboseala ne va ajunge. Singurul lucru pe care mi-l doresc atunci când, în astfel de ocazii, toată lumea ia micul dejun la o oră imposibilă –

adică la miezul nopţii! – auzi ce idee! e SĂ DORM.

Urmând instrucţiunile lui Lady Avery, Sarah se duse în camera de toaletă pentru a începe pregătirile. Angelica se duse în salonaş, destul de îngrozită de ideea că l-ar putea găsi acolo pe Greystone, ceea ce, însă, spre marea ei uşurare, nu se întâmplă. Sună după Park, care apăru în câteva clipe.

— Bună ziua, Park, te rog spune-i bucătăresei să-mi pregătească ceva de mâncare. Ajung şi câteva fructe, sau o bucată de brânză şi nişte pâine. Vreau ceva uşor.

— Da, milady. Prea bine, milady, spuse Park, dispărând imediat. Se întoarse după câteva minute de absenţă, aducând pe o tavă ceea ce semăna mai degrabă cu un mic festin.

— Sper că veţi fi mulţumită, milady, spuse el, aşezând tava pe masă.

În timp ce Park alerga de colo-colo în jurul mesei, pregătind dejunul Angelicăi, aceasta îşi aminti ce-i povestise Sarah în legătură cu el şi cu Regina. Tentaţia era prea mare, ca să încerce să-şi reprime curiozitatea.

— Eşti de mult timp la Cranleigh, Park? îl întrebă ea.

— Da, milady. Bunicul meu şi tatăl meu au fost majordomi ai Ducilor de Stanforth, iar eu sunt fericit că fiul meu e majordom la… Park ezita pentru că nu se putea obişnui însă cu ideea că lordul Greystone avea să fie noul duce acum şi totodată noul lui stăpân. Fiul meu, reluă el, e

majordom în casa… înălţimii sale din Londra.

— Deci sunteţi o familie cu tradiţie în serviciul familiei Stanforth! găsesc că e foarte impresionant, constată Angelica, cu interesul şi mai trezit. Probabil provii dintr-o familie în care loialitatea a fost pe primul plan.

— Da, milady, bunicul meu a fost un fel de ordonanţă a celui de-al nouălea duce de Stanforth în timpul asediului de la Belle-Isle. Se spune că şi-au salvat vieţile unul celuilalt, în câteva momente critice din viaţa lor, dar aceasta este o poveste foarte lungă.

— Iartă-mă că te întreb, dar e adevărat că Regina ţi-a propus să te ocupi de una din reşedinţele ei?

— E adevărat, milady, răspunse Park, dar chipul lui nu trăda niciun fel de emoţie. Numai un foarte fin observator ar fi văzul un tremur imperceptibil al sprâncenei lui drepte.

— Te rog, spune-mi cum a fost! Şi cum se face că acum te afli aici? Am crezut că e imposibil să o tratezi cu un refuz pe Regină.

— Este, neîndoielnic, imposibil să nu faci ceea ce-ţi cere Regina, milady, şi orice englez adevărat şi loial Majestăţii Sale ar fi fericit să-şi sacrifice viaţa pentru înălţimea sa. Dar în cazul meu nu a fost vorba decât de posibilitatea de a evita porunca, înainte ca aceasta să-mi fie dată, spuse Park.

— Cum adică să eviţi porunca? întrebă Angelica, măcinată de curiozitate.

— Păi, milady, atunci când o întrebare nu este rostită cu voce tare, nu are nevoie de răspuns. Iar dacă o solicitare nu este făcută, nu ai obligaţia să o duci la îndeplinire, continuă Park înnebunind-o pe Angelica cu atâtea introduceri. Ceea ce vreau să spun milady este că Regina. Dumnezeu să o ţină ani mulţi în putere! a venit la castelul Cranleigh ca oaspete al bătrânului Duce. Pe atunci Regina era foarte tânără, de-abia se urcase pe tron. Ba chiar pol spune, cu tot respectul cuvenit marii noastre suverane, că pe atunci domnia sa abia învăţa să conducă treburile statului şi, trebuie să recunosc că Ducele, om cu multă experienţă, îi putea da multe sfaturi. Angelica, din ce în ce mai intrigată, îl sorbea pe Park din priviri. Regina, continuă el, călătorea cu o suită foarte numeroasă, care includea şase harapi ce purtau pantaloni din mătase albastră, întreg ţinutul s-a strâns să o vadă pe Majestatea Sa şi tot alaiul care o însoţea în trăsuri minunate. Tot la vremea aceea, un alt oaspete la castel era, domnul Mendelssohn, cred că aţi auzit de dânsul, este un mare compozitor. Fusese profesorul de muzică al Reginei când aceasta fusese mică, în timpul vizitei Reginei, toate serile răsunau de muzică, iar eu am avut marea onoare de a o asculta pe Regină cântând. Şi, după cum îmi amintesc, domnul Mendelssohn a declarat ai, unei că Regina pune mult sentiment în ceea ce interpretează cu atâta măiestrie. Park părea să se fi înmuiat sub povara amintirilor. Domnul Mendelssohn era bun prieten

cu bătrânul Duce; şi-a amintit de mine pentru că dânsul mai vizitase o dată castelul Cranleigh şi mereu avea câte un cuvânt bun pentru mine, într-o zi, când nimeni nu era în încăpere în afară de mine, domnul Mendelssohn se întoarse şi-mi spuse: „Ar trebui să fii foarte atent, Park. Am auzit că Regina vrea să te răpească”. Vorbele dânsului m-au surprins foarte mult, dar nu mi-a scăpat sensul lor. Regina intenţiona să îl roage pe Duce să-mi permită intrarea în serviciul Majestăţii Sale. Bineînţeles că l-am anunţat şi eu pe Duce, care a fost la fel de uimit ca şi mine de ideea de a rupe o tradiţie atât de îndelungată în familia Stanforth. Până la urmă. Ducele îmi spuse: „Lasă-mă pe mine să descurc lucrurile. Park. Strămoşii noştri au avut de purtat bătălii mult mai grele decât aceasta! Voi pune lucrurile la punct!”

— Şi ce s-a întâmplat. Park? Ce-a făcut Ducele? Ce putea el face împotriva unei porunci din partea Reginei? întrebă Angelica, fascinată de povestea lui.

— Chiar în ziua aceea aşteptau oaspeţii de seamă chiar la castel. Urmau să ia ceaiul aici. Chiar în această cameră în care ne aflăm acum. Park privi în jur, amintindu-şi scena despre care vorbea de parcă s-ar fi petrecut ieri, văzând parcă atmosfera destinsă din jurul Reginei, încă frumoasă la vremea aceea, dar având deja tendinţe de îngrăşare, uşor îmbujorată după o lungă plimbare pe care o făcuse în aer liber. Park îşi mai amintea, totodată, faptul că Regina se

simţise extrem de bine la Cranleigh. Când toată lumea era adunată în jurul mesei, reluă Park, Ducele o întrebă pe Regină, aşa, din senin: „Majestatea, Voastră nu e cumva superstiţioasă, nu-i aşa?” Fără a înţelege motivul întrebării Ducelui, Regina răspunse: „Toţi suntem superstiţioşi, mai mult sau mai puţin, când e vorba de anumite lucruri, dragul meu Duce. Poate că nu ne lăsăm chiar atât de mult influenţaţi de horoscoape şi oracole ca antichitatea, dar avem micile noastre slăbiciuni, nu credeţi?” Cât de înţeleaptă e Majestatea Voastră şi câtă dreptate are!” exclamă atunci Ducele. „Ia să luăm un exemplu”, mai spuse Ducele, „gândiţi-vă, de-o pildă, la Park, aici de faţă”, a spus dânsul arătând cu capul spre mine. Eu serveam ceaiul. Şi trebuie să recunosc, milady, că am fost aşa de luat prin surprindere, încât era să vărs ceaiul, pentru că aveam emoţii în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Desigur, aşa ceva nu s-a întâmplat, adăugă Park cu mândrie profesională. Park ar fi fost îngrozit dacă şi-ar fi dat seama că, reproducând cuvintele Ducelui, îşi îngroşase vocea şi îl imita pe acesta, în cel mai mic detaliu. Apoi, îşi reluă povestirea. Ducele îi spuse Reginei: „Superstiţiile sunt foarte interesante. Să luăm exemplul lui Park. Familia lui a fost în serviciul ducilor de Stanforth timp de patru generaţii. Bunicul meu şi bunicul lui Park în luptat umăr la umăr în luptele duse în timpul Războiului de Şapte ani. Amândoi au fost grav răniţi, amândoi şi-au

revenit pentru că s-au ajutat unul pe celălalt. Deseori m-am gândit la asta – la legătura strânsă ce se stabilise deja între cele două familii, de condiţii total diferite. Deseori inam întrebat dacă la mijloc era doar întâmplarea, sau Destinul. Ei bine, Majestate, uneori îi las pe ţigani să-şi întindă tabăra pe domeniile mele, le permit să îşi instaleze aici corturile, îi las să ducă o viaţă liniştită atât timp cât se; află pe pământurile mele, iar ei nu-mi fac mie niciun fel de necazuri. De ce vă spun asta? Pentru că, într-o zi, o ţigancă destul de bătrână s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă o las să-mi ghicească norocul. Prostii de genul ăsta, în care nu ai cum să crezi… credeam eu pe atunci. Dar n-am văzut de ce n-aş fi făcut pe placul ei. Dar… această ţigancă mi-a spus un lucru care m-a marcat profund, m-a cutremurat, iar dacă nu aş fi fost martor, nu aş fi crezut în ruptul capului! Dar am auzit totul cu urechile mele. Această bătrână vrăjitoare a spus tot felul de nimicuri la început, nici nu mai eram atent, până la un moment dat când a fixat ochii sfredelitori asupra mea şi mi-a spus cu glas atât de răguşit, de parcă venea din străfundurile pământului… şi-acum mă trec fiorii când îmi aduc aminte. Mi-a spus că dacă familiile Stanforth şi Park vor fi vreodată despărţite, casa ducilor de Stanforth va decădea, iar averea familiei strânsă de atâtea generaţii se va spulbera precum frunzele toamna. Şi, să ştiţi, Majestatea Voastră, sunt convins că femeia aceea avea dreptate. Iată de ce am devenit eu aşa superstiţios

şi trăiesc cu spaima permanentă să nu ni se întâmple ceva”.

Park arăta de parcă ar fi picat în transă, atât de transportat era în această întâmplare.

— În clipa aceea, continuă el, am văzut-o pe Regină zâmbindu-i stăpânului meu, apoi îi spusei cu un calm desăvârşit: „Dragul meu Duce, foarte interesantă… povestea dumitale. Sper că nu se va întâmpla nimic care să dovedească adevărul acestei profeţii”. După care Regina schimbă brusc subiectul. Nu s-a mai vorbit niciodată despre o eventuală plecare a mea de la Cranleigh, iar Regina nu m-a întrebat nici măcar o dată dacă doream să intru în serviciul Majestăţii Sale. Terminând de vorbit. Park răsuflă uşurat, de parcă tot ceea ce relatase se petrecuse cu câteva minute mai înainte şi nu cu zeci de ani în urmă.

— Park, ce întâmplare minunată! strigă Angelica. Dar ceea ce s-a întâmplat cu ghicitoarea a fost adevărat?

— Înclin să cred că nu, milady. E adevărat că ţiganii veneau deseori prin părţile astea, dar bătrânul Duce nu a dorit niciodată să-şi afle destinul, asta din câte cunosc cu Mai degrabă bănuiesc că a inventat totul pe loc. Bătrânul Duce ştia că nimeni nu are obligaţia de a răspunde unei întrebări nerostite sau a unei solicitări neformulate, aşa încât a oprit-o pe Regină înainte ca aceasta să-i fi făcut propunerea. Ar fi fost imposibil ca el să spună „Nu”, aşa că a făcut în aşa fel încât să o împiedice pe Regină să-i adreseze

cererea în primul rând.

— Înseamnă că bătrânul Duce era un om foarte înţelept, spuse Angelica, profund impresionată, şi bineînţeles că te preţuia foarte mult.

— Da, milady, vă mulţumesc, răspunse Park, revenindu-şi la atitudinea formală de mai devreme.

Acum Angelica înţelegea că fusese o ironie a soartei faptul că profeţia ţigăncii se împlinise, numai că nu Park fusese vinovat pentru destrămarea familiei. Avu impresia că sesizează un nor ce întuneca fruntea, de obicei senină, a lui Park. Probabil că toate acele evenimente ce avuseseră loc în ultimii ani îl tulburaseră şi pe el la fel de mult, gândi Angelica.

— Acum ce-ai să faci? îl întrebă ea. Vei rămâne la Cranleigh în cazul în care… nu mai reuşi să-şi ducă întrebarea la capăt, convinsă că subiectul era mult prea dureros pentru majordom.

— Trebuie să vă mărturisesc, milady, că sunt foarte deprimat de când cei doi fraţi au dispărut în mod atât de tragic. Şi, cu toate că un om de condiţia mea trebuie să fie neutru şi supus stăpânilor săi, eu vă spun că m-am ataşat foarte mult de bătrânul Duce şi de fiii săi. Vestea pe care am primit-o despre moartea lordului Anthony ne-a îndurerat pe toţi foarte mult. Toţi servitorii îl plâng. Iar cu refuz, pur şi simplu, să cred asta. Presupun că mă amăgesc singur, dar e singurul mod în care pot merge mai departe, trăgând

nădejde că el e încă în viaţă.

Pe Angelica o chinuiau remuşcările şi compasiunea fată de tristeţea vădită a devotatului servitor din fata ei. Ar fi vrut să îl liniştească, să-i spună că speranţele lui nu erau deşarte, dar, chiar de nu i-ar fi promis domnului Compton să păstreze secretul, nu ar fi făcut oricum nimic care să pună în primejdie viaţa lordului Anthony. Pe de altă parte, considera că era mai bine, în anumite privinţe, ca Park să nu cunoască adevărul. Oare cum ar fi reacţionat bătrânul majordom dacă ar fi ştiut că adevăratul Duce de Stanforth era blestemat să călătorească în jurul lumii, deghizai în ţigan şi având o cu totul altă, identitate.

— În scurtul timp petrecut aici, mai mulţii oameni mi-au spus că nu pot crede că lordul Anthony a murit, spuse Angelica, dar se opri imediat, pentru că în uşă apăruse Hibbard. Albul bandajului ce-i acoperea capul făcea ca tenul lui să pară şi mai pământiu decât de obicei. La început, nu spuse nimic, nefăcând decât să clipească, coborând şi ridicând pleoapele, cu o încetineală de melc.

— Înălţimea sa vrea să-l vorbească imediat. Park, îl anunţă el până la urmă.

— Mulţumesc, domnule Hibbard, răspunse Park, din a cărui voce răzbătu o uşoară nuanţă de răceală. Termină în grabă de aranjat masa, asigurându-se că nu-i lipsea nimic Angelicăi, după care dispăru după uşă, în urma lui Hibbard înainte de a ieşi din cameră, se înclinară amândoi în faţa

Angelicăi.

Privindu-i, Angelica gândi cât erau de diferiţi acei doi oameni. Hibbard inspira numai răutate era întruchiparea unui spirit malefic pe când Park era imaginea vie a bunătăţii şi devotamentului, în timp Ce mânca, îşi aduse aminte de e cugetare pe care o citise într-o carte ceva în legătură cu stăpânii al căror caracter era reflectat de comportamentul slugilor lor. Se hotărî să caute acel citat imediat după masă, pentru că avea prea puţin timp la dispoziţie să se pregătească pentru bal.

16

Datorită faptului că petrecuse destul timp în biblioteca reşedinţei de la Cranleigh. Angelica ştia unde şi ce anume să caute. Ştia de asemenea că biblioteca avea două intrări, una prin holul principal, iar o a doua prin camera de lucru a contelui. Preluase pur şi simplu biroul răposatului Duce, locul în care acesta fusese împuşcat în acea zi nefastă. Angelica intră, bineînţeles, în Bibliotecă, prin holul principal. Văzu că uşa ce o despărţea de biroul contelui era deschisă, aşa că avu intenţia de a se retrage. Stăpânită de o oarecare teamă, dar dându-şi seama că se poartă prosteşte, Angelica ascultă o clipă, dar constată că de dincolo nu se auzea niciun zgomot. Încântată de faptul că Greystone nu era prin preajmă, se îndreptă către rafturile încărcate de cărţi. Liniştea

de-acolo şi mirosul plăcut de ceară, datorat lustruirilor repetate o învăluiră; era plăcut acolo, mai ales că focul ardea în cămin. Angelica găsi imediat volumele pe care le căuta. Se aşeză pe un fotoliu cu spătarul înalt, cu faţa fa geam şi fu curând absorbită de lectură.

După un timp, vocile pe care le auzi o făcură să ridice privirea.

— A, iată-te, Avery! îl auzi ca pe conte întâmpinându-l. Am fost ocupat cu alte afaceri, aşa că n-am avut timp să închei tranzacţia aceea cu dumneata… Apoi Angelica îi auzi discutând afaceri în biroul contelui. Reluă lectura, fără a mai da atenţie discuţiei dintre cei doi, până la un moment dat când tresări, dându-şi seama că în conversaţie fusese menţionat şi numele ei; lăsă cartea jos şi trase cu urechea.

— Doresc să cer mâna nepoatei dumneavoastră. Am să-i fac foarte curând această propunere lui Lady Angelica, vorbea contele pe un ton plat. Cuvintele acelea neaşteptate o făcură să tremure, ca şi cum ar fi primit o lovitură. La început, simţi că o cuprinde ameţeala, apoi sângele îi năvăli în obraji şi tot corpul i se cutremură din cauza unui amestec de repulsie şi indignare.

— Ne faceţi o mare onoare, lord Greystone. Bunul meu prieten, răspunse lordul Avery, fără a-şi ascunde câtuşi de puţin satisfacţia, sunt convins că Lady Angelica va fi foarte încântată de cererea dumitale, iar eu şi soţia mea nu-ţi putem fi decât

recunoscători pentru marea onoare pe care ne-o faci.

Ştiind că nu va fi refuzat de lordul Avery, contele Greystone avea impresia că se află pe un teren solid. Nu i se puneau niciun fel de piedici – cu toate că puţină împotrivire i-ar fi plăcut, i-ar fi stârnit instinctele – şi, plictisit de atâtea amabilităţi, schimbă registrul, adresându-se de data aceasta pe un ton foarte tăios lordului:

— Doresc ca dumneata să fii cel care îi va comunica această propunere lui Lady Angelica, de îndată ce ne întoarcem de la Revelstoke mâine, deoarece, imediat după aceea, doresc să-i cer mâna în mod oficial.

Lordul Avery înţepeni auzindu-l pe conte cât era de grăbit. Dar, fără a renunţa la tonul jovial, oscilând însă şi căutându-şi cuvintele, reuşi să îngaime:

— Ăă… păi… nu crezi că întinzi coarda cam prea mult, Greystone? Nepoata mea e foarte tânără şi nici măcar nu şi-a făcut lansarea în societate. Poate că ar trebui mai bine să mai aşteptăm puţin. Lordul Avery n-ar fi crezut că, prezentându-i-o pe Angelica, aceasta ar fi reacţionat atât de repede şi atât de bine.

— Nu sunt un om prea răbdător, Avery, ştii bine. Intenţia mea e de a mă căsători cu nepoata dumitale săptămâna viitoare, chiar în capela de-aici de la Cranleigh.

Simţind că i se taie respiraţia de groază, Angelica vedea perindându-i-se prin faţă imagini,

le coşmar, în timp ce cuvintele contelui răsunau în urechile ei ca un ciocan.

— D… Dar, dragul meu prieten, se bâlbâi lordul Avery care, în ciuda manierelor sale civilizate, se văzu nevoit să înghită în gol nodul ce i se pusese la auzul acelor cuvinte. Deja i se părea că discuţia lor căpătase o cu totul altă tentă. Preţ de-o clipă, îi fu imposibil să-şi găsească cuvintele. Până la urmă, îşi reveni.

— Dragă Greystone, îţi înţeleg nerăbdarea. Curând vei fi Duce de Stanforth şi vrei să-ţi întemeiezi probabil o familie şi să îţi continui viaţa în linişte, mai ales că ultimele întâmplări de la Cranleigh te-au tulburat atât de tare, înţeleg că nu-ţi mai doreşti decât o viaţă liniştită alături de femeia pe, tare o iubeşti. Dar Angelica e încă o copilă, nu are nicio experienţă, nu ştie, nimic în afară de viaţa pe care a dus-o până acum şi ar fi nedrept faţă de ea să o oblig să se căsătorească, fără a o fi lăsat măcar să guste din plăcerile vieţii pe care orice domnişoară de vârsta ei le are la dispoziţie. Consider că eşti perechea perfectă pentru ea, dar trebuie să-i mai dăm timp. Tonul său devenise uşor superior în timp ce-i vorbea. Se simţea din nou stăpân pe situaţie. Pe de altă parte, trebuie să punem la punct anumite aspecte, cum ar fi, de exemplu, zestrea. Mă gândesc la un aranjament extrem de generos în favoarea nepoatei mele. Desigur, moştenitorii mei direcţi sunt fratele meu mai mic şi fiul său, care îmi va moşteni, într-o zi, titlui şi averea. Drept urmare,

Lady Angelica nu se va alege cu cine ştie ce avere din partea mea, nu are niciun venit al ei, propriu, dar, atunci când se va mărita, va avea o dotă demnă de poziţia ei ca o fiică de duce. Pe urmă, mai sunt şi alte considerente, trebuie să anunţăm din vreme căsătoria: să facem lista invitaţilor, să facem anunţuri oficiale în ziare, iar Lady Avery va trebui să se ocupe de toate acestea şi de trusou. Şi, în orice caz, continuă lord Avery pe cel mai confident Jon cu putinţă, având în vedere că eşti tocmai pe punctul de a intra în drepturi, nu crezi că ai obligaţia, ca viitor duce, să o anunţi pe Regină despre aranjamentul pe care l-ai hotărât, îl întrebă el, punându-şi mâinile peste piept şi aruncându-i contelui Greystone acel zâmbet afişat de profesorii ce-şi privesc elevii eminenţi.

— Eu n-am crezut niciodată în agitaţia stârnită de o nuntă în înalta societate! pufni Greystone surd la orice argument şi, ridicându-se de pe scaun, începu să se plimbe furios prin cameră. Vom avea o ceremonie restrânsă, fără balamuc iar oficiile vor fi făcute de nătărăul ăla de Compton. Nu vom avea oaspeţi, ci numai membri apropiaţi familiei, dacă ei insistă să vină!

Accentuă această ultimă frază, de parcă era cea mai mare dovadă de excentricitate să ai ca oaspeţi la nuntă membrii familiei.

Lordul Avery tăcu, pe de-o parte pentru că încercă să găsească un argument mai solid şi, pe le alia parte, pentru că începuse să se întrebe facă Greystone nu înnebunise cumva. N-ar fi vrut să fie

pus în postura de a jigni un personaj atât de înstărit şi cu o poziţie atât de înaltă care jferea nepoatei sale un mariaj mai mult decât avantajos, dar avea sentimentul că lucrurile luaseră deja proporţii.

— De ce nu vrei să judeci raţional? încercă el o altă tactică. Cu toate că, în calitatea mea de tutore al Angelicăi, sunt total de acord cu ceea ce îmi spui şi consimt din toată inima la această căsătorie, consider că trebuie să respectăm totuşi anumite formalităţi. Şi sunt convins că după ce vei mai cugeta un timp, îmi vei da dreptate. O ţii Lady Angelica orfană, dar e totuşi fiică de duce şi trebuie să i se arate respectul cuvenit.

— Lord Avery, îl întrerupse Greystone, se pare că nu m-am făcut bine înţeles. Vorbea cu glas tăios, cuvintele sale cădeau ca nişte blocuri de gheată. *Mă voi căsători* cu nepoata dumitale săptămâna viitoare, accentuă el, iar dumneata vei 1 i martor. Iar dacă nu ai grijă să faci ce ţi se spune, vei constata că „micul" împrumut pe care ţi l-am făcut pentru afacerea aceea din Franţa va fi revendicat într-un termen atât de scurt, încât îţi va fi imposibil să recuperezi banii şi parcă văd că o să ai aceeaşi soartă ca Ducele, tatăl Angelicăi. Mai ales că trăim vremuri grele de tot.

— Dar… dar asta este de-a dreptul monstruos! şuieră lord Avery, tremurând de furie şi congestionat la fată.

— Poţi să crezi orice, ripostă contele ridicând din umeri şi aşezându-se la birou. Cu un aer

satisfăcut, întinse leneş picioarele pe birou, acoperind cu cizmele suprafaţa strălucitoare a pupitrului din lemn de mahon. Se uită la lordul Avery şi spuse pe un ton amuzat. Mi-ai dat binecuvântarea, iar acum faci pe nebunul vânzându-mi gogoşi despre aranjamentele de nuntă. Dacă încerci să mă tragi cumva pe sfoară, te avertizez că vei pierde absolut tot, în schimb, dacă mă sprijini, nu ai decât de câştigat. Când voi prelua tot domeniul Cranleigh şi titlul de duce în mod oficial, vei fi pus în legătură cu cei mai bogaţi şi mai influenţi duci din Anglia. S-ar putea chiar să te… extinzi. S-ar putea să nu îţi convină prea mult aranjamentele de nuntă, dar ţi-ai salva averea şi ai avea chiar mai mult de câştigat decât dacă ai lansa-o în societate. Pentru că, oricum, tot cu mine se va mărita, începu să râdă de gluma proastă pe care o făcuse, iar gura i se strâmbă într-un rictus sardonic. Nu prea sunt obişnuit să aştept ceea ce-mi doresc, iar eu doresc să mă căsătoresc ACUM. Ai înţeles? Am fost suficient de limpede de data aceasta?

Faptul că lordul Avery era un bătrân lacom era de necontestat. Nu încerca să nege acest lucru, dar avariţia sa fusese mereu compensată prin purtarea sa ireproşabilă din societate, în afară de acest neajuns, lordului Avery nu i se mai putea reproşa altceva. Drept urmare, chiar şi el fu şocat de hotărârea de care contele dădea dovadă pentru a intra cât mai repede în posesia a ceea ce îşi dorea, probabil, cu atâta încăpăţânare,

ignorând complet eticheta impusă de convenţiile sociale. Contele avusese dreptate, în multe privinţe. Lordul Avery, pe de altă parte, abia aştepta să se se încheie această căsătorie, care, pentru el, tot un fel de tranzacţie se numea, având în vedere că, în felul acesta, căpăta acces la averea casei Stanforth. Nici prin cap nu-i trecuse că trebuia să se gândească şi la fericirea Angelicăi. Căsătoriile aranjate erau un fapt mult mai real, mai concret, decât sentimentalismele din punct de vedere social şi financiar. Iar titlul de Ducesă de Stanforth ar fi fost pe placul oricărei tinere, cu situaţie poate mult mai bună decât a Angelicăi. Lordul era foarte ataşat de Angelica sau, mai bine-zis, se simţea flatat că o făptură atât de delicată şi de frumoasă ca ea se afla sub protecţia lui şi nu pregeta să-i arate, la rândul său, o mare afecţiune, în ciuda tuturor acestor considerente, i-ar fi îngăduit ca sentimentalismele să-i întunece mintea şi să stea în calea intereselor sale financiare Era furios pentru că Greystone îi amse orgoliul, amenințându-l că îl ruinează, când ic fapt nu era cazul să recurgă la o asemenea amenințare. Şi, deşi nu dorea să recunoască acel lucru fata de sine însuşi, se simţea umilit pentru că, datorită lăcomiei sale şi lipsei de discernământ, îşi riscase averea. Era perfect conştient de faptul că nu avea nicio putere în faţa şantajului financiar a cărui victimă era. Dacă Greystone şi-ar fi retras împrumutul, lordul

Avery ar fi fost ruinat. Nu avea de ales.

Trebuia să consimtă.

Timp de câteva minute, bătrânul nu scoase niciun cuvânt. Se duse lângă cămin, privi fix la cărbunii încinşi şi concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut. Era prins ca într-o cursă şi nu avea decât o singură scăpare. Ar fi vrut să îşi descarce nervii fată de conte, dar ştia că era inutil. Ştia din experienţă că Greystone era în fond un bădăran care nu se juca cu cuvintele. Se uită apoi la el şi se cutremură văzând chipul acela urâţit de răutate, zâmbetul său insinuant, venindu-i foarte greu să creadă că îl are în faţă pe unul sau acelaşi om cu care făcuse afaceri în cel mai civilizat mod cu putinţă, de câţiva ani încoace.

Într-un târziu, după o lungă pauză, vorbi. Făcea mari eforturi pentru a folosi un ton normal, pentru că mai avea lotuşi o ultimă fărâmă de mândrie pentru a se stăpâni şi a nu-şi pierde cumpătul în faţa lui Greystone şi a-i da, în felul acesta, satisfacţie.

— Vom proceda aşa cum doriţi, îi spuse el. Voi vorbi cu Lady Angelica mâine, de îndată ce ne întoarcem de la Revelstoke. Nu vom avea probleme, nu ne mai complicăm cu invitaţi. Ştiţi că sunt un om de cuvânt, aşa că vă puteţi face planurile cum doriţi. Apoi, ridicând mândru bărbia, adăugă: Nu pot decât să sper că ceea ce a avut loc între noi în această ultimă jumătate de oră, va rămâne în această încăpere.

— Mulţumesc, lord Avery, ştiam că până la urmă vă veţi da seama cât de simplu e totul, spuse

Greystone satisfăcut, pe un ton cât se poate, de politicos, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Angelica începuse să plângă; lacrimi mari, fierbinţi, îi udară obrajii. Nu putea crede că e adevărat. Nu numai că era forţată să se mărite cu omul pe care îl ura, dar căsătoria avea loc peste câteva zile doar! îşi simţea pulsul în cap, aproape că nu mai vedea în faţa ochilor de furie, iar lacrimile îi inundau în continuare obrajii congestionaţi, închise ochii, ca şi cum lumina blândă ce pătrundea prin fereastră era sursa nefericirii ei.

Nu se mai auzea nimic din camera de alături, iar Angelica înţelese că lordul Avery plecase. Rămase pe loc, nemişcată, pentru ca prezenţa ei să nu fie cumva sesizată. N-ar fi suportat să-i vadă faţa. Nici atunci, şi nici altă dată.

Îşi sprijini ceafa de spătarul înalt al fotoliului, suspinând. Calmul începea să îi revină, îl auzea pe Greystone în birou» dar, spre disperarea ei, uşa ce despărţea biroul de bibliotecă se deschise şi acesta intră în bibliotecă. Paşii lui erau înăbuşiţi de grosimea covorului. Era probabil undeva în spatele ei. Nu îndrăznea nici măcar să respire. Cu capul nemişcat, îşi roti privirea în jur să vadă dacă Greystone venise lângă ea. Dar, aşa cum stătea în fotoliu, era foarte bine ascuns» privirilor acestuia. Silueta ei subţire era complet acoperită de braţele şi spătarul fotoliului. Mulţumea cerului că se îmbrăcase într-o rochie simplă, al cărei material nu atrăgea atenţia. Dar nu putea face nici cea mai

mică mişcare, altfel taftaua din care era făcută rochia ar fi foşnit şi ar fi dat-o de gol, îndrăznind doar să se uite în jur, văzu imaginea contelui reflectată într-o oglindă ce atârna în stânga ferestrei. Era o oglindă masivă, într-o ramă aurită şi atârna în colţul opus fotoliului în care stătea ea, aşa că, din unghiul acela, vedea aproape toată încăperea. Biblioteca era slab luminată, îl văzu pe Greystone asigurându-se că este singur în cameră, îngrozită, Angelica ştiu că, aşa cum ca îl văzuse pe el în oglindă, tot aşa ar fi putut şi el să o vadă pe ea, dacă i-ar fi trecut prin cap să se uite într-acolo. Apoi îl văzu îndreptându-se spre uşa biroului, o împinse cu putere şi o încuie cu cheia. După care, traversă biblioteca ajungând la peretele opus, închise uşa ce ducea spre coridorul principal, ţinând în mâini o servietă din piele de porc, de culoare galbenă, o servietă pe care lordul Avery o supraveghease îndeaproape atunci când bagajele fuseseră încărcate în trăsură, la Dover. Chiar şi în starea de şoc în care se afla, Angelica începu să raţioneze şi presupuse că unchiul ei dăduse servieta lui Greystone în timpul discuţiei pe care o avuseseră mai devreme în birou. Greystone se duse încet în partea stângă a căminului, aflat la o distanţă de câteva picioare de fotoliul Angelicăi. Angelica, încremenită de spaimă, continua să-l urmărească în oglindă. Camera era din ce în ce mai întunecată. Focul nu mai ardea cu atâta putere, iar servitorii nu veniseră încă să aprindă lămpile. Nu putea să-şi dea seama ce

intenţionează contele, când, deodată, văzu o uşă deschizându-se în perete, o uşă secretă, cu siguranţă. Pe undeva, Angelica nu era chiar foarte surprinsă, pentru că majoritatea caselor vechi erau înzestrate cu asemenea uşi şi coridoare secrete. Chiar în casa părinţilor ei avusese aşa ceva. Contele dispăru dincolo de uşă, dar numai pentru câteva secunde. Se întoarse de-acolo fără servietă, închise uşiţa secretă şi apăsă bine cu palma, asigurându-se că se îmbinase perfect cu peretele. După ce se declară mulţumit, descuie ambele uşi ale bibliotecii şi se întoarse în birou, trăgând uşa după el.

Angelica plângea în tăcere. Nici în momentele ei cele mai cumplite nu şi-ar fi putut imagina o scenă mai înspăimântătoare. Se simţea fără apărare. Chiar dacă s-ar fi dus la lordul Avery să-l implore să nu o nenorocească, ar fi fost inutil. Ar fi fost ca şi cum l-ar fi rugat să-şi sacrifice averea pentru fericirea ei. Lady Avery, pe de altă parte, era atât de îndrăgostită de conte, încât, deşi o miră graba cu care acesta dorea să-şi pună pirostriile, nu protestă în niciun fel. Şi, chiar dacă ar fi găsit motiv de obiecţie, ar fi fost obligată să se supună poruncilor soţului ei. Angelica nu avea niciun aliat. Era încolţită.

Încercă să se reculeagă şi luă hotărârea de a nu lăsa să se vadă nimic din tulburarea ei. Deocamdată trebuia să se comporte ca şi cum nu ar fi ştiut nimic. Văzu o cană cu apă în partea stângă a fotoliului, pe o măsuţă. Ridicându-se, îşi

dădu seama că i se înmuiaseră genunchii de emoţie; abia se putea ţine pe picioare. După ce luă o gură de apă, fiind cât pe ce să scape paharul pe jos, atât de tare îi temură mâna, se aşeză din nou în fotoliu, amintindu-şi cât de liniştită fusese existenţa ei cu doar câteva zile în urmă. Parcă trecuseră ani întregi de-atunci.

Privi în gol, dincolo de fereastră, fără a vedea de fapt nimic, având senzaţia că este legată de mâini şi de picioare. Fără să se vadă în oglindă, îşi putu da seama că avea ochii umflaţi de atâta plâns. Brusc, îi răsări în minte o soluţie neaşteptată, îşi aminti cuvintele lui Park: „nu eşti obligat să răspunzi unei întrebări care nu ţi-a fost pusă…” Fraza se repeta – mereu şi mereu în mintea ci, luminându-i mintea şi făcând-o să vadă altfel lucrurile. Discuţia cu Park nu fusese în van. „Dacă lordul Greystone nu-mi cerc mâna – sau nu are ocazia să o facă – eu nu am de ce să-i dau vreun răspuns. Asta e!” îşi spuse Angelica. „Aşa că, pentru a evita cererea lui în căsătorie, voi fugi! E singura calc de a-l evita, singurul răspuns. Chiar dacă eu îl voi refuza pe conte, unchiul meu va ţine cu dinţii de promisiunea făcută şi mă va forţa v să mă mărit. Voi fugi, înainte de a mi se spune ceva, nu-i voi da posibilitatea să mă anunţe. Iar dacă fug jucam, nu vor bănui că motivul este măritişul, în felul acesta, nici lordul Avery nu-şi pierde averea, nici eu nu voi deveni prizoniera acelui monstru! „Angelica începu să-şi facă un plan. Trebuia să fugă chiar în noaptea aceea, pentru că a doua zi

unchiul ci urma să-i vorbească despre propunerea contelui. Va fugi în noaptea-aceea! Atunci ori niciodată! „Voi pretexta o durere cumplită de cap şi nu mă voi duce la bal”. Îşi spuse ea zâmbind, cu toate că nu se simţise niciodată mai nefericită decât în ziua aceea. Era atât de încordată, încât o durea tot trupul.

Făcându-şi planul de evadare, îşi aduse aminte că la balul familiei Revelstoke aveau să plece toţi ai casei, inclusiv o grămadă de servitori, ceea ce avea să-i îngăduie o oarecare libertate de mişcare. Unchiul şi mătuşa ei soseau abia a doua zi dimineaţă, iar lipsa ci nu va fi remarcată decât la ora cinei. Dacă Prospero nu era la grajduri, toată lumea avea să presupună că Angelica plecase iar într-una din lungile ei plimbări. Dacă avea să fugă la miezul nopţii, nimeni nu o va „simţi şi în felul acesta câştiga multe ore. Plănuia să îl ia pe Prospero şi să iasă la drumul spre Ashford pe cyre îl ştia destul de bine. După care nu-i rămânea decât să se îndrepte spre Dover, care era ceva mai nelămurit pentru ea. „Uf, de ce n-am fost mai atentă la drum când am venit încoace?” se întrebă ca eu ciudă. Numai de nu m-aş rătăci, întunericul e amăgitor, iar dacă m-aş rătăci, aş pierde câteva ore bune încercând să găsesc drumul bun, îşi mai spuse ea. Calculă în minte: prima fază ar fi să se oprească fa Dover, apoi se va îmbarca pe un vapor care o va duce în Franţa. De la Calais va lua un tren spre Paris, apoi spre Tours, după care va trimite un curier cu un

bilet pentru contele Chenier să vină să o ia de la Tours. Mintea făcea zeci de planuri, cu o viteză uimitoare. Nu călătorise niciodată singură şi întotdeauna avusese pe cineva alături de ea, pentru a face aranjamentele necesare. Angelica nu avea o idee foarte clară despre drum, era nervoasă, emoţională, îngrijorată în privinţa detaliilor, dar era hotărâtă să le depăşească.

Apoi, o altă problemă începu să o frământe:

cum va reacţiona contele Chenier aflând că fugise de sub protecţia lordului Avery. Nu existau decât câteva variante, ori o va ajuta mai departe, ori o va trimite înapoi ia tutorele ei, îşi asuma un risc foarte mare, dar trebuia să încerce. Era hotărâtă ca, în cazul în care contele Chenier o va refuza, să plece mai departe, să dispară. Cunoştea la perfecţie franceza şi s-ar fi putut angaja ca guvernantă în Franţa, sub un nume fals, sau ar fi putut chiar pleca în America sau Canada. Cu toate că planul ei era fisurat în toate sensurile, nu putea să stea cu mâinile în sân.

Privind pe fereastră. Angelica văzu că afară se întunecase; probabil, la ora aceea, soţii Avery şi contele luau ceaiul. Presupuse că trimiseseră un valet să o cheme, iar acesta se întorsese la ei anunţându-i că domnişoara era de negăsit. Greystone, speculă ea ironică, ar fi putut băga mâna în foc că nu era în bibliotecă, deci acolo nu avea să o caute nimeni. Timpul zbura, iar ea trebuia să-şi pună la punct o scuză cât mai plauzibilă. Sentimentul de completă neajutorare

începea să o copleşească. Ieşi din bibliotecă, traversă holul acoperit cu marmură până la uşa de la intrarea în castel şi, fără să se oprească din drum, înşfacă un şal gros de lână care atârna în cuierul de lângă uşa masivă. Alergă ca un fulg spre grajduri. Trebuia să pună la punct câteva detalii, care ar fi atârnat foarte mult şi, care, trecute cu vederea, ar fi făcut inutil planul ei. Aerul rece al serii îi biciui fata încă udă de lacrimi, dar primi fericită prospeţimea acelei seri ce se anunţa destul de geroasă. Cerul era senin ca lacrima, ceea ce era în avantajul ei, pentru că mai târziu calea avea să-i fie luminată de lună. De altfel, luna era cheia reuşitei sale, pentru că fără lumina ei, s-ar fi rătăcii cu siguranţă. Ştia că, de îndată ce va ajunge la vechiul drum construit de romani, acolo unde drumul era atât de alb încât se vedea clar până în depărtare, şerpuind printre pomi, nu va mai avea probleme în aflarea următorului drum pe care trebuia să apuce. Cu rezistenţa şi viteza lui Prospero era sigură că, până la vremea prânzului, avea să fie la jumătatea drumului spre Dover, în felul acesta, avansul ei era considerabil şi o ajuta neînchipuit de mult împotriva eventualilor urmăritori.

Apropiindu-se de grajduri, cu totul adâncită în gânduri, se sperie îngrozitor de silueta unui om ce apăru brusc în faţa ei, din spatele unui copac bătrân. Era Hibbard! Ce căuta omul ăsta tocmai aici? Oare o urmărea? Oare putea ghici ce se petrece în mintea ei? Cât ştia el din afacerile

lordului? Era cumva un fel de confident al acestuia? Să fi ştiut el ceva din planurile lui Greystone în legătură cu căsătoria? Toate aceste întrebări i se învârteau în cap.

— Bună seara. Lady Angelica, spuse el pe acelaşi ton mieros. E cam târziu pentru plimbare, nu credeţi?

— Bună seara, Hibbard, se bâlbâi ea. Ai dreptate, dar am simţit nevoia să iau puţin aer, îl lămuri ea, încetinind pasul şi strecurându-se pe lângă el. Fără a îndrăzni să se uite în urma ei, pentru a vedea dacă Hibbard o urmăreşte, simţi că o trec fiori de gheaţă şi presupuse că se datorau privirii cu care o fixase aceasta.

Ajungând la grajduri, Angelica intră acolo printr-o uşă laterală, pentru că, de unde era, Hibbard nu o putea vedea, aşa încât nu ar fi bănuit ce arc ea de gând să facă. Observă că nimeni nu pusese vreun lacăt pe uşă. Intrase şi ieşise de-acolo de multe ori, dar niciodată nu-şi pusese problema că grajdurile ar fi putut fi închise peste noapte, drept urmare nu o interesase dacă acestea aveau sau nu lacăte.

Înainta spre, locul în care se afla Prospero. Lămpile erau aprinse, dar grajdurile erau goale. Bănui că muncitorii se vor întoarce după masa de seară, îşi vor termina treburile şi vor stinge luminile. Angelica spera ca la miezul nopţii, atunci când plănuise să fugă, grajdurile să nu fie dele «e luminate. Ar fi fost prea primejdios şi cineva ar fi putut alarma toată casa, bănuind probabil că e un

hoţ. Şeile atârnau pe trei rânduri, în cuie solide fixate în pereţi. Trebui să se urce pe un scăunel pentru a ajunge la şaua pe care o folosea ea pentru Prospero. O coborî de acolo şi o aşeză în aşa fel încât să o poată găsi cu uşurinţă pe întuneric. Apoi găsi hamurile lui Prospero şi le puse lângă şa. Nu îndrăzni să mai facă nici mişcare, pentru că auzise zgomot în începea să i se întărească din ce în ce mai mult ideea că fuga ei va fi destul de anevoioasă.

Ieşind din încăperea în care se aflau echipamentele, se uită neliniştită în jur, să vadă dacă era cu adevărat singură, îl văzu pe Prospero care-şi sprijinise capul de uşiţa joasă a boxei lui. Ciuli urechile şi nechează scurt, de bucurie că o vedea. Angelica se duse să-l mângâie.

— Noi doi plecăm în lume în seara aceasta, îi şopti ea, înainte de a se duce afară, în vârful picioarelor.

Afară era un întuneric de nepătruns. Trebuia să se grăbească pentru că, în depărtare, la intrarea principală, vin lacheii pregătind trăsura de drum şi caii înhămaţi la trăsură. Pe măsură ce se apropia de ferestrele luminate ale castelului, inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Aburi groşi îi ieşeau pe gură, din cauza aerului rece. De unde, până mai devreme simţise numai disperare şi frustrare, acum, după ce îşi pusese la punct un plan, căpătase încredere în sine, căpăta forţă şi un sentiment de independentă pe care nu-l bănuia. Pentru prima oară în viaţă simţea că-şi putea

controla, cât de cât, destinul. Şi acest sentiment o ajuta să capete tăria necesară pentru a-şi duce la îndeplinire planul îndrăzneţ.

Calmul îi revenise deplin când ajunse în dormitor, unde o găsi pe Lady Avery.

— Angelica! se răsti bătrâna. Unde Dumnezeu ai fost? Te-am căutat peste tot. Pretind o explicaţie, şuieră Lady Avery. Angelica era foarte marcată de revelaţiile ultimei ore, aşa că era extrem de palidă şi slăbită, lucru ce nu scăpă ochilor sfredelitori ai bătrânei doamne. Văzând cât era de suptă la faţă, Lady Avery îndulci tonul. Vai, copilă, dar arăţi groaznic. Te doare ceva?

— Nu mă simt prea bine, mătuşă Clarissa, mă doare îngrozitor capul. Am ieşit să mă plimb puţin, ca să mai iau puţin aer, dar ce folos… Vreau să dorm puţin.

— Nu le-am văzut niciodată atât de palidă, spuse mătura ei îngrijorată, punându-şi palma pe fruntea Angelicăi pentru a vedea dacă are temperatură. Cred că ai febră şi nu ştiu dacă e cazul să mergi la bal. Am să rămân aici cu tine şi voi trimite după doctor.

— Nu! Nu, te rog, nu e nevoie, mătuşă Clarissa! Nici nu mă gândesc, se alarmă Angelica. Era distrusă dacă mătuşă-sa ar fi rămas la castel şi ar fi bântuit toată noaptea pe coridoare. Nu sunt bolnavă, mătuşă, sunt doar puţin cam obosită!

— Cred că te-au cam lăsat nervii, draga mea, E o ocazie deosebită de a participa la prima ta recepţie, dar să ştii că majoritatea tinerelor

domnişoare care ies în lume pentru prima oară sunt speriate. Ai nevoie de somn.

— Da, mătuşă Clarissa. Dar dumneata trebuie să te duci la bal. Nici nu concep să stai după mine. Şi, în plus, Dodo ar fi foarte dezamăgită dacă niciuna din noi n-am da curs invitaţiei. Promite-mi că te vei duce, altfel cine o să-mi povestească cum a fost acolo?

— Eşti sigură că nu vrei să rămân cu tine, Angelica? Tu n-ai fost niciodată bolnavă. Nu ştiu ce să fac… mă nelinişteşte starea ta. Lady Avery o privea cu mare atenţie. Vedea foarte clar că nepoatei sale nu îi este bine şi avu, doar pentru o clipă, impresia că ceva nu era în regulă; dar Lady Avery renunţase de mult să mai fie atentă la zvâcnirile intuitive ale inimii sale.

Angelica trecea prin câteva momente de criză şi, la un moment dat, chiar fu tentată să-i spună mătuşii ei totul, să-şi verse amarul la pieptul ei.

Dar îşi dădu seama că Lady Avery era la fel de neputincioasă ca şi ea. Nu avea niciun prieten. Era complet singură.

— Nu-ţi face griji pentru mine, o linişti ea, voi fi mult mai bine de dimineaţă. Acum, scuză-mă, dar vreau să mă întind în pat. Sunând după Sarah, Lady Avery îşi spuse că era mai bine să o lase pe aceasta acasă, pentru a o veghea pe Angelica.

— Am să-i poruncesc Sarei să doarmă aici. La nevoie, Lady Revelstoke îmi va pune o slujnică la dispoziţie.

— Nici au vreau să aud! protestă Angelica

rugându-se ca mătuşa ci să înceteze cu toate acele idei şi ca îngrijorarea sa exagerată. Sarah va fi foarte dezamăgită dacă nu o iei cu dumneata. Mai ales că am auzit că lordul Revelstoke le va permite servitorilor să aibă şi ei mica lor petrecere, cu Jans şi altele de genul ăsta. Şi abia a aşteptat să meargă. Trebuie să o iei cu dumneata. Dacă voi avea nevoie de ceva, am să sun după o slujnică.

— Prea nine, atunci. Cred că ai dreptate, n-am să mai am linişte cu Sarah luni întregi de-acum încolo cacă o oblig să rămână acasă. Cu toate că un glas» spunea că nu face bine şi că se întâmplă ceva cu Angelica, Lady Avery se complăcu în starea de indolenţă ce-i era atât de caracteristică, lăsând totul în voia lucrurilor.

Sarah veni totuşi pentru a o ajuta pe Angelica să se pregătească de culcare. Nu-i putea spune nici măcar cameristei despre planurile ei, pentru că precis aceasta avea să se scape fată de Lady Avery şi, oricum, n-ar fi avut cum să o ajute.

O senzaţie de mare plăcere o cuprinse în clipa în care îşi îngropă faţa fierbinte în cearşafurile proaspăt spălate. O rugă pe Sarah să-i stingă lumina şi să le spună celorlalţi servitori să nu o deranjeze sub niciun motiv. Căutând cu disperare un refugiu în somn. Angelica încercă să închidă ochii şi să uite, cel puţin pentru câteva ore, de necazurile ei. Dar, temându-se să nu adoarmă prea profund, fu nevoită să ţină ochii deschişi, fixaţi pe umbrele ce se profilau pe pereţi şi pe tavan”. Asculta forfota din castel. Paşi de

slugi grăbite pe coridor, vocile înăbuşite ale acestora şi, în sfârşit, zgomotul pe care roţile trăsurilor îl făceau pe peronul din faţa castelului. Din curtea interioară, chiar sub fereastra ei, Angelica auzi glasul contelui. O întreba pe Lady Avery dacă se instalase confortabil în trăsură. Vocea lui o făcu pe Angelica să tremure. Cum de avea tupeul să se poarte aşa, firesc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă nu ar fi trecut doar două ore de când îl ameninţase pe lordul Avery că îl distruge.

Trăsura porni, copitele cailor atingeau cu putere pavajul. Angelica aşteptă ca toată agitaţia să dispară şi să se poată pregăti liniştită de drum. Când, în sfârşit, asupra castelului se aşternu tăcerea şi avu siguranţa că toţi servitorii se retrăseseră în camerele lor, Angelica ieşi din aşternut. Mişcându-se cu destulă greutate, pentru că nu minţise atunci când spusese că se simţea istovită, Angelica rămase în picioare, pe loc, aşteptând să îi revină puterea.

Zvâcniturile din creierul ei fură înlocuite de o durere surdă. Lacrimile i se uscaseră, lăsând pe genele ci un gust sărat. Se şterse cu colţul cearşafului. Trăgând adânc aer în piept, Angelica se concentra asupra a ceea ce avea de făcut. Dacă făcea o greşeală, cât de mică, risca să fie condamnată la o viaţă plină de suferinţă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ştia că trebuie să rămână calmă, să nu intre în panică. Simţea tensiunea în toţi porii şi trăia cu spaima

permanentă că va fi descoperită.

Picioarele ei goale atinseră podeaua rece, dar ea nu dădu atenţie, prea preocupată de planurile ei. Aprinse lampa de pe birouaş, sperând ca dunga de lumină să nu pătrundă până pe coridor; dar după aceea îi veni o idee mai bună – luă o pătură cadrilată de pe canapea şi o puse la baza uşii. Fiecare detaliu era pus la punct în mintea ei. Se va îmbrăca cu costumul cel vechi de călărie, pentru că avea o croială simplă şi putea fi uşor confundat cu nişe straie de călătorie. Dorea să atragă cât mai puţin atenţia până avea să ajungă la Dover. Având în vedere faptul că nu putea lua niciun bagaj cu ea, trebuia să se gândească la strictul necesar. Va purta o pelerină de lână deasupra. Problema era că nu putea lua nicio pălărie cu ea, pentru că s-ar fi şifonat prea tare. Pe de altă parte, o adevărată lady nu ieşea niciodată în lume cu capul descoperit. O dată ajunsă la Dover, nu mai putea purta pălăria de la costumul de călărie, pentru că în felul acesta ar fi atras atenţia asupra ei. Până la urmă, găsi soluţia: va lua o altă pelerină, cu glugă, pe care o folosea, de obicei, atunci când se plimba. Astfel, lumea va crede că e o simplă servitoare care călătoreşte singură. Un alt aspect era acela că o lady nu călătoreşte niciodată neînsoţită, dar, fiind îmbrăcată ca o servitoare, Angelica ar fi putut explica situaţia în care se afla, punând capăt oricăror comentarii. Găsise soluţia ideală şi, o dată ajunsă acolo în Franţa, s-ar fi putut da drept

slujnică. Dacă absenta ci avea să fie remarcată prea devreme, contele Greystone avea să caute o tânără domnişoară şi nu o slujnică.

Pregăti pelerina, câteva agrafe de păr, batiste, pe care le făcu ghem în gluga pelerinei şi le legă strâns cu o bucată de aţă pe care o rupse de la pachetul în care era, înfăşurată rochia de mireasă a mamei sale. Oftă încetişor. Probabil că nu avea să mai vadă niciodată această rochie. Făcu un fel de nod cu ajutorul căruia urma să lege micul pachet de şa.

Acum urma partea cea mai complicată: cum se va descurca cu banii? se gândi Angelica. Avea nevoie de bani pentru a traversa Canalul, pentru a plăti grajdul în care avea să-l lase pe Prospero la Dover. Bănuia că animalul va fi foarte trist, aşa că trebuia să se gândească şi la *o* modalitate de a-i da de ştire lui Dodo să vină să îl ia de acolo, fără a dezvălui în vreun fel ruta pe care pornise. Dodo era probabil singura persoană căreia îi va păsa de soarta lui Prospero, aşa că va găsi cu siguranţă un loc sigur şi pentru el, îi era greu să se despartă de Prospero care îi fusese un prieten atât de credincios. Căută în fiecare poşetă, în fiecare sertăraş, în fiecare buzunar, găsind până la urmă doar câteva monezi uitate cine ştie de când şi pe care ea intenţionase, probabil, să le pună la biserică, în cutia milei. Găsi şi câţiva franci francezi primiţi de la vărul ei şi un şiling pe care Lady Avery i-l dăduse pentru a cumpăra nişte panglici. Una peste alta, suma din mâna ei era

mult prea modestă pentru aventura în care se angaja. Până atunci nu se gândise la bani, dar acum începea să-şi piardă speranţa. Se juca cu lănţişorul de la gât, dându-şi seama că era pusă în situaţia de a vinde singura bijuterie moştenită de la mama sa. Oricare ar fi fost sursa banilor. Angelica ştia că trebuia să traverseze Canalul. Brusc, îşi aminti de broşa primită de la Greystone. Mulţumi cerului că fusese obligată să-i accepte darul.

Deschizând micuţa cutie. Angelica avu impresia că broşa e şi mai vulgară, şi mai grosolană; dar, indiferent de impresia ce i-o făcea, era singura ei salvare, îşi spuse că, în cazul în care nu-i ajungeau banii, nu trebuia decât să se ducă la giuvaergiu şi să-l roage să scoată unul sau două diamante mici pentru a-şi plăti drumul. Contele Chenier îi povestise că în tinerete făcuse cam acelaşi lucru pentru a plăti un teren cu vită-devie pe care îl cumpărase de la un vecin. Cu acea broşa, succesul evadării ei era asigurat! Ce ironie, îşi spuse ea, ca tocmai duşmanul ei cel mai crunt să-i pună la dispoziţie posibilitatea de a se salva.

Cugetă câteva momente asupra modalităţii de a proteja cât mai bine bijuteria. N-ar fi vrut să o pună în buzunar, de teamă să nu o piardă sau să nu i se fure pe vaporul ce avea să o ducă la Calais; înţelesese de la Sarah că la clasa a treia erau călători de cea mai proastă calitate. Puse jacheta de călărie pe pat şi cusu repede broşa de căptuşeala groasă. Când avu convingerea că broşa

era bine pusă şi ascunsă, puse din nou jacheta pe ea, mai puse un lemn pe foc, pentru că în dormitor se făcuse foarte frig. Stinse lampa. Băgă o pernă sub pătură, pentru a da impresia eventualilor musafiri nepoftiţi că doarme. Era convinsă că peste noapte cineva va trece totuşi să vadă dacă se simte mai bine. După ce lotul fu pregătit, se înfăşură într-o pătură şi se aşeză în fotoliu, în faţa căminului, aşteptând miezul nopţii.

17

Angelica se trezi brusc, cu sentimentul că dormise prea mult. Focul se stinsese, iar camera era stăpânită acum de un frig pătrunzător. Aprinse lumânarea de pe policioară; mâinile îi tremurau şi ciuda puse stăpânire pe ea. „Doamne, cum de am adormit?” se întrebă ea, pufnind de furie. Abia în clipa aceea văzu că ceasul arăta doar unsprezece şi jumătate? „Slavă domnului că mă încadrez în timp”, răsuflă ea uşurată. Nu-şi putea reprima supărarea pe ea însăşi pentru faptul că se lăsase furată de somn. Nu-şi putea îngădui niciun moment de relaxare până când nu ajungea în Franţa. Se apropie de uşă şi ascultă. Linişte profundă… Deschise uşa cu grijă, văzând că tot castelul era cufundat în linişte mormântală. Nu ştia dacă era bine să ia lumânarea cu ea până jos, sau să rişte să coboare pe întuneric. Pe de altă parte, dacă s-ar fi împiedicat de ceva şi ar fi făcut zgomot, ar fi trezit toată casa. Luă mănuşile,

cravaşa, micul pachet pe care îl pregătise şi suflă în lumânare. Hotărî să coboare pe întuneric, cu mare grijă. Trase încet uşa în urma ei şi merse în vârful picioarelor pe lângă perete. Când ajunse la scări, ferestrele vaste din hol îi permiseră – datorită luminii palide a lunii ce se strecura printre ele – să vadă pe unde calcă. Coborî câteva trepte, apoi se opri, ascultând.

Inima îi bătea nebuneşte, să-i spargă pieptul; aproape că bătăile îi răsunau în urechi, cu intensitatea unor tobe. Avu impresia că zgomotul pe care doar ea îl auzea se propagă în întreg castelul şi, intrând în panică, se uită îngrozită în jurul ei, de parcă ar fi aşteptat ca toate uşile să se deschidă şi în ramele lor să apară chipurile răvăşite de somn ale servitorilor. I se părea că trecuseră ore întregi în acest interval. Ajunse în sfârşit la uşa de la intrare. Apăsă clanţa grea şi trase. Nu se întâmplă nimic, încercă din nou clanţa. Uşa nu se deschise. Nu se gândise că va găsi uşa încuiată! Mâinile căutau cheia în întuneric, cu mişcări frenetice. Aproape că îi venea să plângă de frustrare. Adunându-şi gândurile, făcu câţiva paşi pe podeaua de marmură, spre salonul galben; covoarele groase de acolo estompau total zgomotul paşilor ei. Ştia că în salonul imediat următor, se afla un glasvand care dădea spre grădina castelului. Se rugă în gând să poată deschide măcar acele uşi, dar, spre disperarea ei, şi acestea erau închise. Deodată, avu sentimentul că este supusă unui regim de

închisoare. Tremurând de indignare, îşi continuă drumul prin ea merele ce comunicau, în căutarea unei terase ale cărei uşi să fie deschise.

Brusc, în faţa ei apăru, din întunericul aproape de nepătruns, un chip palid, încadrat de şuviţe de păr blonde, întreg trupul i se contractă din cauza şocului, inima îi bătea în continuare ca tobele unei întregi fanfare, sângele îi zvâcnea în tâmple. Scoase un sunet înfundat din cauza sperieturii, dar puse imediat mâna la gură pentru ca ţipătul să nu se audă, îşi dădu seama că în faţa sa nu era nici mai mult, nici mai puţin, decât bustul lui Mozart, sculptat în marmură, un chip ai cărui ochi fără pupile păreau că o fixează. Parcă chipul acela cu trăsături îngheţate îi zâmbea ironic. Orbecăind în întuneric, nu-şi dăduse seama că ajunsese în salonul de muzică; „întâlnirea” aceasta total neprevăzută o făcu să înţeleagă că era în pragul unei crize de nervi. Nu se mai putea stăpâni. Nervii ei erau întinşi la maximum, ca un elastic gata să se rupă, îi pierise încrederea în sine şi, gata să se prăbuşească, se refugie într-un colţ, ca un animal hăituit. Stătu acolo până îşi recăpăta respiraţia, adunându-şi ultimele puteri, sperând să reziste măcar până la grajduri de unde Prospero ar fi purtat-o cât mai departe. Se simţea secătuită de vlagă şi, când încercă să se mişte din nou, o duru tot trupul, parcă mii de pumnale o înjunghiaseră. Nici măcar nu-i mai era frică.

Ajunsese în asemenea hal, încât nu o mai interesa ce avea să se întâmple. Ajunse pe un

coridor şi mai întunecat, (ară ferestre. Nu intrase niciodată într-un cavou, dar avea siguranţa faptului că numai acolo putea fi aşa întuneric. Ştia că uşa aceea ducea spre aripa servitorilor, o parte a castelului plină de coridoare şi holuri întortocheate, pe care nu o ştia decât din auzite. Trebuia să rişte. Ajutându-se de mâini, pipăind – fiecare metru de perete, făcând paşi mici, pentru a nu se împiedica de ceva, mergea neştiind ce o aşteaptă înainte. La un moment dat, simţi că îi fuge pământul de sub picioare, îşi dădu seama că ajunsese la nişte trepte şi, fără a se grăbi, le coborî cu mare atenţie. O apucă ameţeala, era complet derulată şi fu nevoită să se ţină de peretele rece ca gheaţa pentru a nu se prăbuşi pe scări. Trăia senzaţia de cădere în gol. Se sprijini mai mult de perete, simţind mirosul de piatră umedă. Treaptă cu treaptă, coborî spre necunoscut. Când ajunse în sfârşit la capătul scărilor, se pomeni pe un alt coridor care avea, de data aceasta, ferestre. Apoi văzu o uşă ce părea a li făcută dintr-un fel de faianţă şi care reflecta oarecum unda slabă de lumină a nopţii. Cealaltă parte a coridorului era cufundată în întuneric.

Aceasta era aripa servitorilor, domeniul slugii lui Greystone: Hibbard. Angelica simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Abia acum o fulgeră o întrebare pe care nu şi-o pusese până atunci: oare Hibbard îl însoţise pe stăpânul său la reşedinţa familiei Revelstoke? Se mai afla încă la castel? Oare era, chiar în acest moment, pe urmele ei?

Se cutremură la gândul că acesta ar fi putut să răsară înaintea ei de undeva din întuneric, aşa cum făcuse deseori. Avu senzaţia că aude în ureche respiraţia grea a acestuia. „Cam târziu pentru o plimbare, Lady Angelica…” răsuna vocea aceea în întuneric, întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni. Imaginaţia îi juca o festă. „O să înnebunesc!”, îşi spuse ea. „Îmi pierd minţile!” păreau să strige mii de voci în capul ei. Nu mai avea încredere în propria ei judecată. Curajul o părăsise aproape de lot. Ar fi vrut să se lase pe vine şi să plângă. Un tremur necontrolat îi zguduia corpul. Se ura şi mai mult pentru faptul că îi era frică. Pentru a-şi mai reveni, îşi imagină că distanta dintre locul în care se afla şi uşa ce ar fi reprezentat salvarea ei era la fel de mare şi de dificil de ajuns ca zidul de piatră pe care îl sărise de nenumărate ori în orele de călărie. Trebuia să ajungă la acea uşă blestemată, oriunde şi oricare ar fi fost ea, îşi adună toate puterile, făcu câţiva paşi înainte şi se opri să asculte. Singurul sunet ce se auzea era respiraţia regulată, probabil a vreunuia dintre servitori, ce se auzea dincolo de câte o uşă. Până la urmă, ajunse la uşă, întinse mâna spre clanţa de porţelan, cuprinsă iar de valuri de teamă. Toţi muşchii Ji erau încordaţi, braţele şi picioarele o dureau, încercă încă o dată; aceleaşi dureri. Uşa se deschise imediat, dar scârţâi. Angelica îngheţă, ascultă cu încordare, apoi se strecură fără zgomot afară. La început, din cauza spaimei, nici nu-şi dădu seama că trăgea în

piept aerul rece al nopţii. Acest ocol prin coridoarele castelului o purtase pe Angelica destul de departe de grajduri. Privi în jur, încercând să înţeleagă unde se află. Evită aleea pietruită şi o luă prin iarbă, împiedicând astfel să fie auzită de cineva.

Când ajunse la grajduri, Angelica avu senzaţia că trecuseră ore întregi de când plecase din camera ei, în realitate, nu trecuseră decât în jur de douăzeci de minute.

Aranjamentele pe care le făcuse dinainte erau o binecuvântare. Găsi cu uşurinţă şaua şi hamurile, deşi era un întuneric de nepătruns. Se duse la boxa lui Prospero. Era sigură că grăjdarii dormeau în încăperile de deasupra, aşa cum era obiceiul peste tot, drept pentru care păşi în vârful picioarelor. Prospero îşi întâmpină musafirul nocturn cu un sforăit discret, înţelegea că se întâmplă un lucru neobişnuit şi rămase liniştit pentru ca Angelica să îl poată înşeua. Aceasta nu îndrăzni să-i vorbească, dar îl bătea din când în când pe grumaz şi pe coapse, pentru a-l linişti. Trebui să se descurce singură, legând toate curelele şi punând mai mult pe dibuite hăţurile. Când fu nevoită să pună zăbala, simţi că o trec toate sudorile, de nervi. Prospero apucase cureluşa, dar Angelica se descurca greu cu toată grămada aceea de alte curele. Până la urmă, îşi dădu seama că nu o pusese bine. Descoperind greşeala, pufni într-un chicot nervos, cufundându-şi faţa în coama lui Prospero pentru a nu fi auzită.

Dând ocol calului pentru a-şi aranja şaua mai bine, Angelica lovi o găleată metalică, goală, făcând un zgomot foarte puternic. Sunetul îi lovi urechile precum o explozie. Rămase nemişcată, aşteptând să-i vadă pe grajd ari apărând de sus. Dar nu veni nimeni. Când îndrăzni, în sfârşit, să facă o mişcare, constată că nu-şi găseşte bocceluţa şi pelerina, pe care le lăsase pe jos, undeva lângă uşă. Le găsi, dar abia după aceea îşi dădu seama că ar fi trebuit să lege pachetul de şa înainte de a o aranja pe Prospero. Se întrebă dacă va reuşi vreodată să scape de-acolo, cu atâtea neprevăzute ce-i apăreau în cale la tot pasul. Puse găleata cu gura în jos, se urcă pe ea şi legă micul sac de şa, dar asta numai atunci când, după bâjbâieli repetate, găsi inelul metalic.

Era gata de drum. Făcu încă o pauză, încercând să distingă zgomotele specifice grajdului, pe timp de noapte. Câte un sforăit sau un nechezat imperceptibil de cal, sunet de fân mestecat, doar acestea umpleau grajdurile călduroase cu un zumzet grav, perpetuu. Din când în când, câte un cal mai lovea în pământ cu copita, probabil mişcându-se în somn, îl duse pe Prospero afară, dar îi trecu prin minte că potcoavele lui făceau un zgomot prea mare pe pietrişul de pe alee şi ar fi trezit jumătate din muncitorii care ar fi bănuit, la rândul lor, că un hoţ pătrunsese acolo. Deci, în loc să îl ducă pe Prospero lângă scăriţa pe care o folosea de obicei, pentru a încăleca, şi care se afla exact în laterala uşii de la intrare. Angelica

îl duse pe o porţiune de pământ acoperit cu iarbă, lângă un trunchi de copac prăbuşit la pământ. Abia când ajunse afară văzu clar silueta lui Prospero, dar, din cauza întunericului, acesta părea să se contopească cu peisajul. Angelica se urcă în şa sprijinindu-se de copac. Pentru prima oară, în acea seară de maximă tensiune, Angelica era ceva mai liniştită.

Vru să-l mâne pe Prospero undeva mai la lumină şi să urmeze punctele de reper ce îi erau cunoscute» ştiind că nu îşi putea permite nicio clipă de rătăcire. Când consideră că avea suficientă lumină, Angelica îl îndrumă la galop. Dacă ar fi găsit un ritm satisfăcător, ar fi avut câteva ore bune avans până în clipa în care dispariţia ei ar fi fost remarcată. Luna părea mult prea mică în noaptea aceea şi nu prea generoasă în lumină. Angelica urmă drumul cunoscut fără a se aventura pe scurtăturile pe care le folosise deseori întorcându-se la castel. Ajungând într-un mic luminiş, văzu întreaga siluetă a castelului Cranleigh profilându-se pe cer; aşa cum era acum, cufundat în întuneric, părea un leu adormit, liniştit şi inofensiv.

Cu cât se depărta mai mult de castel, cu atât era mai relaxată şi mai încrezătoare în propriile ei puteri. Se simţea bine în şa. Aerul rece şi proaspăt le umplea nările cu parfum de pământ afinat. Când şi când, tăcerea era spartă de ţipătul vreunei păsări de noapte. La distanţă, Angelica auzi cântecul unei privighetori. O bufniţă zbură pe

lângă capul lui Prospero. Calul păru să nu o observe, dar Angelica se sperie. Se uita în urma ei, să vadă dacă nu era urmărită, iar la intervale destul de scurte de timp îl oprea pe Prospero în loc, pentru a asculta la ceea ce se întâmplă în jurul ei. Dar pretutindeni se auzeau doar sunetele nopţii. Şi-atât.

Când balul era în toi, Dodo, îmbrăcată în noua ci rochie din satin verde, brodat cu frunze ivorii pe pieptar şi pe poale, o căută pe Angelica, dar, negăsind-o, o întrebă pe Lady Avery unde este nepoata sa. Aflând că noua ei prietenă nu se simţise bine şi nu putuse veni, Dodo scrise repede un bileţel pe care avea să îl dea de dimineaţă bătrânei, prin care o anunţa că îi va face o vizită chiar a doua zi.

Pe la miezul nopţii, exact în intervalul în care Angelica îl pregătea pe Prospero de drum, lordul Revelstoke, aşezat în capul scărilor, cu chipul mândru strălucind în lumina candelabrelor, anunţă onoratei adunări logodna fiicei sale. Toţi cei de faţă scoaseră sunete de surpriză şi încântare la aflarea veştii; Dodo şi Freddie, zâmbind îmbujoraţi de emoţie, rostiră câte un toast, ciocniră o cupă de şampanie şi fură bombardaţi cu o ploaie de urări de fericire.

Se făcuse târziu; întreaga sală de bal devenise neîncăpătoare pentru mulţimea de oaspeţi ce se strânseseră acolo; tinerii dansau frenetic, în ritmul alert al pasului numit Gay Gordon. La primul sunet al cimpoaielor, bătrânii

înţeleseră ce urma, aşa că se retraseră în saloanele unde erau pregătite mese întregi cu bucate. Tot acolo se aflau, deja, lordul Avery şi soţia sa. Vicarul, domnul Compton, bătea din picior în ritmul muzicii, privind cu plăcere perechile ce se agitau ceva mai departe de el. După aceea, traversă mica porţiune de grădină ce despărţea terasa reşedinţei Revelstoke de locul în care se adunaseră servitorii, pentru că promisese unora din enoriaşii săi să ciocnească o cană de bere cu ei. Tocmai se îndrepta spre glasvandul ce dădea în grădină, când domnul Bultrap-Guph îi apăru în faţă ca un vultur rotofei şi roz în obraz, îl luă de braţ şi îl depuse într-un scaun în sala de jocuri, pentru a-i fi partener la whist.

Departe de toată această agitaţie, Angelica ajungea deja la drumul roman. Era pustiu. Domnea liniştea. Probabil că pe-acolo, cu sute de ani în urmă, legiunile de romani îşi croiseră drum pentru a înlesni deplasarea trupelor şi transportul proviziilor; după ce ocupaţia romană luase sfârşit, drumul fusese abandonat, în favoarea unor căi ceva mai înguste, dar mai scurte, construite de celţi şi de saxoni. Angelica era încrezătoare în faptul că nu se va întâlni cu nimeni pe drumul vechi, părăsii, folosit doar rareori de către ţăranii ce-şi duceau vilele la târg. Oile smulseseră toată iarba care mai creştea acolo şi, chiar şi în întuneric, Angelica putea vedea cărările albe ca creta, ce se întindeau în paralel înaintea ei, ca două şine de tren, în mod normal, ar fi trebuit să

fie vorba de o distanţă de opt mile de drum lin, pe care l-ar fi străbătut în foarte scurt timp pe lumină. Dar, fiind noapte şi nedorind să se aventureze inutil, îl ţinu pe Prospero, care fremăta în hăţuri, dornic s-o ia la fugă.

După câteva minute, Angelica avu impresia că aude, foarte distinct, sunetul unor copite ce se apropie de ea. Oare fusese urmărită? încercă să-l strunească pe Prospero, ca să poată auzi mai bine, dar scârţâitul şeii, şuieratul insistent al unei bufnite şi zgomotul potcoavelor lui Prospero făceau imposibilă această încercare. Dădea înnebunit din cap, de parcă ar fi vrut să se elibereze din zăbală. Era prima oară când nu îi asculta comenzile, începu să alerge cât putu de tare. Angelica se uita din când în când peste umăr, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă pe cineva în spatele ei, dar nu vedea nimic în întuneric. Prospero apucase strâns zăbala şi, oricât de tare l-ar fi strunit Angelica, era imposibil să-l oprească, valul porni într-un galop nebun, printr-o deschizătură într-un gard viu, cât pe ce să o dea jos din şa pe Angelica. Se abătuse mult de la drumul roman. Cuprinsă de panică. Angelica trase de căpăstru până îi amorţiră braţele. Ştia că era inutil să încerce să strunească un cal pe jumătate sălbatic, tentat deseori să facă doar aşa cum îl mâna instinctul.

Încercă să se consoleze cu ideea că, în cazul în care era urmărită, niciun călăreţ din lume nu ar fi ajuns-o din urmă la viteza în care galopa

Prospero. Se aplecă în faţă şi, ca o ultimă dovadă a slăbiciunii ei, apucă strâns o bucată zdravănă din coama lui Prospero, rugându-se ca acesta să nu-şi sucească cumva piciorul în întuneric, caz în care, cu siguranţă, amândoi ar fi murit. Ajunseseră acum pe o colină bătută de vântul puternic dinspre răsărit. Viteza cu care se deplasa se îmbina cu bătaia biciuitoare a vântului, un zgomot puternic făcea să-i vâjâie urechile; nu mai vedea şi nu mai auzea aproape nimic. O rafală de vânt îi smulse pălăria de pe cap. Era purtată, nici ea nu ştia unde, de un cal dezlănţuit, îi era teamă şa nu-şi piardă cunoştinţa din cauza slăbiciunii şi oboselii.

Renunţase să se mai uite în urmă. Deodată, privi îngrozită cum un călăreţ se apropia de ea. Nu-i veni să creadă că ceea ce vede era adevărat, îşi dădu câteva şuviţe la o parte de pe ochi, crezând că are viziuni, îl vedea pe călăreţ apropiindu-se din ce în ce mai mult, dar nu distingea încă trăsăturile; nu vedea decât silueta perechii şi faptul că bărbatul acela conducea un cal negru ca tăciunele. Galopau acum în paralel. Cu ultimele puteri, încercă să-l determine pe Prospero să se întoarcă spre stânga, dar acesta galopa înainte, cu rezerve inepuizabile de energie.

Prin minte îi trecu atunci un gând teribil: era atacată Je un tâlhar la drumul mare. Abia acum îşi dădea seama că putea să o pândească şi o asemenea primejdie. Se consumase atât de mult în gânduri negre referitoare la Greystone, încât

această eventualitate îi scăpase din minte cu desăvârşire. Călăreţul alerga acum alături de ea, iar cei doi cai îşi continuară cursa nebună. Angelica vedea prea puţin în întuneric, mai ales că părul îi cădea mereu peste faţă din cauza vântului Bărbatul întinse mâna, trase cu putere de hăţurile armăsarului călărit de Angelica şi strigă:

— Ho… ho! Opreşte-te, Prospero, diavol bătrân! auzind aceste cuvinte, Angelica simţi că leşină de frică. Era contele! O urmărise. Panica ei se transformase în ură şi lacrimile mari născute din sentimentul de neputinţă îi inundară ochii.

Nemaicontrolându-şi gesturile, se pomeni că-l loveşte cu cravaşa pe bărbatul de lângă ea.

— Lasă-mă în pace! striga ea înnebunită. De ce nu poţi să mă laşi în pace? Dă-mi drumul!

Prospero nu dădea semne că ar fi vrut să se oprească şi, pentru a se feri de biciul Angelicăi, bărbatul nu avu altă soluţie decât să dea drumul hăţurilor. O prinse pe Angelica după mijloc şi o trase din şa. O ţinea cu putere, trăgând-o cu mâini sigure în şaua lui, în timp ce ea se zbătea din răsputeri şi-l lovea cu pumnii mici.

— Ho! gata! Opreşte! strigă călăreţul, strunindu-şi calul. Se poate, continuă el, aşa se poartă îngerul meu păzitor? Angelica rămase cu gura căscată. Nu era contele, ci Gitano. Ducele de Stanforth. Tremura nervos, dar se liniştise văzându-l. Acesta o puse pe pământ şi descălecă şi el. Deşi stătea doar la câţiva paşi de ea, de-abia reuşea să-i distingă trăsăturile în întuneric. O

ţinea de braţ, încercând să-i potolească tremurul nestăpânit.

— Îmi… îmi pare rău! se scuză Angelica cu glas tremurat. Am crezut… Am crezut… se bâlbâi ca din cauza emoţiei, făcând mari eforturi de a-şi stăpâni lacrimile. Te rog, ajută-mă să-mi găsesc calul! Trebuie să plec de-aici, să fug din locurile astea!

— Nu mai trebuie să fugi nicăieri. Nimeni nu-ţi va face niciun rău. Acum eşti printre prieteni, prieteni adevăraţi, care vor avea grijă de tine. Aceste cuvinte simple, în combinaţie cu glasul său cald, convingător, avură un efect remarcabil asupra Angelicăi, întreg trupul îi tremura din cauza suspinelor, iar lacrimi mari începură să-i curgă în cascade pe obraji. Gitano îi cuprinse umerii, iar ea îşi îngropa faţa în jacheta acestuia; şi, cu gesturi de copil, frământa în mâini nasturii de sus şi reverul jachetei, mişcându-şi mâinile fără încetare, ca şi cum ar fi vrut să se agaţe de el. Teama şi sentimentul de frustrare pe care le trăise în ultimele câteva zile din cauza contelui se eliberau acum prin puterea plânsului. Ultima oară când se simţise în siguranţă fusese de fapt ultima lor întâlnire.

Ducele privea cu ochi blânzi făptura mică, speriată, ce îşi găsise refugiul la pieptul său. Ar fi vrut să-i spună că o iubea din prima clipă în care o văzuse, la han, dar, chiar de ar fi aflat că Angelica îi împărtăşeşte dragostea, asta n-ar fi făcut mărturisirea lui mai dureroasă. Bătrâna ţigancă

prorocise doar că acel biet prieten avea să moară curând; şi, chiar dacă ar mai fi trăit ani mulţi, nu avea ce să îi ofere Angelicăi în afară de o viaţă de mizerie. Găsi de cuviinţă să tacă; o ţinea în continuare în braţe, aşteptând să se liniştească.

— Iartă-mă, spuse Angelica, încercând să-şi revină. Vorbea aproape în şoaptă şi căută o batistă în buzunar. De după-amiază nu fac altceva decât să plâng întruna, parcă-s proastă. Scoţând o batistă din buzunar, Gitano i-o strecură printre degetele subţiri.

— Te simţi bine? o întrebă el. Sper că nu te-am lovit. Am văzut că Prospero n-are niciun gând să se oprească, iar tu m-ai cam luat prin surprindere cu lovitura aceea de cravaşă, aşa că am ales varianta asta, îmi cer iertare dacă te-am speriat prea tare. Ţinând-o încă de braţ, Gitano se uita atent la ea, pentru a se asigura că nu a păţit nimic grav.

— Eu sunt cea care trebuie să-şi ceară iertare, îl contrazise ea, simţind că-i vine să intre în pământ de ruşine. Nu m-am purtat niciodată în felul acesta grosolan. Dar am crezut că eşti o cu totul altă persoană, spuse ea, dându-şi şuviţele rebele de păr de pe ochi şi constatând că îşi pierduse câteva agrafe de păr.

— Deşi nu pot decât să ghicesc, cred că am o vagă bănuială în ceea ce priveşte motivul pentru care ai preferat să părăseşti Cranleigh la o oră atât de bizară. Tonul său era acid, fără a i se adresa, în apropiere sunt câţiva prieteni de-ai mei

care vor avea grijă de tine. Vrei să mergi cu mine într-acolo? Angelica înclină recunoscătoare din cap. Ducele fluieră după Prospero; calul apăru din noapte şi începu să-şi necăjească stăpânul, cu gesturi jucăuşe. Prospero fu recompensat cu câteva îmbrăţişări afectuoase. Salut, diavole! îi strigă vesel Ducele. Eu am crezut că sunt singura persoană cu care ai fost vreodată politicos şi bine-crescut! Acum o să-ţi spun ce cred eu despre line, brută nerecunoscătoare!

Auzindu-i cuvintele. Angelica începu să priceapă şi ceea ce îi rămăsese nelămurit până atunci.

— Gitano, să ştii că ştiu cine eşti, spuse ea simplu. Eşti lordul Anthony... adică Ducele de Stanforth.

— Ah... da... răspunse el, luat prin surprindere.

Din piept îi izbucni o cascadă de hohote de râs, îngerul meu păzitor ştie totul, ca de obicei! Şi cine anume m-a dat de gol? Faptul că ţi s-a părut că îl cunosc destul de bine pe Prospero?

— Nu, am avut explicaţii mult mai logice. Iar acum, că ştiu cine eşti de fapt, trebuie să te avertizez că eşti în mare primejdie şi trebuie să fugi cât mai repede de-aici... din tară!

— Angelica, draga mea, mă bucur să aflu că te preocupă problemele mele, dar, crede-mă, am prieteni de nădejde care mă vor sprijini mereu. Din glasul lui răzbătea iar veselia. Ai mai cunoscut vreodată un om cu atât de multe identităţi ca

mine?

— Nu, şi niciun bărbat care să mă facă să râd cu atâta uşurinţă, pufni ea în râs. Acum trebuie să-ţi spun pe numele adevărat, nu-i aşa, Anthony? E un nume foarte frumos.

— Dar nu ţi se pare ciudat să-mi spui aşa?

— E un nume superb, dar eu m-am ataşai foarte mult de Gitano.

— Atunci, sper să te ataşezi la fel de mult şi de Anthony, vorbi el cu tâlc, punându-i uşor o mână pe umeri.

— Sunt convinsă că aşa va fi…

Ducele stătea foarte aproape de ea. Feţele lor erau luminate de lună. Pletele ei blonde ca aurul, bogate ca pădurea, încadrau doi ochi mari, exprimând frumuseţe sufletească şi sinceritate.

— Gitano nu a putut să-şi ia rămas-bun de la tine, spuse el, aşa că voi face eu gestul acesta pentru el. Spunând asta, se aplecă şi o sărută cu o patimă crescândă. Angelica îi atinse faţa cu degetele şi se abandonă în această îmbrăţişare pasionantă.

— N-ar fi trebuit să te sărut… nici acum, nici atunci, în pădure, spuse el cu glas răguşit. Gitano n-ar fi făcut asta. El e un om ceva mai bun decât mine. Ar fi trebuit să-mi ascult cealaltă identitate, dar cu, Anthony, sunt cam egoist, deşi ştiu că soarta noastră e pecetluită.

— Da… fără puterea de a ne împotrivi, adăugă ea cu glas stins, strecurându-şi palma mică în mâna lui.

Se priviră îndelung, zâmbindu-şi cu tristeţe, dar, ştiindu-se alături, durerea se estompa. El se apropie din nou de ea, de data aceasta pentru a-i vedea mai bine chipul în lumina argintie aruncată de lună.

— Hai, mergem? Nu e departe. Putem merge pe jos, dacă te simţi în stare.

Anthony luă caii de căpăstre şi merseră alături, în tăcere, mână în mână. Când se apropiară de pădure. Angelica vorbi.

— Am o mulţime de întrebări să-ţi pun, dar mai întâi lămureşte-mă cum ai făcut de l-ai ajuns din urmă pe Prospero, de fapt, cum ai dat de noi? Calul tău e la fel de iute ca el?

— Cred şi cu că te miri, Prospero e cel mai rapid cal din tot ţinutul. Nu pot spune că te-aş fi putut depăşi şi nici că te-am ajuns din urmă. Tu ai fost cea care m-ai ajuns pe mine din urmă. În noaptea asta te-am văzut că te strecori afară din grajd, pentru că de la o vreme urmăresc îndeaproape ce se întâmplă la Cranleigh. Când te-am văzut plecând, mi-am închipuit că ai nevoie de ajutor. Numai ceva foarte grav te-a făcut să pleci în puterea nopţii în pustietatea asta. Am luat-o pe scurtătură şi am ajuns la drumul roman înaintea ta, pentru că mi-am dat seama că dacă auzi pe cineva venind din spate, vei fugi şi nu l-aş mai fi ajuns pe Prospero din urmă. Cu ani în urmă, l-am învăţat să vină la mine, de oriunde s-ar afla, atunci când aude un anumit semnal, de care m-am folosit şi în noaptea aceasta, pentru a-l face să mă

urmeze. Trebuia să mă asigur că o vei lua pe drumul acesta anume ales, şi singurul mod era de a-l îndruma de la distanţă pe Prospero.

— Semnalul acesta este cumva un strigăt de bufniţă? îl întrebă ea.

— Da… cum ai ghicit? o întrebă, la rândul lui, râzând surprins.

— În noaptea aceea, când ai fugit de la han, am auzit o bufniţă… şi am auzit aceeaşi bufniţă şi în seara asta. Din ce în ce mai multe întrebări se lămureau în mintea ei. Mă întreb de ce nu l-am auzit şi în ziua în care Prospero l-a făcut pe Hibbard să sară din bihuncă?! spuse ea, ceva mai veselă.

— Nimic nu poate fi ţinut în secret faţă de îngeri! râse iar Anthony, strângându-i mâna cu mai multă putere.

Merseră prin pădure, pe o cărare destul de lată ce se întindea înaintea lor; la un moment dat, Angelica avu impresia că printre copaci vede o luminiţă. I se păru că dintr-acolo se aude muzica. Pădurea ascundea probabil un secret. Curând ajunseră într-un luminiş vast, unde, într-un cerc du căruţe de ţigani, străluceau nenumărate focuri. Scena din fata ei era, pe cât de caldă şi primitoare, pe atât de neaşteptată. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât Angelica putea vedea mai clar grupuri de oameni adunaţi în jurul focurilor, stând la taifas, mâncând şi bând şi abia atunci se întrebă cum de nu auzise zgomotul acela vesel mai demult. Un bărbat îi întâmpină, strânse

mâna ducelui şi-i luă căpestrele din mână. Apoi Anthony o conduse prin tabăra de ţigani pentru a-i face cunoştinţă cu ei.

În lumina focului, muzicanţii făceau să iasă ţăndări din viorile şi chitarele lor; erau legaţi la cap cu eşarfe de un albastru închis şi cântau cu foc. Una câte una, ţigănci tinere, frumoase ca o zi de vară, cu talii de viespe, se „ridicau din cercurile în care stătuseră şi venind lângă foc, începeau să danseze înnebunite de muzică. Fără a fi aplaudate, ţigăncile se întorceau în umbră, acolo de unde se ridicaseră. Văzându-i trecând, o femeie frumoasă, cu pielea măslinie, îmbrăcată într-o rochie roşie ca focul, le ieşi în cale şi începu să danseze cu patimă înaintea lor, de parcă ar fi vrut să-i hipnotizeze cu mişcările sale pe cât de sacadate, pe atât de încărcate de gratie, arcuindu-se şi învârtindu-se precum fumul ce se înălţa dintre flăcări. Spuse ceva printre dinţi, ceva ce Angelica nu înţelese şi-l urmă pe duce cu priviri de tăciune, încercând să-i atragă atenţia. El îi făcu un mic semn că o văzuse, apoi îi zâmbi. Uitându-se la el, Angelica putu vedea cum trăsăturile lui grave se îndulcesc uşor, iar expresia chipului său căpătă o uşoară nuanţă copilăroasă, care ei îi era prea bine cunoscută. Trecură la alt grup de ţigani, unde Angelica crezu că vede o femeie ce-şi număra banii; până la urmă, ajunseră în dreptul unei căruţe viu colorate şi, de lângă foc, se ridică un bărbat cu un chip din cele mai fioroase, care veni să-i întâmpine.

Era bulibaşa; pielea feţii şi a mâinilor avea

culoarea pielii de Spania, atât erau de negre, iar pe porţiunile de piele neacoperită, Angelica putu vedea numai cicatrice. Ochii lui mici şi negri ca tăciunele străluceau în lumina focului, înalt şi cu umeri neînchipuit de largi, bulibaşa avea un piept de taur. La brâu purta un pumnal lat. Gura i se deschise într-un zâmbet larg, şmecheresc. Una din buze îi era acoperită de o cicatrice hidoasă, un trofeu pe care îl obţinuse cu-ani în urmă într-o bătaie zdravănă. Dinţii lui erau mai albi decât fildeşul şi la fel de perfect aliniaţi ca şi clapele unui pian. Şirul de dinţi ar fi fost aproape perfect dacă în mijlocul lor nu se afla un dinte de aur. Era de un bun-simţ remarcabil, dar speria la început prin statura sa impunătoare. Se înclină politicos în faţa Angelicăi, dând dovadă de maniere foarte elegante.

— Acesta este bulibaşa, aşa îi spun ţiganii; Majestatea Sa, Regele Valgatch, marele şi înţeleptul rege al ţiganilor care, am onoarea să ic anunţ, este cel mai devotat şi de încredere prieten al meu. A fost prieten şi cu tatăl meu. Ducele de Stanforth. Valgatch era cu mine, atunci, la han, când m-ai adăpostit la tine în cameră.

— A-ha! strigă Valgatch. Ah! Acesta este îngerul de care tot aud de la o vreme încoace. Care va să zică, mata l-ai salvat pe vagabondul ăsta tânăr din mâinile duşmanului! Vorbea atât de tare, încât părea o cascadă dezlănţuită. Eşti binevenită printre noi. Lady Angelica, şi poţi sta cât pofteşti. Acum, copii, avem printre noi şi o *bori*

rani, nu numai un *boro rye*! şi, zâmbind cu căldură spre Angelica, îi traduse: Asta, pe ţigăneşte, înseamnă o femeie de seamă şi un bărbat de scamă. Daa… se minuna el, tot ce a spus Anthony e adevărat! Tii… tare eşti frumoasă! Aşa e, cum zice el, am fost prieten cu bătrânu'! duce de Stanforth, ani de zile, vorbi el dând ocol focului. Cum altfel era să accept eu, regele ţiganilor, se bătu el în piept pentru a accentua şi mai mult ideea, cum altfel era să fac eu pe vapor pe sluga zăpăcitului ăstuia pe care l-am ţinut pe genunchi când era mic?! îşi cântări cuvintele, râzând singur de gluma pe care o făcea! Probabil că sunt, cu adevărat, cel mai bun prieten al lui, dacă am făcut asta! Tot trupul i se zgâlţâia de râs. După ce savura ultimele cuvinte, mai făcu o pauză, apoi reluă: Oi fi obosită, domniţă, şi tu, băiete! încălziţi-vă lângă foc, iar eu o să vă pregătesc culcuşurile, mai spuse el, după care se îndepărtă râzând.

Angelica şi Anthony se aşezară la gura focului, pe nişte buturugi, iar o ţigancă bătrână le aduse două căni pline cu ceai de muşeţel din care ieşeau aburi fierbinţi. Fie din cauza focului, sau din cauza ceaiului fierbinte şi aromat, Angelica se simţi cuprinsă de un val de căldură ce îi înmuie toate fibrele trupului ei înfrigurat şi epuizat în urma efortului, începu să râdă fără să ştie de ce. Se simţea foarte bine, iar viaţa din şatră o fascina deja.

— De ce râzi? o întrebă Ducele, încântat că o vedea fericită şi cât de cât refăcută după o noapte

agitată.

— Nu ştiu sigur, răspunse ea, visând cu ochii deschişi. Uite aşa, dintr-odată, am redescoperit fericirea. De mult nu m-am mai simţit aşa de bine, îi ocoli privirea, pentru a nu cili cumva în ochii lui că o considera o gâsculiţă proastă. Dar, întâlnindu-i ochii încărcaţi de duioşie, Angelica se simţi încurajată să continue: O să ţi se pară caraghios, dar exact în clipa asta ar fi trebuit să fiu la recepţia familiei Revelstoke, legănându-mă cu scaunul de plictiseală şi făcând conversaţie de salon cu cine ştie ce necunoscut. Aici mă simt ca acasă, sunt în largul meu; ce poate fi mai frumos decât să stai pe o buturugă în jurul focului, înconjurat de oameni atât de… atât de frumoşi, de buni. Acum că am aflat că tu m-ai urmărit de la Cranleigh încoace şi nu lordul Greystone sunt mult mai liniştită. M-am mirat însă că te văd pentru că credeam că ai plecat. Ultima oară când ne-am întâlnit, aşa mi-ai spus.

— Da, e adevărat şi eram foarte hotărât să plec, prietenii mei m-au convins că nu mai aveam nimic de făcut aici. Dar mai era ceva… ceva neterminat, care m-a făcut să rămân. Chipul lui redeveni serios. Cred că ştiu de ce ai fugit în seara asta, vorbi el mai departe. Ştiu că Greystone n-are limite şi ştiu cât poate fi de rău. Dacă s-a atins cumva de tine… Chipul său se întunecă de furie mocnită.

— Lordul Greystone, spuse Angelica luptându-se cu lacrimile, vrea să mă mărit cu el şi

l-a ameninţat pe unchiul meu, lordul Avery, că îl ruinează dacă nunta nu are loc săptămâna viitoare. Şi din câte ştiu are să îl şantajeze pe unchiul meu, care e complet neputincios în fala sa. Am surprins o conversaţie între ei doi astăzi şi i-am auzit vorbind despre asta, deci n-am avut altă soluţie decât să fug.

— Monstrul ăsta e capabil de orice! strigă el încercând totuşi să-şi controleze nervii. Preferând să ocolească un subiect care îl irita în mod Evident, se ridică şi mai puse câteva lemne pe foc. Când consideră că şi-a depăşit starea de nervi, se aşează din nou lângă Angelica şi o întrebă în şoaptă:

— Cine mai ştie că sunt în viaţă?

— Doar eu şi vicarul, domnul Compton. I-am spus atunci când mi-am dat seama şi el m-a avertizat să tac, pentru că altfel ţi-aş fi pus viaţa în pericol. Zice că dacă află cei de la jandarmerie de tine, vor pune oamenii să te urmărească. Apoi, Angelica îi povesti cum înţelesese că el era acelaşi cu lordul Anthony. Mi-am amintit ceva, spuse ea. S-ar putea să nu fie important, dar, atunci când eu stăteam de vorbă cu vicarul, în galeria de tablouri, s-ar putea să fi fost auziţi de Hibbard, sluga lui Greystone. Din purtarea lui nu mi-am putut da seama dacă a tras sau nu cu urechea, dar omul ăsta mi-e total antipatic şi n-am nici cea mai mică încredere în el.

— S-a dus şi domnul Compton la balul dat de familia Revelstoke? întrebă Anthony. Pe Angelica

nu o mai mira faptul că Ducele părea avizat în legătură cu orice mişcare din ţinutul său. Când îi dădu răspunsul, Anthony se ridică şi, tară a-şi trăda emoţia, spuse: S-ar putea ca acesta să fie un amănunt foarte important. Scuză-mă

O clipă, dar vreau să vorbesc cu cineva. Îndreptându-se spre un mic grup de bărbaţi strânşi în jurul unui foc mai mic, le spuse câteva cuvinte, după care doi dintre ei săriră direct în şei. Anthony reveni lângă Angelica; aceasta simţea nevoia să revină la subiectul care o durea cel mai mult.

— Să ştii că un lucru mi-e clar, deşi am stat puţin la Cranleigh. Toţi prietenii tăi cred… ştiu adică… acelaşi lucru, că a fost un accident, vorbesc de moartea fratelui tău. Dodo, domnul Compton, toţi cei care te-au cunoscut bine. Toţi spun că a fost o întâmplare tragică.

— Vezi tu… doar cred. Doar ei cred, înţeleg… spuse el cu voce tăioasă. O privi calm, dar în ochi i se întipărise deja expresia aceea încărcată de răutate pe care Angelica n-o văzuse vreodată. Mă tem că nu a fost un accident. Toţi ăştia se înşală. Moartea fratelui meu a fost foarte bine pusă la cale.

Ascultându-l, Angelica păli de groază şi avu sentimentul că e martora unei confesiuni macabre. Sări în picioare şi se îndepărtă de el, strigând:

— Te rog, încetează! Nu mai spune nimic! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt!

Văzând cât era de tulburată, Anthony se

ridică şi el şi vru să se apropie de ea, dar Angelica se dădu speriată înapoi. Deodată înţelese ce se petrecea în mintea ei şi-i aruncă un zâmbet încărcat de afecţiune. Aşa speriată. Angelica arăta şi mai copilă, şi mai vulnerabilă.

— Iartă-mă. Angelica, văd că te-am speriat de moarte şi am făcut-o de mai multe ori în seara aceasta, dar trebuie să mă asculţi până la capăt. E vina mea că nu m-am exprimat mai clar. Moartea lui Edward, fratele meu, a fost pusă la cale de lordul Greystone. A fost un asasinat!

— Dumnezeule mare! simţi ca să se sufoce, prăbuşindu-se şocată pe buturugă. Desigur, trebuia să-şi fi închipuit de la bun început. Nici că se putea ceva mai adevărat! Anthony nu mintea. Abia acum înţelegea pe deplin sentimentul permanent de teamă pe care îl trăise în preajma lui Greystone, pe care nu ştia dacă-l bănuise chiar de crimă, dar pe care îl intuise drept un caracter murdar. Doamne, cum de putuse să-i treacă, fie şi pentru o clipă, prin minte, că omul din fata ei, întruchiparea blândeţii, era în stare să-şi ucidă propriul frate?! se întrebă ea, cu ochii în pământ de ruşine.

Uşurarea pe care o simţea aflând că el e nevinovat fu tulburată, pe de altă parte, de gândul că fusese cât pe ce să devină nevasta unui ucigaş. Iar pericolul era încă destul de aproape. Emoţiile din scara aceea o copleşiseră. Era prea mult. Revelaţia faptului că Anthony era inocent se amesteca cu teroarea pe care o resimţea

gândindu-se că acesta fusese judecat greşit. Când îi reveni glasul. Angelica găsi de cuviinţă să-şi ceară scuze.

— Te rog să mă ierţi. Au fost atâtea întâmplări care m-au dat peste cap, încât nici nu mai ştiu să deosebesc binele de rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă. Dar cum se face că nimeni nu a bănuit că el e adevăratul criminal?

— Dacă ticălosul ăsta e încă în libertate, asta se întâmplă numai din cauză că e extrem de inteligent, în afară de faptul că e cel mai lacom oameni din câţi există. Ştia prea bine că dacă îmi poate pune în spate asasinatul fratelui meu – aş fi avut doar motiv nu? îi eram succesor direct! – nicio curte din Anglia nu m-ar fi achitat. Aş fi fost executat în câteva luni, după care el avea să preia titlul. Numai eu şi fratele meu stăteam între el şi ducat, iar noi nu reprezentam un obstacol atât de greu de înlăturat pentru o creatură atât de vorace cum e lordul Greystone. N-a fost nevoie decât de o singură crimă, iar sistemul de justiţie avea să facă mai departe treaba pentru el. Planul său a fost remarcabil elaborat, numai că eu l-am cam schimbat atunci când am fugit. Asta n-a prevăzut-o. Oamenii aceia care m-au urmărit la han erau nişte criminali plătiţi de el. După ce l-a omorât pe fratele meu, eu am fugit în Franţa. M-au urmării până acolo şi au încercat să mă ucidă şi pe mine, au fost două tentative. Apoi am plecat în A menea, unde a pus din nou oameni pe urmele mele, în tot acest timp am încercat să găsesc un mod de a da

în vileag fapta lui Greystone, dar şi-a acoperit foarte bine urmele. N-am nici măcar o singură dovadă pe care să o pot folosi împotriva lui. Acum m-am întors pentru că ţiganii mi-au spus că Greystone şi-a pierdut răbdarea în privinţa titlului, pe care vrea să-l preia în mod oficial, dar nu poate face asta până nu dovedeşte că sunt mort. Pentru a grăbi procedurile, a plătit pe cineva din America să falsifice un certificat de deces al unui prizonier executat, înlocuind numele celui mort cu numele meu. Mi se pare că s-a folosit de numele unui prizonier capturat în incidentul de la Harper's Ferry.

— Da, l-am auzit şi eu pe Greystone vorbind despre asta! Dar cum să reuşeşti să falsifici un asemenea document? îl întrebă ea, şocată de macabrul acelei istorii.

— Nu ştiu dacă ar mai trebui să-ţi spun ceva, ezită el. S-ar putea să ai coşmaruri.

Lăsând să-i scape un zâmbet ironic. Angelica îl privi în ochi, trase aer în piept şi spuse cu voce blândă:

— Te rog nu mă menaja. Trebuie să ştiu tot, ca să ştiu cu cine am de-a face.

Auzind-o vorbind aşa, Anthony îşi spuse că fata aceasta era într-adevăr extrem de curajoasă şi inteligentă, dar nu îndrăznea să îi mai vorbească, de teamă să nu-şi trădeze emoţia. Ezită câteva clipe, apoi se hotărî să reia.

— Greystone a ordonat mituirea unui înalt funcţionar din America, urmând ca acesta să

declare unul din prizonierii condamnaţi sub numele meu, în cel mai rău caz, ar fi plătit un prizonier să declare că îl cheamă Anthony, duce de Stanforth. Nu aveau nevoie decât de numele meu pe certificatul de deces. Deja impresionat de preocuparea Angelicăi faţă de soarta lui, Anthony omise să adauge faptul că respectivul cadavru ar fi fost mutilat în asemenea hal, pentru a evita o identificare în caz de exhumare. Probabil, continuă el, că i-ar fi garantat respectivului prizonier că vor da ajutor financiar familiei sale dacă va colabora cu ei şi, evident, familia nenorocitului nu ar fi primit, nicio leţcaie.

— Vai, dar e îngrozitor! Nu poate fi nimeni în stare de un plan josnic, vorbi ea, mai mult pentru a se afla în treabă, pentru că ştia deja răspunsul.

Acum e Greystone a obţinut acest certificat fals – PENTRU CĂ L-A OBŢINUT! – continuă Ducele, vrea să mă deposedeze de toate drepturile mele, dar sunt hotărât să-l împiedic şi foarte curând voi tace prima mişcare. Vocea lui deveni aspră: N-o să apuce ziua în care să pună el gheara pe averea tatălui meu şi a lui Edward.

Angelică se sperie auzindu-l vorbind cu atât a patimă. Era deja condamnat la moarte pentru uciderea fratelui său, dar cel puţin mai exista o şansă, cât de mică de a-şi dovedi inocenţa şi de a rămâne, cel puţin pentru moment, în libertate. Dacă ar fi; reuşit să fugă din Anglia, în cel mai rău caz ar fi cost nevoit să trăiască în exil, sub un nume fals, dar destinul lui era lipsit de orice

umbră de speranţă în cazul în care Anthony era mânat doar de dorinţa de a se răzbuna pe conte, plătindu-i cu aceeaşi monedă.

— Ce ai e gând să faci? îi întrebă.

— Încă nu m-am gândit, răspunse Ducele, cu o expresie detaşată, mutându-şi privirea asupra flăcărilor N-am nicio dovadă pe care să o folosesc împotriva lui. Am epuizat toate posibilităţile. Cred că nu am decât un singur răspuns…

— Doar nu vrei să te gândeşti să-l omori pe Greystone? şopti ea, speriată.

Ochii lui se opriră asupra ei, iar din ei dispăru imediat ura; chipul din faţa lui era atât de frumos… iar trăsăturile acelea inspirau atâta inocentă…

— Te rog, nu-ţi mai bate căpşorul cu problemele astea. Asta e o chestiune gravă, care nu se rezolvă de la sine. Greystone a demonstrat că răutatea lui e invincibilă şi dacă nu se găseşte nimeni să-l oprească, va continua să provoace suferinţă şi chiar moarte celor ce-i vor sta în cale. Nu te mai gândi la asta acum. Trebuie să uiţi această conversaţie.

— Ba n-am s-o uit deloc! Nu pot s-o uit! strigă ea, abţinându-se să nu plângă. Acum eşti liber, ai toate şansele să scapi din Anglia, pentru totdeauna, să începi o nouă viaţă, sub o altă identitate. Acum ai conştiinţa nepătată, nu distruge şi ceea ce ţi-a mai rămas din viaţă comiţând o crimă. Altfel, ce diferenţă ar mai fi între tine şi lordul Greystone?

— Dar tu? Tu de ce te afli aici? Nu din cauză că ai fugit de tiranul ăla? Chiar crezi că o să te lase să scapi aşa, cu una cu două? Cât e în viaţă, te va urmări pretutindeni. Are agenţi bine plătiţi în toate colţurile lumii şi criminali gata să ucidă pentru el. Iar atunci când îşi caută prada e foarte insistent şi răbdător. N-ar trece decât puţin timp şi te-ar găsi, oriunde le-ai ascunde. Tu nu înţelegi că atunci când vrea ceva, obţine?

— Lasă-mă pe mine, nu despre mine e vorba aici. Pe mine mă va ajuta probabil vărul meu din Franţa, argumentă ea cu naivitate, şi chiar tu mi-ai spus că prietenii tăi mă vor ajuta şi mă vor proteja atâta timp cât voi avea nevoie de ajutorul lor.

— E adevărat că Valgatch şi oamenii lui te vor ţine cu ei atât cât va fi necesar, o privi el cu ochi de oţel, pentru că e singurul mod de viaţă pe care îl vei putea duce fără a te teme de pericolul de-a fi descoperită de Greystone. Dar cât crezi că vei putea îndura existenţa asta? E dură, e o existenţă brutală şi te vei plictisi curând de ea. Vei fi ca o prizonieră pentru tot restul vieţii, iar tu meriţi mult mai mult, Angelica. Tu eşti făcută să duci o viaţă îmbelşugată şi sigură, nu să fugi în permanenţă.

— Ar fi de preferat în comparaţie cu soluţia pe care ai găsit-o tul ţipă ea fără a mai încerca să-şi ascundă furia. N-aş putea suporta gândul că l-ai ucis pe Greystone, cu toate că nu merită să trăiască.

— Eu consider subiectul încheiat, nu mai avem ce discuta, i-o reteză Ducele scurt şi ridicându-se în picioare. Există pe lume lucruri pe care nu le poţi evita.

Cuprinsă de un val de nestăpânită emoţie, Angelica se ridică în picioare şi se uită lung în ochii lui. Se îmbujorase, iar flăcările se jucau în părul ei, dându-i reflexe aurii.

— La un moment dat, mi-ai pus o întrebare, spuse ea, o întrebare la care nu ai vrut să aştepţi răspuns. Ochii lui o priveau acum uimiţi. M-ai întrebat dacă nu vreau să plec cu tine în lume, continuă ea cu glas limpede şi calm. Chiar îţi doreşti acest lucru? Pentru că dacă asta e ceea ce-ţi doreşti din tot sufletul, atunci sunt gata să te urmez, acum, în noaptea asta, dacă îmi promiţi să renunţi la toate gândurile de răzbunare şi vei întoarce spatele domeniului Cranleigh pentru totdeauna.

— Ai face tu asta? o întrebă el privind-o incredul, întrebându-se dacă nu cumva visează. Ai renunţa la tot, la perspectiva unei căsnicii, a unei vieţi înstărite, în schimbul unei existenţe meschine cu o şatră de ţigani?

— Da… Acum înţeleg că pe lume sunt lucruri mult mai importante şi mai valoroase decât orice avere din lume, spuse ea, cu o licărire în ochi.

Anthony se apropie de ea şi îi atinse faţa cu mâna.

— Iubita mea, m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. Te iubesc mai mult decât

viaţa, spuse el, îmbrăţişând-o cu blândeţe şi ţinând-o la pieptul său, iar ea se făcu mică în acele braţe respirând atâta căldură şi forţă. Fiori de indescriptibilă fericire îi umpleau trupul. Cunoscuse dragostea adevărată şi nimic pe lume nu o putea împiedica să se bucure de ea. Rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, mult timp, până când el, desprinzându-se puţin îi puse mâinile pe umeri.

— Angelica, dragostea mea, nu te pot lăsa să faci una ca asta. E imposibil, spuse el aşezându-se pe buturugă. Aş fi cel mai fericii om din lume, dar pur şi simplu nu vreau să văd cum te sacrifici pentru mine. Ar fi nedrept din partea mea. Viaţa alături de mine ar fi imposibilă. Poate că vom vedea numai floricele şi amoraşi în jurul nostru timp de câţiva ani, dar gândeşte-le ce implică viaţa de nomad, n-aş suporta sa te văd suferind. Tu ai venit pe lume pentru a avea o soartă mai bună decât asta, în ziua aceea, în pădure, când m-am enervat şi te-am rugat să te măriţi cu mine, eram furios pentru că ştiam că, aşa cum stau lucrurile acum, această căsătorie e imposibilă. N-am vrut să te las să-mi răspunzi pentru că ştiam că dacă îmi vei răspunde „nu” n-aş fi putut suporta, iar dacă mi-ai fi spus „da” ar fi fost la fel de dureros pentru că nu-ţi pot oferi absolut nimic. Citi în ochii ei că tocmai se pregătea să-l contrazică, aşa că, nedorind să-i dea voie să vorbească, îi puse degetele pe buze, continuând: De data asta chiar te rog să nu spui nimic. Sunt hotărât. Nu mi-aş ierta niciodată dacă n-aş încerca, măcar pentru

ultima oară, să îl fac pe Greystone să plătească în faţa justiţiei. Angelica tăcu, înţelegând că Anthony vorbea acum despre o chestiune de principiu, despre forţele nebănuite ale mândriei şi nevoii de dreptate. Auzind decizia pe care o luase, nu putu decât să dea tristă din cap. Un fior de moarte o străbătu din cap până-n picioare, făcând-o să tremure din tot corpul, îşi ridică gulerul jachetei de călărie şi, tăcând asta, scoase la iveală broşa de diamant pe care o cususe pe căptuşeală. Diamantul din centru strălucea puternic la flacăra focului, în ciuda uimirii ce îl cuprinse văzând broşa, Ducele se ridică imediat în picioare, se duse să ia o pătură dintr-un cori şi, întorcându-se, i-o puse pe spate. Dacă n-ar fi fost atât de absorbit de discuţia cu Angelica, ar fi observat că peste tabăra de ţigani se aşternuse tăcerea. Toţi se duseseră la culcare. O ceaţă plăpândă se strecura dinspre pădure şi-i învălui ca nişe stafii leneşe, prea leneşe pentru a avea puterea de a se ridica de la pământ.

— Ce ştii tu în legătură cu această broşă? o întrebă Anthony ascunzându-şi satisfacţia şi instalându-se cât mai comod lângă ea. Angelica nu îi înţelese la început întrebarea; uitase de bijuterie.

— O am de la lordul Avery… de fapt, să-ţi spun adevărul, lordul Greystone i-a dat-o unchiului meu, care apoi mi-a dăruit-o. Eu nu am vrut să accept, dar unchiul meu mi-a spus că ar fi mai bine dacă aş face asta. Şi fiindcă nu aveam de unde să fac rost de bani pentru călătorie, am luat-

o cu mine, ca s-o vând, la nevoie, bucată cu bucată.

— Broşa asta, spuse el după o mică pauză, a aparţinut mamei mele. Angelica roşi de jenă că îi declarase atât de făţiş intenţia ei de a se debarasa de broşă. Era printre bijuteriile care lipseau în ziua în care fratele meu a fost asasinat, adăugă el cu o expresie gânditoare. Greystone m-a învinuit şi de faptul că motivul pentru care mi-am ucis fratele a fost că doream să-mi însuşesc bijuteriile familiei. E clar ca lumina zilei că el le-a luat şi le-a ascuns.

Angelica descusu broşa şi i-o întinse. Anthony o răsuci în palmă de mai muie ori, cu o expresie nostalgică întipărită pe faţă.

— Păstreaz-o. E a ta acum. S-ar putea să mai ai încă nevoie de ea, adăugă el strecurându-i-o în buzunar.

— Dar cum de-a putut Greystone să fie atât de imprudent şi să scoată la iveală această broşă? îi străfulgeră ei prin minte. Nu se teme că s-ar putea ca bijuteria să fie recunoscută ca făcând parte din setul furat?

— Păi tocmai de asta e atât de periculos. Se gândeşte la toate detaliile, înainte cu vreo şase luni de moartea fratelui meu. Greystone a trecut pe la Cranleigh. Ne-a însoţit pe Edward şi pe mine în birou şi ne-a văzut când tocmai făceam un inventar al bijuteriilor de familie. Era o problemă pe care fratele meu o tot amânase ani de-a rândul şi pe care se hotărâse în sfârşit să o ducă la îndeplinire. Firesc, fiind văr de gradul întâi.

Edward avea încredere în el, aşa că a continuat să verifice catalogul în care erau înscrise toate bijuteriile. Am vorbit de una, de alta, despre originea unora dintre cele mai valoroase piese, îmi amintesc că Edward i-a spus lui Greystone povestea acestei broşe şi cum a ajuns ea în posesia mamei. I-a fost dăruită de un maharajah din India care ne-a vizitat cândva şi care, la plecare, a găsit potrivit să-i lase acest dar, ca semn al mulţumirii sale faţă de faptul că găsise aici o casă foarte primitoare şi o gazdă fermecătoare. Bineînţeles că mama nu a vrut să o primească, dar ştia că dacă îl refuză pe maharajah, acesta se va simţi jignit. Aşa că l-a acceptat până la urmă. Dar, fiindcă a considerat mereu această bijuterie drept foarte vulgară, n-a purtat-o niciodată. O ţinea în cutia cu ace din masa ei de toaletă. Tata spunea că locul ci era alături de celelalte bijuterii, în casa de bani, dar ei nu i-a păsat niciodată.

Pur şi simplu nu a interesat-o.

Când fratele meu şi cu mine eram foarte mici, continuă Anthony, mamei îi plăcea să folosească acest diamant într-un anume joc. Vocea lui căpătă o lentă ceva mai blândă amintindu-şi de acele zile minunate ale copilăriei. Ascundea broşa undeva într-o cameră, iar eu şi Edward trebuia să o găsim. Auzind această poveste, Greystone şi-a dat seama că bijuteria fusese dată uitării şi că nimeni, în afară de mine, nu o putea identifica, iar, pe de altă parte, a fost probabil încrezător în invincibilitatea

asasinilor lui plătiţi. Asta îmi dovedeşte că există o mică şansă ca el să nu fi vândut încă bijuteriile, pe care le ţine, probabil, ascunse undeva în castel. Dar sunt acolo atât de multe ascunzători secrete şi coridoare ştiute de puţini oameni, încât ar fi imposibil să le găseşti, în orice caz, s-ar putea ca nici măcar Greystone să nu cunoască pasajele secrete…

— Ba cunoaşte cel puţin o uşă secretă, mascată într-un perete, îl întrerupse Angelica, cu faţa radiind de fericire, după care îi relată întâmplarea din dimineaţa aceea când, ascunsă privirilor lui Greystone, îl urmărise pe acesta tocmai când ascunsese ceva acolo, în încăperea secretă mascată de pereţii bibliotecii.

Ducele sări în picioare şi luând-o de amândouă mâinile, îi spuse, la fel de entuziasmat:

— Acolo trebuie să fie! Eşti, într-adevăr unânger. Trebuie să mă mişc imediat, iar tu trebuie să te odihneşti. Tocmai începuse să se crape de ziuă, iar tabăra ţiganilor se trezea din nou la viaţă.

După ce se pregăti de plecare. Ducele se întoarse la Angelica, al cărei păr cădea în valuri ciufulite, în care se reflectau razele timide ale soarelui de dimineaţă.

— Nevasta lui Valgatch. Milica, o să aibă grijă de line cât lipsesc eu, o avertiză Anthony. Iar când mă voi întoarce, vom începe o altă viaţă. Nu vom mai fi nevoiţi să fugim, îţi promit că monstrul de Greystone nu-ţi va mai crea probleme!

Acesta era momentul de care se temuse Angelica, dar, indiferent cât l-ar fi rugat, tot nu l-ar fi putut abate din drum.

— Ce vrei să faci? îl întrebă ca speriată. Te rog, să nu faci nimic nesăbuit. Dacă te prind… te vor spânzura, continuă ea cu glas răguşit. N-aş mai putea trăi fără tine… Vorbindu-i. Angelica văzu o expresie hotărâtă pe chipul său. Anthony ştia prea bine că dacă va da greş, n-o va revedea niciodată; o luă în braţe şi o sărută. Erau, unul pentru celălalt, un scurt refugiu… perfect refugiu. Se priviră lung, împărtăşindu-şi, unul celuilalt, doar din ochi, forţa şi totodată vulnerabilitatea născute din dragoste. Fără a mai rosti vreun cuvânt. Ducele se întoarse şi plecă, împreună cu Valgatch care îl aştepta, în tot acest timp, lângă caii pregătiţi.

Milica, nevasta lui Valgatch, era o femeie înaltă şi cu o înfăţişare impresionantă; părul ci negru şi strălucitor, încadra o faţă cu trăsături ascuţite, un chip cândva superb. Purta un şal peste o rochie de mătase care sugera o situaţie relativ înstărită; avea cercei lungi, din pietre preţioase montate în aur. Urmări, alături de

Angelica, cum se depărtează CEI doi bărbaţi.

— Crezi că se vor întoarce cu bine? întrebă Angelica nu atât pentru a fi auzită de Milica cât pentru a se încuraja pe sine.

— Sunt bărbaţi deştepţi, mult mai deştepţi decât mulţi pe lumea asta şi cred c-ai băgat de seamă cicatricele lui bărbatu-meu. Ştie să lupte,

are experienţă, spuse ea ridicând din umeri, iar glasul ei exprima un caracter foarte tare, întărit de greutăţile unei vieţi duse în sălbăticie.

— Crezi că va fi nevoie să se lupte? întrebă Angelica deodată, neştiind totuşi ce intenţii avea Anthony. Ţi-au spus unde vor să se ducă?

— Habar n-am, dar n-are rost să fii îngrijorată. Sunt amândoi luptători încercaţi. Chiar şi frumosu' ăla de duce, aşa tânăr cum îl vezi, ştie să se bată. Nu moare el aşa de repede, e soi rău. Tu cum crezi că ar fi supravieţuit atât timp?

— Vrei să spui că... a fost rănit? Te rog, tălmăceşte-mi cuvintele tale, o imploră Angelica şi panica răzbătea din vocea ei.

— Nu ţi-a spus că lordul Greystone a trimis oameni să-l omoare? Atunci a avut loc o luptă, iar dacă Anthony nu ar fi fost atât de viguros şi de tânăr, ar fi murit. A fost înjunghiat în mai multe locuri, dar n-au reuşit să-i omoare. Mult timp, viaţa lui a atârnat de un fir de aţa, dar bărbatul meu l-a îngrijit zi şi noapte. Acum s-a refăcut şi e iar în putere.

— Doamne, cât de proastă am fost, cât de oarbă, îşi spuse ea aşezându-se pe un buştean, simţind că-i vine rău. Mi-am dat seama atunci că e în primejdie, dar abia acum înţeleg gravitatea situaţiei. Doamne, de ce n-am încercat să-l întorc din drum...? se frământa ea.

— Tot degeaba, îi spuse Milica, privind-o cam ponciş. Nimic pe lumea asta nu i-ar fi putut opri,

nici măcar dragostea ta. Sunt lucruri pe care nu le putem controla pe lumea asta, fată dragă şi ăsta-i unul din ele. Să ştii că a suferit mult şi de când te-a cunoscut, n-a mai avut pace. Iar dacă nu se întorc înapoi, va trebui să te obişnuieşti cu ideea că nu mai e.

— Ba n-o să mă obişnuiesc niciodată, răspunse ea în pragul leşinului, îşi atinse buzele acolo unde o sărutase. Nu voia să se gândească la o nenorocire.

— Haide, trebuie să dormi, vorbi Milica pe un ton ceva mai blând, văzând că vorbele ei de mai înainte avuseseră un efect atât de puternic asupra Angelicăi. O conduse la o căruţă în care era aranjat un mic pat, plasat între câteva piese de mobilă aranjate cu foarte mult gust. Angelica se întinse acolo şi se înveli cu o pătură. Adormi greu. Adormi plângând. Vărsă lacrimi mari, fierbinţi. „Doamne, de ce m-ai lăsat să mă apropii atât de mult de fericire, pentru ca mai apoi să mi-o smulgi din braţe?” invocă ea cerul. Refuză să se gândească la primejdiile ce îi pândeau la tot pasul pe Anthony şi pe Valgatch, pentru că altfel ar fi înnebunit de îngrijorare. Oboseala covârşitoare o adânci până la urmă într-un somn greu, bântuit doar de vise frumoase.

18

Anthony şi Valgatch călătoreau alături spre Cranleigh; ajunseră la o răscruce unde se

despărţiră, luând-o fiecare pe alt drum. Anthony îşi continuă singur drumul către castel. Soarele răsărise şi Ducele bănuia că, la ora aceea, oaspeţii aveau să se întoarcă deja la castel. Se aşeză într-un loc din care putea supraveghea castelul fără a fi văzut. Curând, zări trăsura ce-l aducea pe conte şi pe soţii Avery de la reşedinţa Revelstoke, îi urmări pe aceştia dându-se jos din trăsură şi intrând în castel. Soţii Avery se mişcau cu mare greutate, vădit marcaţi de o noapte pierdută. După câteva minute, Anthony se îndreptă spre intrarea principală a castelului. Păşea pe uşa aceea pentru prima oară în ultimii doi ani şi trăia, un amestec de încântare de a se întoarce acasă şi de dezgust faţă de ceea ce îl aştepta dincolo de uşă.

Ajungând pe peronul de la intrare, un lacheu care auzise zgomotul copitelor alergă să-i ia calul; dar, apropiindu-se de el şi văzând că era Ducele adevărat – sau poate fantoma Ducelui, lacheul rămase mut de uimire; ţinea hăţurile cu ambele mâini şi se uita la stăpânul lui cu expresie tâmpită.

Anthony se apropie de uşa principală cu paşi rari. Un prepelicar bătrân» care dormea încovrigat pe trepte, începu să latre ca un paznic la datorie dar, recunoscându-şi stăpânul, începu să scheaune fericit şi îl urmă pe acesta, dând din coadă. Deschise uşa reuşind să-l sperie şi pe Park, căruia nu-i venea a crede că în prag se afla chiar tânărul lord Anthony. Ochii bătrânului şi credinciosului majordom clipiră des în încercarea

disperată de a spulbera lacrimile ce ameninţau să-i înece privirile, riscând astfel să-şi piardă orice urmă de demnitate. La început, fu prea tulburat să poată vorbi dar, într-un târziu, recăpătându-şi calmul şi glasul, spuse:

— Ce bine îmi pare că vă văd, milord! Apoi, amintindu-şi că se adresa, de fapt, adevăratului Duce de Stanforth, se corectă şi spuse cu satisfacţie: Adică… Înălţimea Voastră, după care făcu o plecăciune adâncă. Pe un ton ceva mai puţin formal. Park adăugă imediat după aceea: Am ştiut întotdeauna că sunteţi încă în viaţă şi că o să vă întoarceţi! Dar nu trebuie să rămâneţi aici, nu sunteţi în siguranţă. Nu s-a schimbat nimic, vă rog, fugiţi cât mai aveţi vreme.

— Bună dimineaţa. Park! strigă Anthony, mai vesel ca oricând. E minunat să te revăd. Mă bucur să aflu că prietenii nu m-au uitat. Dar te înşeli, lucrurile se vor schimba pe-aici, începând chiar din acest moment. Unde-i lordul Greystone?

— În birou, înălţimea-Voastră.

— Park, te rog, anunţă-mă.

Park se lumină la faţă, incapabil totuşi să înţeleagă ce se întâmpla, şi făcând o altă plecăciune, se supuse ordinului stăpânului său.

Cu cea mai mare plăcere, înălţimea-Voastră.

— Park, aştept nişte musafiri care trebuie să sosească cât de curând, îl anunţă Anthony pe majordom în timp ce se îndreptau spre birou. Vrei să ai grijă să nu le lipsească nimic până rezolv eu cu vărul meu?

— Desigur, înălţimea-Voastră.

Park îl antipatizase mereu pe Greystone şi nu-l credea demn de titlul pe care se agita atâta să-l primească, drept urmare, intrând în biroul lordului, nu-şi putu retine un uşor zâmbet de satisfacţie. Contele stătea la pupitru, scriind preocupat într-un registru şi, auzindu-l pe Park intrând, ridică ochii.

— Da, Park, ce este? îl întrebă el, vădit iritat că fusese întrerupt.

Încercând să-şi mascheze plăcerea din glas. Park anunţă, pe tonul obişnuit:

— Înălţimea Sa, Ducele de Stanforth.

Având în vedere că Greystone era convins că el era acum posesorul titlului, îl privi pe Park cu ochi bănuitori, înclinând să creadă ca majordomul pierduse noaptea prin pivniţele Je vin ale castelului. Dar când, o secundă mai târziu, adevăratul Duce păşi în birou, comele tresări violent şi se ridică imediat în picioare, cu lata strâmbată de mânie şi teamă. Dar, aproape imperceptibil, expresia lui fu marcată de satisfacţie la vederea prăzii pe care o hăituia de mult timp.

— Măi, măi, ia uite cine ne vizitează. Stanforth în persoană! Să ştii că mă amuză tupeul de care dai dovadă venind aici. Am auzit eu un zvon cum că le-ai fi întors în Anglia.

— Am venit ca să închei socotelile cu tine. Ştim amândoi cine l-a ucis pe Edward, şi ştim amândoi că nu eu am fost acela! Apoi, adresându-

se lui Park, îl rugă pe acesta să-l invite jos şi pe lordul Avery.

Greystone se aşează din nou în spatele biroului şi începu să se joace cu un cuţitaş special pentru tăierea plicurilor.

— Mă pui într-o situaţie poate avantajoasă. Faptul că ai venit aici îmi demonstrează că eşti chiar mai prost decât mi le-am imaginat. Ştii că o să sfârşeşti în streang, nu-i aşa? Ia gândeşte-te ce veste răsunătoare: fratele mai mic al Ducelui de Stanforth îi moşteneşte titlul numai pentru a muri spânzurat, după ce s-a făcut vinovat de moartea acestuia. Sau poate că o să-i scutesc de efort.

— Ai încercat să mă ucizi de prea multe ori, Greystone, spuse Ducele fără pic de emoţie în glas, aşa cum ai făcut şi cu fratele meu, dar nu eşti aşa de deştept şi infailibil precum te crezi. Ai pus la cale un plan foarte iscusit, dar n-o să-ţi reuşească până la urmă.

În momentul acela intră şi lordul Avery şi când văzu scena simţi că e lovit de fulger.

— Dumnezeule mare! E adevărat ce văd?! Deci nu eşti mort? Nu te-am văzut de când erai doar un băieţandru, dar ştiu cine eşti. E de mirare că ai curajul să te arăţi! Aţi trimis după comisar? îl întrebă el pe conte, de data aceasta.

— Sunt sigur că putem rezolva şi singuri această mică neînţelegere, spuse Greystone arogant. Lordul Avery, care era, de ani de zile, victima crizelor de gută, privi statura atletică a tânărului duce şi apoi se uită cam îndoit la

Greystone.

— Scumpi domni, vorbi Anthony, dar n-am nicio intenţie de a fugi, aşa cum cred că vă temeţi. Vă rog, lord Avery, luaţi loc, iar eu am să vă spun *o* poveste foarte interesantă. Ol despre line, Greystone, o s-o găseşti de-a dreptul fascinantă. Lordul Avery îl privea pe Anthony cu ochi nedumeriţi şi se aşeză pe un scaun cât mai departe de cei doi veri.

Ducele se îndreptă încet spre conte. Acesta din urmă, cu ochii în patru, se retrase într-o atitudine defensivă şi strânse mai tare cuţitaşul între degete. Anthony se aplecă deasupra registrului în faţa căruia îl găsise pe Greystone şi constată că acesta preluase deja socotelile legate de administrarea domeniului Cranleigh. Râse amuzat de avariţia recunoscută a contelui care se manifesta şi în acest caz cu atâta nerăbdare.

— După cum cunoaşteţi, începu Anthony adresându-se lordului Avery, fratele meu a murit într-o zi când aici, la castel, se organizase o partidă de vânătoare. Deşi nu aţi fost oaspete la castel în acea împrejurare, lord Avery, aţi auzit, fără îndoială, nenumărate versiuni, din câte am înţeles, am dat subiect de conversaţie întregii societăţi, pentru mai multe luni, în timp ce acesta vorbea, Greystone îl urmărea cu un zâmbet răuvoitor, în ziua cu pricina, reluă Anthony, adresându-se în continuare lordului Avery, la acea partidă de vânătoare lordul Greystone nu era prezent. Deşi stătea aici la castel, avea, pare-se,

de rezolvat nişte afaceri urgente la Londra. Chiar înainte de ora prânzului – undeva pe o pajişte lângă lacul ce se află cam la o milă distanţă de castel – fratele meu a primit un mesaj că este chemai de urgenţă la castel. S-a întors acasă pe jos. Imediat după asta am primit şi eu un mesaj potrivit căruia fratele meu avea nevoie de mine. Ambele mesaje au fost transmise de Hibbard, moluscă aia numai lapte şi miere care te slujeşte, Greystone ciudat, nu-i aşa, că a rămas la castel în timp ce în erai plecat la Londra. Acum, printr-o ciudată coincidenţă, Park, cel mai serios majordom, observă că unele din sticlele de şampanie pe care le alesese cu atâta grijă pentru masa de prânz fuseseră lăsate la bucătărie. Asta însemna că Park trebuia să se întoarcă la castel. Hibbard s-a oferit să îl conducă cu o bihuncă şi, fapt e că ne-am întors la castel cam toţi trei în acelaşi moment. Eu m-am dus direct în biroul fratelui meu iar Park şi Hibbard s-au dus, presupun, la bucătărie. Exact în clipa în care am ajuns la uşă am auzit o împuşcătură. Am intrat imediat şi l-am văzut pe Edward prăbuşit peste birou. Murise secerat de glonţ. Fereastra era deschisă şi am alergat imediat să văd dacă fugise cineva pe-acolo, dar nu am văzut pe nimeni. M-am întors lângă trupul fără viaţă al fratelui meu şi l-am auzit, în spatele meu, pe Hibbard care striga, cât îl ţinea gura „Crimă!", după care a fugit să dea alarma. Imediat după Hibbard, în birou a intrat Park care, deşi m-a văzut aplecat asupra lui

Edward şi a văzut pistolul la picioarele mele, nu a crezut că eu eram făptaşul şi m-a îndemnai să fug. Ţi-ai cronometrat fiecare mişcare cu o precizie de invidiat, Greystone, şi Hibbaru şi-a învăţat bine lecţia. Am să explic mai pe larg, să poată înţelege şi lordul Avery. Mai întâi, Hibbard a scos jumătate din sticlele de şampanie din coşurile de picnic, pândind momentul în care Park nu era atent, în felul acesta, îl obliga să se întoarcă după ele. Şi, având în vedere că este cel mai vechi servitor în casă şi cel mai respectat, prezenţa lui era necesară aici, ca martor. Cine ar fi putut să contrazică declaraţia unui om atât de serios ca Park? Dar, deşi Park n-a crezut niciodată în vinovăţia mea, a fost nevoit să spună comisarului şef ceea ce văzuse. Adevărul însă, Greystone, e că tu nu ai fost la Londra în ziua aceea. Te-ai prefăcut doar că pleci, te-ai întors pe un drum lăturalnic şi l-ai ucis pe Edward exact în clipa în care ştiai că voi intra în birou. După care ai fugit pe fereastra de colo, adăugă el, arătând cu capul în direcţia geamului cu pricina.

— Dar e scandalos, protestă lordul Avery, ridicându-se indignat în picioare. Greystone, nu sunt obligat să mai ascult obrăzniciile astea!

— Ba eu zic să-l lăsăm să continue. E foarte amuzant ce spune, îi făcu Greystone semn lui Avery să se aşeze, în timp ce Anthony îşi reluă nestingherit naraţiunea.

— Trebuie să-ţi fac totuşi un compliment, Greystone! L-ai dresat minunat pe Hibbard. La

ordinul tău, Hibbard i-a spus fratelui meu că este chemat înapefi la castel, tot Hibbard m-a anunţat şi pe mine. A fost o punere în scenă absolut remarcabilă. Şi tot tu i-ai dat instrucţiuni să răcnească în tot castelul că l-am ucis pe Edward şi să anunţe comisariatul. Dar cum de nu ţi-a trecut prin minte că unul de teapa lui va ajunge» într-o bună zi, să te şantajeze, ştiind prea multe despre nelegiuirile pe care le-ai făcut. Sau poate, găseai şi lui ac de cojoc? O moarte… subită? Pe irmă, nu ţi-ai pus problema că oamenii din anturajul tău şi servitorii erau frapaţi de ţinuta impecabilă a lui Hibbard şi de hainele prea scumpe, pe care nu oricine şi le permite şi în nici în caz un servitor… haine cumpărate probabil cu banii pe care i-ai plătit pentru a-l reduce la acere. Cât îi dai pe lună? Cred că te costă o avere numai întreţinerea lui.

— Te felicit pentru teoria pe care o lansezi, dar îţi atrag atenţia că e doar o supoziţie, Stanforth, îl întrerupse Greystone. Arată-ne o dovadă, dacă ai vreuna.

— Ştii prea bine unde e dovada, Greystone. Ai furat bijuteriile familiei melc, pentru a spune apoi că au fost furate de mine, motiv pentru care mi-aş fi ucis, de fapt, fratele. Nu vrei să mă urmezi să-i arătăm lordului Avery ascunzătoarea? Spunând acestea, Anthony deschise îndatoritor uşa ce dădea spre bibliotecă şi-i pofti pe cei doi să îl urmeze.

Lordul Avery dădea deja semne de iritare,

uitându-se când la Greystone, când la Duce. Povestea pe care o auzise era extrem de plauzibilă, iar ameninţările cu care îl „onorase” Greystone în ultimele douăzeci şi patru de ore erau dovada temperamentului său impulsiv.

— Ce faci, Greystone, mă laşi pe mine să deschid uşa secretă de lângă cămin, sau vrei să faci tu onorurile?

— Foarte nostim, Stanforth, dar n-am cunoştinţă de o asemenea uşă. Poate vrei să ne arăţi tu unde este.

— Cum doreşti, se oferi Anthony şi apropiindu-se de cămin, împinse cu putere o porţiune de perete. Lord Avery, spuse el, vrei să mă îndatorezi şi să scoţi dumneata bijuteriile de-acolo?

Bătrânul se supuse fără comentarii şi se întoarse de-acolo ţinând în braţe o cutie masivă din metal. Greystone se schimbase la faţă şi se duse să-şi toarne ceva de băut, fără a-şi neglija musafirii şi întrebându-i şi pe ei dacă doresc ceva.

— La fel de bine lucrat, Stanforth, dar faptul că ai găsit bijuteriile aici nu dovedeşte nimic. Probabil că le-ai ascuns acolo înainte de a fugi, în speranţa că te vei întoarce să le iei într-o bună zi.

— Da, chiar, asta nu., dovedeşte nimic, se înseninã lordul Avery la faţă.

— Bineînţeles că nu dovedeşte nimic, dar dacă vă uitaţi mai atent în dulapul secret, lord Avery, cred că veţi recunoaşte un obiect ce vă aparţine. Un mic zâmbet apăru în colţul gurii lui

Greystone la auzul acestor cuvinte. Peste câteva momente, Avery se întoarse în bibliotecă, ţinând în mână servieta din piele de porc. Era livid şi îi tremurau genunchii.

— Dumnezeule atotputernic! Greystone, tot ceea ce am auzit până acum e adevărat!!! Azi de dimineaţă mi-ai spus că ai încuiat mapa într-un loc sigur. Asta da dovadă!

— Tot ce se poate, îl sfidă Greystone, scoţând încet un pistol din sertarul biroului, dar nu cred că mai are vreo importanţă acum.

Îngrozit la vederea pistolului, lord Avery scăpă servieta şi făcu câţiva paşi înapoi, ascunzându-se după un scaun cu spătar înalt.

— Ce ziceţi, cred că v-aţi dat seama ce urmează când voi explica autorităţilor modul în care aţi murit, scenariul va fi la fel de palpitant. Stanforth tu ai venit să-ţi iei înapoi bijuteriile, eşti lăsat să intri în castei de către un servitor bătrân care nu-şi mai cunoaşte adevăratele îndatoriri. Ne ameninţi cu pistolul pe mine şi pe lordul Avery care încearcă să fugă şi moare ucis de un glonte. Eu reuşesc, din fericire, să te înfrunt şi să intru în posesia pistolului şi sunt obligat să le împuşc pentru că vrei să scapi pentru a doua oară. Cuvântul meu nu va fi niciodată pus la îndoială» de cum mi-ai pus la dispoziţie şi explicaţia pentru bijuterii, Stanforth dragă.

Văzânvcă lucrurile luaseră o turnură neaşteptată, Anthony se întrebă ce se întâmplase cu Valgatch! şi, cu un calm desăvârşit, se aşeză

între lordul Avery şi ţeava pistolului.

— Dă-te la o parte de-acolo, îi porunci Greystone făcând semne către Anthony. Vreau să vă pot vedea pe amândoi.

Ducele se mută lângă cămin, unde se afla soneria pentru servitori, în acele clipe, îşi dădu seama că grăbise puţin mersul evenimentelor. Tot ce trebuia acum era să-i distragă acestuia atenţia, măcar pentru câteva secunde. Se tot frământa nelăsând să se vadă nimic din neliniştea ce-i chinuia sufletul, întrebându-se pe unde umblă Valgatch.

Până la urmă. Anthony reuşi să apese bulonul ce declanşa soneria în camera servitorilor, într-un colţ îndepărtat al castelului, se auzi sunetul strident.

— N-are rost să ne omori, Greystone, spuse Anthony apăsând în continuare butonul, prefăcându-se că se sprijină nepăsător pe policioară. Prietenii mei sunt acum la comisariat şi îl aduc încoace pe căpitanul Ruxton, comisarul şef, care ştie la ce trebuie să se aştepte. Este pus în temă cu absolut lotul şi, în orice caz, conflictul este numai între noi doi, nu e cazul să mai implici pe altcineva.

— Doar nu vrei să cred povestea asta, spuse Greysione, cu fruntea plină de broboane de sudoare. E cam cusută cu aţă albă.

— Având în vedere că, pentru moment, deţii controlul, încercă Anthony să tragă de timp, măcar lămureşte-mă şi pe mine de ce dracu’ l-ai

omorât pe Edward şi ai înscenat toată istoria asta?

— Credeam că e foarte clar. Stanforth, dar dacă insişti în prostie, îţi voi detalia. Mi-a fost clar, încă de pe vremea când eram copii, că Edward nu avea un caracter suficient de puternic pentru a moşeni titlul de Duce de Stanforth. Era prea moale, prea preocupat de soarta servitorilor

— Auzi, a servitorilor! – şi nu ar fi valorificat niciodată, la adevărata valoare, domeniul Cranleigh… iar ideea că tu. Ca frate mai mic, ai fi moştenit mai departe acest titlu atât de influent şi care te făcea atât de bogat, mă înnebunea. Pe line nu le-au interesat niciodată decât cursele de cai. Eu eram cel mai potrivit stăpân pentru Cranleigh.

N-am îndurat să văd atâta opulenţă irosită de mâini nepricepute. Şi acum, când mă gândesc că am irosit şi eu, la rândul meu, atâţia bani să dovedesc că eşti mort! Acum, însă, e prea târziu. Nu mai ai nicio şansă, râse el isteric, îndreptând pistolul spre inima lui Anthony.

— Aţi sunat, înălţimea Voastră? apăru Park în pragul uşii, cu o tavă de argint pe braţ.

Greystone se uită la majordom şi, în acea tracţiune de secundă în care el îşi scăpă victimele din ochi, Ducele se repezi la Greystone şi, înainte ca el să poată folosi pistolul, îl lovi zdravăn, în aceeaşi clipă, în cameră răsună zgomotul unei împuşcături. Cei doi bărbaţi se luptau acum corp la corp, iar Greystone reacţiona ca un animal tras în adâncuri, având încă pistolul în mână şi zbătându-se, din răsputeri, să-l îndrepte spre faţa

lui Anthony; acesta îl strângea de încheietura mâinii ca un inel de oţel, dar la un moment dat se dezechilibră şi nu putu decât să-l facă pe Greystone să dea drumul pistolului, aruncându-l în celălalt colţ al camerei. Erau aproape la fel de puternici, dar, într-un târziu. Anthony reuşi să-l ţintuiască pe conte de perete, dându-i câţiva pumni în falcă, apoi, văzând că acesta se prăbuşeşte, îl imobiliza la pământ, cu faţa în jos, răsucindu-i mâinile la spate. Pistolul aterizase la picioarele lordului Avery, care îl ridică şi, la sfârşitul scenei, îl dădu Ducelui.

— Mulţumesc, lord Avery, spuse Anthony gâfâind, o clipă am crezut că îl veţi da cui nu trebuie, îţi mulţumesc şi ţie, Park. Ai venit, ca întotdeauna, la momentul potrivit. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără line.

— Vă mulţumesc şi cu, înălţimea Voastră. Dar trebuie să vă mărturisesc că am tras cu urechea la uşă, o practică pe care nu am de gând să mi-o însuşesc, dar la care am fost nevoit să recurg, având în vedere panta pe care o luaseră lucrurile. Am considerat că e nevoie de o mică întrerupere.

— Poftim?! Dar eu am sunat după tine, sperând că vei participa la distracţie, râse Ducele.

— Îmi pare rău, înălţimea Voastră, eram ocupat cu gaura cheii şi n-am auzit clopoţelul.

— Doamne, ce glumă bună! râse Anthony cu poftă. Trebuia să-mi fi dat seama că găseşti tu o soluţie. Slavă Domnului că Regina n-a reuşit atunci să te care după ea la Palat. Dacă ai fi plecat

de aici, chiar că s-ar fi zis cu neamul Stanforth.

Afară se auziră paşi, agitaţie, voci; sosiseră Valgatch, căpitanul Ruxton şi doi oameni de-ai să-i Uşa ce despărţea biroul de bibliotecă se dădu cu zgomot de perete, în afară de Valgatch, toţi cei din încăpere erau foarte gravi.

— Ia uitaţi-vă la el, răsună glasul puternic al lui Valgatch. Eu nu ştiu de ce ne-am mai ostenit până aici! Hai că mi-am pierdut timpul de pomană! Să ştii, Anthony, că şi eu a trebuit să duc o adevărată luptă cu căpitanul Ruxton pentru a-l convinge să vină aici! El a crezut că e vorba de un complot pus la cale de ţigani! Şi-acu uite ce-mi faci, îmi Siriei toată plăcerea! mai bine mă duceam la târgul de cai decât să alerg după cai verzi pe pereţi!

— Valgatch, îi vorbi calm Anthony, lăsându-l pe căpitanul Ruxton să preia prizonierul, o să mă bagi în mormânt! Când ţi-am spus eu să vii aici? Dacă nu era Park, mă găseai înţepenit, adăugă el făcând un semn cu capul spre majordom.

— Ha-ha-ha! râse Valgatch! Bravo, aţi făcut treabă bună! se declară ei mulţumit, uitându-se incredul la majordomul pipernicit şi neînţelegând care fusese rolul lui.

— Căpitane Ruxton, interveni lordul Avery, l-am auzit pe Greystone mărturisindu-şi toate crimele! L-a omorât pe răposatul duce şi era cât pe ce să mă lichideze şi pe mine! spuse el indignat prăbuşindu-se într-un fotoliu. Şi zău că ar fi făcut-o dacă nu era Ducele să-mi salveze viaţa.

Complicele lui e Hibbard, servitorul.

— Mda… mormăi acesta împietrit de uimire. Se pare că sunteţi totuşi rănit. Duce, îi arătă el lui Anthony o pată roşie la umăr. Ar trebui să chemăm un doctor.

— Nu vă faceţi probleme, e doar o rană superficială, n-am nevoie de ajutor, sunt sigur că găsesc un om care să mă panseze.

Întunecat la faţă ca pământul, înfrânt cu propriile lui arme, contele fu ajutat de către Ruxton să se ridice de la pământ.

— Nu pune laba pe mine! şuieră acesta la urechea căpitanului cu aroganţă în glas. Să nu crezi că mă poţi trata ca pe un om de rând. Apoi se întoarse spre Anthony şi îl provocă, pe acelaşi ton ironic: ia spune-mi, Stanforth, dacă ar fi fost vorba numai de bijuterii, aş fi zis că ai avut noroc ghicind ascunzătoarea, dar de unde ai ştiut de mapa de piele? Planul meu era perfect, nu aveai practic cum să ştii.

— În seara în care ai ascuns actele acolo… ai fost văzul.

— Şi nu cred că vrei să-mi spui cine m-a văzut? Nu îmi spui? Prea bine atunci, pentru că răzbunarea mea îl va urma oriunde, atât timp cât mai respir.

— Fiţi cu ochii pe el, îi instrui Ruxton pe cei doi jandarmi, iar dacă face cea mai mică mişcare să fugă, uitaţi cine e şi trageţi. Dar la picioare, pentru că trebuie să fie judecat pentru crimă. Contele îi aruncă o privire dispreţuitoare, ştiind

că, după ani de experienţă în armată şi miliţie, t ca imun la mită. Drept să spun, continuă căpitanul după ce comele ieşi din birou, e cel mai bizar caz pe care l-am întâlnit vreodată. O să fie vâlvă mare cu procesul lui, e totuşi un membru al aristocratici, dar nu încape nicio îndoială că va fi spânzurat. Chiar dacă va face apel să fie judecai de Camera Lorzilor, tot e condamnat. Prietenul dumneavoastră, domnul Valgatch, mi-a spus toate amănuntele şi mă bazez pe ticălosul acela de Hibbard care va pălăvrăgi ca o vrabie spunându-ne şi ceea ce nu ştim, numai să-şi scape pielea.

Valgatch îşi pierduse răbdarea.

— Păi, frate Anthony, trebuie să plec! Văd că nu mai aveţi nevoie de mine aici! Şi, făcându-şi curaj cu un pahar plin ochi cu coniac. Valgatch dispăru, făcându-i cu ochiul lui Anthony.

La plecare, comisarul Ruxton îl luă şi pe Hibbard. Servitorii de la Cranleigh urmăreau scena cu ochii cât ceapa; toţi înnebuniseră de fericire aflând de întoarcerea stăpânului lor, dar Park le dădu ordine să-şi continue treburile ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Doamna Banks, menajera rotofeie, curăţa şi pansa de zor rana Ducelui. Era total răvăşită de întoarcerea acestuia, dar, dându-şi seama că nu poate să îl îngrijească aşa cum se cuvenea, îl rugă să trimită totuşi după doctor, spunând că glonţul pătrunsese adânc în piele.

— Poate mâine, doamnă Banks, o linişti Anthony. Mai am câteva treburi de pus la punct pe

ziua de azi şi n-am timp de vraci.

În tot acest timp, ghemuit într-un colţ, uitat de toţi, lordul Avery trecea prin toate culorile curcubeului, amintindu-şi, în fiecare detaliu, aventura pe care o trăise.

— Slavă Domnului că Lady Avery a dormit tot timpul, era moartă de oboseală când ne-am întors de la bal. Vă suntem recunoscători, Duce, pentru tot ceea ce aţi făcut, folosi Avery formula cea mai politicoasă cu putinţă. Anthony era foarte conştient de motivele pentru care bătrânul se purta cu atâta deferenţă, dar avea de gând să-l tolereze de dragul Angelicăi. Cunoştea prea bine genul acela de oameni, ale căror interese atârnă mai mult decât principiile.

Anthony îl lăsă să vorbească, apoi, făcându-i semn doamnei Banks că îi pusese suficient bandaj, îi rugă pe ceilalţi servitori să-l lase singur cu lordul Avery.

— Ceea ce voi spune acum e numai pentru urechile dumitale, Avery. Angelica mi-a spus că Greystone a pus servieta cu acte în dulapul secret

— Lady Angelica! exclamă lordul, fără a-şi reţine mirarea. Dar... de unde o cunoaşteţi pe Angelica?

— Ieri a auzit, fără să vrea, conversaţia dintre dumneata şi Greystone şi a înţeles că era sortită să îmbătrânească alături de nebunul ăla. A fost atât de îngrozită de acest gând, încât a fugit. Din fericire, nu a păţit nimic şi te asigur că e pe mâini bune.

— A… a fugit? Dar nu a plecat să călărească? A fugit? Biata copilă… spuse el chinuit de remuşcări, ştiind că purta o mare parte din vină.

— Acum mă întorc la prietenii mei să o iau de-acolo. Dar dacă doriţi ca toată lumea să ştie că a fost să se plimbe, vă voi respecta dorinţa. Eu nu am de gând să strig pe toate drumurile că vreau să mă însor cu ea, aşa cum a făcut Greystone, iar Lady Avery nu va şti – deocamdată – nimic. Doriţi să-i spun ceva? Sau vreţi să o anunţaţi dumneavoastră? Oricum, vă avertizez că la proces va trebui să evităm ca Lady Angelica să fie implicată în vreun fel. Altfel se va bârfi mult pe seama ei.

Anthony dădu poruncă să-i fie adus un cal odihnit, apoi fugi spre tabăra ţiganilor, sub privirile fericite ale alaiului de servitori care se strânseră să se uite la el ca la urs. Nu înainte, însă, de a i se fi făcut o primire călduroasă.

— În numele întregului personal, înălţimea Voastră, îi vorbi Park, vă spun cât de fericiţi suntem cu toţii că v-aţi recăpătat drepturile şi sunteţi iar printre noi.

— Mulţumesc, Park, vă mulţumesc tuturor pentru primirea pe care mi-aţi făcut-o. O să avem timp să stăm de vorbă, cu fiecare în parte, după câte văd, n-aţi dus-o prea bine cu Greystone pe cap. Dar dacă mai sunt acum printre voi, asta se datorează numai credinciosului meu Park. Acum fug! mai spuse el şi sări în şa.

EPILOG

Cei doi ţigani pe care îi trimisese din tabără cu o noapte înainte îl aşteptau pe Anthony în curtea vicarului. Când îl văzu, doamna Keswick nu-şi putu crede ochilor, îl pot şi în casă şi-l rugă să aştepte o clipă, până îl anunţă pe vicar.

După câteva minute, acesta apăru, zgomotos ca totdeauna, într-o stare de maximă surescitare.

— Ah, iată-te, dragul meu băiat! Am aflat şi eu veştile bune! Cred că s-a aflat până la Londra, deja! îţi suntem cu toţii recunoscători că ne-ai scăpat de perfidul acela de Greystone. N-am ştiu! de ce este în stare până în ziua de azi, dar am bănuit întotdeauna că e ceva pulred la mijloc. Ce om josnic! N-ar trebui să îl vorbesc de rău în Casa Domnului, dar fac o excepţie. Dar ce văd? Eşti rănit?

— E doar o zgârietura superficială, dar văd că şi dumneata eşti pocnii zdravăn, mai vezi cu ochiul ăla?

— Trebuie să văd partea nostimă a lucrurilor! Consider vânătaia drept o medalie obţinută pe câmpul de luptă. Am trăit nişte clipe groaznice. Când să plec acasă, au apărut trei zdrahoni, aşa, ca din pământ, m-au înşfăcat şi m-au târât la trăsură. Prima oară am crezut că sunt nişte enoriaşi de-ai mei, prea cherchelţi pentru a-şi mai da seama ce fac, dar când mi-am dat seama că sunt răpit, am înţepenit de groază! Nu a auzit nimeni strigătele mele de ajutor! De-aia m-au şi pocnit, ca să mă facă să tac. Auzi, colo! M-au răpit!!! Ce să facă, domnule, cu un popă aşa

bătrân ca mine? Şi exact în clipa în care am crezut că totul e pierdut, au apărut prietenii tăi şi i-au lăsat pe răpitori în nesimţire! Ce aventură, domnule! Cred că nu m-am distrat atât de bine de ani de zile! Fata îi radia de fericire. Pe urmă, prietenii tăi m-au adus acasă şi m-au păzit straşnic, îmi spui şi mie ce s-a întâmplat? Mor de curiozitate. Presupun că toate au legătură cu contele Greystone, nu?

— Da, răspunse Anthony, luând toată povestea de la capăt, din momentul în care o întâlnise pe Angelica cu o noapte în urmă. Vicarul părea foarte îngrijorat în legătură cu Angelica, dar Anthony îl linişti, asigurându-l că e în siguranţă. Am trecut doar să vă văd, scurtă Anthony conversaţia, n-am timp de detalii acum.

* * *

Angelicii îl aştepta la marginea luminişului, scrutând cărarea. Ducele fu primul care o văzu şi alergă spre ea. Când văzu că era rănit, fata scoase un ţipăt.

— Ce-ai pălit?

— Nimic, o zgârietură. Angelica, dragostea mea, o linişti el privind-o adânc în ochi, lotul s-a rezolvat. Greystone şi-a mărturisit crima, iar acum a fost dus la jandarmerie.

— Slavă Domnului, răsuflă ea uşurată, că s-a terminat totul.

— Linişteşte-le… o rugă el, copleşit de un sentiment de plenitudine sufletească. Spune-mi, scumpa mea, am visat azi-noaple sau chiar a fost

adevărat ce mi-ai spus… că vrei să abandonezi totul şi să fugi cu mine în lume?

— E adevărat, şi aş face asta chiar acum dacă mi-ai cere-o.

Anthony n-o mai lăsă să vorbească şi, strângând-o în braţe, o sărută cum nu o mai sărutase vreodată, vrând parcă să-i soarbă şi ultima picătură de viaţă în acel sărut.

— Am o veste bună pentru tine. Angelica. Cred că e cazul să renunţi la fanteziile tale în legătură cu viaţa de ţigan şi să te mulţumeşti cu o existentă ceva mai… convenţională, la Cranleigh, căsătorindu-le cu mine.

— De fapt, cu cine mă mărit? îl întrebă ea zâmbindu-i cu viclenie.

— Păi… râse Anthony, cu amândoi. Adică, am devenit aşa, o combinaţie între două personaje. Dar la Curte vei fi prezentată drept Ducesă de Stanforth. Hai, Angelica, o sorbea el din priviri, spune „da"!

— Oare e posibilă atâta fericire pe lume? izbucni ea în hohote de râs.

— N-am vorbit nimic cu unchiul tău în legătură cu asta, dar presupun că dacă şi-a dat încuviinţarea… ce zic eu, binecuvântarea să te măriţi cu o lepădătură – scuză cuvântul – ca Greystone, nu va avea nicio obligaţie dacă îi vei spune că te măriţi cu adevăratul Duce de Stanforth.

Pe drumul spre tabără, Anthony îi povesti cu lux de amănunte ce se întâmplase la Cranleigh. O

dată ajunşi la caravană, Anthony îl văzu pe Valgatch strunind un cal superb, pe care doi oameni nu ajungeau să-l ţină-n frâu.

— Ce zici de frumuseţea asta? îl întrebă Valgatch clipind şmecher. Ăsla-l întrece oricând pe Prospero al tău. Punem rămăşag?

— O să fiu prea ocupat să mai pierd timpul cu cursele de cai, prietene…

— Aha, deci până la urmă s-a găsit o *bori rani* să le răpească, îl întrerupse Valgatch. Ţi-ai găsit un bărbat pe cinste, coniţă, dacă nici nu s-a însurat bine şi spune că renunţă la cursele de cai pentru mata! S-aveţi parte numai de fericire, până ou închide ochii.

Angelica se apropie de el şi, strecurându-i broşa în mâinile uriaşe, îi spuse:

— Te rog, draga prietene, să accepţi acest dar din partea noastră. Nouă ne-a adus noroc şi sper să vă aducă şi vouă. Este felul meu de-a vă mulţumi pentru ajutorul pe care ni l-aţi dai.

— Scumpă Lady Angelica, strigă Valgatch cu toată puterea, mă măguleşte gestul dumneavoastră.

— Se despărţiră de ţigani strângându-se în braţe şi promiţându-le să vină să-i vadă cât de curând, întorşi la castel, îi anunţară pe soţii Avery vestea căsătoriei. Acolo era şi vicarul, domnul Compton, care, de fericire, închisese biserica şi venise în fuga mare la castel, arzând de nerăbdare să i se povestească toiul din fir a păr

— Lată o scrisoare pe care am primit-o de la

domnul Quince acum vreo nouă ani. Se spune că, în urmă cu zece ani, lordul Greystone a profitat de naivitatea unei tinere fele, pe care a făcut-o să creadă că a luat-o de nevastă. Rodul acestei uniuni blestemate a fost un băiat pe nume Titus, care a lucrat ca lustragiu mai întâi la Crowood şi apoi aici la Cranleigh. Vicarul nu făcu decât să repete povestea pe care Angelica o ştia prea bine de la Sarah, dar pe care, la început, refuzase să o creadă. Ceea ce înseamnă, încheie vicarul, că Titus e moştenitorul de drept al lordului Greystone. Pentru că, la rândul său, contele a fost păcălit de ceremonia nunţii sale care a fost oficială de un preot adevărat. Scrisoarea domnului Quince dovedeşte că Titus are toate drepturile să moştenească ceea ce va rămâne în urma lui Greystone: titlu, avere, totul!

— Titus va avea nevoie de ajutor din partea noastră, spuse Angelica. Eu spun să-l lăsăm să locuiască împreună cu noi până când va fi în stare să preia responsabilităţile impuse de poziţia lui viitoare.

Rămânând între patru ochi cu Angelica, Anthony îi luă mâinile într-ale lui, vorbindu-i.

— Profeţia ghicitoarei s-a împlinit. Bărbatul sărac, de fapt *hiatul* bărbat la care se referea ea era Greystone. Acum el nu mai are nimic şi nimeni nu poate, spune că îl invidiază. Deci te-am minţit când ţi-am spus să nu crezi în ghicitoare. Şi mai am o mărturisire să-ţi fac, în ziua încarc te-am întâlnit în pădure pentru prima oară, n-a fost o

întâmplare. Dacă vrei, eu şi Prospero te-am păcălit. Când eram mic, îmi plăcea să mă duc să văd caii alergând şi atunci am prins microbul curselor. L-am învăţat pe Prospero ca, la un anumit semnal – pe vremea aceea era cântecul unei ciocârlii – să înceapă să şchiopăteze. Valgalch m-a învăţat asta, în felul acesta, am câştigat o mulţime de rămăşaguri, cu cei care pierdeau banii pariind pe Prospero. Acum, de câte ori mă aude folosind acest semnal, pe care îl distinge dintr-o mie, vine de oriunde s-ar afla, îmi amintesc că la vremea aceea tala a fost foarte furios aflând ce prostii fac. A trebuit să-i promit că nu voi mai face asta niciodată. Dar, văzându-te în pădure, am încercat marea cu degetul. Nici nu m-am aşteptat ca Prospero să-şi amintească semnalul după atâţia ani.

— Vai, dar e scandalos, chicoti Angelica. Deci nicio întâlnire de-a noastră nu a fost întâmplătoare?!

— Absolut niciuna! râse Anthony, scoţând o mică cutie din buzunarul jachetei. Era un inel delicat, cu un diamant montat în safire minuscule pe care îl strecură pe inelarul Angelicăi.

— Te rog să-l porţi, continuatei. A fost al mamei mele. Dacă o să le uiţi mai atent la tabloul din galerie, vei vedea că îl are pe mână.

— E superb. Nu mă voi despărţi de el niciodată.

Şi, uitându-se în ochii lui negri şi adânci, înţelese că acolo ar fi trebuit să-şi citească

destinul, din clipa în care îl întâlnise.